LEONIDA NEAMȚU

La Goulue dansează cu Chocolat

Editura Dacia

LEONIDA NEAMȚU

LA GOULUE DANSEAZĂ CU CHOCOLAT

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA, 1979

Colecția Scorpion

Coperta de: IOAN HOVAT-BUGNARIU

LA GOULUE DANSEAZĂ CU CHOCOLAT

1. Povestește autorul. În cercul verde dureros al arborilor, într-o rază galbenă a soarelui, doi jderi care șerpuiau unul în urma celuilalt, împietriră brusc. Până și firele de iarbă dimprejurul lor deveniră ghimpi. Pe meterezul de stâncă de sub Hornul Diavolului buha cea bătrână – 340 de ani, după unii – numită de către localnici Madame Clementa, care oricum își petrecea trei pătrimi din viață într-o metafizică încremenire meditativă, încremeni dublu, dacă mă pot exprima astfel, și cred că pot, ațintindu-și ochiul în care se vălătucea o parte din fumul de păcură al infernului, către centrul luminișului toropit de căldură unde apăruse pe neașteptate o făptură aproape diabolică.

Apăruse un lup înalt, slab, de o suplețe pur lupească, aș zice, de n-ar fi fost combinată și cu suplețea vechii rase a dogilor germani, în fine un lup a cărui labă dreaptă din față era puțin mai scurtă și întrucâtva strâmbă – dacă nu e prea dură exprimarea – urmare a unei răniri de acum vreo doi ani când bolta unei peșteri se prăbușise peste el.

Acesta este Lupul Șchiop.

Cu voia dumneavoastră, dumnealui va ocupa un anumit rol în narațiunea ce urmează. Și chiar fără voia dumneavoastră, fiindcă, ce să fac, în postura aceasta privilegiată de autor, eu conduc dansul. În paranteză fie zis, cu adevărat privilegiată? Dacă da, ia amice acest condei și narează mai departe ce vreau să zic eu aici despre Lupul Șchiop și toate celelalte. Poate că nu este ceva esențial; dar dacă este? Riști un asemenea pariu?

Deodată răsunară aproape simultan două împușcături.

Dacă aș fi un tip pedant, iar uneori îmi place să fiu, aș risca să afirm că se trăsese dintr-o armă de fabricație austriacă, model Makenzie. Și tatăl meu a avut o asemenea jucărie cu două țevi care, prevăzută cu alice grele, era în stare să doboare și un lup, cât ai clipi. Pe Lupul Șchiop însă nu l-a doborât.

La fel de brusc, de inexplicabil, de diabolic, precum se ivise, Lupul Șchiop deveni invizibil.

Sus în cuibul ei de piatră, sub Horn, Madame Clementa tresări răvășindu-și penajul. Zeci de păsări, ereți de stâncă, rândunele, ciori ordinare, și chiar un șoim îndepărtat și singuratic, își arcuiră aripile, executând viraje scurte. Chestie de instinct. Majoritatea păsărilor se topiseră ca și cum ar fi intrat în stâncă. Șoimul prinse înălțime. Jderii

dispărură din luminiș. Arborii oftară. Doi oameni pătrunseră în poiană legănându-și armele de vânătoare ce încă mai fumegau. Nu cred că vor juca vreun anume rol mai de soi, însă iată-i că intră pe neașteptate în povestirea mea, și nu pot să-i ignor. Pur și simplu nu pot.

Cel mai vârstnic, mărunțel, sfrijit, cu craniul cât pumnul, probabil foarte bătrân, maestrul de vânătoare Gavrilă Surducan, onorat cu acest titlu de Regele Carol al doilea în persoană, se aplecă de-i trosni mijlocul, căutând în iarbă ceva anume, niscaiva sânge de pildă, ca să fie, acolo, un semn că măcar atinseseră fiara. Negăsind nicio urmă, își răsuci încetișor o țigară culegând cu mâinile subțiri firele de tutun din tabachera ruginită și străveche și declară senin:

— Eu am zis. Nu e lup. Nu e ființă. E duh…

Pe fața lui zbârcită, minusculă ca un trofeu al vânătorilor de capete din Noua Zeelandă, nici psihiatrul Gustave Bloch, la modă pe atunci, n-ar fi citit măcar o urmă de sentiment, de teamă superstițioasă să zicem.

În schimb celălalt individ, înalt, slab, cu ochelari, cu fața doar puțin mai inteligentă decât botul unui șoșon, domnul Cicerone Surducan student în filosofie și, firește, feciorul unic al maestrului de vânătoare, se apucă să protesteze cu glas dogit și doct, cum că așa ceva nu există, adică nu există duhuri, și depuse jurământ pe pura rațiune aristotelică și baconiană că nu va cunoaște pace până ce nu-i vine de hac fiarei, fie cu arma, fie cu otrava, fie cu șiretlicul.

Bătrânul Gavrilă Surducan nu se obosi să-l asculte, pentru el pura rațiune era pură deșertăciune, păși alene, puțin clătinându-se, către peretele de stâncă pe care lumina verii trezea bogate străluciri și irizări, ridică ochii, o mișcare foarte înceată, aproape nesfârșită, și făcu un semn straniu către Madame Clementa, ca un fel de înțelegere, sau de salut, între bătrâni, între foarte bătrâni (sau între nemuritori?), iar apoi, fără să adreseze o vorbă către nătângul său fecior filosof, alese cărarea întortocheată ce ducea spre cabana BLANCA.

Prieteni cetitori, și mai ales prietene cetitoare, vreau să vă previn, pentru ca să nu fiți cumva decepționați și să nu avem pe urmă vorbe, că aceasta este o poveste în mare parte adevărată pe care, cu fantezia noastră modestă, am mai ajustat-o pe ici pe colo, însă nu chiar în punctele esențiale. M-da!

Buha Madame Clementa nu e o născocire, ea trăiește și acum căci e nemuritoare. Lupul Șchiop a existat și el, l-a împușcat unul din cei mai ticăloși oameni de pe pământ, dansatorul Chocolat, pe numele său veritabil Sigmund Oberg, cunoscut și sub alte nume, precum Sony, sau Ion Coțoban.

Cicerone Surducan se află de asemenea în viață, proștii mor, se zice, greu, și e la fel de tâmpit ca și în tinerețe.

N-ar fi bine să divulg, însă doi oameni pe care destinul i-a pus față-n față ca inamici, deși în mod normal ei ar fi trebuit să ajungă mari prieteni, și anume Paul Delun și maiorul detectiv Maximilian Clemir, au existat în realitate, primul trăiește încă; din amintirile lui am încropit multe din paginile care urmează.

Ah da, uitasem să precizez că, în esență, acesta este un roman de aventuri, sub-specia roman polițist, fiindcă există și un cadavru, dacă nu chiar mai multe – dar în NE-esență, ce este?

În Ne-esență, ar putea fi cartea unui autor care a împlinit de curând patruzeci și trei de ani și faptul, departe de a-l încânta, i-a dat o neliniște în plus – ca și cum n-ar fi avut destule până acum!

În anii primei tinereți am cunoscut și am îndrăgit straniul ținut al Cheilor de Sare. Prietenul meu David Clementi zice: în anumite împrejurări îți vin anumite idei. Împrejurările determină ideile. Are dreptate: dacă un bandit de calibrul lui Oberg-Chocolat îți pune Parabellum-ul în piept, e firesc ca prima idee care să-ți treacă prin cap să fie: cum aș scăpa?

Eu am lărgit nițel înțelepciunea amicului Clementi, zicând: ades întâmplarea determină destinul. De pildă, la Cheile de Sare m-am decis să scriu romane. E asta puțin? Drumețind deseori pe-acolo, vara sau iarna, câteodată singur, mai rar însoțit de vreo nevinovată iubită, am aflat încetul cu încetul poveștile de prin partea locului și mi le-am răsucit fără grabă în jurul mustеții pe care nici nu o am.

Ceea ce nu înseamnă, neapărat, un… cum îi zice?, ah, da, paradox.

Istoria neverosimilă – însă ce este mai verosimil decât neverosimilul? – ar fi putut să afirme chiar și Air Marshal-ul sir Hugh Dowding în timp ce părăsea reședința din 10 Downing Street a primului ministru unde se luase decizia că șaizeci de escadrile sunt necesare drept forța minimă a apărării teritoriului Regatului Unit (de unde, Dumnezeule, șaizeci de escadrile?) – dar iată că m-am luat cu vorba, însă nu cu totul nemotivat! – deci, revin, istoria de necrezut a viperelor ceyloneze, cu trunchiuri subțiri și capete grațioase ca de flaut, șerpii cu clopoței indieni, turtiți și de culoarea smoalei, viperele cu corn argentinian, verzui, cu privirea nevinovată a lui Newton în clipa când a descoperit legea gravitațiunii, de la care atâtea aveau să ni se tragă!, istoria acestor jivine oribile care păzeau într-o peșteră secretă diamantele inestimabile ale lui Hagi Mer Histapes (o să aflați curând cine este acesta), mi s-a părut, printre cele mai interesante, și am depus multe eforturi pentru a-i da de capăt, adică pentru a-i deslușI sensurile, chiar cu marele risc de a fi înțepat de vreunul din urmașii acestor șerpi, pentru care o viață de om nu reprezintă ceva deosebit – ba aș zice dimpotrivă.

I-am dat de capăt acestei istorii, povești, sau basmului de față – de

vă convine mai bine, însă nu cu deosebită ușurință.

Încercați și dumneavoastră să reconstituiți, la marele, sau micul amănunt, ce ați făcut săptămâna trecută? Ce ați prânzit joi? Pe unde v-ați preumblat vineri, între 11 și 13? Și pe cine anume ați întâlnit?

Dar să reconstitui un fapt, sau o înșiruire de fapte, de acum peste treizeci de ani?!

Ce te vaieți, autorule, veți zice, – dar cei care se apucă să nareze despre evenimente din vremuri străvechi?! Ei se plâng?

Iar eu răspund: e mai ușor să compui o poveste despre emoțiunile și cavalcadele acelor străvechi timpuri, decât despre evenimente de dată recentă, verificabile prin bunele servicii ale blânzilor noștri prieteni, romancierii de formație istorică, pentru a ne exprima simplist…

Oricum, iată că mă repet, am scos-o greu la capăt și citez, cu mare sfială, plinele de bun simț cuvinte ale lui Huck Finn: „Ei, și-acu, nu mai am nimic de povestit și-s tare bucuros, fiindcă de-aș fi știut dinainte ce greu e să scrii o carte, m-aș fi apucat să tai pădurea, să desțelenesc ogoarele, dar de scris, nu m-aș fi apucat să scriu. Oricum, e pentru ultima dată!”

Însă Mark Twain, nu s-a ținut de cuvânt, el a mai dat și alte cărți, nu puține, și nu rele. În ce mă privește, nici eu n-am să azvârlu peana oricât de greu mi-ar fi, chiar de o voi face numai de sâc la adresa știu eu cui.

M-am dus deci, la vreme de vară frumoasă, în poiana aceea al cărei colorit l-ar fi scos din minți pe Van Gogh, dacă mai era cazul, și l-ar fi determinat îndată să-și taie *toate* urechile – se numește Poiana Stejarului Trăsnit, nu știu de ce anume fiindcă fulgerul n-a izbit cu sulița-i niciodată acolo, dumnealui preferând crestele înalte ale Cheilor de Sare.

Altă denumire nepotrivită: *sare* nu găsești printr-acele locuri decât în solnițele, acum ciobite, de la cabana BLANCA – și nu chiar totdeauna, ci numai când are chef ospătarul să-ți aducă.

M-am dus în Poiana Stejarului Trăsnit și am observat, după o pândă, doi jderi elastici, ca guma de praștie, șerpuind unul după celălalt, în vreme ce ochiul nemuritor al bufniței nemuritoare, veghea de sus.

Și mi-a răsărit în fața ochilor silueta fantomatică a Lupului Șchiop.

Avea blană cenușie, cu dâre negre pe alocuri, ochi neîndurători, și era aproape străveziu. Străveziu, fiind o închipuire, firește. I-am zis, fiindcă într-un basm, poți conversa. Chiar și cu lupii:

— Ia, du-mă tu, la peștera cu șerpi veninoși a lui Hagi Mer Histapes.

Mârâind, cum îi stă bine, lupește, și pe jumătate câinește, mi-a răspuns:

— Nu e chiar atât de simplu, o, Leonidas!…

2. BLANCA! Pesemne ironia unui arhitect dement sau beat. Beat? Să-i fie de rușine! În orice caz, fațada acestei aberații arhitecturale (să fim serioși, are să vină estetul Mătrăgună și-i va găsi valențe de neprețuit, derivând din arta aztecă, dacă nu chiar din cea pre-aztecă…) în care predomină cele patru colonade aproape monumentale (ca să fie monumentale le lipsesc numai crăpăturile), sunt cioplite din piatră neagră, poate un fel de marmură, nu pot să jur.

În spatele BLANCĂI, cu toate rădăcinile pierdute miraculos în stâncă, cei șase plopi absolut verticali, de o simetrie obsedantă, înalți și subțiri, alternând pe fațetele frunzelor direcția luminii, veșnic fluierători și etern nemuritori (sâc!), îți iau ochii provocându-ți o senzație de amețeală.

Dincolo de acești arbori romantici, înfipți adânc în bolta melancoliei noastre, un detașament energic și puțin agresiv de molizi, aproape negri pe fundalul auriu al stâncilor, urcă stăruitor către un țel, către o finalitate necunoscută. Necunoscută nouă. Este începutul de toamnă al lui patruzeci și patru.

Pe pajiștea aproape britanică din fața cabanei BLANCA, un pisoi mititel, alb cu negru și cu o idee de roșcat, și o „Vijlă” (asta e o „marcă” de cățel, cum ar fi „Fiat”-ul la mașini), se miroasă bot în bot, ignorând – de bună seamă din lipsă de cultură – milenara inamiciție dintre rasa pisicească și cea canină.

În interiorul cabanei BLANCA, pe lângă un mic chef, nimic de semnalat. Se bea Odobești, țuică de Bârgău, Metaxa, Napoleon și, discret, *whisky*. Grupul cel mai gălăgios scandează o formulă care tocmai prin idioțenia ei pare să-i distreze din cale-afară: Un boier român trebuie să vorbească limba franceză, limba engleză, limba americană, să știe să bea, și în general, SĂ TACĂ!!! Huraaaaa!!!

Nimeni nu-i aude.

Cabanierul Dragoș – însă nu Vodă – un tip oacheș, șmecher, simpatic, care recent s-a despărțit de a patra nevastă, și s-a însurat cu a cincea (de ar fi fost după voia lui s-ar fi însurat direct cu a opta), trece prin sala restaurantului, observă totul și se preface că nu bagă de seamă nimic. Maiorul Maximilian Clemir, de profesie detectiv, deși nimeni n-o știe în afară de cei direct interesați, pentru prima oară în viața lui a prins o muscă cu ochiul. Chiar și el e mirat de întâmplare, ori, la viața lui, s-a izbit, cu fruntea, și chiar cu ochii, de multe ciudățenii. O muscă i s-a înfipt în ochi, el a strâns pleoapa. Apoi a extras-o și a strivit-o cu o dușmănie demnă de o cauză mai bună.

Apoi maiorul a urcat în camera lui, și-a dezinfectat ochiul cu puțină soluție de acid boric, și-a examinat în oglindă profilul de bărbat aproape irezistibil, și-a corectat frizura castanie și a coborât înapoi în

restaurant, să mai tragă și el cu urechea.

La urma urmelor era în misiune.

Stupidă misiune!

Maximilian Clemir era de părere că nu există așa ceva, misiuni stupide, misiunile sunt așa cum ți le faci tu, dar să veghezi zi și noapte la securitatea unui grăsan înalt de un metru nouăzeci și trei, și greu de o sută douăzeci de kilograme, și pe care nu-l amenință nimic, în afară cel mult de ploșnițe și de purici, iată ceva cu totul plicticos.

La masa ce-i era permanent rezervată, bogătașul de origine orientală Hagi Mer Histapes – dumnealui este colosul de care pomeneam adineaori – vorbea, la fel de înflăcărat ca întotdeauna, unor domni – doi la număr, în costume negre, cu bărbuțe negre, cu priviri negre.

Maximilian Clemir cunoștea subiectul, și ar fi dat trei scrumbii de Rhin, afumate și apoi dezafumate, și topite în sos Klemper, numai de-ar da Dumnezeu ca Histapes să schimbe subiectul. Dar, în acele zile Dumnezeu nu se arăta darnic.

Maiorul Maximilian Clemir, una dintre cele mai lucide minți pe care le-a avut vreodată poliția română, nu știa despre „clientul" său, omul de a cărui viață trebuia să garanteze, decât trei lucruri, și alea aproximative: Hagi Mer Histapes era amator de artă – în speță de pictură. Artistul său favorit era Henri de Toulouse-Lautrec Monfa, al cărui tablou – de altfel neatestat – „La Goulue dansează cu Chocolat" îl descoperise într-o colecție particulară, la Geneva, sau poate la Beirut. Curios este că la „New-York", restaurantul cel mai de vază al orașului O., se dădea un spectacol de revistă intitulat: „Moulin Rouge! Moulin Rouge! La Goulue dansează cu Chocolat!"

Profesionalismul excepțional al lui Clemir îl obligase să cerceteze, pe cât se putea, pictura lui Lautrec. Aflase că numita La Goulue, vedetă de prim rang la Moulin Rouge, odinioară, nu fusese niciodată partenera mulatrului Chocolat, și el un foarte bun dansator.

Ce mai știa despre Histapes?

Că e foarte bogat și că-și dosise avuțiile, în speță diamantele, undeva în acel ținut al Cheilor de Sare, plin de peșteri. Un fel de Monte Cristo, surâdea amărât Maximilian Clemir, fără a crede o iotă din această legendă.

În sfârșit, despre malacul Histapes, mai aflase un ultim amănunt, care nu se lega în niciun fel de primele două. De altfel, informația îi fusese strecurată de un agent al lui Geheime Feld-Polizei, în care puteai să ai la fel de multă încredere ca într-o dinamită ce și-a dat cuvântul de onoare că nu va exploda.

Conform celor afirmate de acest agent al poliției secrete pentru front, Histapes era în realitate unul dintre medicii care la 31 august '39, din ordinul lui Müller și al lui Heydrich, injectase doze mortale de

otravă cu efect întârziat unui număr de criminali germani condamnați la moarte, care apoi, în uniforme de militari polonezi atacaseră postul de radio german de la Gleiwitz, din apropierea graniței cu Polonia.

Despre această manevră a Gestapo-ului se știau foarte puține lucruri pe atunci, iar Clemir, în calitate de ofițer și de detectiv român, trebuia să păzească viața unuia pentru care poliția secretă germană nu dădea o para chioară. Dacă Histapes era cu adevărat medic și injectase otravă sacrificaților de la Gleiwitz, cel mai simplu lucru pentru a-l face să nu mai crâcnească, în veci, era glontele în ceafă.

Iată deci motivele pentru care maiorul Clemir se plictisea de moarte și invoca pronia cerească să-i trimită un divertisment.

Pronia cerească avea să-l asculte de data asta. Nu în clipa următoare; nici măcar în următoarele două clipe. Poate, în viitorul minut.

Maiorul îl sfredeli cu ochi reci pe Histapes, și, cu toate că misiunea lui era să-i păzească viața, nu s-ar fi dat în lături, la o adică, să-i dea brânci într-o râpă.

Însă, nici pentru cei doi indivizi mai mărunței, cu haine negre, bărbuțe negre și priviri negre, Maximilian Clemir, cu ochii lui albaștri, n-ar fi întins măcar brațul stâng ca să-i salveze, dintr-un incendiu, de pildă. Cei doi indivizi, domnul *a* și domnul *b,* erau binecunoscuți critici de artă. De ce le spun domnul *a* și domnul *b*? Fiindcă, deși binecunoscuți nimeni nu le știa exact numele.

Discuția lor se învârte în jurul aceleiași blestemate teme: dacă La Goulue a dansat, sau n-a dansat cu Chocolat?! Blestemată fie rima asta involuntară, dar ce pot face?

Maximilian Clemir își schimbă imperceptibil unghiul privirii. El spionă, cu ochii puțin mijiți, mersul vag legănat – omul s-ar zice că șchioapătă puțin – al unui anume Paul Delun care se afla și el de câtva timp pe aici prin preajmă. Fost tanchist. Tancul a ars, el trăiește. Ofițer reformat. Singuratic. Taciturn. Da. Un om interesant. De ăsta ar merita să mă ocup, pariez pe cozorocul șepcii că ascunde o mulțime de chestii, pe când Histapes, în burdihan, nu ascunde decât un cancer și, cel mult, o dischinezie biliară…

În felul acesta gândea maiorul privind micul dejun pe care chelnerul i-l potrivise sub nas. Nu-i era foame. Plictiseala n-a adus poftă de mâncare nimănui, nici măcar marelui Savarin, care de fapt, între sosurile sale picante, nici n-a avut timp să se plictisească. Un strop de… hm. N-ar strica, dar polițaiul n-are voie să bea de dimineață. Și nici măcar „de seară”.

— *Sir!* zise deodată maiorul Clemir.

Paul Delun, fostul tanchist, se opri. Sprâncenele sale se arcuiră puțin deasupra nasului cu nări delicate. Doi oameni cu ochii albaștri se examinau de la mică distanță. Oricare din ei ar fi putut face parte

din oricare unitate de elită a SS-ului.

— Ați zis *sir?*

— În semn de stimă, amice. Sunt polițist. Nu ne aude nimeni. E atât de sigur că sunt polițist, pe cât e de sigur că d-ta n-ai coborât măcar o dată în viață prin turela unui tanc. În 40 pilotai un *Spitfire,* când ai doborât ultimul *Messer-9,* al carierei d-tale de pilot iar apoi te-ai prăbușit în marele „U" al Tamisei. Ai fost prieten cu Malan, asul aviației britanice, numai că el te-a cunoscut sub un nume polonez oarecare. Păcat. Crezi că poliția românească n-are intuiție? Însă de cele mai multe ori misiunile ce le primim, nu sunt demne de posibilitățile noastre. Nu șezi la masa mea, domnule?

— Nu, răspunse Paul Delun. Ești un fel de exaltat. Aiurezi. În orice caz, nu-mi placi!

Maximilian Clemir, schimbând tonul, ripostă:

— *Dumneata* nu-mi placi!

Maiorul mințise. Nu-l cunoștea pe Paul Delun, și cu atât mai puțin putea fi sigur de activitatea sa în cadrul RAF-ului. Însă, un prieten din copilărie al cărui portret fizic nu era departe de cel al lui Paul Delun, murise în anul '40, într-o escadrilă engleză, Clemir încercase doar un joc, știindu-l dinainte sortit eșecului.

Și nu era ultimul joc pe care avea să-l încerce în privința numitului Paul Delun.

Totuși, deocamdată, incidentul pare încheiat, bețivanii răcnesc din răsputeri ce însușiri trebuie să întrunească un adevărat boier român care se stimează; Histapes perorează ca tâmpitul despre reformele pe care le-ar aduce în artă, cei doi critici cască de plictiseală, și nici paharele înalte din care sorb cu moderație nu reușesc să-i scoată din starea de apatie, în sfârșit cabanierul Dragoș trece legănând un paner în care e poate o bombă, însă mai curând un crap uriaș, de vreo trei kilograme, pentru gustarea lui Hagi Mer Histapes.

— Nu e așa că acest Histapes aduce mai curând a Stabsfeldwebel de pușcărie, decât a milionar? aruncă vorba peste vreo două mese maiorul Clemir. Paul Delun nu răspunse, era ocupat să-i explice chelnărului conținutul unui coctail bizar, în care să adauge, neapărat, și o bucățică de șocolată. Nu e un simbol, n-are absolut nicio legătură cu tabloul existent sau inexistent al lui Lautrec.

— Ce porcărie poți să bei tu acolo? continuă să vorbească peste mese maiorul, obținând același răspuns, tăcerea.

Terminându-și băutura, fostul tanchist iese și face o plimbare mică. Înaintează încetișor, bălăbănind vag piciorul stâng, rămas puțin beteag când carul său de luptă s-a poticnit din greșeală de o mină. Pe cărare, în urma lui, se insinuează profilul subțire al lui Maximilian Clemir.

Aș fi tentat să afirm că acești doi oameni s-au ghicit din primul

moment.

Dar în acest caz Clemir ar fi trebuit să-l ucidă imediat pe Delun. Nu să-l ucidă, pardonați, să-l înlăture. De ce n-a făcut-o? Chiar, de ce? Pot pune la fel de bine întrebarea și invers: De ce Paul Delun n-a înfipt în craniul frumos modelat al maiorului un glonte din pistolul său „Lee", câtă vreme ocaziile nu i-au lipsit…

Soarele, nepăsător, se preumblă pe cer – deși nepăsător, lumina lui e dură și stâncile Cheilor de Sare se încing.

Valea Cerdavei scânteiază pe la cotituri, îngustă, dar foarte adâncă pe alocuri, acoperind cu unda verde, severă, prăpăstii fără fund în care zac oseminte de cai, scuturi ruginite, căști și platoșe, resturi ale unor înfruntări ce poate au avut loc cândva, poate n-au avut loc. Prima moară, lângă primul pod suspendat, stă cu roata încremenită, apa deviată curge prin scocul de alături, morarul trage dintr-o țigară, duhoarea tutunului ieftin se simte la zece kilometri speriind lupii și intimidând veverițele. Maximilian Clemir îl ajunge din urmă pe Paul Delun, dar mai întâi îl salută pe morar.

— Ziua bună poftim, baciu Neculae! Iar apoi se întoarce cu un zâmbet către Delun: Nu știu de unde impresia că șchiopătatul d-tale este fals!

— Mai du-te și dracului, domnule maior!

— La nevoie, merg… N-ai vrea să fim prieteni?

— Mai încolo e cădere mare de pietre! îi avertizează morarul Neculae.

— Mulțumim! N-ai vrea să fim prieteni?

— De ce, omule? întrebă foarte mirat Paul Delun.

— Aha! Deci, vrei să fim dușmani!?

Paul Delun puse o întrebare absurdă:

— La ce ți-ar folosi?

— Nu e așa că ești căpetenie de hoți? Așa e că te-am ghicit?

Paul Delun tăcu și merse mai departe. Aruncă peste umăr:

— Sunt un om singuratic, domnule maior. Și doresc să rămân singuratic! Dădu iar să plece, însă Clemir se ținea scai.

— Îți fac o mărturisire foarte gravă – nu am habar ce naiba mă îndeamnă să-ți fac această mărturisire! Aici – și efectuă un gest larg, cuprinzând Cheile de Sare, cabana BLANCA, pădurea, râul, – *aici urmează să fie asasinat cineva.*

Oare la ce reacție se va fi așteptat maiorul, fiindcă Delun nu avu aproape niciun fel de reacție. El zâmbi palid și dezgustat ca un colonel căruia i se încredințează comanda unei grupe de derbedei.

— Ei și? Vrei să-mi ceri ajutorul? Vrei să mă faci ajutor de marshall? Ce urmărești?

— Ceva ce nici nu visezi, amice. Vreau să mă conving că nu dumneata ești viitorul asasin.

— Deci acesta e cel mai nou sistem de a lucra al poliției?

Delun îl privi pieziș pe *adversarul* său. Fața maiorului Clemir era ca tăiată din lemn de nuc. Avea un zâmbet subțire și înghețat.

— Nu-ți dai seama că eu nu fac parte dintre oamenii cu care se poate glumi?!

Paul Delun lăsă să treacă în gol amenințarea acestor cuvinte, apoi remarcă liniștit:

— Am să-ți fac și eu o mărturisire: cel care trebuie să fie ucis, *va fi ucis.*

— De unde știi, șchiopule?

Delun își examină, aproape cu sfială, piciorul stâng.

— Nu sunt prea interesat în această chestiune, în moartea sau nemoartea cuiva, poți să crezi ce vrei, dar știind acum că d-ta îl ai în seamă pe cel care urmează să moară, doresc ca faptul să se petreacă, fiindcă-mi ești antipatic. Doresc să suferi un eșec, istețule, victoriosule! Un mare eșec!

Fostul tanchist, cu obrazul alb și pupilele mărite vorbea în șoaptă strecurând cuvintele printre dinți. Un sentiment straniu, aproape neomenesc, îi desfigura chipul. Maximilian Clemir nu se mai simți sigur pe picioarele sale. Delun mai zise:

— De obicei dorințele mi se îndeplinesc. E cineva sus care mă ascultă. Cel care trebuie să moară, va muri.

Maiorul strânse din pumni, înălță capul, reluă ținuta sa arogantă. Dinspre Cerdava se ridicase vântul, aducând un parfum sărat, adânc, insinuant, ca al unor oceane pe veci pierdute.

— Facem un pariu, șchiopule?

— Am un nume, maiorule. Mă cheamă Delun. Paul Delun. Dacă repeți o singură dată cuvântul șchiop, vei muri înaintea celui pe care-l ocrotești.

— De acord… Facem, deci, un pariu?

— Ce fel de pariu, maiorule?

— Eu zic că nu va muri. Nu va muri nimeni.

— Iar eu îți zic că da.

— Bun. Pariu!

— Pe ce?

— Pe nimic, sau pe tot, răspunse Clemir. Pariu american. Cine câștigă, poate să ceară orice. Orice.

— Se acceptă, spuse Delun. Orice.

Maximilian Clemir întinse mâna: degete lungi, cu unghiile pilite fin. Pe podul palmei două vine ieșeau în relief, circuitul subteran al vieții. Delun privi cu silă mâna spilcuitului maior.

— Putem să facem pariu fără să batem laba!

Și îi întoarse spatele. Merse paralel cu apa, din care străbunii morți trimiteau săbii de lumină. Mireasma de pădure, de stâncă încălzită, de

mușchi verde, plutea peste capetele lor, alcătuind, la un loc, mireasma eternității.

Paul Delun dispăru deodată dincolo de o sprânceană a pădurii. Brusc sleit de puteri, maiorul se așeză pe un bolovan încălzit, își aprinse o țigară, privind fix către punctul unde dispăruse celălalt. Madame Clementa dădu un țipăt prelung în plină zi. Clemir trase concentrat câteva fumuri, aruncă țigara și porni în goană către cabana BLANCA.

3. Paul Delun se opri urmărind o frunză ce cădea învârtejindu-se lent și tragic ca un avion intrat în vrillă. Se aplecă și o culese, semăna cu o inimă, însă fin zimțuită, de un galben uluitor și, cu toate că era definitiv căzută și moartă, părea mai vie ca oricând, parfumată, prevăzută cu un glas, mai bine zis cu un murmur…

Fostul tanchist merse mai departe, ocolind niște lujere delicate de Frăsinel, trecu pe sub Peretele Uriaș, învârtind mereu printre degete frunza culeasă de jos până ce se decise s-o ascundă între filele unui carnet în care nu exista măcar un cuvânt scris, și iar merse și merse, până la poalele unei stânci triunghiulare, un loc cu iarbă înaltă și moale.

Se dezbrăcă de haină, o aranjă sub cap cu mare grijă, și rămase cu fața în bătaia soarelui, cu ochii întredeschiși, primind oblic lumina, până ce, într-un anumit moment, strălucirea galbenă a frunzei ce o culesese și văpaia, tot de aur, a soarelui, se legară între ele sub imperiul aceleiași legi, unitatea materiei, și atunci Paul Delun știu că doarme, dar în același timp simți în preajmă ceva viu, cald, puternic, prietenos.

Paul Delun suspină, se întoarse pe o parte, întinse brațele.

Continua să doarmă.

Continua să simtă prezența aceea plină de forță. Apoi simți limba aspră și fierbinte, colții ascuțiți ca acele și care totuși îi mușcau cu blândețe degetele, și acea parte a lui Paul Delun care continua să vegheze se întrebă: oare se joacă, sau vrea să constate dacă nu cumva sunt rănit sau mort?

Și continuă să gândească: se joacă. Ciudat. Doar un copil și un Lup știu să se joace atât de gingaș.

Paul Delun continua să doarmă… continua să gândească…

4. Povestește David Clementi. M-am trezit dimineața cu o durere de cap binemeritată și cu senzația că gura mea e o scrumieră în care-și scuturaseră pipele toți bețivanii dintr-o crâșmă infectă. Am privit câtva timp peretele gol al locuinței mele ultrasecrete, însă ideea că peretele e la fel de gol ca și capul n-a fost decât o prea slabă consolare. De fapt, vorba lui Alexandre Dumas, capul meu era un vid

dureros.

Pe noptieră, alături de țigări, țineam un avion de tip „Handley Page”. Miniatură, firește. Altfel n-aș fi ezitat să mă urc în el și să mă înalț la ceruri! Sub piciorul măsuței îmi făcea cu ochiul o sticlă de „Napoleon”. Aseară, decisesem să mai trag o ultimă dușcă, dar pierdusem ideea pe drum.

Avionul-miniatură era o amintire scumpă inimii mele, sticla de coniac nu constituia niciun fel de amintire și aș fi dat-o bucuros în schimbul unei idei valabile.

În ajun, încercând să deznod ițele unui „caz” – cineva răpise soacra cuiva, iar acest „cuiva” în loc să serbeze fericitul eveniment, oferea un premiu pentru recuperarea bătrânei vrăjitoare. Deci, învârtind în minte acest caz neverosimil, întârziasem prea mult la „New-York”, sorbind prea multă bere, trăgând prea cu foc din țigară, urmărind, în fine, cu exagerată atenție, ultimul lor număr de „balet” anunțat cu atâta emfază de mă miram că prezentatorul și autorul de scheciuri mai curând lugubre decât umoristice, un cretin țanțoș pe nume Dady Berca, nu se înalță la plafon, de umflat în pene ce era.

Acest spectacol purta originalul nume: „Moulin Rouge! Vă aflați la Moulin Rouge! La Goulue dansează cu Chocolat!”

I-am făcut semn într-un antract lui Dady Berca să ancoreze la masa unde mă instalasem singur. Își îndreptă umerii ciolănoși și se apropie legănându-se, cu toată mutra întoarsă pe dos de ceea ce-și închipuia că trebuie să fie un zâmbet al omului de lume spiritual, cultivat, discret și bineînțeles irezistibil. Pesemne era convins că am intenția să-i ofer o băutură, și încă una scumpă. Își închipuia că veniturile mele de detectiv particular angajat al Agenției Lăzău mă dau afară din casă. Își trase scaunul și se așeză, fără ca să i-o fi cerut cu tot dinadinsul.

— Salut, copoiașule! îmi zise.

Își închipuia că alintându-mă astfel, îmi face o plăcere nebună.

— Salut, scârbă, i-am vorbit pe un ton amabil ce contrasta total cu conținutul. Dă la o parte smocurile de păr care-ți astupă urechile și ascultă. Dacă n-ai fi atât de cretin, ai fi aflat și tu că La Goulue n-a dansat în viața ei cu Chocolat, partenerul ei fiind mai totdeauna Vallentin le Desossé. Spectacolul vostru e un fals și o rușine! Ce ai de spus?

Trebuie să recunosc, nu era cine știe ce scofală să-l jignesc și să-l fac analfabet pe Berca; poate că de nu mi-aș fi turnat atâta berică în burdihan, l-aș fi tratat cu reținere și ar fi fost mai bine. Dar, pe de altă parte – aveam să-mi dau seama mult mai târziu – poate că întâmplarea mă ajutase, îndemnându-mă să-l provoc. Zâmbetul i se șterse brusc, cum se șterge fața lucioasă a unui bar pe care vomează cineva. Fața lui mică de hienă a marilor restaurante, se contractă, deveni și mai mică, și mai urâtă, dacă e posibil așa ceva. Însă era

aproape imposibil. Se aplecă spre mine șuierând:

— Ascultă Clementi! Dacă îți mai vâri botul împuțit de sticlete în toate chestiile care nu te privesc, ai să dai de dracu, eu ți-o spun! Te bag în…!

Se ridică brusc, din *greșeală* răsturnă în direcția mea halba de bere și se duse fără a-și mai cere scuze. M-am ferit în grabă – tocmai îmbrăcasem niște pantaloni noi de care eram foarte mândru. Șeful de sală se apropie încet, constată dezastrul, examină efectele, cu expresia meditativă a unui gânditor ce rumegă pe îndelete un text cu trei sensuri de Confucius, apoi făcu semn ajutorului său să schimbe fața de masă, ceea ce acesta și făcu.

Am vrut să plec, însă m-a reținut un gând. Berea afirmase că-mi vâr botul în chestii care nu mă privesc. Ori îl luase gura pe dinainte, ori se exprimase greșit. Nu-mi vârâsem botul nicăieri, ci-mi exprimasem părerea – ce e drept, violent dezaprobatoare – cu privire la „balet”. E adevărat, îl jignisem și pe el, marele aranjeur de spectacole, cunoscut de la Geneva până la Cairo, dar, oricum, *se înfuriase prea tare*. Putea să mă trateze cu nepăsare, ca pe un bețivan, putea să mă înjure în treacăt, însă el se schimonosise de furie. Sunt convins că nici el nu dădea o para chioară pe scheciurile sale, și nici nu era chiar atât de sensibil. Se mai întâmplase să fie înjurat, huiduit și toate celelalte. De ce se înfuriase în așa hal Berca? Instinctul meu de polițai îmi șoptea că, unu, nu din cauza aluziei cu privire la *calitatea* spectacolului, doi, nu din cauza insultei personale.

Dar atunci din ce pricină? Oare numai și numai pentru că acest spectacol e, să zicem, tabu, și în principiu nu e consult să trăncănești pe seama lui? Dar de ce? DE CE?? Și iarăși, DE CE??

Un minut mai târziu s-a mai întâmplat ceva.

L-am văzut pe Dady Berca șușotind cu Fischer, patronul localului.

Numele mic al lui Fischer era Uggo și-l cunoșteau în tot orașul trei persoane, eu, Standartenführerul SS Marian Gustav Könike și Sturmbannführerul SS Oberg.

Acest domn Fischer, despre care eram convins că e foarte inteligent, comise o primă greșeală, veni către mine, fără a zâmbi, fiindcă nu avea acest mitocănesc obicei, dar arborând pe figură drapelul albastru al amabilității. S-ar fi zis că vârsta lui se învârte în jurul a șaizeci. Nici cel mai răuvoitor ochi n-ar fi descoperit în toată înfățișarea patronului urmele vreunei frivolități. Costumul lui era sobru, nu chiar negru, însă pe-aproape, părul nu era alb, însă aproape alb, iar mersul tacticos, grijuliu, te făcea să presupui că fusese recent operat de apendicită, sau pe-aproape.

Nu era un individ care să-ți bage spaima în oase. Dar, zic eu, tocmai de-aia era mai de temut, deși încă nu știam de ce și din ce punct de vedere ar trebui să mă feresc de el. Până și faptul că-i

cunoșteam numele mic, nu-mi periclita existența, unu, fiindcă știam să-mi țin gura, doi fiindcă aflasem acest nume mic nu datorită strălucitelor mele cercetări detectivistice, ci datorită purului HAZARD. Domnul Fischer nu intrase încă în sfera mea de interese, mărunte cele mai multe dintre ele, dar iată-l că acuma pătrunde intempestiv în destinul meu, iar pentru ceea ce se va întâmpla mai departe nu răspund. Chiar, nu răspund.

Mi se adresă degajat, distant, ca unei vechi cunoștințe pe care ai prefera să n-o mai revezi în vecii vecilor.

— Am auzit, domnule Clementi, că nu agreezi spectacolul nostru.

L-am privit în ochi, în timp ce mustața mi se zburlea un pic. Uitasem să precizez că port mustață, dar e un amănunt fără consecințe incalculabile… Dar mai știi?

— E adevărat, nu-l agreez.

— Nu te-a obligat nimeni să-l vizionezi.

— Nu mă poate obliga nimeni *să nu* vizionez un spectacol, chiar dacă nu-mi place.

— Și asta e adevărat. Cum aș putea să te conving să-ți placă? Niciuna din fetele noastre nu-ți face cu ochiul? Chiar exprimându-se astfel, continua să rămână rezervat și neutru, ca și cum nu ar fi vorbit despre fete, ci despre niște spaghete în sos milanez. Spre deosebire de Berca, nu se așezase, iar eu nu l-am poftit să-și tragă scaunul. Mă mai privi un pic cu ochii lui de rechin blând și încheie: Poți să treci într-o dimineață pe la biroul meu? Cred că am o treabă pentru d-ta. Foarte rentabilă.

Schiță un salut din bărbie și se duse. Un domn din cap până-n picioare. Un adevărat domn. Chelnării se fereau din calea lui, dar fără ostentație. Școală înaltă. Dresură înaltă. Când să mă ridic și să plec într-adevăr, un băiat îmi aduse în goană un pahar umplut cu o zeamă de culoare indefinibilă: (Ce aberație! Nu există indefinibilul. Orice se poate defini, cu excepția *ariciului.* De unde ideea asta? Nu știu!) I-am spus boy-ului că merçi, nu mai comandasem nimic, însă el mă lămuri că e personal din partea patronului, specialitatea casei, coctail „Panther". Allah el Akbar, coctail-tanc? Am băut din otrava aia, cu toate riscurile ce derivau dintr-un astfel de gest. Riscurile n-au fost chiar atât de mari. N-am explodat. N-am explodat pe de-a-ntregul, – numai capul…

*

Asta se întâmplase în seara trecută, iar acum picase o nouă dimineață. M-am vârât sub duș, m-am ras având deosebită grijă să nu știrbesc linia subtilă a mustăcioarei ce mă făcea să semăn cu un actor francez, nu știu exact cu care mi-am pus la fiert o cafea enorm de mare și imens de amară, la al doilea pahar capul mi se limpezi un pic și n-am mai simțit pe limbă gustul coctail-ului-tanc.

Iar apoi am parcurs repede mica dar întortocheata distanță ce separă locuința mea ultrasecretă de biroul, adică de „Filiala” din O. a Agenției Lăzău. Acolo sus, pe masa de scris, stratul de praf era atât de gros că ai fi putut dormi pe el ca pe puf. Nu mi-ar fi stricat o secretară, însă domnul V., șeful meu direct, se plângea de lipsa de fonduri. De altfel, cine a întâlnit un șef, direct sau indirect, care să nu se plângă de lipsă de fonduri?

Am deschis fereastra să respir puțin aer curat. În fața clădirii automobilul Bugatti, adevărată culme a luxului pe care firma Lăzău mi-l pusese la dispoziție, aștepta noi ordine – însă nu aveam niciun ordin să-i transmit. Din colțul străzii, în fața băcăniei sale, care în același timp e și cârciumă discretă, băcanul Pop îmi făcu semn amical cu mâna. El n-are aici un rol esențial (am încercat eu să-l transform în agent secret, dar nu mi-a mers), însă ce să fac dacă la fiecare pas mă izbeam de el?

Aproape doi țărani se opriseră jos la intrare, cu ochii țintă către un punct fix, silabisind cu trudă ceva.

Știu eu ce silabiseau ei acolo și nici nu e de mirare că nu le venea ușor. Pe o plăcuță maro, scria cu litere galbene, mici, dar nu îndeajuns de mici ca să nu-ți sară literalmente în ochi:

AGENȚIA LĂZĂU – Filiala O.
(urmăriri discrete, afaceri confidențiale,
rezolvări operative, orice fel de chestiuni)

O firmă de acest soi s-ar fi potrivit și la portița unei case de toleranță, dar nu am ce face, fusese ideea patronului, iar eu îi ascult pe șefi – cu excepția cazurilor când nu-i ascult.

Celor doi țărani care mozoleau firma maro cu litere galbene li se furase o capră, iar dilema lor cea mare era la ce punct să încadreze afacerea, la „urmăriri discrete” sau „afaceri confidențiale”?

Până la urmă, necăzând de acord în niciun fel, o tuliră, lăsându-mă cu gândurile mele, și cu altă ceașcă de cafea pe care mi-o fiersesem între timp.

*

5. Povestește autorul.

Inginerul Sigmund Klemnitzki către Ernst Kaltenbrunner.

Obergruppenführer! Scrisoarea mea este strict confidențială (Peste „strict confidențială” fusese trasă o linie, nu suficient de energică pentru a nu se putea distinge cuvintele). Scuze, nu strict confidențială, ci strict secretă. Ultra secretă. Mai mult decât ultra-secretă. Definitiv secretă. Ardeți foaia și risipiți cenușa în vânt. Sunt beat, însă luciditatea mă domină. Acțiunea O. este pregătită. Există doar un singur impediment, am dat foc tuturor hârtiilor, inclusiv

DOCUMENTULUI real, și DOCUMENTULUI fals. Tot din prea mare grabă și râvnă, am pus pe foc și cele două CIFRURI, cel adevărat, și cel fals. Totuși nu sunt prea îngrijorat. Specialiștii de la Secțiunea a șasea, a șaptea, sau a *știemamadracului a câta,* vor izbuti să reconstituie cu ușurință totul, dacă nu chiar mai mult. Eu mi-am făcut datoria față de Reich și față de Diavol. Același lucru. Am ars chiar și documentația cu privire la izvoarele termale de la Apluc, în schimb, în depozitele de carburant din O. se află o cantitate imensă de material fisionabil. Trebuie doar transportat. Atomiștii noștri vor ști să aprecieze munca mea. O jumătate din Europa poate fi băgată sub masă cu ajutorul calvadosului frânchenesc vechi de mii de ani. Heil! Heil cine? Heil Hitler! Strict secret. Foarte secret. Definitiv secret. Heil, heil, heil! Ai Dv. Sg. Freud. Ba nu, Sig. Klemnitzki, pe vecie devotat cauzei. Localitatea O., cabana BLANCA, *dracuștiecarelună,* anul probabil '44.

P.S. Obergruppenfubrer! Abia așitept să ciocnim împreună un păhăruț! Heil!

*

Brigadenführerul Blanther ceruse să fie primit de către Kaltenbrunner. Intră cu precauțiune și evită să privească masca mortuară a lui Reinhardt Heydrich, care murise în urmă cu doi ani la Praga, în timp ce venea la oraș cu laimuzaina. Acest Blanther avea sub braț o mapă neagră, ca toți blantherii care mai posedă un braț. Șeful RSHA, melancolic, își șterse cu batista ochiul stâng ce lăcrima din cauza oboselii sau a curentului, apoi plimbă palma jilavă pe luciul biroului.

— Ei bine, ce mama dracului s-a mai întâmplat?

— Am primit din partea inginerului Klemnitzki o epistolă din cale-afară de ciudată!

— Cine e ăsta? întrebă Obergruppenführerul, cu toate că-și amintea perfect.

— Omul care a regizat *tehnicește* acțiunea O. Să vă citesc…

— Te exprimi necorespunzător. Dă-mi-o! O citesc eu.

Kaltenbrunner parcurse rândurile aberante și conchise:

— Strict confidențial. Strict secret. Ultra secret. Definitiv secret. Foarte bine. Să rămână secret, și încă DEFINITIV.

— Am înțeles!

— Sper că ai înțeles, Blanther! Sper. Cât privește recuperarea documentelor, scutește-mă de această plictiseală.

— N-aveți nicio grijă, Obergruppenführer!

— Dar ține-mă la curent. Acțiunea O. va trebui declanșată la momentul potrivit. Cercetează ce este cu „cantitățile enorme" de material fisionabil din depozitele din O., e o realitate, sau o halucinație de alcoolic?

Brigadenführerul Blanther salută și ieși. Kaltenbrunner se duse la

fereastră, privind în gol. Condamnase la moarte, dintr-o vorbă, pe unul din cei mai mari specialiști ai Germaniei, un geniu, după cum se spunea. Îl vor aproba generațiile viitoare? Și în general, vor mai exista generații viitoare?

*

6. Povestește David Clementi. Mă simțeam din nou în formă, fără să am, de altfel, un motiv temeinic. Mă simțeam, cum să zic, tânăr, și aș fi dorit din toată inima să mi se întâmple ceva extraordinar, și când colo, ce să vezi, sună telefonul. Am auzit în receptor un fel de chicotit, pe care-l cunoșteam bine de altfel, și apoi, vocea:

— Alloou! Dumneata ești, Clementi?

— Bună dimineața. Dacă ați format numărul „Filialei", atunci într-adevăr, eu sunt.

— Lasă-te de bancuri. Bună dimineața. Aici e domnul V.

Evident, îl recunoscusem. V. e una din mâinile drepte ale marelui patron, fiindcă, trebuie să știți, marele patron are mai multe mâini drepte și, desigur, și câteva mâini stângi. Așa sunt marii patroni *multimânari,* așa cum alții sunt multimilionari, ce să-i faci.

— Noutăți? întrebă V.

— Mi-a fătat pisica în gură, am zis, știind că am să-l scot din pepeni, și când colo, domnul V. al cărui umor era tot atât de imprevizibil ca și starea timpului deasupra curentului Goolf-Stream, ripostă:

— Nu știam că posezi și o pisică, dragă Clementi. Trebuia să-i pregătești un culcuș. Ai scos pisoii din gură?

— Desigur… Și tocmai aștept să fiu convocat la rezolvarea unui caz răsunător, de pildă asasinarea cu gloanțe obrăvite a unui Mare Emir…

„Chi, chi, chi", se auzi de la mare distantă chicotitul lui V.

— Bine, bine Clementi, să mai lăsăm gluma! Cum e vremea pe-acolo? Frumoasă? Perfect! Ascultă…

— Ascult…

— Știi ceva despre un anume Paul Delun?

— N-am înțeles… Vă rog repetați…

— Paul Delun. D de la drac. E de la eritrocită. L de la lingoare. U de la Uranus. N de la Nebun. Cu un cuvânt Paul Delun.

Tresărisem și-mi tremura mâna. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi revin.

— Allooou! Allouu! Mai ești la aparat, Clementi? De ce-ai tăcut mâlc?

— Îmi mai rămăsese un pisoiaș în gură. Cine este Paul Delun?

— Păi tocmai asta vrem să aflăm și noi, deșteptule! Singura informație, și aia aproximativă, e că se vânzolește pe-acolo pe undeva prin O. Sau prin preajmă.

— Prețioasă informație. Cine se interesează de ăsta… cum îi zice…

Paul Delun?

— N-am voie să transmit, și de altfel nici eu nu știu exact. La mijloc sunt interese mari.

— Nu mă îndoiesc! Casa Lăzău nu se compromite cu găinării. Numai că eu în condițiile acestea nu pot lucra…

— Ce nu poți?

— Nu pot lucra! E ca și cum ai prinde cu ochii legați o viperă. Ori avem încredere, ori construim himere din visuri… sau viceversa.

— Ascultă David Clementi – tonul d-lui V. se schimbase radical – nu ești angajat al Agenției Lăzău pentru a-ți dezlănțui humorul în convorbiri telefonice care costă. Ți se cere să culegi informații despre un tip Paul Delun. E prea complicat pentru un polițist cu statele d-tale de serviciu?

— Semnalmente?

— Ce? Glumești? Suntem pe vremea romanului elizabethan? Nu cunosc niciun fel de semnalmente. *Nu vreau să le cunosc*.

— Din ce în ce mai bine. Și așa mă mir îndeajuns că-i cunoașteți numele. De ce nu mi-ați cerut să caut pur și simplu un individ fără nume, fără semnalmente, fără nimic?

— Lasă gâlceava, deșteptule. Am încredere în d-ta. Cum e vremea pe-acolo? Frumoasă? Bine. Chi, chi… Ia spune, ai văzut un spectacol de revistă care se dă la un local împuțit de pe-acolo?

— Sper că-mi veți da măcar acum numele localului și al „revistei”.

— Paris. Londra. New-York. Copenhaga…

— Cum, cum?

— Unul dintre acestea e numele localului. Spectacolul se numește „La Goulue dansează cu Chocolat”.

— Domnule V.! La Goulue n-a dansat în viața ei cu Chocolat. Avea gusturi prea delicate…

— Lasă gâtul, deșteptule. Ai văzut sau nu tâmpenia?

— Încă nu. Nu întreagă. Ar trebui s-o văd?

— Da, cred că ar fi bine.

— Și de ce anume?

— De unde vrei să știu? De ce-mi pui întrebări idioate? și dl. V. întrerupse legătura. Era în stare să te pună pe urmele unei fantome, fără a indica măcar castelul în care a bântuit. M-am trântit în fotoliul uzat al predecesorilor mei și am aprins o pipă. Vorba vine, o țigaretă, căci nu fumez pipă, amănunt care contribuie întrucâtva la micșorarea acțiunilor mele de detectiv particular. Am meditat nițel la convorbirea dintre mine și V., și am ajuns repede la concluzia că nu merită să-mi bat capul.

Totuși, *cine* se interesează de Paul Delun, și *de ce?*

Agenția Lăzău, cea mai eficace, dar mai ales cea mai discretă agenție din lume. M-da, o dată dl. V. m-a lansat pe o pistă, fără a mă

informa cel puțin cine a fost asasinat.

Trebuia să iau puțin aer, și trebuia să studiez vitrinele restaurantului „New-York” în care se lăfăiau poze din marele spectacol regizat de întârziatul mintal Dady Berca, spectacol ce trezise, nu se știe de ce, interesul d-lui V. Am stins țigara, am luat din cuier pălăria de pai de care eram nespus de mândru și am scotocit prin sertar după cheile automobilului Bugatti, când, iarăși telefonul. O voce de damă, destul de aspră pentru a fi oricând confundată cu glasul unui tenor răgușit de vutcă prea multă. Totuși, era o voce de femeie.

— Alo, Agenția Lăzău?

— Nu. „Filiala” Agenției Lăzău.

— Nu e același lucru?

— Un elefant și un pui de elefant, sunt același lucru?

Ar fi trebuit să râdă, însă nici prin gând nu i-a trecut. Poate că totuși a surâs, însă prin firul de telefon *încă* nu se transmit surâsurile, așa că nu știu. Presupun că nici n-a surâs.

— La telefon e Clementina Damian. O pauză. Am bănuit că își aprinde o țigară sau, poate, își încarcă pistoletul. Mă gândeam în același timp la asemănarea dintre numele noastre. Clementi, Clementina. Cum trebuia să înțeleg asta?

Vocea se auzi iar, și mai fermă.

— Ai auzit de mine?

— N-aș crede. Ar fi trebuit să aud?

— Depinde. Domnule Clementi, te afli la birou?

— Nu. La Camera Lorzilor.

— Ce fel de glumă e asta?

— Seacă. Britanică. Oare n-ai format la telefon numărul Camerei Lorzilor?

Nici acum n-a râs și nici n-a zâmbit. Dacă ar fi zâmbit temperatura receptorului s-ar fi ridicat cu un centigrad.

— Vin să te văd în câteva minute.

Am azvârlit înapoi în sertar cheile mașinii Bugatti și am așteptat. Un polițist își petrece trei sferturi de viață așteptând, iar despre sfertul ce mai rămâne nici nu merită să vorbești. În astfel de situații un detectiv particular din Chicago scoate din dulăpior glaja cu whisky „Old Flag”, trage o dușcă, apoi încă una, își instalează lăboacele pe birou și așteaptă numărând mușchii.

Eu am scos din sertar sticla de coniac, n-am tras o dușcă, n-am tras nici a doua și nu mi-am pus picioarele pe birou. Prin asta cred că am demonstrat limpede superioritatea mea față de oricare confrate de peste Ocean, în schimb am așteptat, ceea ce arată că munca noastră are totuși un punct comun.

N-au trecut mai mult de patru minute. Cronometrând timpul mi-am dat seama că individa telefonase de la băcănia din colț, de unde

telefonam și eu uneori, dintr-un motiv sau altul, sau când îmi era pur și simplu silă să folosesc aparatul „oficial” al „Filialei”. Băcanul, un anume domn Pop, era ahtiat după întâmplări detective precum copiii după bomboane Stolverk, și vedea de bună seamă în mine un mare detectiv, numai pentru motivul că eram singurul din oraș. Băieții de la Chestură nu contau pentru el. Tot timpul spera să afle de la mine niște istorii sângeroase, însă culmea, tot el îmi povestea astfel de istorii, fiindcă ale mele erau blânde și banale.

Cred că orice băcan ar dori să ajungă un mare detectiv. Și viceversa. Însă e vorba doar de o părere personală.

În toiul acestor meditațiuni, am fost întrerupt. În birou intră o fată brunetă, destul de înaltă. Îmi era greu să-i dau o vârstă, și nici nu depuneam mari eforturi, douăzeci, treizeci? poate din cauza încruntăturii permanente care-i domina fața. De nu m-aș feri ca de moarte de exprimări precum expresie dură, impenetrabilă, aș zice despre clienta mea că avea o expresie dură și impenetrabilă. Iată că, ferindu-mă să le pronunț o singură dată, am rostit de două ori aceste odioase cuvinte.

Poate că, dacă ar fi zâmbit, Clementina Damian ar fi fost frumoasă, însă nu zâmbea, nici la telefon, nici fără telefon. Purta o fustă-pantalon neagră ce scotea în evidență șoldurile înnebunitoare, coapsele armonioase și toate celelalte elemente după care se dau în vânt bărbații. Pulovărul gri din care răsărea gulerul unei bluze roșii, îi venea ca turnat. Acum am recunoscut-o pe fată, însă nu i-am dat să înțeleagă. O priveam fumând încetișor, compunându-mi o față la fel de impenetrabilă ca a ei. Nu-mi venea greu. Mare lucru să porți mustață!

— Care sunt tarifele dumneavoastră, domnule Clementi?

— Depinde pentru cine caut, ce caut și ce găsesc.

— Și dacă găsești un asasin, cât mă costă?

— Dar cum? A fost ucis cineva?

Ochii Clementinei, două raze verzi, se ațintiră asupra mea. Dacă nu m-aș fi înclinat din instinct, ferindu-mă, aș fi pierit cu două orificii misterioase în mijlocul frunții. Mă distrează gândul că privirile pătrunzătoare ale Clementinei au fost inventate înainte de lasser, însă asta e altă poveste. Ea glăsui:

— Tot nu știi cine sunt? Nu i-am răspuns. Mă durea fruntea din cauza ochilor ei. Totuși, nu i-am răspuns. Te-am remarcat, vorbi ea, de câteva ori la „New-York”… *Dănțuiesc* și eu pe-acolo, nu chiar ca vedetă, dar la ocazii am câte un mic solo.

— Mă bucur să cunosc o artistă, am zis pe un ton ce ar fi despicat în două un gorun vechiu de cinci sute de ani. Totuși, nu v-am reținut, însă numai din cauză că totdeauna urmăream câte un criminal și nu aveam când să admir și baletul.

— Ce minciunoși sunt bărbații, observă domnișoara Damian, dar nu făcând aluzie directă la mine, ci *în general.* Își scoase din poșetă un pachet de Staffel – acestea erau țigările, prin tradiție – mă întreb prin care tradiție? – ale generalilor din Wehrmacht. Mă întrebam cu ce Fritz von Baubaubauberg o fi înșustată dansatoarea, când ea, în timp ce eu continuam să mă întreb, întrebă: Se poate fuma aici? I-am întins, peste birou un foc. Un chibrit aprins. Cu brichetele n-aveam noroc, nu se aprindeau niciodată. Fata vorbi mai departe: Unul singur, dintre bărbați, n-a fost foarte mincinos și acum e mort. Bănuiesc că l-au ucis pentru ca echilibrul să fie perfect. Nici acum nu m-ai recunoscut?

— Nu, domnișoară. Când intru în localuri, urmăresc de obicei un „caz".

— Așsi! Numai la fundul fetelor îți erau ochii!

— Majoritatea femeilor își fac o părere eronată cu privire la bărbați. Se supraestimează. Își închipuie că numai sfânta lor persoană îi preocupă pe domni, când există atât de multe alte lucruri apetisante, vutca, alpinismul, literatura, și chiar yachting-ul…

— Să zicem, zise Clementina Damian, sfredelindu-mă cu tirul verde al privirilor. Trimise un fum lung, insolent, nu chiar în ochii mei, însă nici nu departe. În afară de „asta", numele meu a fost legat de asasinarea lui Pavel Danciu. I se zicea „Bursucu". Așa era cunoscut pretutindeni. S-a scris la gazetă că eram prietena lui.

— În sfârșit, am oftat, iese la suprafață și cadavrul. De ce n-ai început cu asta?

— Fii atent cum te exprimi, copoiule. Bursucu a fost prietenul meu.

— Ei și ce? Pentru mine nu e decât un „caz" și nimic mai mult. Și apoi, în gazete s-a scris nu despre *asasinarea,* ci despre *sinuciderea* lui Pavel Danciu. O deosebire esențială, nu știu dacă o poți sesiza. Sinuciderea lui Bursucu nu mi-a provocat nici atâta emoție cât să mi se facă sete de o bere. Puțin îmi păsa cine era amica lui. D-ta erai?

— Altfel n-aș fi urcat scările tocite ale acestor două etaje. Da, eram prietena lui Bursucu. Ziarele mint ca de obicei. Toți mint, domnule! Cei de la Poliție și ei mint. Pavel Danciu nu s-a sinucis, era ultima idee care să-i vină în minte, nu s-a sinucis *fiindcă n-avea niciun motiv!*

— Ei, dar ăsta nu e un motiv ca să nu se sinucidă! am parafrazat-o.

— Te joci cu vorbele… Degeaba. Era el, Bursucu, un om mărunt în toate privințele, ca statură de-abia îmi ajungea până la umăr, învârtea afaceri mici, avea ambiții mici, cultiva flori mărunte, avea o casă mică și nu se gândea decât la viitorul foarte apropiat… Nu avea niciun sens să-și tragă un glonte în cap.

— Încurcate sunt căile răului… Poate o fi aflat că-l înșeli.

— N-ar fi pus-o cine știe cât la inimă, iar în ultimul timp nici nu-l înșelam.

— Dar de ce te-ai încurcat cu un om mărunt, care învârtea afaceri

mici și avea ambiții mici, d-ta care fumezi țigările favoriate ale generalilor?

Clementina Damian strivi cu scârbă chiștocul țigaretei Staffel.

— Niciun general nu fumează așa ceva, toți trag din Camel, sau din nimic…

— Cum din nimic, din tun, am replicat, bine dispus. Cum de te-ai combinat cu Bursucu?

— Nu te privește, detectivule! Mă privi furioasă, aprinse alt Staffel, îmi suflă fumul drept în ochi, am crezut că în clipa următoare avea să mă scuipe sau să mă ia la palme, când deodată, cum se întâmplă în astfel de ocazii, raza neîndurătoare a privirii ei se fragmentă.

— Era un om bun, făcu pe un ton blând, adecvat cuvintelor. Bursucu era un om bun. Singurul bărbat care nu s-a purtat cu mine ca un porc, ești în stare să pricepi așa ceva?

— Sunt, însă nu-mi place formularea. Toate femeile acrite vorbesc la fel. Nu lucrez pentru femeile acrite, munca e grea, prețul mic. Bine. Să nu mai joci teatru fiindcă sunt un spectator prost, mai ales când am fotoliu de orchestră. Vin totdeauna fără cravată și cu șireturile desfăcute. La treabă! Ce indicii ai că s-a produs un asasinat?

— N-am niciun indiciu. Asta e treaba d-tale.

— Splendid. Parcă aș vorbi cu domnul V…

Clementina Damian n-avea de unde să știe ce este cu domnul V., însă consideră că încercasem s-o jignesc, drept care mă înjură. Chiar, mă înjură, mai urât decât trei birjari beți laolaltă. Dar în fond ce am eu cu sărmanii birjari care nici nu e obligatoriu să înjure, și cu atât mai puțin să fie beți. Și iată că inevitabilul se produse. De când așteptam acest final de scenă – sau această ridicare de cortină, cum doriți. Dansatoarea de la „N-Y” începu să plângă.

N-am rămas cu gura căscată, fiindcă în ocazii identice, aproape toate femeile se comportă la fel, iar plânsul face parte, își închipuie ele, din subtila stratagemă. Însă poate că fata asta nu plângea din motive de tactică, ci așa, pur și simplu. Nici această variantă nu se exclude de la sine.

Am scos pentru a doua oară la lumină sticla cu coniac și am turnat aproape cu forța, câteva picături în gura Clementinei. Avea gura mare și buzele subțiri. Cu toate că avea gura mare, mi-a fost neînchipuit de greu s-o conving să înghită acele câteva picături.

Știu că e stupid. E stupid să consolezi cu băutură o femeie căreia i-a fost ucis, să zicem, iubitul. În general, e ridicol să întreprinzi ceva în fața unei femei care plânge.

Nici Pitagora – iar acesta a fost unul dintre cei mai înțelepți bărbați ai lumii – n-ar ști ce formulă să folosească în fața unei doamne lăcrimânde, Puntea Măgarilor neavând nicio valoare în cazul de față.

Numai că mie nu-mi intra în cap, unu, că această fată, Clementina,

fusese cu adevărat îndrăgostită (fiindcă nu făcea parte din categoria îndrăgostitelor iremediabil), doi, că o legase un anumit sentiment față de un individ precum Pavel Danciu-Bursucu – pe care-l cunoscusem în treacăt, și trei, că acest Pavel Danciu-Bursucu fusese *asasinat*. Într-adevăr, cine să-l asasineze, și de ce? Un individ ca ăsta nu e asasinat. N-are niciun sens.

E adevărat însă că *nici nu se sinucide*. Tot din lipsă de sens.

Aici am ajuns cu meditațiunile mele subtile când am băgat de seamă că dansatoarea de la „N-Y" nu mai lăcrimează. Mă studia pe îndelete fără simpatie, dar și fără o antipatie evidentă. De la distanță. Ca un astronom care se întreabă dacă recent descoperita cometă merită sau nu merită să-i poarte numele. Mă rog, văd că o iau razna…

Lacrimile se și uscaseră pe obrajii tinerei mele cliente. În sfârșit, poate nu chiar atât de tinere. Oare plânsese cu adevărat? Continua să mă analizeze, în timp ce expresia ei devenea tot mai severă, se strâmbă puțin și zise:.

— Nu te mai preface! Dă-mi-o!

Nici n-am înțeles în prima clipă ce anume-i trebuie. Apoi mi-am dat seama că mai țin în mână sticloanța de coniac. I-am întins-o. Clem trase un gât, mi-o înapoie, și în situația asta delicată n-am avut altceva mai bun de făcut decât să gust și eu – direct din sticlă, un fel de sărutare acceptată. Coniacul băut pe stomacul gol dis-de-dimineață, e sau foarte bun, sau foarte rău. De data aceasta era rău. Gustul însă parcă se mai atenuă când Clementina Damian scoase din poșetă mai multe mii de lei pe care numai că nu mi le trânti în mutră.

— Apucă-te imediat de cercetări. Vreau să știu cine și de ce l-a ucis pe Bursucu. Bănuiesc că atâta ajunge drept *aconto*, sau nu mă pricep eu la prețuri?

În situația aceasta un detectiv din Chicago i-ar înapoia domnișoarei banii, mormăind merçi, încă nu e nevoie, plata la sfârșit, dar fiindcă nu mă aflam la Chicago, am înșfăcat fofolocii aceia amărâți care se și prefăcuseră în imaginația mea într-un pui bine rumenit la băcănia băcanului Pop; mda, rușine, aista am făcut, în loc să meditez asupra destinului misterios al d-lui Pavel Danciu, zis Bursucu.

Clementina se ridică, suplă, puțin cam rigidă, cu fața trasă și cu aceeași privire verde pe care eu, de-aș fi fost de la apărarea teritorială a.a., aș fi folosit-o drept reflector dublu întru captarea aparatelor inamice. Deschise iar poșeta. Ciudată fată. Oare chiar intenționa să mă cumpere în întregime? Nu. De data aceasta îmi aruncă în nas o cheiță yalle.

— E de la căsuța lui Bursucu. Nu am predat-o polițailor. S-ar putea să mai fie vreunul dintre ei pe-acolo, dar te descurci d-ta. Strada Morii, 29.

— Dacă s-a constatat că e sinucidere, ce să mai caute polițaii acolo?

— Nu știu. Poate din cauză că n-a fost sinucidere. Nu te duce mintea nici măcar la atâta?

— Nu te duce mintea că încă n-am acceptat „cazul”?

— Ai greblat paralele, deci l-ai acceptat!

— Mde, strașnică logică, domnișoară. Locuiați împreună – vreau să zic, d-ta și dl. Danciu?

— Da de unde! Bursucu se dădea în vânt după libertatea sa personală.

— Ei, da, ăsta zic și eu mare amor! am mormăit.

— Cum ai zis?

— Am zis nicicum. Mai rămâi o clipă. Dacă Bursucu e mort, și pe cât se pare e mort de-a binelea, ce-ți mai pasă cum a murit, de ce, și toate celelalte?

Întinse un deget subțire către nasul meu. Între timp își trăsese mănușile. Negre. Doliu?

— Te-am plătit, fu răspunsul, dacă acesta e un răspuns. Și iarăși dădu să dispară.

— Ce grăbită ești! încotro? Cu ce se ocupa în ultimul timp amicul d-tale, Bursucu?

— Ți-am spus DE UN MILION DE ORI! Cu tot felul de afaceri mărunte.

— Mărunte, mărunte, dar ce? Să nu-mi spui că vindea chibrituri.

— Nu coborâse până acolo, însă nu-i lipsea mult. Nu era un proxenet propriu-zis, dar putea să facă rost de o fată în mai puțin de zece minute, la orice oră din zi sau din noapte, oricui i-ar fi plătit un gin și o cafea. Specialitatea lui erau cântăreții, dar mai ales cântărețele. Era în stare să transforme în prim-solistă pe cea mai afoană mahalagioaică din cel mai prăpădit târg.

— E și acesta un talent, ce părere ai?

— Niciuna.

Brusc mi-a venit o idee, cu adevărat prima idee bună din ultimele două săptămâni.

— Ia spune-mi, comedia aia cu „Moulin Rouge” de la „N-Y”, nu e cumva invenția lui Bursucu.

Clementina îmi aruncă o privire stranie. Dintre corzile ei secrete, pe care o atinsesem?

— În mare parte da… E cam ultima lui afacere mai importantă. Pe așa-zisa La Goulue, și pe așa-zisul Chocolat, el i-a descoperit în gară, lihniți de foame și i-a dus la Dady Berca. Vreo câteva zile mai târziu ăștia doi deveneau vedete.

— Iar tu ești puțin amărâtă pe chestia asta.

— Dacă-ți închipui că eram geloasă pe La Goulue, ești un prost! Ocupă-te de afacere, detectivule. Mă împunse iarăși cu degetul. Te-am plătit. Poate că mai am și alți bani. Descoperă-mi cine l-a omorât pe

Bursucu. Salut!

Dansatoarea mă părăsi. Pentru a doua oară în dimineața aceea mă izbeam de cuplul La Goulue-Chocolat. (Prima dată se interesase de ei dl. V.) Am urmărit traiectoria unei muște și m-am decis să ies în oraș. N-am ieșit înainte de a studia marginea ziarului pe care azvârlisem niște însemnări: Unu, Paul Delun și dl. V. Doi: La Goulue, Chocolat și dl. V. Trei: Clementina D., Bursucu, La Goulue și Chocolat. În sfârșit, patru: Eu, față de toți aceștia.

Am rupt marginea ziarului cu aceste edificatoare notițe și, ca să-mi dau importanță le-am ars în flacăra unui chibrit care din greșeală s-a aprins.

Din zăpăceală însă, *omisesem să rup de pe marginea ziarului și însemnarea cu strada Morii 29, adresa lui Bursucu.*

Am ezitat în fața sticlei cu coniac și am izbutit să rezist ispitei. Am ieșit. Jos mi-am dat seama că uitasem în sertar cheile mașinii așa că a trebuit să mă întorc. Semn rău.

Era ora zece fără șaptesprezece minute când am urcat în birou pentru a recupera cheile mașinii Bugatti. *Când am pornit motorul, trecuse mult de amiază.*

*

7. Povestește autorul. Maiorul Maximilian Clemir îl strivi cu o privire plină de ură pe Hagi Mer Histapes care intra solemn în restaurantul cabanei BLANCA, urmat inevitabil de cei doi critici de artă, dl. *a* și dl. *b*. O parte din ura sa, maiorul o rezervă și acestora doi.

Histapes nu excela prin grația trăsăturilor. Obrajii, cei doi, îi atârnau, iar de ar fi avut trei, i-ar fi atârnat, desigur, toți trei. Ochii spălăciți, de culoarea noroiului diluat, erau disproporționat de mici, față de lățimea și amplitudinea nasului – o veritabilă gulie – și atât de apropiați încât dispăreau împlântându-se în rădăcina organului olfactiv amintit. Părul negru, cănit bineînțeles, îl purta lins și lung, iar la ceafă mătreața se scutura ca dintr-o sită. La tâmple, două zbenghiuri albe-cenușii, adevărat șic.

Se îmbrăca fistichiu, tinerește, ceea ce nu se conjuga favorabil cu burdihanul său spațios. Acum luase o bluză cu pătrățele, pantaloni liliachii, cizme negre cu toc înalt, cizme de cow-boy!

Avea peste unu nouăzeci înălțime, însă asta nu-i folosea la nimic. Cei doi critici de artă, dl. *a* și dl. *b*, ca prestanță se prezentau ceva mai modești, cum le stă bine unor subiecți de teapa lor; se mascau, ziua, noaptea, și chiar în intervalul dintre zi și noapte, în costume negre, tăiate de un *coupeur* cu mână lejeră, și aveau acele mutre de cretini indiscutabil perfecți (scuze cititorule!) care știu totul și de multă vreme s-au plictisit de atâta știință și ar da cel puțin un sfert din viitorul lor salariu pentru un dram de ignoranță.

Unul purta ochelari, celălalt nu, dar altă diferență cât de cât

sesizabilă între ei nu exista. Precizez, inutil probabil, că nu știu care purta ochelari, *a* sau *b*.

Maximilian Clemir, ura din toată inima această treime, iar de ar fi avut două inimi – se mai întâmplă – ar fi urât-o dintr-amândouă.

Salonul fu repede traversat de pasul elastic, totuși ușor imperfect al lui Paul Delun. Nici una din trăsăturile sale nu ieșeau în evidență, nici statura și nici măcar îmbrăcămintea. Cât privește șchiopătatul, era nevoie de un ochi sensibil care să-l remarce. Cu toate acestea, oriunde apărea Delun, profilul său atrăgea privirile ca un magnet. Bărbații suferind de cronică debilitate mintală remarcau: antipatic! Mutra lui cere palme. Domnișoarele, și ele tâmpitele, șușoteau: enigmatic strein!

Maximilian Clemir, care nu era nici debil mintal, nici domnișoară tâmpitică, gândi: pe ăsta, nu mă las până ce nu-l rad. Și apoi, gândi cu voce tare:

— Salutare, amice!

Fostul tanchist nu catadicsi să-l bage în seamă. Maiorul se ridică și se apropie alene de masa lui. Întreaga existență a unui bărbat ce înregistrase numai victorii în viață se oglindea în mersul lui Clemir. El trase, nu brutal, însă nici cu timiditate, un scaun și se trânti în el.

Nici acum Delun nu-l observă.

Prin subtilul restaurant al cabanei BLANCA trecură fugărindu-se câinele și pisica. Cățelul de marcă „Vijlă” era fugărit de pisica aia mică, alb cu negru și cu o idee de maro.

— Vrei să-ți povestesc ceva?

— Câtuși de puțin, răspunse Paul Delun. Nimic nu mă interesează.

— Totuși, insist!

— Să nu regreți! Văd că vrei să-mi încredințezi *iar* un secret, și cu atât mai *dependinte* vei deveni de mine.

— Cu d-ta nu se poate stabili niciun mijloc de comunicare?

— Sunt un om singuratic, cu oamenii singuratici nu se poate comunica. Nu știu ce dorești de la mine și nici nu vreau să știu.

Un băiat îi prezentă lui Paul Delun gustarea, un coniac, puțină brânză, ceai și biscuiți.

Maiorul îi porunci să aducă de la masa lui țuica, măslinele și cafeaua. Paul Delun deschise gura pentru a înghiți o bucată de brânză și pentru a zice:

— Detest oamenii din categoria d-tale. Cunosc, cunosc de multă vreme această categorie de „semeni”! Îți alegi o victimă și apoi bâzâi pe urmele ei ca o muscă de… Nu-ți dai seama că nu doresc nimic altceva decât să fiu lăsat în pace?

— Am aflat cine ești, mormăi, nu se știe dacă serios, maiorul Clemir. Conduci o bandă de căutători de comori. Îmblânzitorul de șerpi Santolini, pe numele lui adevărat Stan Trufu, ca și căutătorul de aur Toma Milea, sunt adjuncții d-tale.

Paul Delun rânji. Pentru prima dată, după o veșnicie, părea sincer amuzat.

— Dacă unul dintre noi e nebun, în mod sigur nu sunt eu acela.

— Ce cauți aici la cabană?

— Nu sunt obligat să-ți răspund. Dar o fac. Caut liniște. Tocmai de-aia alege-ți altă victimă, uite pe dobitocul acela în cămașă cadrilată… Mergi și discută cu el despre cum dansează La Goulue cu Chocolat…

— Deci cunoști povestea! observă acuzator maiorul.

Delun suspină ca un chirurg în fața situației când operația a reușit – pacientul a murit.

— Cine n-o cunoaște? A încercat să mi-o vândă și mie într-o seară liniștită, dar i-am tăiat-o scurt.

— Ce vorbești? Scurt! Ce i-ai spus?

— Că urăsc pictura secolului al nouăsprezecelea, pictura tuturor timpurilor, și pe toți zugravii, în frunte cu Lautrec.

Maiorul avu un zâmbet atât de ascuns că nici Dumnezeu nu i l-ar fi bănuit. Totuși, jocul îi reușise.

— Și dumnealui, Histapes, ce ți-a răspuns?

— Histapes! Ce nume de pe altă planetă. Nume de plantă mezozoică încolțită pe schelete de archeopterix. Ce mi-a răspuns, ce mi-a răspuns. Că sunt nebun – și mi-a dat pace. Asta-i esențialul. Mi-a dat pace. Urmează-i exemplul, bea-ți poșirca la altă masă. Găsește-ți altă victimă. *Tallyhol*

— *Tallyhol* Te-am prins. Ești pilot britanic. Acesta este semnalul lor de atac! Ce-mi răspunzi?

— Ești un biet ignorant! Acesta era semnalul prin care erau asmuțiți câinii de vânătoare în evul mediu. Pleacă de lângă mine, domnule, nici nu-ți închipui cât de mult mă plictisești!

Maiorul însă nu pricepu aluzia fină.

— Dacă ești într-adevăr șeful căutătorilor de comori de prin ținut, acest individ Histapes ar trebui să te preocupe, amice… E un *bogătaș* care a venit aici la noi ca să-și dosească avuțiile de jaful care se întâmplă acum în Europa și în lume.

— Ce prostie! De ce nu s-a dus în Elveția?

— E deștept. Toată lumea se duce acum cu aurul în Elveția. Și când tot aurul se va strânge acolo, Germania o va cotropi.

— Oricum, eu nu voi pierde nimic, iar povești cu comori nu mai fumez de la vârsta de șapte ani.

— Asta ar merita s-o fumezi, amice.

— Ești insistent ca un băcan care vrea cu orice preț să-ți vândă un cârnat alterat. Paul Delun ridică în vârful furculiței o bucățică de brânză, ca pentru a constata dacă nu e și aceasta alterată. S-ar fi zis că nu este, dar poți fi vreodată sigur? O mestecă alene, și o înghiți fără entuziasm. Cățelul de marcă „Vijlă”, eroare, de rasă „Vijlă”, ieși din

bucătărie ținând în bot un os de două ori mai mare decât el, dar, nu se știe din ce cauză, observând cizmele negre, cu tocuri înalte ale lui Histapes, scăpă osul și lătră îndelung picioarele namilei. Apoi o zbughi afară pe pajiștea înverzită din fața cabanei unde se întâlni cu prietena lui pisica cea mică.

Între timp se ivi Gavrilă Surducan, urmat de fiul său Cicerone, primul luă un trascău, al doilea gin, chelnărul care-i servi, un localnic, întrebă ce mai este nou cu lupul mare și șontorog care îngrozește lumea.

— Am fo pușcat către el în trei prilejuri, grăi bătrânul. Nu poate fi atins. E duh. Duh necurat. Își făcu semnul crucii, strâmb și neconvingător, căci era mai ateu decât părintele materialismului.

— Nu există duhuri, nici măcar necurate, își susținu teza Cicerone, filosoful.

— Dar dacă poartă blindaj? observă chelnărul, șmecher.

— Imposibil, că nu e tanc, replică filosoful, cretin ca totdeauna.

Din apropiere, Maximilian Clemir și Paul Delun prinseră întreaga discuție.

— Prin urmare, cunoști legenda Lupului Șchiop care face ravagii prin ținut? Paul Delun, sorbindu-și pururi ceaiul, nu răspunse. Șchiop ca și d-ta, murmură maiorul și, observând încruntătura celuilalt, adăugă repede: N-am vrut să te jignesc, omule! Lupul nu e numai șchiop, dar și puternic, la fel ca d-ta!

O cută de amărăciune șerpui pe fruntea lui Delun.

— Așa, deci? Poate că suntem frați.

— Nici nu m-aș mira, urmă cu același glas împăciuitor maiorul. Pe-aici se petrec o groază de chestii! Eu unul nu cred în ele, dar uneori pe întuneric mă cutremur, mai ales când se apucă să urle buha cea seculară, Madame Clementa. Știi că de fapt e o vrăjitoare ce s-a autoprefăcut în buhă… Poți înțelege așa ceva? Cum să se *autoprefacă?* În partea cealaltă a Cheilor de Sare, lângă moara lui Constantin, crește din pământ, ca o plantă blestemată, coliba ce a aparținut Madamei Clementa pe când era tânără de numai vreo sută de ani. Țărușii pe care se leagănă coliba par ciopliți ieri și dau frunze, fiecare an de un alt soi… Ce să mai vorbim de peșteri! Sunt pline de comori! Iar în cea mai tainică dintre ele, o șleahtă – ce alt termen aș putea folosi? – de șerpi otrăvitori, vreo trei patru specii dintre cele mai rele de pe pământ, păzesc o colecție unică de pietre prețioase. Poți bănui a cui e comoara?

— Cum nu! A lui Histapes. Sunt diamantele bunicilor, străbunicilor și stră-străbunicilor săi, dintre care primul a fost căpetenia afgană Histapes cel Bigam care l-a însoțit din motive necunoscute în cruciadă pe Richard Inimă de Leu…

Părul lui Maximilian Clemir se zbârli nițel la ceafă.

— Cum de ai aflat toate acestea?

Paul Delun avu un surâs, pe jumătate dispreț, pe jumătate milă.

— Toată lumea cunoaște povestea. Ai zice că există un impresariat special pus s-o difuzeze. Maiorul trimise departe în fața lui o șuviță de fum. Aproape compătimitor, Delun se aplecă spre el: Ce ai vrea să-mi propui, naivule? Să dezamorsăm viperele și să ne însușim diamantele?

Clemir surâse fără chef, continuând să rămână încruntat.

— Să dezamorsăm viperele! Sună frumos! De ce nu? Punem mâna pe comoara lui Histapes cel Bigam și o tulim în Madagascar!

— Prefer Ceylonul, maiorule.

— Ce discuție dezlânată, amice. Ceva totuși am reușit, împotriva voinței d-tale: *te-am făcut să vorbești.* Ți-am deschis apetitul de a scoate cuvinte pe gură. Nu e cine știe ce victorie, însă cu ce altceva să mă laud?

— E numai o aparență, maiorule, nu mi-ai deschis niciun apetit, și în realitate n-am spus nimic… Dar ce faci?

Chipul simetric al maiorului suferise brusc o transformare neplăcută. Devenise ascuțit ca al unui uliu împușcat. Sângele îi năvăli în priviri. Strigă:

— Unde e Histapes?

Paul Delun întoarse o privire plină de lenevie către masa din colț. Uriașul cu fălci galbene și fleșcăite dispăruse. Curată performanță, o astfel de namilă să devină invizibilă. Însă nu devenise invizibil, să nu ne speriem. La masa lui rămăseseră în orice caz cei doi critici de artă care tăceau cu aerul lor scârbit dintotdeauna..

— Hei, maiorule, spuse Paul Delun, mai adineaori chelnărul i-a adus lui Histapes un bilet, un plic, o scrisoare, nu știu, în orice caz o hârtie. Pe tavă i-a adus-o. După care bogătașul s-a ridicat și s-a dus… Nu te pierde cu fi…

— De ce nu mi-ai spus?

— *Nu eram obligat* să-ți spun. Pe mine nu mă interesează nici viperele ceyloneze, nici diamantele, nici Histapes cu strămoșii săi. Nici măcar d-ta nu mă interesezi.

Maximilian Clemir, blestemându-și destinul, se repezi afară din cabană, reveni, aproape că smulse din țâțâni ușa bucătăriei, îl înlătură din drumu-i pe cabanierul Dragoș, îl apucă de gât pe unul din chelnări, acesta protestă, maiorul strânse și mai tare, Dragoș încercă să intervină, se produse puțină învălmășeală, vreo doi inși zburară cu capetele în perete.

— Hai vorbește! Ce i-ai dus domnului Histapes?

Nefericitul își masă gâtul mototolit.

— Pui în sos de ciuperci, dar ce aveți cu mine?

— Dobitocule! Acum două minute, pe tavă!?

— Pe tavă? Aăăăă!… pe tavă! Într-un local elegant, pe tavă…

— Ce, pe tavă?

— Și puiul în sos de ciuperci, și scrisorile.

— I-ai dus pe tavă o scrisoare! De la cine?

— Nu știu!

— Descarcă-ți sufletul, că te omor!

— Scrisoarea mi-a dat-o o femeie, domnule.

— Unde e cucoana?

— A plecat. A plecat cu mașina, domnule.

— Cu ce mașină, viezure afurisit?

— De unde să știu, domnule? Nu mă pricep la mașini. Una neagră, cu patru roți, cu…

— Numărul mașinii!

— Ce număr? Cum să-l văd? Se oprise acolo în vale lângă pârâu.

— Cine era la volan?

— Cred că un bărbat, domnule. Da, sigur, un bărbat… Avea pălărie.

— Cucoana cum arăta?

— O doamnă fainâ, o femeie *brava.*

— Statura! Părul! Ochii!

— Mai degrabă înaltă. Subțire. Părul parcă ardea, de cât era de roș… Ochii nu i-am văzut. De ce strigați la mine? Ce am făcut? Ce vină am eu? E de datoria mea să-i servesc pe cli…

— Domnilor, îi acostă Clemir pe cei doi critici de artă, mă puteți informa unde a plecat Histapes?

Indivizii în negru îl măsurară cu ochi pustii de orice sentiment sau resentiment. Se scurse aproape o veșnicie până ce unul din ei catadicsi să strecoare printre dinți:

— Dl. Histapes nu ne raportează niciodată mișcările sale, iar noi, noi… n-am reținut numele dumneavoastră!

Maximilian Clemir nici nu se mai afla în cabana BLANCA!

El împușcă din privire un biciclist care, ca hipnotizat se împiedică de ceva bolovan și căzu. Maiorul ridică de jos unealta sa hârbuită și se angajă pe serpentine în jos. Dedesubt orașul se deschidea ostil, strein, singur.

*

8. Povestește David Clementi. Cum am spus, ticăise ora zece fără șaptesprezece minute când am urcat în birou pentru a recupera cheile automobilului Bugatti. Când am pornit motorul, trecuse mult de amiază. Mai exact, era ora treisprezece, oră tocmai potrivită pentru drăcii! În văzduhul fierbinte, atârnau clopote străvezii, albastre. Pentru un detectiv particular, figura asta de stil e satisfăcătoare, nu e așa?

Am ascultat preț de două secunde cum ronțăie benzină cilindrii micului automobil, plăcerea aceasta de a asculta fornăitul unui motor

o poate avea numai un bărbat mulțumit de sine și echilibrat la cuget, or eu, mulțumit nu mă simțeam, cât privește echilibrul… și totuși mă bucuram, nu știu de ce simțind în timpane torsul celor patru supape; am coborât apoi din automobil de parcă aș fi gonit o mie cinci sute de kilometri în ultimele trei ore… Dar poate că într-adevăr eram foarte obosit și gonisem o mie cinci sute în ultimele ceasuri. În sfârșit, nu o mie cinci sute, ci numai o mie.

Deci, m-am dat jos din fața volanului și am ridicat capota să mă uit nițel la motor. Voiam să constat dacă bujiile se află bine, sănătoase, înșurubate cum trebuie. În realitate nu aceasta-mi era intenția, chiar și un marțian ceva mai elevat știe că, în afara unor cazuri cu totul deosebite, precum vrăjitoria de-o pildă, bujiile n-au cum s-o ia din loc, și nici nu le-ar face plăcere să trăiască așa, în singurătate, departe de vecinătatea mângâioasă a bobinei de inducție.

Ca s-o scurtez, nu bujiile mă preocupau ci numai încercam să observ, discret, dacă n-am pe undeva vreo co*adă*.

Nu mă refer la o coadă propriu-zisă care să atârne în spatele meu. Inițiații vor înțelege pe loc la ce fac aluzie, iar neinițiații n-au decât să se informeze de la cei dintâi.

Pipăind un pârdalnic de șurub al electromotorului, îmi prefăcusem ochii în oglinzi mobile ce reflectau totul către interior. Nimic special, pe cât se pare.

Aproape trei babe șontâcăiau traversând în diagonală drumul, vorbind toate în același timp.

Nici nu mă mir, bruiajul verbal a fost inventat acum un milion de ani de către cei dintâi oameni care s-au pomenit, din senin, vorbind.

Un țăran înainta liniștit, prin mijlocul drumului, ca prin mijlocul veșniciei, cu gândurile sale. Nici măcar două divizii de Waffen-SS nu l-ar fi putut abate din cale.

Un pensionar mergea poticnindu-se chiar și de pietrele inexistente cu ochii ațintiți într-o gazetă. Oare ce naiba găsea de citit în amărâta aia de foaie? Te pomenești că noi date cu privire la asasinarea lui Pavel Danciu-Bursucu? Aș! I-am acordat încă un pic de atenție. Și trucul cu ziarul pe care te prefaci a-l citi datează din timpuri imemorabile, îl experimentaseră și agenții confidențiali ai oamenilor din caverne. Nu, imposibil, nu era decât un pensionar, avea mutră de pensionar, și basta.

Din pragul băcăniei sale băcanul Pop mă salută amical. I-am răspuns și mai amical, dar când am privit iar în direcția sa, Pop mă mai salută o dată și atunci mi-a picat fisa că el nu mă salută ci mă invită la dugheana sa. Am răsucit cheia și motorul mai zbârnâi o dată, înainte de a se opri. Am trântit ușa automobilului și m-am îndreptat, cu un mers ușor înțănțoșat către băcănie. Un băcan, dacă te invită, nu se cuvine să fie refuzat, mai ales dacă e unul Pop, ahtiat după istorii

detectivești – așa cum se exprimă dumnealui. El îmi zâmbi și-mi strânse mâna în menghina sa mică însă dură.

— Salutare, domnule Clementi! Bine sănătos? De ce ai slăbit în ultima vreme?

— N-am observat! Știu și eu…

— Ei, nu știi… Duduile.

Băcanul Pop e scund și burduhănos, dar pentru ce-mi pierd eu timpul cu astfel de descrieri, păi așa arată absolut toți băcanii din lume, și-n comparație cu ei toți ceilalți muritori din lume, ne-băcanii, sunt niște sfrijiți. Dumnealui Pop mă pândi cu o privire ce se voia pătrunzătoare și conspirativă. Zise:

— Pun pariu că domnul care te-a vizitat adineaori venea din partea poliției, dacă nu te deranjează cuvântul.

Nu mă deranja – însă de ce mi-ar fi făcut plăcere?

— Carevasăzică, domnul care m-a vizitat adineaori?

— Păi da! Puțea a copoi. Eu p-ăștia-i simt!

— Domnule Pop, într-un fel și eu sunt copoi, și nu put…

Nu știu în ce măsură figura mea era convingător de jignită.

— Domnule Clementi, ce-ți trece prin cap?! D-ta nu ești copoi ci „particular”, altă brânză.

— În altă ordine de idei, nu m-a vizitat niciun tip de la poliție, am adăugat, meditând atât de intens pe cât îmi permitea creierul. Am constatat cu neplăcută surpriză că intensitatea era atât de redusă că prin puterea voinței n-aș fi putut răsfoi măcar o carte subțire.

Băcanul Pop mă amenință cu degetul:

— Lasă, lasă, *faci pe secretosul*, dar cu mine nu-ți merge, înțeleg, discreția se impune în nobila meserie ce o ai, dar sigur că omul care te-a căutat acum maximum un ceas, e de la *ăia*. Păi îl și cunosc, Tibi Tulea îl cheamă, un scârbos, face pe deșteptul, și când colo nu e decât un buboi nespart…

— Imposibil. Am stat tot timpul în birou, pesemne Tulea-de-la-poliție o fi vizitat pe altcineva, că nu sunt singur în casă.

— Dacă vrei, acceptă pe sub mustață Pop. Am primit un butoi cu bere de München…

Pop își aranjase dugheaua după un sistem american, la el puteai să te și cherchelești, dacă țineai cu tot dinadinsul, să mănânci pe săturate și chiar să faci pe deșteptul. Dincolo, de perdeluță, într-o odaie fără ecouri, o servantă cu obrazul alb și trist servea ciozvârtă de iepure cu măsline, însă Pop nu mă duse acolo, ci la tejgheaua lui lângă contor, unde umplu două pahare înalte până ce spuma alcătui câte o pălărioară albă, răcoroasă deasupra, fără a se revărsa însă. Deși aflați în război, și încă într-unul aproape pierdut, nemții nu-și dezmințeau firma, berea lor continua să fie cea mai bună din lume – deși poate că australienii s-ar șucări auzind o astfel de afirmație riscantă. Ca noroc,

niciun australian nu va cunoaște gândurile mele. Pop își controlă ceasul de buzunar.

— La ora asta n-am clienți, dar să vezi ce-a fost pe la doișpe… Tibi Tulea, cel care te-a vizitat adineaori, s-a apucat să răcnească la mine: Aici e cârciumă, Herr Pop? Te arestez!

— Și te-a arestat?

— Nu mă vezi aici, viu și liber? Burdihanul băcanului se înălță într-un suspin sfâșietor. Ce nu fac banii, domnule, ce nu fac!

— Banii se fac la pădure, am replicat, încercând să achit berea, știind dinainte că nu voi izbuti. Eram, cred, singurul client pe care Pop nu-l jecmănea, spera să ajungă în rai datorită mie – treaba lui. M-am tot dus urmărit de privirile sale invidioase, ce gândea el, gândea că rămâne între bărbânța cu brânză de oaie amestecată cu brânză de vacă și putina de unde izvora duhoarea plină de nostalgii a castraveților murați. În timp ce eu mă îndrept către imprevizibile, fermecătoare aventuri, imprevizibile, fermecătoare femei, fermecătoare, imprevizibile gloanțe, al căror șuierat povestește despre imprevizibile, fermecătoare enigme… Mii și milioane de enigme!

Am pus iarăși în funcțiune motorul automobilului încercând să deduc pe unde ar trebui să vină strada Morii, și în special casa cu numărul 29 a acestei străzi, adresa lui Pavel Danciu-Bursucu. Am rulat fără să încerc vreo ațâțare deosebită, pe străzile orașului, tăind prin centru, pe bulevardul Carol. Orașul adormise în zăduful de la ora două. Din fiecare vitrină se reflecta soarele, mii și milioane de sori. Am remarcat o fată ce arunca ochi dulci, nu mie ci automobilului Agenției Lăzău. Am continuat însă să țin mâinile pe volan ca și cum întreaga tinichea mi-ar fi aparținut. Doi ofițeri germani stăteau de vorbă cu un civil foarte înalt în costum gri asortat cu părul său gri. În comparație cu acest bărbat ale cărui mișcări discrete, poate puțin cam moi, trădau liniște, siguranță de sine și poate chiar și o cultură aleasă, cei doi Hauptmanni în uniformă păreau rigizi ca niște țurțuri în ianuarie, intimidați ca niște eleve în fața profesorului de franceză de care s-au îndrăgostit cu toatele. Nu era nevoie să fii un geniu pentru a înțelege că omul gri le este superior în grad și în toate privințele, ceea ce era și foarte adevărat.

Omul gri era Standartenführerul SS Marian Gustav Könike, trimis de către Biroul central al Siguranței Reichului, unul din tagma temuților inși ce participau câteodată la dejunurile organizate în clădirea din Karfürstenstrasse 116, Berlin.

Nimeni nu cunoștea motivul sosirii acestei eminențe cenușii în oraș. Poate nici măcar Könike nu-l cunoștea – se mai întâmplă.

Am rotit lin volanul automobilului Bugatti, am tras la bordură și m-am prelins extrem de preocupat către vitrina unei parfumerii unde se lăfăia un șir verzui de sticle din noua loțiune de ras „Beduin”, ce nu

mă interesa defel. Micul grup tăcu, nu suficient de operativ ca să nu prind că grangurul de la RSHA vorbea celor doi ofițeri pe românește.

Rumegând la această descoperire, am ieșit din parfumerie cu o sticluță de „Beduin" și am mânat mai departe până ce am ajuns cu bine într-un labirint de străduțe liniștite și înverzite cu minuscule case înconjurate de livezi. Aici locuise Bursucu, omul Clementinei Damian. Virând lejer în stânga, am intrat în strada Morii. Numărul 21, 23, 25. Am reperat de la distanță casa cu numărul 29.

Undeva în preajma ei, nici prea departe, nici prea aproape, în orice caz peste drum, staționa un individ a cărui preocupare principală părea doar de a toca timpul fără prea mare efort, ceea ce îi și reușea. La apariția automobilului, omul își îndreptă nițel umerii și privi fix chiștocul țigării.

Vorba băcanului Pop, individul puțea de la kilometri a sticlete, și o știa chiar și el.

Am trecut prin fața casei cu numărul 29 fără să încetinesc, cu privirea ațintită spre un orizont mai romantic, cu toate acestea, folosind mijloace speciale, am avut vreme să constat că tipul nu e Tibi Tulea și în același timp că vizuina împreunată de flori a lui Pavel Danciu-Bursucu era întruchiparea ideală a ceea ce-și poate dori un om mărunt, cu ambiții mărunte, sau chiar fără ambiții.

Deșteaptă fată Clementina asta!

Dacă stăteam să mă gândesc și eu aș fi locuit cu plăcere acolo, – deși o ambiție aveam. Una…

Polițaiul postat acolo căscă plictisit în urma mea și, cert, nu se deranjă să noteze numărul mașinii. De ce ar fi făcut-o? Puțin îi păsa lui de Bursucu și de motivele care determinaseră uciderea, ori sinuciderea sa. Bine. Dar, în acest caz, dacă stabiliseră că e vorba de sinucidere, de ce au mai postat un gardian în fața „palatului" lui Pavel Danciu? Ce să păzească?

M-am înapoiat în centru, am parcat automobilul între doi plopi și așa, în pas de plimbare, sub un cor de vrăbii pornite pe scandal, m-am îndreptat către marele restaurant „New-York". Nu în scopul de a bea un coctail „Panther". În ferestrele înalte, drept reclamă tronau fotografii mult mărite și conștiincios cizelate înfățișând momentele cheie ale marelui spectacol „La Goulue dansează cu Chocolat".

Îmi procurasem un album cu reproduceri după Lautrec și-l aveam în buzunar.

La Goulue din Moulin Rouge a acestuia semăna cu La Goulue de la „N-Y", cum aș semăna eu cu cei șapte samurai laolaltă. Însă deosebirea, să recunosc, nu era deloc în defavoarea ultimei. Achiziția lui Dady Berca (și a lui Bursucu?) era într-adevăr o femeie frumoasă!

Mai era și roșcovană, nu știu dacă autentică sau „zmălțuită".

De ce, pentru a intra în pâine, avusese nevoie o fată cu înfățișarea

ei de sprijinul unui șperțar mărunt precum Bursucu, de ce trebuise acesta s-o culeagă de la gară, muritoare de foame pentru a o prezenta lui Berca?

Sau, luând-o altfel, de ce mă minţise Clementina?

În ce-l priveşte pe Chocolat, acesta părea să fie chiar un mulatru veritabil şi aducea uimitor de mult cu cel din pictura lui Lautrec. De unde naiba or fi făcut rost de el?

Întrucât în seara trecută nu văzusem mai nimic din spectacol, iar ce văzusem nu înregistrasem decât superficial, m-am decis să revin poate chiar în seara următoare. Din motive deocamdată învăluite în mister, şi domnul V., şeful meu direct, se arătase preocupat de chestiune.

Am mai rămas o clipă studiind fotografiile. Pe Clementina „a mea" am descoperit-o undeva în rândul al doilea al baletistelor. Surâdea profesional şi semăna prea puţin cu fata care mă vizitase dimineaţa. Dar, cu toate că profesional, surâsul e surâs, aşa că, oricum era mai frumoasă, – deşi în rândul al doilea. Clementina afirmase că are şi câteva mici numere de solo. Minţise? Sau se afla în dizgraţie. Sau, ce?

Un glas baritonal, politicos, plăcut, mă făcu să tresar, însă nu prea tare.

— Le admiri pe fetele noastre, domnule Clementi?

Domnul Uggo Fischer, patronul marelui local, impecabil în sacoul foarte lung, maro, încheiat la toţi cei patru nasturi, şi aceştia maro cu irizări purpurii, cu o pălăriuţă mică maro, pe vârful capului, de sub care strălucea distinsul său păr *grisonat,* mă examina cu amabilă atenţiune, privindu-mă neclintit drept în ochi.

Mi-am dat seama, cu un neplăcut fior, că tipul îmi cam aminteşte de cineva… mi-am încordat iarăşi memoria. Nu până la maximum. N-a fost nevoie. Aşa cum nu e recomandabil să turezi la maximum un blestemat de motor, e bine totdeauna să laşi şi câţiva nervi în rezervă, şi afurisit să fiu pentru această cugetare.

Dl. Fischer trezea în mine imaginea unui alt ins cărunt şi distins, ce e drept, cu mult mai înalt, cea a colonelului Gustav Marian Könike. Acest gând trebuia să-l pun în rezervă, alături de altele câteva… Se pare că întârziasem prea mult cu răspunsul. Cu un zâmbet înţelegător şi obosit, patronul mă interogă:

— Visezi, domnule Clementi? Se mişcă puţin, schimbându-şi poziţia, ca pentru a mă vedea din profil. La ce visezi?

În cravată dl. Fischer avea un ac cu măciulie de aur pătrată, un element destul de neobişnuit. Dar mai văzusem un ac de cravată asemănător la un înalt funcţionar din Funkspiel; greu îmi era să cred totuşi că acesta putea constitui un semn de recunoaştere, băieţii de la „războiul undelor" erau departe de a fi nişte tâmpiţi.

— Visez, visez, domnule Fischer, de ce nu, sunt tânăr, frumos, liber şi am făcut o pasiune pentru una din fetele de-aici, sau poate e

interzis?

— Interzis! Ce este interzis? ridică vag din umeri influentul bărbat. Se poate aranja… Pasiune! Ce cuvânt? Pentru care din ele?

— Bineînțeles că pentru La Goulue.

Nu știam dacă, făcând o asemenea afirmație comisesem o prostie sau jucasem „tare”. Poate că un aparat special, care probabil nici n-a fost inventat, ar fi putut nota o cât de mică schimbare pe mutra-lui Fischer, eu însă n-am observat nimic deși nu-l scăpasem din ochi, încercând să dau impresia că de fapt privesc aiurea. Însă ochii lui fiind pe mine, puține speranțe să nu observe că ochii mei sunt pe el… scuzați… merçi!

— Dar cel puțin îi cunoști numele adevărat?

— Al lui La Goulue? Nu. Bănuiesc însă că nu e o problemă…

Uggo Fischer schimbă subiectul.

— Îți mai amintești ce propunere ți-am făcut?

— Desigur. Mulțumesc frumos pentru „Panther”. Și acum îmi plesnește capul!

— Imposibil – clătină blajin din cap dl. Fischer. Coctailul „Panther” nu dă dureri de cap, a fost verificat în cele mai alese saloane din Berlin… Își schimbă iarăși imperceptibil poziția, adăugând: Dar poate că d-ta nu iubești Berlinul și berlinezii…

Cum am mai spus, crezusem că Fischer e un tip extrem de deștept, și rafinat ca un mâncător de stridii și melci, însă după cârligul ce mi-l aruncase acum, începeam să mă îndoiesc.

— Stimate domnule Fischer, mi se cam rupe-n paișpe de Berlin, la fel ca și de berlinezi.

— Și cum trebuie să înțeleg asta?

— Că îmi sunt indiferenți. Politica, fie chiar și cea germană, mă lasă trece. Eu sunt un profesionist. Atâta doar, un profesionist.

— Tocmai de-aia mi-ar plăcea să lucrezi pentru mine. Când crezi că putem discuta serios?

— Cât de curând, i-am răspuns.

— Dacă se poate, și mai curând, încercă patronul să-și strecoare marele său humor. Coborî tonul numai cu un milimetru. Să știi că și-n privința acestei fete, La Goulue, se poate aranja.

— Sigur. Se poate aranja orice, și-n legătură cu oricare fată.

— De ce stăm în picioare? Poftește pentru o clipă la birou.

Am pătruns prin intrarea principală, în clădirea prelungă și înaltă ca un transatlantic, ca doi clienți oarecare. Ca de obicei cei din personalul de serviciu se făcură a nu-l remarca pe patron. Localul gemea de clienți de tot soiul, de la simpli geamgii până la ofițeri superiori. Ce vă spun eu, se chefuiește zdravăn la vreme de război. Dar, ce e drept, și pe timp de pace.

Sunt convins că exista un drum scurt și discret până la biroul lui

Fischer, însă el mă conduse anume printr-un labirint de săli și sălițe ca un moșier ce vrea să-ți arate, ambițios, cuprinderea domeniilor sale. Într-una din încăperi, lată cât un hangar, Dady Berca și trupa sa de „balet", făcea repetiție, dacă așa se cheamă ce făceau ei, cu acompaniament de muzică și culori. Am remarcat-o imediat pe Clementina Damian care mă urmări cu o privire îngustă și înghețată. Berca aruncă un ochi în direcția mea iar apoi dădu impresia că scuipă în lături, prea scârbit de o astfel de întâlnire.

Am trecut prin sala jocurilor. Mesele de biliard, acoperite cu huse negre, îmi amintiră de niște catafalcuri. Fischer încetini pasul.

— Aici se adună la un pokeraș elita orașului, domnule Clementi. Generalul Dolăneanu, Chestorul Mălai, oareceva colonei români și germani… Nu te impresionează?

— Nu. Nu m-a angajat nimeni să combat pokerul.

— Cine zice să-l combați? Ai putea să vii aici să-ți încerci mâna…

— Mâna e bună, dar punga nu-mi permite să mă măsor la poker cu generalul Dolăneanu, și nici măcar cu Standartenführerul Könike…

— Asta se remediază ușor… chestia cu punga, mă privi pe sub sprâncene Fischer. Îl cunoști pe colonelul Könike? Mi se spunea că e incognito…

— Nu și pentru un profesionist. De altfel, doar eleganța sa mă impresionează, nu și persoana.

Fischer se îmbufnase puțin, sau era doar o simplă impresie? El mă introduse în biroul său. Două ferestre dădeau pe întretăierea bulevardului Carol cu strada Fortificațiilor. Între ferestre, pe colț, se afla un birou mare cu picioarele sculptate pretențios – aduceau a trompe de elefant sau a orice. Suprafața biroului era acoperită literalmente de teancuri de hârtii, scrumiere, statuete, prespapieruri, cutii cu trabuce, iar printre ele și trei telefoane, într-o dezordine excelentă. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva. Ne aflam la etajul doi, o a treia fereastră larg deschisă, lăsa să urce până sus tropăitul liniștitor al unei birje, mai bine-zis al calului înhămat la birjă. Copitele bietului dobitoc pe caldarâmul străzii Fortificațiilor aduseră un pic de moleșeală plăcută în timpanele mele.

Fischer dădu din mâini, pasămite să facă ordine pe birou, dar nu reuși decât să scurme prin maldărele de obiecte.

— Eh, eh, degeaba plătesc o armată de servitori! Ce bei?

Aș fi pariat pe orice că niciun servitor nu avea acces în biroul său personal.

— Orice, în afară de „Panther". N-ar fi mai bine să trecem la subiect?

— Vutca rusească îți convine?

— Dacă e chiar pe alese, eu aș prefera *sake*… însă desigur nu aveți licori japoneze pe-aici.

Patronul traversă cu pas elastic încăperea, n-ai fi zis că sărise bine peste șaizeci, costumul elegant se mula pe un trup de om încă tânăr, cu această ocazie am dedus aproape cu certitudine, că nu poartă armă – însă la ce bun o armă în buzunarul d-lui Fischer?!

Se opri în fața unui bufet a cărui principală caracteristică era discreția, aproape nu-l observai, poate din cauză că deasupra acestei mobile atârna un covor straniu, probabil foarte vechi. Nu sunt un mare specialist, dar dacă acela era într-adevăr un bergamo veritabil? M-am ferit să pun vreo întrebare, detectivul particular nu-și vâră nasul decât în oala ce-i este destinată – sau, să zic, predestinată?

Dl. Fischer alese două sticle, dintre care una, un cub perfect, conținea *sake,* cealaltă scotch, cu un drum aduse și pahare pe tavă, cu siguranța unui chelnăr experimentat. Dar poate că la vremea lui fusese chiar chelnăr.

— Păi, vezi cum se poate înșela omul, făcu, mânuind cu abilitate sticlele, ambele în același timp. Nu-mi dau seama în ce fel semnalizase, dar imediat intră un picollo cu o cupă de argint în care scânteiau diamante de gheață. O depuse și dispăru, neauzit ca pe rotile de cauciuc.

Patronul așteptă să se închidă ușa, ca pentru a continua:

— La papa Fischer găsești orice… chiar și creier de maimuță vie în zeamă de lămâie… orice. Cum de ai ajuns să-ți placă porcăria asta orientală? Eu unul prefer whisky-ul… Noroc! Hm, nu știu dacă *sake*-ul se bea sau nu cu gheață, procedează cum dorești…

La modă era „prozit!”, însă el se folosise de tradiționalul nostru „noroc!” Din nou am început să cred că e și deștept și dat dracului. L-am văzut că-și coboară mâna stângă către piciorul stâng al biroului – piciorul acela ca o trompă de elefant – și nu mi-a fost greu să ghicesc că instalase acolo niște butoane așa cum se și cuvine la o casă mare.

Așteptam acum să se deschidă sub mine o trapă și să mă scufund într-un cazan cu apă clocotită, însă nu s-a întâmplat așa ceva. Încă nu. În cadrul ușii apăru un individ. Umerii lui – și nu erau din vată – atinseră ambele canaturi în același timp și de ar fi avut tocuri cu doi centimetri mai înalte, de bună seamă că și-ar fi julit fruntea intrând. Purta sub braț o mapă verde, aproape la fel de verde ca și ochii Clementinei și era tăcut ca un aparat de radio căruia i-au fost smulse toate lămpile, iar pe deasupra i s-a luat și curentul. Nici bună ziua n-a dat, însă poate că se mai văzuse cu patronul. Cu mine însă nu. Totuși n-a salutat, și nu m-am grăbit nici eu să încalc consemnul. Mi-a trecut prin cap că suprimarea acestui obicei învechit face parte din profilul casei, așa cum un nas face parte din profilul oricărui ins normal.

Fischer își privi funcționarul, clipi din ochii lui cenușii ca și cum s-ar fi întâlnit în plin câmp cu un nor de funigei, apoi gesticulă discret cu o mână obosită.

— Ia loc undeva, Cornel… Avem de discutat ceva cu domnul David Clementi, cunoscutul detectiv particular. Iar dânsul e Cornel Balea, economistul nostru și totodată secretarul meu. Deh, vremuri grele, personal redus…

Cornel în cauză nu avea mutră de economist și nici măcar de secretar, fie și de secretar al unei asociații de vânători de capete. Avea mutră de asasin. Dar nicăieri nu se stipulează că un asasin nu poate fi în același timp și un destoinic economist, după cum nicăieri nu scrie că un asasin trebuie neapărat să aibă mutră de asasin. Și așa mai departe.

Cornel se așeză, deci, la oarecare distanță de biroul cu picioare de trompă de elefant, pe un scaun de trestie ce plânse gata să se frângă sub greutatea lui. Fischer se strâmbă ca niciodată, având, cred, intenția de a-i cere să-și mute dosul pe canapeaua de piele, mult mai solidă, dar renunță brusc și atenția lui se îndreptă iar către mine. În acest timp numitul Cornel Balea deschise mapa lui verde, se înarmă cu un creion automat și se pregăti, am impresia, să noteze cuvânt de cuvânt convorbirea de afaceri dintre mine și patron.

Nici această scamatorie nu izbuti să-i confere înfățișare de secretar!

Un aruncător de flăcări de calibru greu s-ar fi potrivit la fel de bine în mâna Madonei precum creionul în laba lui Cornel.

Fischer trecu în fine la obiect.

— Ce cazuri ai în acest moment, domnule Clementi?

Am tras cu ochiul către Cornel. Ar fi trebuit pesemne să stenografieze convorbirea, aceasta e menirea secretarilor, deși nu văd pentru ce Fischer dădea atâta importanță unei mici discuții cu mine. Cornel însă, pariez pe avionul „Hendley Page” primit cadou de la M., nici numele nu știa să și-l scrie. Ar fi trebuit, în acest caz să se prefacă, dar nu știa nici să se prefacă. Prin urmare, ce știa? Și de ce avea nevoie Fischer de un astfel de ajutor?

Din nou am pus la îndoială inteligența sa.

— Te întrebam, repetă dulce-acrișor Fischer, ce cazuri ai în prezent pe tapet. Nici de data asta n-am răspuns, și nici nu mi-am dat osteneala să ascund acest fapt. De altfel cum puteam să-l ascund? Fischer umplu iarăși paharele – numitului Cornel Balea nu-i oferise băutură – și zâmbi, reușind prin acest exercițiu să introducă puțină roșeață în buzele sale palide. Zise: Înțeleg! Discreția…

— Dar ce „caz” îmi propuneți dumneavoastră?

— Ce caz? Ch, Ch… Ușoară tuse. Niciun caz. Îți propun să renunți la toate celelalte ocupațiuni și să-mi consacri tot timpul mie. Numai mie. Nu va fi nici greu, nici plicticos și nici nerentabil.

— Tot nu înțeleg.

— Cum nu înțelegi? Ia o țigaretă, sunt „Orinocos”, spaniole, aduse de un camarad din timpul războiului civil. Își aprinse una, se uită la

mine prin flăcăruia brichetei, o stinse și o aruncă undeva pe biroul răscolit. Domnule Clementi, am primit niște amenințări. Nimic limpede, cum e mai rău. Mi se pare ceva serios, totuși… Am nevoie de un om destoinic care să fie mereu în preajma mea, aici prin local, sau în altă parte. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Acum e limpede, nu?

Ciudat! mi-am zis. Oare individul să fi aflat că mă angajase Clementina în chestiunea morții lui Bursucu și încerca să-mi împiedice ancheta? În ce scop? De ce elucidarea felului în care murise un mărunțel ca Pavel Danciu ar fi putut să deranjeze un mahăr ca șeful „New-York"ului? Care erau legăturile? Am răspuns:

— Nu pot, stimate domnule Fischer.

— Nu înțeleg.

— Acum d-ta ești cel care nu înțelege. La propunerea d-tale, răspunsul e negativ. Mi-e imposibil. Deși-mi pare nespus de rău.

— Nimic nu este imposibil, papá Fischer ți-o spune. Crezi că ți-o cer pe gratis?

— Nimeni nu-mi poate cere nimic pe gratis. Timpul meu e în general bine plătit…

— Iar eu ți-l plătesc *foarte binel* Ți-l plătesc *excepțional.* Și iată dovada!

Am înregistrat că pentru prima dată de când se instalase pe fotoliul de trestie, încremenind acolo cu creionul automat în mână, „micuțul" Cornel Balea dădea semne de agitație – și avea un motiv. Papá Fischer lipise de birou, între două telefoane, cu o mișcare largă, demnă de un prim plan cinematografic semnat de Erich von Stroheim în persoană, un teanc de bancnote noi nouțe legate cu panglica verde și neagră a Băncii de Comerț Exterior Co. Incorporation.

Mi se oferea ocazia de a mă îmbogăți, și dădeam cu piciorul acestei ocazii. O curiozitate pisicească se născu în colțul infernal al cugetului meu – voiam să știu neapărat dacă Fischer e în stare să dubleze miza, de-aia am mârâit încercând să nu par cine știe cât de convins:

— Re-gret, mda, re-gret, într-adevăr nu pot…

În mâna de scamator a patronului înflori încă un atu de aceeași valoare. Puse al doilea teanc peste primul. Eram tentat să merg la Cornel și să-i vâr degetele în ochi, ca să nu-i sară din cap ca niște proiectile. M-ar fi putut răni. Am zâmbit pe cât era posibil de glacial în fața unei astfel de sume ce ar fi putut topi chiar și o calotă glaciară, nu numai o inimă incoruptibilă.

— Stimate domnule Fischer, dacă aveți nevoie de un paznic bun, de ce nu-i dați banditului de colo – un mic gest din bărbie către Cornel, încremenit – două pistoale bune și o sticlă cu rom? De altfel, are două pistoale, le ține atât de ascunse că le-ar zări și-un orb… iar sticla cu rom și-o poate procura cu ușurință. E doar un sfat, deocamdată, însă

dacă mai spun patru cuvinte, se transformă în *consultație* și vă costă!

La fel de tăcut ca și până acuma, Cornel care nu notase o iotă în mapa lui verde, însă nu la fel de neclintit, „economistul" dădu să se repeadă la mine. O simplă privire a patronului îl opri ca-n filme, și chiar ca-n nefilme. Cornel căzu pe fotoliul de trestie ce se văietă pentru ultima oară, iar apoi se despică, simplu ca un castel de cărți. „Economistul" căzu și se holbă la rezultatul muncii sale. Fischer rânji.

— Nu face nimic, băiete, fotoliul e doar un cadou al colecționarului Zinz, și a aparținut, zice-se, grofesei Pop-Șimonoaia, așază-te pe ceva mai solid… le voi spune meșterilor să-mi dureze o ladă de fier. În fond, domnul Clementi n-a vrut decât să-ți facă un compliment, nu e așa? Și mă fixă posomorât. Deja începuse a regreta că nu-i dăduse cale liberă lui Cornel să mă facă praf, oricum, cred că valoram mai puțin decât darul lui Zinz – însă se vede că deocamdată nu intra în socotelile sale să fiu făcut praf acolo în biroul lui.

— Cum vrei, cum vrei! Și vrei să nu colaborăm, domnule Clementi!

— Regretul e al meu, am fost plătit pentru a elucida niște fapte, nu pot abandona la mijlocul drumului, onoarea firmei!

— Ia dă-o naibii de firmă! Dacă mă-nfurii o cumpăr imediat, cu ploșnițe cu tot.

— Îndoi-m-aș! Mai curând aș fi de părere că domnul Z. care e patronul meu din capitală, cu ceea ce pierde într-o seară la ruletă e în stare să vă cumpere, cu restaurant, cu Cornel, și cu resturile fotoliului Pop-Șimonoaiei.

Fischer sorbi din paharul său, am văzut cum scotch-ul lunecă greu prin gâtul subțire, și apoi așteptă câteva secunde ca să poată digera băutura și obrăznicia mea. Fața lui devenise o mască mortuară, însă masca *mea* mortuară, nu a lui. Îmi șopti, negru:

— Cum dorești. Ți-ai tăiat singur craca. Nu mai ai nicio șansă s-o întâlnești pe La Goulue.

— Dar cum?! Intrarea în restaurant e liberă pentru oricine!

— Rămâne de văzut. Și-n afară de asta te anunț că, hm, hm, hm, cum o cheamă?, Clementina Damian va fi concediată și nu va mai găsi de lucru nicăieri… nicăieri, nici măcar pe trotuar.

Își însoți cuvintele cu un gest al palmei ce simboliza tăierea unui copac sau, te pomenești, a unui gât. Era deci, un prostovan papá Fischer! Se trădase inutil și copilărește. Acum nu mă mai îndoiam că ținea cu tot dinadinsul să nu *dezgrop* cazul Bursucu. De ce? Într-adevăr, de ce? Întoarse capul în direcția lui Cornel care, spăsit, nu mai îndrăznise să se așeze pe ceva.

— Ai notat convorbirea?

— Fiecare cuvânt, domnule Fischer.

Notase pe dracu. Nu notase nimic, foaia din mapa verde era albă și neînceputâ, își notase însă desigur figura mea ca să mă poată găsi la

nevoie.

Fischer apăsă iar pe unul din butoanele cu care era prevăzută trompa de elefant din stânga mea, dar nici de data asta nu se întâmplă nimic, nu am dispărut într-un cazan cu smoală în clocot și nici nu mi s-a prăbușit un munte în cap.

— Ch, ch! Cornel! Condu-l pe domnul Clementi.

Mi-am luat pălăria și în loc să rânjesc obraznic, l-am privit lung și trist pe patron, cu nespusă milă, așa cum te uiți la un cadavru. Mai experimentasem chestia asta. Avea un efect straniu și sigur. Fischer se foi pe scaunul său.

— Ce mai este?

Nu i-am răspuns. În picioare, lângă ușă, m-am oprit.

— Ia-o înainte, puișor! N-am chef să mă pomenesc lovit pe la spate! Fiindcă faci parte dintre scârnăviile care lovesc pe la spate, nu e așa?

Cornel, cu ochii sticloși, privi în direcția patronului, acesta, alb, încuviință, dar nu știu ce încuviință, să fiu ucis sau pus pe liber, ușa se deschise și inamicul fotoliilor o porni pe culoar cu pași de un metru și jumătate. Mă așteptam la tot ce e mai rău, dar nu s-a întâmplat nimic. Deocamdată. După ce am parcurs alt labirint decât cel pe care venisem, Cornel se opri, îmi aruncă una din privirile sale inteligente și-mi arătă o ușă fără să scoată măcar o silabă. Oricum, vorbise prea mult în ziua aceea.

Am deschis cu precauțiune ușa, presupunând că dă în camera de tortură a meșterului Fischer și când colo am nimerit într-o toaletă, curată, lustruită, nemirositoare, unde am zăbovit cam un minut. Din toaletă am ieșit într-un holișor al cărui unic scop era să adăpostească una din acele plante cu frunze grele și imense ca niște labe de urs, plante care în timpul nopții umblă și sperie copiii răi, iar de acolo am dat direct în sala principală a restaurantului.

Nimeni nu-mi acordă atenție. Ce poate fi mai firesc decât să te duci la toaletă, iar apoi să ieși de acolo? Deodată am făcut stânga împrejur ca să verific o mică presupunere, m-am întors la toaletă și am constatat că de aici ușa e invizibilă și nu există mâner. Am împins cu umărul. Nu s-a clintit nimic. Prin urmare pe aici se poate ieși, dar nu se poate intra. Bun. Papá Fischer e totuși cel puțin atât de șmecher ca o vidră care-și asigură mai multe ieșiri – sau intrări, cum doriți.

Am pătruns pentru a doua oară în restaurant cu gândul să traversez sala și să ajung cât mai iute în stradă la aer curat, dar de data asta ochii îmi erau, se vede treaba, mai bine deschiși. Am observat ceea ce întâia oară îmi scăpase. Nimeni nu mi-a acordat niciun fel de atenție cu excepția a doi inși ce ocupaseră o masă chiar lângă intrare. Păreau în formă bună, atât în ce privește cantitatea de alcool din sânge, cât și volumul mușchilor. Mă priviră amândoi în același timp, cu expresii câinești pe figură, dar nu pentru a mă lătra, apoi schimbară între ei

niște ocheade ce ar fi dat-o gata și pe frumoasa Ann Harding. Dumneaei însă nu se afla de față, iar eu ar fi trebuit să fiu orb ca să nu-mi dau seama că mă aflu în atenția lor.

Am înaintat cu precauțiune, socotind că se vor ridica să-mi iasă în cale – dar nu s-a întâmplat așa. Am comis o greșeală, un început de greșeală, considerând că exagerasem cu privire la intențiile lor când, pe neașteptate, matahala din dreapta întinse un picior și-mi puse o piedică excelentă. N-aș fi putut-o evita nici măcar dacă eram Vrăjitorul Negru, unul dintre idolii copilăriei. Am efectuat un plonjon de toată frumusețea, mai avântat decât Johnny Weissmüller pe când era campion olimpic.

Înainte de a număra cele vreo treizeci de milioane de scântei verzi – mă izbisem de muchia ușii – am avut timp să gândesc că piciorul ticălosului ce-mi pusese piedică purta bocanc numărul 46.

După ce am înregistrat cele treizeci de milioane de scântei verzi, fiecare în parte, m-am ridicat.

Cei doi tipi rânjeau. Întreaga sală rânjea.

Îmi venea și mie să rânjesc la adresa propriei mele tâmpenii.

Am jucat un pic de teatru în dulcele stil UFA, prefăcându-mă foarte amețit, și chiar eram amețit, însă nu foarte. Clătinându-mă, nesigur pe picioare, m-am îndreptat către masa celor doi bețivani, ei se ridicară, unul era foarte lung, măsura poate doi metri, celălalt numai unu cincizeci, în schimb „ampenajul", umerii vreau să zic, erau lați tot de unu cincizeci.

Am bâiguit pipăindu-mi cu stânga un pretins cucui de pe frunte.

— Vă rog să mă scuzați pentru că m-am împiedicat de bocancul dumneavoastră cel gingaș… sper că nu v-am rănit… a fost fără voia mea… Dacă pot să vă ofer, drept compensație un… un…

— Așa, așa, grohăi găliganul de doi metri, nu strică să fim politicoși, numai că vorbele nu ajung, iar pe noi nu ne cumperi cu un păhărel de șnaps…

Făcu un pas către mine. Am privit înapoi peste umărul drept cu toate că în spatele meu nu se întâmpla nimic deosebit, răsucindu-mi în același timp trupul și lăsând să atârne la spate mâna dreaptă. Apoi m-am întors fulgerător, brațul drept mi se înfipse până aproape de cot în plexul solar al jigodiei care se frânse în două venind cu botul în întâmpinarea pantofului meu.

Din pură întâmplare pantoful meu tocmai o zbughea în sus, în întâmpinarea bărbiei sale. Contact… I-am aplicat un „Yoko-Geri" combinat cu „Mika-Tsuki-Geri", întrucâtva simplificat și nu întru totul ortodox din punctul de vedere al unui *Dan-5,* dar întru totul eficace.

Bestia se rostogoli cât colo, înăbușindu-și un urlet. În aceeași clipă cel mic și foarte lat sări la mine. I-am prins capul la subsuoara dreaptă și am smucit cu înverșunarea unui Kamikadze. Nu cred că i-am chiar

smuls capul, însă n-a fost departe, sunt convins că i-am lungit în orice caz gâtul cu cinci-șase centimetri, fapt ce era numai în favoarea lui. Era greu, cântărea peste nouăzeci, totuși am reușit să-l expediez în muchia ușii, acolo unde gustasem și eu plăcerea acestui contact. Ușa tăcu, dar capul individului sună puternic a gol și a încă ceva, el se mișcă puțin, oftă, aruncă lumii o privire mirată și tristă și se potoli pentru un minut. Eu nu. Instinctul mă avertiză că sunt iarăși atacat. Nu de către cei doi bețivani, erau scoși din circulație pentru un interval.

M-am aplecat fulgerător, aș zice că m-am prăbușit.

Făptura neagră și veșnic tăcută a lui Cornel Balea plană peste mine ca un bătrân „Blenheim" lovit de ciclon și ateriză pe masa celor doi, printre pahare și sticle, făcând un adevărat prăpăd. Dar nu se răni decât vag. Își întoarse spre mine torentul furiei sale tăcute. Nimic mai dificil decât mânia oamenilor tăcuți.

Am socotit că e tocmai momentul să-l întâmpin cu un „Haito-Uchi" și să continuu imediat cu ceea ce unii numesc „crucea neagră a morții". Cornel o fi fost el inteligent, deși n-o dovedise, însă nu cunoștea figura. Căzu aproape sufocat. *Sore-Made:* lupta s-a terminat.

Împrejur, nimeni nu mișca, și fumul țigărilor încremenise, era frumos și n-aveam de ce să fiu nemulțumit de mine. Nu mă mai antrenasem cine știe ce, dar se vede că tot ce înveți temeinic nu se uită.

Am mai rămas o clipă să contemplu dezastrul, apoi mi-am cules pălăria, cu gândul să plec de-a binelea, când mi-am dat seama, fără deosebită plăcere, că privesc cu ambii ochi fix în adâncul unui revolver, care la rându-i mă privea cu duioșie, cu singurul său ochi.

Nu era un Colt, nu era un Smith and Wesson, nici măcar un simpatic Derringer; nu era decât un banal Walther, dar și gloanțele acestuia-s în stare să treacă prin piele. Cine nu e de acord, n-are decât să facă experiența. Arma era ținută de o mână – altfel ar fi fost nevoită să se mențină singură în aer – iar mâna îi aparținea lui Tibi Tulea, cunoscutul polițai, șperțar și profitor.

— Încotro te grăbești, frumușelule, vorbi Tibi Tulea, folosind cea mai rea dintre vocile sale. Spun cea mai rea, fiindcă, îndeobște, vocea lui e cam scârțâită, dar când își dă importanță, și-o umflă, și-o îngroașe.

— Cine se grăbește? l-am întrebat, inutil de altfel.

— Tu. Ești arestat. Haide!

*

9. Tibi Tulea nu era singur.

Totdeauna știa să aranjeze în așa fel ca să nu fie singur, mai ales când era vorba să umfle pe cineva sau exista posibilitatea unor încurcături. Poate că era doar un fricos acest Tibi Tulea, de care însă

mulți se temeau și se fereau. Însă poate că era pur și simplu un biet om sociabil, plictisit să rămână prea multă vreme singur. Eu înclin să cred că era un om sociabil – în orice caz acum se afla în societatea a doi sergenți de stradă, în uniformele lor cam sfarogite, în timp ce el purta un costum albastru, suficient de bine tăiat.

Unul dintre sergenții de stradă, probabil flăcău recent picat de undeva de prin părțile Năsăudului, se holba la mine și la cele trei victime ale mele și parcă nu-i venea să creadă. Ce căuta băiatul acesta naiv în pervertitul oraș O., de ce nu rămăsese acasă să-și pună pe frunte la ocazii clopul de sărbătoare, cu pene multe, și să horească în tihnă cu mândruța Iui?

Celălalt polițai se rezemase calm de perete, mototolind cu nepăsare o jumătate de perdea, și frecându-se cu centironul său grosolan de subtilul calciu vechio executat la comanda specială a lui papá Fischer. Ascundea în pumn o țigară din care se răsucea cu lenevie o șuviță de fum aproape la fel de albastră ca și costumul lui Tibi Tulea, superiorul său. Acesta, sergentul de stradă mai bătrân, era singurul ins periculos din treimea oficială care-mi bara calea spre libertate și spre aer curat. Ce mi-am zis? Mi-am zis să bat în acea zi toate recordurile și să-i aneantizez și pe aceștia trei…

Tibi Tulea nu era periculos, deși ținea obuzierul în mână.

Nimic din înfățișarea sa nu provoca reacții violente de simpatie. Nici măcar pălăria înclinată șmecherește pe dreapta. Am impresia că încerca să-și dea înfățișare de gangster, însă îi reușea la fel de bine ca unei mâțulici ce vrea cu orice preț să joace rol de tigru. Însă o mâțulică e, în felul ei, simpatică și duioasă, pe când Tibi Tulea avea pe fața transpirată linii de răutate ireversibilă. Și apoi, dacă pui o pălărie de gangster pe capul unui broscoi, e aproape sigur că broscoiul nu se va transforma în gangster – sau sunteți de părere contrară?

Tulea semăna cu un broscoi și cred că asta și era. Dacă s-ar fi găsit un om cu prezență de spirit să-l azvârle într-o băltoacă, de preferință una stătută, ar fi început să orăcăie cu mult patos. Mi-am propus să efectuez această experiență în primul ceas liber de care voi dispune. Eram încă vesel, deși fără motive suficient de întemeiate.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost de a-mi înfrâna tentația absolut dementă de a-l pocni în nas pe Tulea cu propriul său pistolet și de a smulge epoleții celor doi jindari ce-l însoțeau.

Al doilea lucru a fost să-mi aștern pe față un zâmbet la fel de serafic ca și unduirea unui șarpe veninos și să strecor printre buzele întredeschise:

— De când așteptam să fiu *un pic* arestat de un adevărat polițist! Pot să cunosc totuși și motivul?

Omul a cărui mână, nu tocmai viguroasă, începea să se încline sub greutatea pistolului Walther, clipi din ochii săi de broscoi și răspunse

cu glas subțiratic pe care nici țigările, nici vutca, nici propriile sale sforțări nu reușiseră să-l îngroașe:

— Haide, haide, Clementi, eroule! Ai snopit aici trei copilași care încă mai frecventează grădinița, și te umfli în pene. Întinde mâinile, Clementi. Cătușele îți vor ține de răcoare.

— Dacă hoții și criminalii și dezertorii au început să frecventeze grădinița, înseamnă că într-adevăr am bătut pe fund trei copilași nevinovați.

— Gura, Clementi, ți-am spus. Întinde lăboacele!

— Mă, Tulea, tu vezi o gaură în plafon?

El ridică puțin ochii și-i coborî imediat.

— Mai ești și nebun pe deasupra, Clementi!

— Deci nu vezi o gaură. Fiindcă nu este niciuna, dar dacă vei încerca să-mi pui cătușele, va fi. Așa cum mă vezi și te văd. Te voi izbi de plafon, iar de-acolo ai să ricoșezi, și-ai să faci o gaură și-n dușumea. *Dommage!* Vor fi două găuri. De ce mă arestezi? Aud?

— Dragă domnule Tulea, de ce vrei să-l arestezi pe dl. Clementi? N-a făcut nimic…

Cine credeți că intervenea pentru mine? Nu veți ghici niciodată chiar dacă veți sta două zile în poziția *viparita karani* pe care a folosit-o înainte de a deveni buhă, vrăjitoarea Madame Clementa. Bătrânul hingher în persoană. Domnul Fischer, nici mai mult, nici mai puțin. Prestanța lui de „Mister Manechin” și surâsul care te țintuia la o distanță de cel puțin patru metri, impuneau mai mult decât cinci pistoale ținute într-aceeași mână, fiecare de câte un deget. Un adevărat patron de mare local, dar prin minte îmi trecu fugar că la fel de bine ar face față în fruntea unei secții de la *Kripo*. În cele două minute care trecură, o adevărată eternitate, bătăușii săi, în frunte cu flegmaticul Cornel Balea, se puseseră în picioare, iar falanga lor se pregătea să mă ia prin surprindere.

— Voi plecați de-aici, îi trimise Fischer la dracu, printr-un singur gest, dar cu accent strein, pentru prima dată în acea zi.

Avea desigur toate motivele să fie nemulțumit de prestația angajaților săi. Drăgălașul Tibi Tulea era și el nemulțumit de intervenția marelui patron, dar poate că se prefăcea. Eu zic că se prefăcea. El își duse degetele în semn de salut la pălăria sa gangsterească, imitându-l poate pe Satan când își ia rămas bun de la Tartor, ca pilot navigator al Arcei lui Noe.

— Regret mult, domnule Fischer… Datoria, știți, datoria… Domnul Chestor Mălai mi-a dat ordin încă acum o jumătate de oră să-i pun cătușele lui Clementi…

În fața prostiei lui Tulea, Fischer abia izbuti să transforme o imensă strâmbătură într-o strâmbătură mică, dulce. Ca să subliniez tâmpenia iremediabilă a lui Tulea, angajat al poliției orașului O., am întrebat:

— De unde știa *acum o jumătate de oră* domnul Chestor Mălai că voi fi amestecat într-un scandal, aici, la „N-Y”?

Tulea încercă să mă privească dur și izbuti în măsura în care un broscoi ce pândește o gâză legănându-se pe un nufăr, are o privire dură. Tot mai ținea pistolul în mână, dar îl lăsase jos. Mă temeam să nu se descarce din greșeală speriind șobolanii de la subsol.

— Poliția e în stare să prevadă totul, răspunse Tulea, inteligent, în vreme ce sergentul cel tânăr, de prin părțile Năsăudului, încă mai stătea holbat. Celălalt polițai însă, om hârșit, își stinse, nu mi-a scăpat, țigara, de peretele zgâriat până atunci cu centironul, o lăsă căzută, se dezlipi de perete. Avea obraz gros și fruntea ca un blindaj de tanc. Din buzunarul din stânga, de la piept, îi răsărea un boboc roz și minuscul de *Merhei,* plantă ce crește pe câte-mi aminteam, numai în Delta Dunării și a cărei prezență pe uniformă contravenea vădit tuturor regulilor – lui însă nu-i păsa. Nu prea tare în orice caz. Vorbi domol, parcă ostenit de scurgerea timpului.

— Păi, domnule Tulea, ne cam pierdem timpul. Eu zic să-l ducem pe arestat la Prefectură și gata. Cum? Nu? Am și alte necazuri pe ziua de azi.

Tulea încercă să-i dea un răspuns înțepător, însă avea limba miloasă, renunță. Sergentul cu bobocul de floricică roză la piept, om trecut prin de toate, și chiar mai mult decât atâta, și cam la fel de plictisit de toate, își domina superiorul, abia mascându-și un fel de dispreț grosolan.

— Păi, ascundeți în buzunar pistolu ăla dom’ Tulea, speriem lumea și nu e legal, iar p-ăsta nu-l speriem. („Ăsta” eram eu.) Nu e nevoie de pistol. Nu e nevoie nici de cătușe.

— Așa e, Gava (numele polițaiului cu frunte de tanc), pentru un păduche nu sunt necesare cătușele… Mișcă-te, Clementi! Regret incidentul, domnule Fischer. Vom avea grijă ca individul să nu mai provoace scandal aici și nicăieri…

Fischer păru a nu-l observa, ci mi se adresă mie.

— Clementi, eu sunt primul care regret sincer! Nu mai înțeleg nimic, în ce țară trăim? Voi interveni pe lângă domnul Chestor Mălai.

Regreta pe dracu! Da, avea să intervină, dar nu în favoarea mea. I-am răspuns cu cea mai mare amabilitate.

— Și mie-mi pare rău… tuturor ne pare rău, însă nu vă faceți griji. Ba da, faceți-vă griji, îngrijiți-vă victimele.

Și am luat-o înainte, escortat, așa cum se cuvine, ca un răufăcător notoriu.

*

10. STRICT SECRET, RSHA, FIȘĂ PERSONALĂ. PATRU EXEMPLARE.

EXEMPLARUL UNU: OBERGRUPPENFÜHRERUL E.

KALTENBRUNNER.

EXEMPLARUL DOI: GESTAPO. HEINRICH MÜLLER

EXEMPLARUL TREI: SECȚIA PATRU HEINRICH MÜLLER

EXEMPLARUL PATRU: AMIRAL CANARIS. *SE RECTIFICĂ:* GENERAL BLANTHER.

NUMELE: Necunoscut. I se spune Blondul, Piele de căprioară sau Paul Delun. Nimic sigur.

A FĂCUT INSTRUCȚIA LA: Parfondeval, Anglia. (Presupunere)

SPECIALITATE: Spion. Aviator. A pilotat Hurricane și Spitfire. (Presupunere)

CUNOSCUT SUB INDICATIVUL DE: „A—2” (Se presupune)

SEMNALMENTE: Nu poartă mustață. (Uneori poartă)

Nu are barbă. (Uneori are)

Nu bea alcool. (Uneori bea)

ORIGINE: Latină. (Presupunere)

CALITĂȚI: Cunoaște toate limbile principale europene. (Presupunere)

Ochitor de clasă. (Presupunere)

Neîntrecut în arta deghizării. (Presupunere)

DEFECTE: Originea latină. (Presupunere)

Poartă răspunderea morții generalului Böhm în România la Ploieschti. (Presupunere)

Necăsătorit. (Presupunere)

Treizeci și cinci de ani. (Presupunere)

Nu-l interesează banii. (Presupunere)

Nu suferă de nervi. (Presupunere)

CE URMĂREȘTE: Nu se știe. (Presupunere)

(exemplarul trei. Dactilograf Elsa Mayier)

*

11. Chestorul Mălai mă privea scârbit, trăgând dintr-o pipă lungă cât țeava unui tun antiaerian Krupp-88. Mă întrebam dacă fumează pipă fiindcă-i place, sau fiindcă vrea să pară mai polițist decât este în realitate. N-am reușit să dau un răspuns satisfăcător acestei întrebări.

Lângă mine, în picioare, menținându-și greu echilibrul ca după o beție, deși nu bea niciodată nimic, Tibi Tulea chipurile mă păzea. De ce mă păzea, știe numai Allah, dar cred că nici el, fiindcă n-aveam de gând s-o șterg, pe ușă, pe fereastră sau prin plafon, și nici nu intenționam să sparg bibelourile de pe biroul Chestorului Mălai. Cum să crezi că un tip de tipul lui Mălai – scuzați! – poate să țină pe birou oarecseva bibelouri: o balerină (La Goulue?) un ogar (…?), o țigancă (…?), un plop desfrunzit (tot…?).

Tot pe birou am remarcat cinci fotografii de mărimea unor cărți poștale, înrămate, cu rezemătoare din sârmă subțire de aluminium, și firește, cu dosul către mine și cu fața către Mălai.

Nu aveam de gând, în aceeași ordine de idei să sparg mutra Chestorului. Fiindcă nu era din porțelan. Muream însă de curiozitate să aflu ale cui sunt fotografiile. De unde atâta curiozitate la un biet detectiv particular? Nu știu. Am scos din buzunar o țigară, am făcut un pas și m-am aplecat peste importantul birou.

— Îmi dați voie, dom șef?

Mălai sări în picioare ca mușcat de treizeci de vipere în aceeași secundă, dar nu și în același loc.

— Cum îți poți permite, gunoiule? Aici nu se fumează!

— Nu? Înseamnă că ceea ce țineți dumneavoastră în mână e un evantai și nu o lulea aprinsă, sau ochii mei văd vedenii?

Tibi Tulea mă trase înapoi brutal, însă nu prea brutal. Pun pariu că se temea să nu-i moi oasele, într-o altă ocazie, dacă-l prind la strâmtoare. Nici nu mai era nevoie, îmi realizasem dorința și m-aș fi dat și singur înapoi. Văzusem fotografiile. Am un ochi rapid și o bună memorie. Prima poză era a unei cucoane – pe care n-o cunoșteam. Nevasta? Tot ce se poate. A doua – a Marelui Conducător. Ce poate fi mai firesc? A treia, a unei fetițe. Fiica Chestorului? Poate avea un Chestor Mălai o fiică? A patra, o poză veche de vreo două sute cinci zeci de ani, îl înfățișa pe Mălai în persoană, așa cum arăta el cu două sute cinci zeci de ani în urmă…

Ultima, a cincea fotografie, prezenta chipul drăgălaș al unei roșcovane cu părul ca focul. Nu mă puteam înșela. Era poza lui La Goulue de la „N-Y”.

Chestorul Mălai nici nu catadicsi să se ridice. Se uită prin mine.

— De câți ani e individul ăsta la noi în oraș, bă Tulea? Și mai întâi de toate, cum îl cheamă?

Marele detectiv Tibi Tulea deschise un carnețel. Numai așa ca să demonstreze că nu e analfabet.

— Îl cheamă, domnule Chestor, Clementi. David Clementi..

— Ha? Ce fel de nume este Clementi? Ce fel de nume este David? Ha?

— Se află la noi în oraș de doi ani și cinci luni. Detectiv particular. Reprezintă… asta… cum îi zice… Agenția Lăzău.

— Agenția Lăzău? Detectiv particular? se cufundă în uimire domnul Chestor. Avem noi nevoie de așa ceva, bă Tulea? De Agenție, de particular?

— Cum am avea nevoie de sare în ochi, dom Chestor.

Mălai bătu cu pipa într-o scrumieră lată și diformă, din spumă de mare sau poate din resturile unei filosofii recent demolate.

— Nu ne rezolvăm noi singuri cazurile, bă Tulea?

— Cu mult succes, dom șef…

— De pildă ultimul caz când s-a sinucis Bursucu…?

— În doi timpi și trei mișcări…

— Eu de ce nu am fost informat că există un particular? Ce e aia Agenția Lăzău? N-am auzit… N-am auzit… Mălai se ridică, înaintă către mine și mă pocni, foarte tare, peste ochi. N-am avut când să mă feresc. Se dădu înapoi, cu un pas, ca boxeurii cumințI, și așteptă replica mea. Aș fi dat toate miliardele lui Rockefeller, sau cum îl cheamă pe nababu ăla, ca să pot riposta, măcar cu un mic „Ippon-Nukite-Tsuki", să aibă și ei o plăcere pe ziua aia, însă nu intra în regula jocului. Ar fi fost idioțenie curată din partea mea. Cum zic. Constatând că rămân nemișcat, Mălai mă mai otânji o dată. După care, ostenit de atâta efort, Chestorul se târî înapoi la fotoliul său. Fotoliul gemu, Mălai gemu, Tibi Tulea gemu. Și eu am gemut. Cu toții am gemut, din felurite motive.

— Am auzit că știi să dai pumni, gunoiule, însă n-am constatat. Desigur te pricepi să altoiești numai țâncii… Dacă întâlnești un bărbat veritabil…

Mălai se crede bărbat veritabil. Poate că și era – de unde să știu?

— Dar ce faci cu ăia de te pocnesc, și nu le dai înapoi?

— Îi trec pe lista mea neagră, stimate domnule Chestor.

— Ai o listă neagră? Ia s-o văz! Și își întinse laba, mare, lată, păroasă etc.

— Lista neagră o țin în cap, prea stimate domnule Chestor. Dacă îmi deschideți craniul, o puteți vedea.

Mălai cugetă la această indicație și ajunse la concluzia că deocamdată e prematur să-mi deschidă craniul, dar preciză:

— S-ar putea s-o fac și pe-asta, gunoiule. Tulea! Ce stai ca un „spinx"? Un foc! Am auzit, bă gunoiule, că te ții scai de o femeie!

Am devenit atent, deși fusesem și până atunci, parcă simțind că în sfârșit se trecea la esențial.

— Da, gunoiule, te ții scai de o femeie… care-mi place. E *a mea*. Știi de cine e vorba, nu? Com?

— Habar n-am. De obicei femeile se țin scai de mine.

— Gura, gunoiule, că te poc…! Chestorul apucă în vârful degetelor butucănoase una din cele cinci poze înșirate pe biroul său și o întoarse încetișor către mine. Da, încetișor, acesta e cuvântul. Pe ce să pun pariu că nu veți ghici a cui era poza? A nevestei sale? Așa! A fiicei? Așa, așa. A Conducătorului? Așa, așa, așa! Aceasta, continuă el să boscorodească, este doamna după care te ții scai, gunoiule! În secolul nouăsprezece să te ții scai după o cucoană ce nu vrea să te vadă în ochi?

N-am să știu niciodată dacă rostise „secolul nouăsprezece" ca o supremă ironie, sau pur și simplu fiind convins că trăiește în acest secol. Mulți fac, de altfel confuzia: 19… și…? Deci, nouăsprezece. Nici Tibi Tulea, nici sergentul Gava nu părură deranjați de mica inadvertență. Dacă și ei erau convinși că trăiesc în veacul al

nouăsprezecelea?

Dar am rămas dator cu o explicație, a cui era fotografia. Era a vedetei de la „N-Y", La Goulue. Dacă mă ținusem vreodată „scai" de aceasta cuconiță – drăgălașă de altfel – atunci mă ținusem scai și de Madame Ciuma Bubonică ce a bântuit Pago-Pago în 1817.

Am mormăit:

— N-o cunosc personal pe doamna, dar am impresia că e dansatoare de restaurant. La Goulue, sau cam așa ceva…

Chestorul mă privi cu scârbă (ca pe un gunoi) și apăsă pe sonerie. Apăru un polițai. (Cine altcineva, Rommel de pildă?)

— Ce cauți aici, bă? Trimite-l pe inspectorul de serviciu!

Un minut și zece secunde mai târziu în biroul Chestorului intra un bărbat de statură mică – dacă-l comparai cu alde Gava sau Cornel Balea, subțire, cu fața tăioasă – dar oare ce vreau eu să zic prin „fața tăioasă", cred că vreau să zic că avea mutra unuia care nu se lasă dus cu una cu două, o mutră plăcută deși puțin *rea*, în plus, acest funcționar de poliție purta pantalon negru și pulovăr de schior. Mutra lui, revin, era liniștită, energică, atentă, dar vag disprețuitoare – pentru cine știa să „localizeze" nuanța.

Acesta era inspectorul Iuga Martin. Nu-l cunoșteam personal, dar auzisem de el. Și el auzise de mine, fără să mă cunoască personal.

— Hei, Iuga, boscorodi Chestorul, examinându-l critic pe tânărul polițist. Dacă n-aș fi fost de față eu, un blestemat de „particular", i-ar fi făcut tot felul de observații usturătoare cu privire la ținută. Însă atâta știa și el că de față cu orice gunoi nu se cuvine să faci observații aparatului polițienesc. Și totuși Chestorul, după un efort imens, nu se putu reține: Ține, bă, trei sutare și cumpără-ți și tu o cravată. La mine în secție se umblă cu cravată. No bine! Ia cârpa asta de individ (făcea vagă aluzie la mine) și condu-l la arest.

— Unde să-l conduc la arest, domnule Chestor?

— Hei, Iuga, Iuga… La care arest! La numărul doi, bineînțeles, printre borfași, târfe și bețivani. Întocmește și… cum le zice?, actele de trimitere în judecată, urgent.

— Pentru care delict? întrebă Iuga Martin.

— Delict… delict… Ce înseamnă delict? La arest cu el și gata! Ia-l repede din fața ochilor mei!

— Vino! îmi zise fără expresie Iuga.

— Hei! interveni din urmă Tibi Tulea. Să nu te însoțesc? Ăsta e în stare să te pocnească în cap, e în stare de orice.

Iuga îl măsură rapid din cap până-n picioare.

— Nu ești tu acela care să mă apere, Tulea… și am ieșit, eu în față, el în spatele meu.

Biroul inspectorului de serviciu era atât de impregnat de fum de țigară că și o aerisire de un an n-ar fi folosit la nimic. Două telefoane,

murdare, pătate de muște păreau de multă vreme scoase din uz. Aparențe. Exact când am intrat amândouă se porniră să zbârnâie în același timp. Iuga îmi arătă un scaun unde să șed și le ridică simultan, la urechea stângă și la urechea dreaptă. Zise:

— Bine, bine, bine… și așeză receptoarele în furci, simetric exact în aceeași fracțiune de secundă.

— Poți fuma, îmi zise. Dacă n-ai, îți dau eu. Apoi îmi examină cu indiferență mutra pe care vânătăile n-o înfrumusețau câtuși de puțin. Cui nu i-ai plăcut? Lui Tulea? Chestorului?

— Chestorului.

— Păi da. Cine se poate lăuda că-i place? Parcă te-aș cunoaște, ești „particular" de-al lui Lăzău? rosti mai departe Iuga pe un ton din care era greu să deduci dacă-i convine că sunt „particular" de-al lui Lăzău, sau nu. Și de ce ești aici, ce ai făcut?

— Încăierare la restaurant. De ce nu mă bagi la arest?

— Cum? A… Avem timp din belșug.

Și iar telefonul, de data asta doar unul, Iuga răspunse „Bine, bine, bine", apăsă o sonerie și mă încredință unui polițai.

N-are importanță în compania cui am petrecut următoarele ceasuri și cum arată „arestul numărul doi". Pe la ceasul nouă al serii un gardian mă aduse înapoi în același birou afumat. Iuga Martin mă privi și zise:

— Șezi! Poți plăti pe loc o amendă? Vreau să-ți fac vânt de-aici.

— Pot. Mă eliberezi? Ce are să zică Mălai?

— Mă… pe el. Dacă plătești amenda pentru scandal, nu are nimeni dreptul să te rețină. Ia iscălește aici!

Am iscălit și am părăsit hogeacul copoilor cu impresia stranie că am un nou și neașteptat prieten.

*

12. În drum spre casă m-am decis pentru riscul cel mare și am intrat la „New-York". Știam că mă pot aștepta la orice, de pildă să mă aflu în mai puțin de cinsprezece minute iar în plăcuta companie a celor de la arest. În orice caz societatea borfașilor și a damelor nu era cu mult mai dezagreabilă decât cea a lui Mălai sau a lui Cornel Balea.

N-aș putea spune că intrarea mea în restaurant a produs senzație.

N-aș putea spune nici invers.

Am găsit o masă liberă lângă perete și m-am instalat comod pe fotoliul larg și plușat. În așteptare, am aprins o țigară. Șeful de sală îi șopti ceva la urechea unui chelnăr, acesta unui băiat și băiatul dispăru ca și cum nici n-ar fi existat. Un alt chelnăr, om între două vârste, cu un neg mare exact în mijlocul frunții, se opri și mă examină gânditor. Aveam impresia că mă privește nu cu ochii ci cu negul. Avea chipul inteligent al unui om care studiază de la distanță un vulcan în plină erupție, dar nu cu teamă, ci cu o anumită curiozitate. Până la urmă se

mai apropie un pic.

— Ce ar dori domnul?

— Un coctail „Panther”. Iute!.

— Se face, domnule!

Și dispăru, însă nu în direcția barului ci prin altă ușă. Cred că mergea la Fischer să-l întrebe dacă e permis să mă servească ori ba.

70

Doi ochi întunecați, reci și cruzi (e posibil să fiu contrazis: ochii întunecați nu pot fi reci, dar iată că pot) se ațintiseră asupra mea de câtva timp. L-am examinat în treacăt pe bărbatul negricios, spilcuit, care-și bea încetișor cafeaua. Îl cunoșteam, dar a trebuit să cheltuiesc aproape patru calorii ca să-mi dau seama de unde. Era Chocolat, dansatorul, dar în costumul-redingotă semăna prea puțin cu partenerul lui La Goulue. Era încă prea devreme ca să pornească spectacolul acela al lor, așa că omul își bea în tihnă caveiul, observându-mă. Dar de ce tocmai pe mine? Se aflau în sală destule muieruști, iar două, trei dintre ele chiar frumușele.

Însă nu mă aflam doar în atenția lui Chocolat. O altă ușă, extrem de discretă se întredeschise și nu aș fi observat nimic dacă nu mi-ar fi atras atenția ceva ca o flacără. Era coafura înaltă de culoarea vâlvătăilor furioase, a unei femei.

La Goulue mă țintui o clipă cu ochii ei mari, migdalați, și se stinse. Vreau să zic, dispăru; Dady Berca trecu prin sală și mă șterse cu ochii cu aceeași plăcere cum ai privi otrava pe care ești obligat s-o înghiți. Categoric, omul acesta nu mă iubea. N-aș putea să afirm contrariul – în ce mă privește.

Apoi am văzut-o pe Clementina Damian. Purta o rochie lungă, foarte strânsă pe coapse, de o culoare cam stridentă, aș zice că un fel de mov, dar nu pot să garantez. Era decoltată, în față și-n spate, atât cât admite bunul simț, poate ceva mai mult. Mergea frumos, fata aceasta, Clementina. Clienta mea. Nu avea în șolduri legănarea aia, aș îndrăzni s-o numesc „profesională”. Nu, nu.

Ochii verzi ai clientei mele trimiseră o lumină intensă către masa unde stăteam. Mi se păru că dă din cap a negație sau a dezaprobare. Mă avertiza că nu făcusem bine revenind acolo? Nu știu.

Mai erau vreo câteva mutre care se zgâiau către mine – la urma urmelor eram păcătosul ce pusese K.O., chiar acolo, doar câteva ore mai înainte, trei dintre oamenii cei mai „calificați” ai patronului. În paranteză fie zis, nici unul din cei trei nu se afla de față. Oare încă mai primeau îngrijiri la infirmerie?

În sfârșit veni și chelnărul cu băutura „Panther”.

Mă privi iar, nu cu ochii, ci cu negul. Surâdea, politicos însă distant.

— De ce a durat atâta? A trebuit să mergi până la Berlin după siropul ăsta? E adevărat, de la „N-Y” la Berlin e cale lungă…

— Se terminase ginul, domnule… a trebuit să scoată de la magazie. Se înclină, amabil însă nu servil și dădu să plece. I-am zis să rămână. Am examinat paharul înalt în care licoarea, de o culoare nedefinită nu-mi spunea nimic. Nimic bun, în orice caz. Însă nici ceva foarte rău. Acolo putea fi otravă, un somnifer rație triplă – ceea ce este echivalent cu o otravă – sau nimic, în afară de gin și de celelalte ingrediente pe care le amesteca barmanul pentru a „compune” un „Panther”. Probabil exageram, dar mi-am zis că, unu, și așa riscasem destul, doi, cu adevărat nu aveam poftă de leșia aia, trei, eram obligat să fiu obraznic, cât mai obraznic.

De ce trebuia să fiu obraznic? Complicat să explic și nici nu are deosebită importanță. Am ridicat paharul, așa ca să mă vadă chelnărul, și în general să mă vadă cât mai mulți.

Apoi l-am deșertat pe îndelete în frapieră. Cocteilul „Panther” clipocea mărunțel.

— Trei sute paișpe lei, mă anunță chelnărul încântat. Nu știu exact de ce era încântat. Însă știu că am răspuns:

— E în contul casei. Papá Fischer plătește.

Era culmea impertinenței, însă cărțile trebuiau jucate. Chelnărul se înclină, amabil însă demn, ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Prea bine, domnule Clementi!

Îmi rostise pentru întâia oară numele, ceea ce dovedea că-l cunoaște: Altceva, ce?

M-am ridicat și am ieșit. Nimeni nu-mi puse piedică, nimeni nu mă pocni în ceafă cu vreo sticlă. Mi-am regăsit automobilul și i-am dat ocol. Nimeni nu-i spărsese cauciucurile, sau parbrizul, rămânea să constat dacă nimeni nu instalase sub tabloul de bord sau sub un scaun, vreo dinamită. Am făcut contactul. Nimic n-a explodat. Ce băieți dulci și pașnici! *Dar poate că aveau motivele lor ca să mă țină în viață!*

Nu se făcuse încă ora zece și jumătate când am ajuns la „Filială”. Am ridicat receptorul telefonului și am cerut urgent cabana BLANCA.

*

12+1. Am recunoscut imediat glasul contrafăcut al cabanierului Dragoș.

— *Alio?*

— Salut, domnule Dragoș! Aici David Clementi, dacă îți mai amintești. Am ciocnit un pahar, două, acum două sau trei săptămâni.

— *Chium* să nu-mi amintesc, domnu Climenti? Cu ce vă pot fi de *folios?*

— Cu o mică informație, dacă ești drăguț… Un declic fin, un fel de bâzâit continuu, și alte câteva indicii, mă asigurară, dacă mai era nevoie, că telefonul meu – mai corect, al „Filialei” – era pus sub, cum

îi zice?, observație.

Nu aveam pe perete niciun fel de oglindă, altfel mi-aș fi rânjit cu mare satisfacție pentru cacialmaua pe care le-o ofeream.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule Clementi!

— O minusculă informație, domnule Dragoș-… În branșa în care am ghinionul de a lucra, ai tot timpul nevoie de informații… ciudat, nu?

— Dar de ce, veni răspunsul de la vreo trei mii de metri distanță, de la BLANCA, până și-n *branșia* mea informațiile sunt *absoliut* necesare.

— Hm, da, ei bine, un oarecare Paul Delun locuiește la d-ta la BLANCA?

— Mă iertați... cum… Paul…?

— Paul Delun, domnule Dragoș.

— A… Paul *Deliun*… Da, da, îmi amintesc. Nu locuiește la noi, în schimb vine des, mai mănâncă, mai *bia,* însă de stat, stă la vreun țăran din apropiere, cel *piuțin aciasta* e impresia *mia*…

— Hm, hm, hm! Ce fel de om e?

— Ce să vă *spiun* eu? Un fel de invalid de război parcă. Abia dacă scoate o vorbă pe zi și vorba aia e „coniac”.

— Ce fel de prieteni are?

Am simțit cum la celălalt capăt al firului Dragoș își cam pierde răbdarea. Oricum nu e lucru inteligent să tragi de limbă un hangiu, însă nu-mi păsa. Totuși vocea cabanierului continua să rămână amabilă.

— Pe-aici n-am prea observat să aibă prieteni. A schimbat într-o ocazie un *chiuvânt,* două cu domnul Maximilian Clemir, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Ei vezi, domnule Dragoș, că mai știe și altceva în afară de cuvântul „coniac”? Dar Maximilian Clemir, ce pasăre mai e și el?

— Domnule Clementi, ce să spun? Un client ca toți clienții…

— Așa e, domnu Dragoș, înțeleg, discreția și toate celelalte. Știi, dacă apare iar pe-acolo acest domn Delun, Paul Delun, poți să-mi dai un telefon? Aș vrea să-i cunosc mutra…

— Am să încerc, mormăi fără deosebită convingere hangiul de la BLANCA și cu aceasta convorbirea luă sfârșit.

Eram de bună seamă foarte ostenit după peripețiile zilei dacă nu mi-am dat seama ce se întâmplă în micul meu birou. În plus, culmea neglijenței, vorbind la telefon mă întorsesem pe nesimțite eu spatele către ușă, așa că era să sar în plafon când am auzit:

— De ce te interesează persoana lui Maximilian Clemir? Maximilian Clemir sunt eu, amice.

Mă surprinsese cumplit, dar trebuia să-l pun și eu la punct. Am debitat pe nerăsuflate:

— Maiorul Maximilian Clemir, fost șef al Brigăzii Criminale din capitală, trimis pe front și devenit „specialistul numărul unu în recuperarea dezertorilor importanți”, treizeci și patru de ani, fost campion balcanic de lupte, cunoaște trei limbi străine, necăsătorit, nebăutor, nefumător, netemător. Și perfect sănătos pe deasupra.

— Păi dacă știi totul despre mine, de ce-l mai interoghezi pe Dragoș? mă întrebă nițel încruntat bărbatul zvelt din ușă măsurându-mă cu ochi reci.

— Trucurile meseriei, ce nu știi? Nu vrei să șezi? Din ce moment anume te afli aici?

Aș fi vrut să aflu cât auzise din convorbirea mea cu Dragoș dar, firește, n-a mers.

— Putea să te-mpuște pe la spate și un ciung de ambele mâini, făcu maiorul, trăgându-și un scaun. Ne-am examinat fără mare prietenie. Dar și fără mare inamiciție. Dumnealui era, bineînțeles, în civil, un costum „sport” bleu. Cu două buzunare, cu fermoar la piept, sub care bluza albă de mătase se desfăcea ușor la gât. La gât avea un lănțișor subțire de care atârna nu știu ce, o cruciuliță, o amuletă, un medalion sau un os de balenă.

Dădea impresia de forță, însă în acest moment părea destul de obosit, dar nu în măsura în care eram și eu. Examină fără sfială cele două vânătăi ale mele cauzate de laba Chestorului Mălai, dădu din cap ca un cunoscător și aprinse, fără a-și cere permisiunea, o țigară.

— Observi? Nu tot ce știi despre mine e chiar exact, mai și fumez uneori, iar acum… deh! n-ai pe-aici ceva de dat pe gât? De obicei agențiile particularilor sunt ticsite de sticle.

— Ai merita un coctail „Panther", însă așa ceva se găsește numai la „N-Y". M-am uitat la el. Așa cum nici linia Ecuatorului nu se clintește când trece un taifun, pe fața maiorului Clemir nu clinti nimic. De altfel, la ce mă așteptam? O picătură de coniac te-ar indispune? l-am întrebat, întinzându-i sticla din care sorbise și Clementina.

Am trimis un pahar să lunece în direcția sa. Îl umplu și făcu sticla să lunece în direcția, mea.

— Pentru ce bem, maiorule?

— La naiba, bem pur și simplu. Apoi gustă din coniac și rânji. Deci, ai sfeclit-o și la capitolul „nebăutor", amice.

— Constat! Te pomenești că și la capitolul „netemător"?

— Te pomenești, aprobă indiferent. În orice caz, mă conduci încă la scor, eu despre tine știu mult mai puțin, doar că reprezinți „Combinația Lăzău" și că ai pocnit azi niște indivizi la cârciuma aia din centru. Nu e rău că reprezinți Agenția Lăzău, și e bine că i-ai pocnit pe ăia, probabil meritau… Mda! Deh! Știi ceva despre un anume Paul Delun?

Am repetat numele, bombănind și mângâindu-mi mustăcioara, întrebându-mă dacă prinsese și acel moment al conversației mele cu hangiul de la BLANCA, Dragoș, când îi ceream informații în legătură cu același Delun… Mă întrebam degeaba. Totuși înclinam să cred că intrase, maiorul, mai târziu. Altfel, ce sens ar fi avut să-mi repete întrebarea pe care i-o pusesem cabanierului? Dar mai știi?! Poate că totuși exista un sens.

— Paul Delun, i-am răspuns în fine, prefăcându-mă că abia acum am stors din memorie amănuntul, e un tip blond, parcă puțin șchiop și care-și face veacul pe-acolo, la BLANCA… Nu?

— Păi, parcă eu te întrebam? Altceva ce mai știi?

— Nimic. Nu stă în atenția mea, individul. Cred că l-am văzut pe-acolo o singură dată, când am fost la cabană în „fereastra" dintre două cazuri.

— Da? Și ai multe cazuri?

— Ascultă, unde vrei să ajungi?

Mă enerva numai gândul că și papá Fischer îmi pusese aceeași întrebare!

— Nicăieri – în această direcție, însă aș vrea să mă ajuți într-o chestiune.

— Firma Lăzău nu e o instituție filantropică, maiorule.

— Consideră-mă un client. Un client care plătește. Vrei un avans?

— Vreau să știu care-i chestiunea.

— Cineva mi-a pus gând rău și m-a rechemat la București. Mă aflam pe front…

— Știu. Ai recuperat mulți „dezertori importanți”?

— Suficient de mulți. Dar tu unde vrei să ajungi?

— N-ai remușcări? Unii dintre ei au ajuns în fața plutonului de execuție!

— Așa e. Război! Remușcări nu am. Sunt doar plictisit. Vrei să mă asculți – sau te ascult eu?

— Bon! Dă-i drumul.

— Credeam că scap de corvoada cu „dezertorii importanți” și mă întorc la buna și bătrâna Brigadă Criminală, la bunii mei asasini și când colo cuiva de sus, nu știu exact cui, îi trăsnește prin cap ideea stupidă de a mă trimite aici, în O., și anume la Cheile de Sare, la cabană. Știi de ce?

— De ce ar trebui să știu? Nu știu.

— Ca să-l păzesc pe un individ, Hagi Mer Histapes.

— De ce? Vrea să fugă?

— Ce-ți trece prin cap? Sau te prefaci? Să-i păzesc pielea, să-l apăr, să fac parte din garda sa personală.

— Histapes! Bravo! Un tip mare, gras, urât, care vorbește prea mult, foarte zgomotos și are niscaiva diamante într-o peșteră păzită de șerpi veninoși. Am auzit povestea asta și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ea.

— În orice caz constat că știi totul.

— Nu știu cum se face că un copoi expert ca tine a fost luat de la treburi importante și pus să păzească un nemernic oarecare. Dacă e atât de bogat, ar fi putut să-și angajeze o gardă particulară. Cum se face că au detașat cel mai bun polițist din țară ca să stea legat de fundul unui flecar? Cum se explică asta?

— Merçi pentru compliment! Nu știu cum se explică. Mi-am pus atâtea întrebări și le-am răsucit pe față și pe dos până ce am slăbit vreo cinci kilograme. În orice caz, în spatele lui Histapes se ascunde ceva sau cineva. Și am convingerea că și-n spatele lui Paul Delun se ascunde ceva sau cineva.

Am rânjit aproape bine dispus și m-am uitat la ceas.

— Din partea unuia de calibrul tău mă așteptam la idei mai adânci. Ce înseamnă ceva sau cineva? Și care e legătura dintre Histapes și Delun?

— Mă miram că nu pui întrebarea… Legătura? Histapes a dispărut azi dimineață – l-a înghițit pământul! – în timp ce eu purtam o conversație cu Delun.

— E perfect. Măcar ai certitudinea că nu Delun l-a răpit sau l-a omorât – dacă a fost răpit sau omorât.

Clemir își răsuci într-o parte și-ntr-alta capul, încercând parcă să-și dezmorțească vertebrele gâtului. Cu această ocazie am putut să constat că lănțișorul fin de platină nu susținea o cruciuliță și nici măcar un os de balenă. Susținea un avion-miniatură din aur, asemănător puțin cu miniatura acelui „Hendley-Page" pe care-l țineam acasă pe noptieră. Posibil că era un mic „Goeland" după cum la fel de posibil că mă înșelam. Maiorul îmi observă direcția privirii.

— De fapt, e o cruce, explică el. Orice avion are formă de cruce – se pare că așa e *obligatoriu* să arate avioanele. Unde rămăsesem cu discuția?

În acel moment telefonul nu găsi că are altceva mai bun de făcut decât să sune. I-am dat pace. A țârâit de unsprezece ori și a tăcut.

— Unde rămăsesem cu discuția?

— Păi e limpede. Ai certitudinea că nu Delun l-a ras pe Histapes.

— Ce motive ai să-l aperi pe Delun? întrebă Clemir. Telefonul sună iar. Te implor, ridică-l, ceru maiorul. Are un glas insuportabil, îmi face praf timpanul.

— Filiala Agenției Lăzău! am zis.

— Ce ai căutat la „New-York"? Azi la prânz, când ai provocat scandalul, și azi seară, când n-ai reușit să provoci nimic?

Era mica mea clientă, Clementina.

— Domnule Stănescu am zis, n-am reușit să dau de urma soției d-tale, dar cercetările continuă. Reveniți mâine.

— Cum? Ce? Dar…

Am închis. Maiorul rânjea cu toți dinții. De data aceasta am întrebat eu:

— Unde rămăsesem cu discuția, amice?

— Mhhh… Ce motive ai să-l aperi pe Delun?

— Nu-l cunosc și nu-l apăr. Tipul mi-e perfect indiferent. Am emis doar o deducție, e drept nu de mare profunzime. D-ta, de când ai misiunea ingrată de a-l păzi pe Histapes, nu mai operezi cu logica?

— Mai fii și serios, iar când vorbești la telefon cu o cuconiță, măcar nu-i spune „domnule". Delun e un om care acceptă greu o conversație, pur și simplu nu discută, ori azi s-a arătat foarte dispus să pălăvrăgească, pur și simplu m-a ținut de vorbă… Dacă a făcut-o pentru ca să nu observ ce se întâmplă cu Histapes?

— Nici raționamentul ăsta nu e cu mult mai presus decât deducția mea. Dar, în sfârșit, ce dorești de la mine?

M-am uitat la ceas, nu discret. Am și căscat. Lui Clemir însă nici că-i păsa. Privi prin birou, nu observă nimic demn de ochiul unui polițai și-și instală mai comod șezutul în fotoliu.

— Raționamentul meu e subțire ca vântul de aprilie, dar n-am altul

deocamdată.

— Comparația merge. Și? De ce crezi totuși că Delun e amestecat în dispariția bogătașului?

— Nu știu. Instinctul, dacă ai auzit de așa ceva. În general am impresia că înot în rahat și nu-mi place. Delun e un tip sucit, n-ai de unde să-l apuci, și acum câtva timp i-am destăinuit că e posibil să fie ucis cineva la BLANCA. Făceam aluzie la Histapes.

— Ai comis prostia asta?

— Încercam să-l provoc. Și a răspuns la provocare. Peste așteptări. Știi ce mi-a zis? Că omul care urmează să fie omorât, *va fi* într-adevăr omorât…

— A făcut el prostia asta?

Maiorul își scărpină ușor bărbia în centrul căreia se afla o gropiță – așa cum au toți bărbații fatali.

— Nu știu dacă e chiar o prostie. Cred că și el încerca să mă provoace, dar în ce scop? Nu mai înțeleg nimic, își aprinse o țigară, privi paharul gol și spuse încet, foarte încet: L-am urmărit prin Cheile de Sare pe Paul Delun, care, cum ziceam, se cam învârtește mereu pe-acolo.

Am încercat să-mi amintesc când afirmase că Delun se învârtește prin Cheile de Sare și n-am reușit. Eram sfârșit de oboseală, mai dihai decât Arca lui Noe *după* potop. N-am reușit, de asemenea, să-mi ascund surpriza și pentru a o masca am luat încă o țigaretă din pachetul de „Staffel” (îl uitase Clem) și am turnat în pahare ce mai rămăsese pe fundul sticlei de „Morose”, un coniac grecesc de origine albaneză sau viceversa. Maximilian Clemir studie tăcut întreagă această activitate a mea. Reluă tărăgănat:

— Da, da… M-am dus de câteva ori pe urmele sale. Cât am putut de tiptil.

— Și nu s-a prins?

— Nu. Aproape sigur. M-am dus tiptil, nu înțelegi? Știi ce face Delun? N-ai să ghicești nici dacă te pun la fiert în cazanul vrăjitoarei aceleia, Madame Clementa.

— Când te pune la fiert într-un cazan, nu e vorba să ghicești, ci să mărturisești. Nu mă aprobi? Ei bine, ce face acolo, prin labirinturile Cheilor, enigmaticul nostru Paul Delun?

— Se întâlnește într-o poiană frumoasă cu un lup. Cu un lup frumos.

Am ocolit biroul și l-am cercetat din apropiere să constat dacă e în toate mințile ori ba. Îmi ghici gândul.

— Nu m-am smintit. Nu de tot, în orice caz. Se întâlnește într-adevăr cu un lup. Fluieră într-un anumit fel și animalul se ivește ca din neant.

— Atunci e câine, amice. Lupii nu vin când îi fluieri. Sau vin?

— E lup. E Lupul Șchiop despre care se vorbește mult pe-acolo. E într-adevăr șchiop de un picior, ca și Delun, de altfel.

Am meditat:

— Pentru un animal cu patru picioare, nu e mare hibă să șchiopăteze de unul. Însă de Delun, îmi pare rău.

— Nu se observă cine știe ce la Delun. Nu-i știrbește din farmec.

— Dar nici nu-l avantajează…

— Cine știe, poate că da, surâse enigmatic CIemir.

Am izbucnit în râs, fără să-mi dau seama cât de autentic sună – ori cât de fals.

— Mărturisește, maiorule, că înainte de a pica peste mine ai tras zdravăn la măsea. Până la un moment dat te luasem în serios.

— Nu e de râs, amice.

Mi-am potolit hohotele și l-am studiat mai de la distanță.

— Să admitem că nu e de râs, însă tot nu pricep ce dorești de la mine. Ai avut un om de păzit, *un singur om,* și nu unul invizibil, ci mare ca un munte și zgomotos ca… Am tras puțin aer în piept. Nu-mi venea în minte nicio comparație în legătură cu zgomotul. Într-adevăr, eram foarte obosit. Și omul, am continuat, renunțând să mai explic cât era de zgomotos Histapes, a dispărut, răpit, ucis, otrăvit sau înecat. Poate chiar și scalpat, de ce nu? Și atunci? Ești detectiv, și încă nu unul oarecare, rezolvă cazul și gata. Bănuiesc că poliția locală stă la dispoziția ta, de la ușier până la Chestor.

— Poliția nu trebuie amestecată. Am fost vârât într-un caz straniu ale cărui dedesubturi nu reușesc să le prind. Sunt singur. Și defel pilit, cum ai făcut aluzie adineaori. Și plictisit până peste cap.

— Nu e un compliment pentru mine, în societatea mea nu se plictisesc decât babele și mușteIe. Bon! Ai venit să-mi ceri ajutorul, așa trebuie s-o iau?

— Da, cam așa, dacă vrei. Îmi ești simpatic după evenimentele de la „N-Y”. N-ai băgat de seamă că mă aflam în sală?

— Și te mai miri că îți dispare clientul dacă te bețivănești pe la cârciumi?

— M-am dus la „N-Y” după ce dispăruse Histapes. Cum s-ar zice, mă aflam pe urmele sale. Dracul s-o ia de treabă! Maiorul își umezi buzele crăpate. Da! S-ar zice că Histapes a fost momit de la BLANCA de o femeie roșcovană, m-am gândit că tipa ar putea fi fecioara aceea, de meserie curvă, care dansează sub numele de La Goulue în trupa lui Dady Berca. D-aia mă aflam la „N-Y”. Dar d-ta?

Ocolind un răspuns la întrebarea lui, am zis:

— Că roșcovana care l-a momit pe Histapes ar fi La Goulue, mi se pare o idee tot atât de năstrușnică precum aceea că Histapes ar fi mister James Buchanam Brady, în persoană, poreclit Diamond Jim, dacă ai auzit de el și care a murit în 1917, acoperit de colecțiile sale

de pietre prețioase. Dar să ne întoarcem la Delun, dacă vrei… Dă-mi măcar un element pe care să se întemeieze bănuielile d-tale. Se întâlnește în pădure cu un… lup? Și ce e cu asta?

— De-aș ști! De-aș ști măcar cam ce vorbește el cu lupul!

— Vrei să spui că poartă conversații?!

— În orice caz Delun pare să-i vorbească, iar Lupul Șchiop dă impresia că ascultă. Se duc la plimbare pe-acolo, prin coclaurile alea prăpăstioase, – se strecoară pe sub stânci, pe sub copaci, o pereche stranie, neverosimilă, absurdă, se opresc prin fața gurilor de peșteră, sunt sute pe-acolo, pe Delun îl interesează găurile astea îngrozitoare care mie-mi dau fiori… și tocmai aici aș face o legătură între el și Histapes. Pricepi?

— Chiar dacă aș pricepe, tot aș răspunde că nu!

— Nu face pe prostul… Dacă e adevărat că Histapes și-a ascuns comorile într-una din vizuinile alea, înseamnă că Delun…

— Un fel de Ali-Baba, am surâs, mai mult strâmbându-mă.

Se auziră pași grei urcând scara. Un ciocănit la ușă, energic, de parcă omul ar fi dat cu pumnul. Am strigat „intră!" Cine credeți că a intrat? Histapes? Așa. Acela era fără îndoială mort. A intrat sergentul Gava, cel cu frunte blindată și fălci de oțel.

— Să trăiți! Domnul inspector Tulea m-a trimis să vă atrag atenția cu privire la camuflaj. Prin fereastră răzbate o dungă de lumină.

M-am dus la perdea și am îndreptat-o.

— Acum cred că e bine. Dar ce e cu inspectorul, nu are somn?

— Ar trebui să vă amendez, dar de data asta trecem cu vederea. Domnul Tulea se află jos în stradă.

— Și de ce n-a urcat? Se teme să nu primească una peste bot?

— Ar trebui să vă amendez și pentru asta, dar n-am auzit nimic. Să trăiți.

— Camuflajul era perfect, am zis după ce polițaiul ieși, dar netrebnicul acela de Tulea murea de curiozitate să știe cam ce fac și cu cine port conversații. Bon! Și așa pic de somn, așa că mai povestește-mi ceva ciudat, din câte se-ntâmplă pe-acolo sus la BLANCA…

— Păi uite. Într-o noapte nu puteam adormi – cred că știi cum se întâmplă… Un taraf cânta prin apropiere, vioristul scârțâia și scârțâia, dinspre munți venise o ceață și se făcuse un frig!… Nu departe de BLANCA ființează un fel de bojdeucă unde se adună la ocazii oamenii de prin partea locului să petreacă. Nu vin la cabană, e prea scump și simandicos și nici nu se pot dezlănțui în voie, de înțeles lucru; cum să tragă o horă niște țărani alături de niște fețe imposibile ca Histapes, sau prietenii săi, criticii de artă. Cum zic, de miezul nopții trecuse, la bojdeucă petrecerea era în toi și mi-am zi-s că n-ar strica să arunc și eu o privire…

— În loc să faci de gardă la ușa lui Histapes!

— Mi-am zis că mai dă-l dracului pe Histapes, de altfel se culcase zăvorându-se pe dinăuntru și-n mod normal nu-l amenința nimic, așa că mi-am aruncat mantaua pe umeri și am ieșit… Luna arunca sclipiri demente peste brazi, care totuși rămâneau negri, doar stâncile acelea albe, subțiri, de o aparență fragilă, reflectau întreaga lumină a cerului și dacă nu m-aș teme că exagerez, aș zice că, și mai mult, iradiau o fosforescență interioară.

— La naiba, maiorule, treci la subiect.

— Subiectul e ceața, iar ceața începea exact la douăzeci de metri de BLANCA, târându-se lipită de pământ ca o pisică în urmărirea unei păsări, ascunzând ochilor mei bojdeuca de unde se auzeau chemările acelui taraf nebun… Am intrat în ceață ca într-un zid, m-am apropiat pe furiș de bojdeucă și ochii mi-au sărit din orbite când am văzut că vioristul n-are cap…

— Bănuiesc că i-ai prins la timp…

— Cum ai zis?

— Ochii. Bănuiesc că i-ai prins la timp, până să nu se rostogolească pe jos și i-ai pus înapoi la locul lor…

— În noaptea aia nu-mi ardea de glumă, Clementi! Ceilalți petrecăreți aveau înfățișări relativ normale, dacă admitem că un om beat are înfățișare normală, și nu păreau impresionați de faptul că muzicantul, de la guler în sus n-avea nimic. De undeva din stâncă se auzea urlând buha cea bătrână, Madame Clementa…

— Bine, bine, întreg tacâmul, doar Lupul Șchiop lipsea, să cânte la contrabas… Și vioristul tău, în loc de cap n-avea măcar o strună de ceață?

— Nu, nimic. În orice caz nimic distinct. În schimb, ce crezi că am văzut alături, cam la nivelul la care ar fi trebuit să se afle capul bărbatului?

— Ce naiba ai putut să vezi?

— Un cap de muiere, plutind în ceață, și capul de muiere cânta…

— Îmi spui și ce cântec?

— Nu-mi amintesc. M-am întors în camera mea și am dârdâit apoi până dimineața.

*

14. Povestește autorul. După ce maiorul Maximilian Clemir plecă, și nu plecă oarecum ci, năucit de propriile sale amintiri, era cât p-aci să iasă prin ușa dulapului, David Clementi, reprezentantul Agenției Lăzău, încercă să facă puțină ordine în birou, adică aruncă în coșul de gunoi sticla goală de „Morose”. Ostenit, căzu în fotoliu. Sună telefonul.

— Chi, chi, chicoti de la câteva sute de kilometri domnul V. Ai aflat ceva despre Paul Delun?

Clementi se încruntă. Când lui V. îi intră ceva în cap, nu-i mai iese. Răspunse:

— Nu mare lucru, domnule V., nu mare lucru…

— Îți cam pierzi timpul, tinere! Ce ai făcut toată ziua?

— Trebuie să recunosc că am fost și la cârciumă… Domnule V., nici acum nu-mi poți spune din ce punct de vedere vă interesează persoana lui Delun, sau *cine* anume se interesează de el?

— Nu pot. Și nici nu știu, sună răspunsul supărat al lui V.

— Bine. Să vă spun ce am aflat totuși despre Delun. Se vorbește că omul acesta e un fel de vrăjitor sau îmblânzitor, sau chiar amândouă. Se întâlnește cu lupii aici la o margine de codru și discută cu ei…

În loc să-i atragă atenția că e neserios, dl. V., imprevizibil ca totdeauna, zise iute:

— Chi, chi, interesant, foarte interesant! Altceva, altceva?

— Am avut o zi foarte grea, domnule V. Merg pe patru sau cinci piste în același timp și am nevoie de ajutor.

— Imposibil, Clementi, ce e cu tine? Avem oameni puțini, și…

— N-am nevoie de un detectiv al Agenției, ci de o secretară care să stea la birou și să coordoneze telefoanele.

Chicotitul domnului V. se făcu auzit vreme de un minut.

— Deci, dragă băiete, te-ai încurcat cu vreo fetișcană de pe-acolo și vrei s-o întreții din bugetul firav al Agenției?

Clementi se uită în oglinda care totdeauna stătea strâmb pe perete și-și scoase limba.

— Să n-o luăm așa, domnule V.! Eu am aici niște cazuri extrem de complicate și delicate pe care dacă le rezolv, Agenția se va acoperi de glorie, poate de bani – iar eu nu voi câștiga decât antipatia autorităților, pumni în mutră cu nemiluita și poate chiar un plumb în tâmplă. Nu glumesc!

— Și cine e fetișcana?

— O dansatoare, mârâi Clementi, bănuind reacția lui V.

Acesta urlă, după ce, bineînțeles, mai întâi chicoti:

— O dansatoare? O… aia? Bănuiam eu! Ai căpiat?.

— Nu toate dansatoarele sunt niște alea, și apoi fata asta, în ultimul timp s-a produs în spectacolul „La Goulue dansează cu Chocolat”. Asta nu vă spune nimic?

Câteva clipe, la distanța unde se găsea, dl. V. medită atât de intens că firul telefonic aproape se înroși. În fine el conchise:

— Nu ești chiar atât de prost pe cât pari, Clementi. Și? A fost concediată?

— Nu, dar *va fi*. Din cauză că, fără să știe, e în miezul problemei.

— Va fi, va fi… După cum bine știi, viitorul nu-mi inspiră încredere. Care e numele protejatei tale?

— Domnule V., bodogăni Clementi, folosind cea mai jalnică dintre

voci, pic de osteneală, pur și simplu am impresia că firul telefonic mi-e încolăcit în jurul gâtului și *mă apasă la urechi*…

Avea oare să priceapă dl. V. sugestia lui Clementi cum că telefonul e supravegheat? Da. A priceput. Era și el detectiv. Și nu unul oarecare.

— Chi, chi, perfect, *bătrâne*. Du-te și odihnește-te dacă e chiar așa lată cum zici. Am să vorbesc personal cu domnul Bonifaciu Lăzău, am să-l conving. Cred că poți s-o angajezi pe fată, chi, chi…

Cu acest chi, chi, și convorbirea se isprăvi.

Clementi părăsi biroul, nu înainte de a închide fereastra, nu înainte de a verifica dacă nu curge apa la robinet și dacă nu arde vreo țigară pe undeva („Semn de început de nebunie” își zise), coborî scările, atent să nu se pomenească cu una la scăfârlie pe la spate („Alt semn”), descuie poarta grea de la intrare, și coborî două trepte, privind împrejur. Țipenie, nici măcar o pisică. O pisică, o simplă pisică, ar da viață acestui peisaj lunar.

Ignoră apoi, ca pe nimic, micul automobil Bugatti al cărui destin era să păzească intrarea la „Filială” și înaintă cu precauțiune. Trecu prin fața băcăniei băcanului Pop. Zâmbi. În locuința acestuia, la una din ferestre, mijea o dungă de lumină subțire ca speranța unui îndrăgostit fără speranță. Da, băcanul Pop stătea în patul său larg, cu speteze sau cum naiba le zice, singur, și rumega pe îndelete un roman polițist.

Detectivul particular David Clementi îl invidie din toată inima pe băcanul Pop. Ce fain e să fii băcan, iar nu detectiv, vârât până-n gât în tot felul de afaceri stranii, dubioase, murdare, dacă nu chiar sinistre. Totuși, Clementi continuă să zâmbească și se simți mai bine.

După ce se simți mai bine, pătrunse în labirintul de străduțe din dosul bisericii reformate, mai coti de vreo două trei ori, deschise o poartă veche, din scânduri scorojite pe care forestierii o tăiaseră la Valea Ierii, sau în Poiana Dracului cu cel puțin două sute de ani în urmă, pătrunse într-o curte lungă și subțire ca un maț de cămilă însetată, ocoli clădirea scundă, și parcă înfundată în pământ și deschise în fine ușa locuinței sale.

Locuința aceasta a sa n-o cunoștea nimeni – cel puțin așa spera Clementi. Era atât de secretă că aproape n-o cunoștea nici el.

Odaia era cam rece – ziduri groase – însă nu conținea ploșnițe. (Cel puțin așa spera Clementi…) Într-o nișă demnă de un călugăr capucin, pe o sobiță de tablă, ce se încălzea iute și se răcea imediat, se afla, firește într-o cratiță, o bună porție de carne de berbec pe varză de… de ce? Pur și simplu pe varză. Însă Clementi se strâmbă, mai mâncase și aseară din felul acela, făcu la repezeală focul, avea vreascuri și crenguțe de brad mustind de rășină, aproape că explodează când le dai foc, își frecă mâinile în căldura aceea bună, care venea din adâncul pădurii – își frecă mâinile fiindcă le avea reci și umede – apoi

sparse vreo două ouă în tigaie, puse piper, sare, rase un colț de cașcaval și când haleala aia de burlac fu gata, așeză tigaia pe e scândurică, scândurica pe masa din dreptul unicei ferestruici, alături de tigaie instală un castravete murat, verde, aromat, obținut evident pe gratis și împotriva voinței sale, de la băcanul Pop. Castravetele mirosea a chimion, era elastic și dur totodată ca un locuitor al Atlantidei pescuit din întâmplare de niște scoțieni, și-n plus, acest castravete îi tăie, din pricini enigmatice, pofta de mâncare. Nu chiar atât de enigmatice. Cheltuise prea mulți nervi, băuse prea mult și cine știe ce încă „prea mult...”

Se căută prin buzunare și scoase un pachet de „Staffel”. Al Clementinei. În loc să aprindă cina, aprinse țigara și privi în depărtare prin fereastra deschisă. Nu auzi cum copacii din livadă foșnesc amical în direcția sa, deși știa de multă vreme că și copacii iubesc anumiți oameni, și nu-i iubesc pe alții, ca și animalele – dar copacii ce sunt, nu animale? – ah, sunt plante – nu auzi deci cum foșnesc cu prietenie arborii, parcă ar fi spus: nu te îngrijora, totul se va sfârși cu bine.

Însă David Clementi știa că pentru el nimic și niciodată nu se mai poate sfârși cu bine. Nu exista această alternativă. Pur și simplu nu exista. STOP.

Noaptea era adâncă, plină de chemări, se vedea Carul Mare, iar de cealaltă parte a Stelei Nordului două constelații intraseră în vibrație. Eternă vibrație. Pe direcția munților, posibil chiar deasupra Cheilor de Sare, câteva straturi suprapuse de nori păreau a se fi oprit acolo definitiv. Sub ochii aceia și printre nori, Clementi observă o scăpărare stranie, un fel de fulger fără miez și fără tunet care are loc la anumite orizonturi în anumite nopți.

I se mai explicase cu diferite ocazii cum și de ce apar fulgerele acelea misterioase, dar preferase de fiecare dată să uite. Și chiar uita.

Probabil că oamenii de la cabana BLANCA, sau din Cheile de Sare nici nu observau scăpărarea aceea lentă și dulce, *ca s-o vezi trebuia să fii aici.*

Iar acolo, acolo între două margini de pădure, bântuie Lupul Șchiop. Acolo, ca zidită în stânca ei, veghează deasupra beznelor buha Madame Clementa.

Acolo undeva – David Clementi rânji larg, dar fără bucurie – acolo undeva trebuie să fie și Paul Delun cu figura sa tăcută, străvezie, prin ceva amenințătoare… Și desigur la BLANCA e și maiorul Maximilian Clemir, încâlcit în șarade, victimă a unor întâmplări inexplicabile, el care până acum știuse să domine întâmplările.

Și tot la BLANCA ar trebui să fie și bogătașul cu diamante și vipere, însă, dacă era de crezut ce spusese Clemir, tăntălăul acela mare și vorbăreț, Hagi Mer Histapes, dispăruse. De ce dispăruse? Cine ar fi avut vreun interes să-l facă dispărut, în afară poate de Sathana? Și

dacă în spatele lui se ascunde ceva sau cineva, așa cum presupune Clemir, de ce fusese ales tocmai el, Histapes, drept paravan sau mască, el atât de vizibil, nu numai datorită volumului, cât și a vocii, a banalităților, a prostiilor debitate neobosit?

Păi el era tocmai făcut să atragă atenția – asta e chestiunea.

Clementi încercă să-și scoată din cap o idee atât de descurajantă.

Dacă Histapes fusese într-adevăr lichidat, cel care-l ucisese, făptuise o greșeală. Rămâne de văzut dacă a fost o eroare voluntară sau involuntară. Dacă admitem că Histapes era doar o fațadă, o momeală, altcineva ar fi trebuit să moară. Cine?

— Clementi constată că mâncarea i se răcise și deșertă tigaia pe fereastră. Știa că până dimineață va apare cel puțin un câine sau cel puțin o mâță, ori poate chiar un câine și o mâță, și vor linge tot – întrebarea era dacă are să le placă piperul și castravetele cu aromă de chimion. Apoi își aminti că văzuse undeva o pisică ce mânca, fără nicio exagerare, castraveți murați. Deci, nicio grijă. Și privi iar în direcția munților și a Cheilor de Sare: acolo, într-o enigmatică subterană, se aflau diamantele lui Histapes păzite de o șleahtă de șerpi veninoși. Prea frumos ca să fie și adevărat. Histapes dispăruse – dar comoara, diamantele și șerpii?

Și oare ce mâncau viperele alea cu corn ceylonez – sau le aducea mâncare cineva?

*

15. Puțin timp după ora unu a nopții, Clementi se ridică din pat și aruncă de pe el pijamaua. Se spălă cu apă rece, și se frecă dur cu un prosop. Bău un rest de cafea rece. Își puse o cămașă de culoarea nopții, un costum, tot de culoarea nopții, și făcu un efort ca și obrazul său să capete culoarea nopții. Toate acestea îi luară mai mult de douăzeci de minute.

Merse câtva timp pe jos. La un colț de stradă dormea în picioare un cal. Și birjarul dormea, pe capră, într-o poziție nu tocmai comodă. Birja însăși părea cufundată în somn și pesemne așa și era.

Clementi îl trezi pe birjar bătându-l ușurel pe umăr, oricum, n-ar fi vrut să-l sperie. Acela se ridică greu, mormăi din pură profesionalitate o mică înjurătură, Clementi îi întinse niște bani. Birjarul trezi mârțoaga cu o înjurătură mai zgomotoasă și mai suculentă, Clementi îl simți cum duhnește a trascău – birjarul, nu calul.

Ce să-i faci, birjarii din toată lumea înjură și duhnesc – pe acest adevăr se poate clădi o nouă Galaxie – într-atât e de solid.

Lui Clementi îi conveni că omul e semi-beat, a doua zi își va aminti prea puțin de clientul său și de tocurile pe unde umblase.

— Unde mergem, domle?

— Ei, plimbă-mă puțin, amice. Te îndrum eu. Deocamdată, ia-o la dreapta…

Calul, nu tocmai încântat, porni să tropăie, Clementi zâmbi în întuneric la gândul că și Maximilian Clemir folosește des cuvântul acesta, „amice”. Poate că și Paul Delun îl folosea… Da, va trebui neapărat să dea nas în nas cu acesta, să constate ce pasăre e, și încotro zboară el.

— Acum, la stânga, pe urmă iarăși la stânga.

— Păi ne-nvârtim în cerc, domnule!

— Fă așa cum îți cer și va fi bine.

Și se învârtiră în cerc, însă era numai o aparență, cam o jumătate de oră, apoi cum birjarul se clătina pe capră gata să adoarmă, Clementi sări din mers și dispăru. Tocmai de-aia plătise dinainte, și încă generos. După ce comise această subtilă șmecherie de care nu s-ar fi mândrit nici măcar un începător, detectivul Agenției Lăzău efectuă și el un ocol pe propriile sale picioare și pe neașteptate escaladă un gard fără cea mai mică rușine. Ce e drept, gardul era scund, dacă ar fi fost unul de vreo doi metri și jumătate, imposibil ca o cât de măruntă remușcare să nu se nască în cugetul său.

Ateriză între două straturi de micșunele – fără a fi prea convins totuși că e vorba de micșunele, și nu de *Biscutella laevigata.* Rămase o secundă ghemuit între niște tufe de coacăze, fără a fi total convins că sunt coacăze iar nu strugurași negri, rămase deci așa, ghemuit, pândind.

Casa lui Pavel Danciu-Bursucu era întunecată și moartă ca însăși stăpânul ei.

Însă n-ar fi fost imposibil ca pe undeva Clementi să se împiedice de un polițai scârbos care să-l someze cu un pistol și mai scârbos – dacă e posibil ca un pistol să fie mai scârbos decât propriul său polițai.

Cântărind în minte această posibilitate, David Clementi înaintă cu precauțiune, însă nu pe cărare, ci paralel cu cărarea – atât de subtil era! Pământul – tare ca fonta, ultimele săptămâni fuseseră uscate, așa că ar fi fost imposibil să lase urme, și chiar dacă lăsa, nu le-ar fi deslușit nici ochiul de vultur al lui Winettou, căpetenia Apachilor.

Clementi se prelinse mai neauzit decât o umbră pe lângă adăpostul antiaerian din grădină, pe care Bursucu îl săpase cu propria-i mână, pentru el, și poate și pentru Clementina. Clementina! Detectivul medită o clipă la asemănarea dintre numele său și al dansatoarei. Ce semnificație putea să aibă? Niciuna… Privi intrarea în adăpost, convins că era mic ca și ambițiile lui Bursucu, dar că, mai mult ca sigur, dispune de tot confortul, poate există chiar și un raft cu țigări și băuturi… Poate chiar și radio și telefon? Bursucu, om de lume totuși, deși mărunt, nu putea să nu asculte măcar din când în când British Broadcasting Corporation, evident nu din alte motive în afara celor muzicale, acolo îl auzea pe Beethoven *în rezumat:* „Tam-tam-tam-taaam!”

Clementi abandonă aceste speculațiuni deșarte și se prelinse iar în direcția clădirii, pășind mai mult pe aer decât pe pământ, iar dacă Tăcerea ar putea fi personificată, mersul acesta al lui Clementi personifica Tăcerea.

Nu-l cuprinse rușinea, sau jena măcar când violă ușa din spate și o deschise fără zgomot cu ajutorul unui șperaclu special – și când spun șperaclu special mă gândesc la o simplă sârmă îndoită. Ascultă câtva timp. Nimic nu clintea, nici măcar firișoarele de praf suspendate în aer. Clementi aprinse minuscula sa lanternă de buzunar cu fascicul de lumină de grosime variabilă, îl putea regla până la subțirimea unui ac, și dacă făcea și o mică gaură în raza aceea subțire, de bună seamă și-ar fi putut coase nasturii de la pantaloni cu ea.

Nu era nevoie să fii prea deștept ca să înțelegi că prin casa aia mică trecuse un uragan mare. Totul fusese devastat, răsturnat, smuls. Ciudat lucru! Înainte de a se „sinucide" Bursucu, într-un acces de demență, să-și fi demolat interiorul acesta intim la care desigur ținuse mult? Puțin probabil, mai ales că un om ca el *nu putea* să facă accese de demență. Nu știu de unde convingerea asta, însă nimeni nu i-ar fi putut-o zdruncina lui Clementi. Următorul ceas detectivul îl petrecu frumos, cotrobăind pe îndelete, bucătăria, cele două odăițe, holul, având mereu grijă să nu se împiedice de vreun scaun sau de vreo altă mobilă răsturnată. Ciudată „sinucidere"! Dacă nu Bursucu își devastase casa înainte de moarte, atunci cine? Și ce căutaseră *ceilalți,* cu atâta înverșunare, că nici parchetul măcar nu-l lăsaseră întreg? Și oare găsiseră ce au căutat?

Clementi își zise că oricum n-are ce pierde, că trebuie să-și încerce șansa, dacă nu găsiseră ceilalți, poate reușea el – cu toate că nu știa ce anume… Pipăi până și coarnele de cerb și peretele din spatele lor, ciocăni fiecare porțiune de tapet cu riscul de a trezi vreo fantomă adormită, însă fără riscul de a găsi vreo ascunzătoare secretă.

Ascunzătoare secretă în casa unui om ca Bursucu?! Mai curând ar fi existat șansa să găsească un tanc, eventual un tanc „Panther", cu condiția ca acesta să încapă în strâmtele încăperi sau cu – altă condiție – ca încăperile să se dilate. Și ideea cu tancul era stupidă, fiindcă, acest gând îi veni acum lui Clementi, un om mărunt ca Bursucu nu putea să ascundă decât ceva foarte mărunt. Mărunt, însă important.

Dar în acest caz, și Bursucu era un om important!

Ei, mama dra… nu, că nu e frumos să înjuri.

Clementi continuă cercetările folosindu-se de lama subțire de lumină a lanternei sale. Sertarele, sertărașele, sertăricelele – erau nenumărate! – conțineau nimicuri. Detectivul s-ar fi așteptat să descopere în șifonierul răsturnat, sau în altă parte, vreun halat de damă, un combinezon, un chilot să zicem, dacă nu cumva e prea intim ce zicem, sau măcar niște papuci de casă roșii și cu pompon, ceva în

fine care să ateste că o femeie, în speță Clementina, trecuse și oarecum viețuise acolo – însă nimic, nimic… nici măcar un tub de ruj strivit de cizmoacele celor ce răvășiseră locuința. Poate că dansatoarea izbutise să-și ia lucrurile înainte ca poliția să pună mâna pe casă, însă de ce ar fi făcut-o? Legătura lor nu era secretă și oricum băieții ar fi luat-o la întrebări.

Or, lui Clem nu-i plăcea să fie luată la întrebări.

Foarte obosit, cu ochii îndureraţi, Clementi stinse lanterna. Închise ochii ca să și-i odihnească în întunericul acela binefăcător. Nu chiar atât de binefăcător. În momentul când pleoapele începeau să se relaxeze, în camera unde se afla se aprinse, nu o lanternă, ci lumina electrică în persoană, dacă mă pot exprima așa, un candelabru violaceu cu trei brațe, cu câte două becuri pe fiecare braț. Ce naiba mai era cu Bursucu ăsta, nu făcea economie de curent în așa vremuri grele. Ciudat e însă că bandiții care devastaseră căsuța, uitaseră să facă praf și candelabrul. Dar nu asta e important.

Important e că am depus toate eforturile ca să evit această scenă, prezentă în mai toate cărțile și filmele de aventuri, dar, după ce am transpirat de două ori, am ajuns la concluzia că scena e de neînlăturat. Nu pot trece peste situația asta – și iată că nici nu trec.

Se aprinse deci lumina electrică și firește Clementi își aprinse și el ochii. Și-i deschise, vreau să zic.

În prag, așa cum se și cuvine, stătea un polițai, însă, cum nu se cuvine, n-avea obuzierul în mână, iar mutra lui nu era scârboasă. În orice caz, nu exagerat de scârboasă. În orice caz nu era scârboasă cu tot dinadinsul. Se uita la Clementi puțin ironic, însă atent. Probabil dacă ar fi dus mâna să scoată revolverul, l-ar fi scos în aceeași secundă, iar gloanțele lor s-ar fi ciocnit pe drum, iar după aceea nu mai știu ce s-ar fi întâmplat.

— Bătrânul hingher în persoană, surâse posac și ostenit Clementi. Bună seara, domnule Iuga Martin, sau bună dimineața. Pentru felul neauzit în care umbli, ai merita Crucea de Fier cu frunze de stejar și chiar cu diamante.

— Ești prea drăguț, Clementi. Nu mă dau în vânt după decorații nemțești.

— Așa?! Atunci preferi *Distinguished Flyng Cross?*

— Nici după cele britanice nu mă dau în vânt. După niciun fel de decorații, și apoi, nu sunt pilot.

— După felul cum ai apărut, aș zice că ai zburat prin aer. Și totuși, cum de nu te-am auzit?

Iuga răspunse:

— Nici eu nu te-aș fi auzit dacă n-ai fi tras cam neglijent sertarul acela din dormitor. S-a desprins un fir de praf și a căzut pe carpetă. Am o ureche foarte fină – nu din vina mea, un străbunic a concertat la

Viena, era contrabasist. Am moștenit urechea lui și contrabasul.

— Și eu am o ureche foarte fină, Iuga. Prin urmare microbul acela din bucătărie care a săltat un milimetru de pe podea, și a căzut înapoi stârnind un adevărat vacarm, a fost iscat de pașii d-tale?

— Precum zici, sticlete. Sticlete particular. Inspectorul Iuga pronunțase cuvintele fără răutate. Dar și fără bunăvoință. Tonul său era neutru ca Elveția în toate conflagrațiile mondiale și nemondiale. Ia spune sticlete particular – urmă Iuga – ai găsit ce căutai?

— Căutam eu ceva?

— Nu te juca, spuse Iuga, cu vocea lui de carton elvețian.

— Aș putea să afirm, vorbi Clementi, că sunt un lunatic și nici măcar nu am idee unde mă aflu.

— În orice caz, nu te afli pe-o streașină, amice!

— Nu?! Și eu care… Din fericire! Astfel trezirea brutală pe care mi-ai servit-o mi-ar fi adus dezechilibrul și poate moartea.

Inspectorul luga Martin își consultă ceasornicul de buzunar. Fu un gest atât de rapid că eu, autorul, n-am avut timp să observ ce marcă era. Voi fi atent cu prilejul viitor.

— Clementi, bagi de seamă că de aproape șase minute aștept să-mi răspunzi la o întrebare?

— Au și trecut șase minute!? Doamne, timpul… Ei și ce, avem timp din belșug, cum se exprimă un personaj al lui Bernard Shaw, care trebuia să spânzure alt personaj. Avem o jumătate de noapte în fața noastră, și e dintre cele lungi, cum zice alt personaj, al lui Mark Twain. Nu, n-am găsit, ca să-ți răspund la întrebare. N-am găsit nimic în afară de vreo două hârtii fără importanță unde Bursucu își trecea profitul și pierderile și de un carnețel care cred că nu conține nimic în afara datelor când domnișoara Clementina Damian era, lunar, bolnavă. Pentru o dansatoare asta contează.

Iuga Martin mai făcu un pas, dar fără a scoate pistolul, și fără a avea intenția să-l pocnească peste falcă pe Clementi. Ar fi fost normal să-i ceară să înapoieze imediat hârtiile și carnetul, dar în loc de asta, el mormăi:

— Deșteptovici! Te-ai trădat singur, deși nu mai era nevoie, te miroseam eu oricum. Ia spune, dar să fii sincer dacă vrei să ieși din buda în care ai intrat – lucrezi pentru dansatoarea aia, Clementina Damian?

— Și ce vezi rău în asta?

— Vreau să-mi confirmi. Să am și eu conștiința curată, dacă e posibil așa ceva, iar tu să ai o cât de mică justificare, în fața mea, nu a lui Mălai, că el te-ar beli, și pe mine la fel, pentru intrarea prin efracțiune într-o casă onorabilă… să zicem onorabilă.

— Ei bine, bătrâne, confirm, zise Clementi. Lucrez pentru fata aia.

— Vrea să afle cu orice preț cum a murit individu?

— Păi da, mormăi Clementi, fără deosebit patos. Apoi se uită la Iuga și înțelese încă o dată că *se poate vorbi* cu omul acesta. Impresia domnișoarei Clementina e că Bursucu e ultimul om care și-ar fi pus revolverul la tâmplă. Și e convinsă că Bursucu n-avea revolver, mai curând ar fi purtat prin buzunare un șarpe cu clopoței…

Gândurile detectivului fugiră pentru o secundă către Cheile de Sare.

— Păi revolver are te miri cine, bodogăni Iuga.

— Deci ești adeptul sinuciderii?

— Adept! Ce înseamnă adept? Poți fi adept al Budhismului, nu al… Nu sunt niciun fel de adept, sticlete particular.

Clementi reluă:

— Și-apoi, ce e cu vraiștea asta din casă? Bursucu a întors totul pe dos înainte de a se sinucide?

— Habar n-am.

— Și în general, dacă e vorba de o sinucidere, iar afacerea e limpede, și clasată, de ce poliția stă și păzește casa în continuare? Din ordinul cui? Pe cine așteaptă aici?

Iuga Martin, cu mâinile în buzunare, nu răspunse. Înlătură din cale cu vârful pantofului resturile unui bibelou spart și se duse să se așeze pe un scaun, pe care mai întâi îl ridică.

— Și de ce, continuă Clementi, un inspector, și încă unul dintre cei mai destoinici, își cheltuiește orele bune ale nopții, pentru a păzi locuința unui sinucigaș? Dacă tot trebuie păzită, ar fi fost suficient un simplu vardist…

— E o sancțiune, privi în gol Iuga. Domnul Chestor Mălai s-a înfuriat atât de tare că ți-am dat drumul, că era cât p-aci să se curețe, era să-i explodeze inima, sau ficatul sau în fine ceva ce explodează. Am fost consemnat timp de o săptămână să păzesc casa lui Bursucu.

— Vai de mine! *Mea culpa!* Va trebui să-ți aduc compot, pită, slană, sau ești consemnat strict la regim de pesmeți?

— Tu nu te deranja atât, amice (mii și mii de diavoli, și Iuga folosește cuvântul „amice”!), are grijă el, *plotonierul* de serviciu. Îmi cară el în tașcă tot ce-mi trebuie, chiar și femei dac-aș avea nevoie, dar n-am…

— Alea, sper că nu le-ar aduce în tașcă… Ai luat parte la cercetările privind „sinuciderea” lui Bursucu?

Iuga se ridică de pe scaun, traversă încăperea, mereu cu mâinile în buzunare și cu expresia scârbită a unuia ce descoperă sub perna pe care dormise un șoarece strivit.

— Ești chiar idiot, Clementi. N-am luat parte – deși n-ar fi voie să știi.

— De acord că n-am voie. Dar cine a condus ancheta?

— Chestorul. Nici asta n-ai voie s-o știi.

— Ditamai Chestorul Mălai pentru un amărât de sinucigaș!

— La noi în poliție e democrație, amice. Fiecare are dreptul să-și țină gura.

— Cine l-a asistat pe Chestor?

— Prietenul tău Tibi Tulea. Nici asta n-ai voie s-o știi. Cum zice un personaj al lui Camil Petrescu, care divulga totul unui alt personaj.

— Conduci cu scorul de trei la doi, zise Clementi. Dar dacă tot nu e voie să știu nimic, spune-mi, d-ta ce păzești în hardughia asta?

— Eu sunt polițist de meserie, amice. Iuga îl privi iar pe Clementi cu acea față total lipsită de orice expresie. Polițist de meserie amice, nu un amator. Se strâmbă și brusc fața lui triunghiulară luă formă de paralelipiped, oricât de neverosimilă ar fi o astfel de metamorfoză și oricât de vehement ar protesta d-lor, geometrii. Tăcu o clipă, scoase mâinile din buzunare, dar numai pentru a avea ce băga înapoi în momentul următor, și continuă să mormăie: – Nu un amator ca d-ta, pe care șansa, ori neșansa, l-a împins către această ocupație – cum vrei să-i zic altfel decât ocupație? – de detectiv…

Clementi răspunse cu un zâmbet din ce în ce mai ofilit.

— Ne înțelegem de minune, oftă el. În ce mă privește – neșansa. În ce mă privește, aș fi vrut să mă fac cântăreț de operă, dar cineva mi-a tras un glonte în gât și mi-am ratat cariera. Nu poți cânta dacă ai un glonte în gât. M-am făcut detectiv ca să-l descopăr pe tipul care m-a împușcat în gât, pricepi… amice?

În ochii copoiului Iuga Martin parcă se aprinse un licăr de interes.

— În general, cu un glonte în gât, nu numai că nu se poate cânta, dar nici nu se poate trăi… Ia să văd cicatricea.

— Eh, cicatricea! E invizibilă. Ce ți-am spus e un fel de… cum îi zice… metastază… ba nu… metafizică… ba nu, metaforă, o blestemată de metaforă, însă la bază se află purul adevăr. Cine se mai face în zilele noastre detectiv particular din… pasiune?

— Habar n-am! Ce e aia pasiune?

— Pasiunea după Matei, de Bach…

— Nu sunt dirijor, replică Iuga. Socot că e tocmai momentul să te faci dispărut, altfel – inspectorul își scoase iarăși ceasornicul-ceapă din buzunar, făcu să-i salte capacul, cu această ocazie, eu, autorul am putut să constat că e un „Wizard watch”, tip foarte vechi, fabricat înainte de 1900, dar așa sunt ardelenii, tradiționaliști aproape ca englezii… – altfel, își continuă vorba inspectorul Iuga, mă tem că va trebui să te arestez.

— Te temi! Ce te împiedică s-o faci?

Iuga închise cu un păcănit capacul ceasornicului și-l ascunse în buzunarul din dreapta al pantalonului. Probabil se temea că va fi împușcat odată și odată în acel punct și spera ca bătrânul „Wizard” să-i oprească glontele. Zise:

— În general nu mă leg de oameni neajutorați.

Clementi veni în apropierea sa – era mai înalt cu un cap și mult mai solid.

— Eu, neajutorat? Aș putea să-ți confisc pistoalele, să te snopesc în câteva bătăi simultane, să te leg, să te agăț de candelabru iar apoi să-i telefonez Chestorului Mălai ca să-i anunț starea jalnică în care ai ajuns…

Iuga Martin, din nou cu mâinile vârâte în buzunare, abia zâmbi.

— Posibil, amice… Și ce ar demonstra asta?

Clementi oftă din adâncul plămânilor. Probabil n-ar fi trebuit să-i vorbească în felul acesta lui Iuga.

— Mă tem că nimic. Pot să plec? Pot să plec fără a scoate din buzunar hârtiile și carnețelul lui Bursucu?

— Am uitat de ele. Nu știu nimic despre niciun carnețel. Hai, cară-te, sticlete particular, că mi-e somn… Cred că ar fi mai bine pentru amândoi să nu ne mai întâlnim, cel puțin nu în anul ăsta…

Detectivul particular David Clementi dispăru, însă peste aproximativ cinsprezece minute, și împotriva dorinței și așteptărilor lui Iuga, avu din nou ocazia să se vadă față-n față cu acesta. Ce se întâmplase?

Clementi ieșise din casa lui Pavel Danciu-Bursucu – însă Bursucu murise, a cui era acum casa? – la fel de neauzit precum intrase. Nu clinti cu tălpile sale nici măcar cei doi vibrioni de holeră ce se odihneau în pace pe marginea scoarței din hol. N-aveau nicio șansă microbii ăia – n-aveau condiții optime de proliferare, cel puțin nu deocamdată, dar fără să cunoască acest amănunt Clementi păși peste ei ca peste nimic, fără a bănui că trecuse peste o epidemie posibilă.

Noaptea – acum apropiindu-se de sfârșit, și tocmai din acest motiv, devenise și mai frumoasă, mai adâncă, mai de neînțeles… Într-o astfel de noapte e obligatoriu să te plimbi cu iubita, de nu cumva ești însurat, și să o mingii pe degetuțe, unde altundeva?, dar iată că David Clementi, șerpuia singur printr-o grădină interzisă (nu fac aluzie, desigur, la grădina Edenului), iar polițistul Iuga, tot singur, se pregătea să-și continue somnul întrerupt de vizita inopinată, dacă nu mințise cumva.. Doi bărbați, încă tineri, încă frumoși, încă toate celelalte, singuri însă. Nu e păcat?

Clementi, încăpățânat ca și colegul său ardelean Iuga (de unde însă nu se poate deduce că n-ar fi ardelean și Clementi), încetini ritmul pașilor în dreptul adăpostului a.a. pe care-l săpase Bursucu, iar când ajunse la intrare se opri, se asigură că niciun ochi inoportun nu-l supraveghează, și coborî cele câteva trepte ce duceau în tranșee. Acolo aprinse lanterna și examină situația. Nu situația, ci adăpostul.

Nu se înșelase prea mult. Raza de lumină întâlni un raft agățat cu migală de peretele argilos, pe raft se afla o vază subțire cu flori, din păcate ofilite, o cupă cu mere ionathan, repet, cu mere ionathan, din

fericire perfect conservate, o carafă cu apă dulce, cam stătută desigur, și o sticluță cu pălincă plină pe trei sferturi (Bursucu fusese se pare un om ponderat), și aia stătută, dar numai în folosul ei, sau a celui ce o degusta. Lipsea însă aparatul de radio – dar cine nu se înșală uneori? Sau poate-l confiscaseră cei care l-au „sinucis" pe Pavel Danciu? Cum se face însă de cruțaseră pălinca din care Clementi trase un gât: avea mare nevoie! Luă un măr apoi, un măr minunat ale cărui culori, roșu, roz, palid, o sugestie de verzui, se amestecau cu mireasma aceea de neasemuit ce venea direct din copilărie.

Din copilăria oricui.

Detectivul suspină, fără să-și dea seama. Un măr ionathan de undeva din livezile de pe valea Izei. Ca amintirea unei mari iubiri. Nu a întâii iubiri. Ce este aceea întâia iubire? Să fim serioși… Întâia iubire există – obligatoriu, chiar dacă iubești un idol de fontă – pe când marea iubire nu este obligatorie.

Nu tot omul beneficiază de avantajul – și de dezavantajul – unei mari dragoste. Pe când de plăcerea primei iubiri beneficiază chiar și o muscă țețe, dacă nu mă înșel.

Am cam luat-o razna, eu, autorul, căci Clementi nici vorbă s-o ia razna.

El, cu parfumul mărului de Maramureș pe limbă, mai făcu un pas în întunericul adăpostului a.a. săpat de Bursucu, puse sticla de palincă înapoi pe raft (folosea mănuși fine, amprenta lui n-a rămas nicăieri), coborî raza lanternei și descoperi în ungherul acelei tranșei-adăpost exact ceea ce se aștepta să descopere: un trup mare, imens aș zice, zăcând într-o poziție care spunea totul. Un cadavru. Clementi știa cine este: Hagi Mer Histapes.

Clementi nu leșină – era detectiv, și un om cu o asemenea ocupație trebuie să fie obișnuit cu cadavrele, sau să demisioneze – ci instală mica sa lanternă într-o poziție avantajoasă, trase cu urechea, nu auzi nimic, iar după ce nu auzi nimic, se apucă să frunzărească buzunarele „milionarului", convins fiind dinainte că nu va găsi mare lucru.

Fața proprietarului de diamante, bine păzite de șerpi veninoși, era la fel de respingătoare în moarte ca și în viață, și dacă n-ai fi avut profesia lui Clementi nimic nu te-ar fi putut obliga s-o privești, însă el o privi, și încă bine, fiindcă era curios să afle cum și de ce murise Histapes. Descoperi pe gât, sub bărbie, un șir dublu de împunsături, ai fi zis că fuseseră bătute niște cuie acolo, iar apoi scoase. Bravo, gândi Clementi, vor să dea vina pe Lupul Șchiop! Ce oameni tâmpit de ingenioși… dar în acest caz de ce au adus cadavrul aici – ca să încurce pe cine? Sau să se încurce pe ei înșiși? Oricât nu i-ar fi făcut plăcere, Clementi apropie nasul de gura lui Histapes și simți izul acela binecunoscut de migdale amare. Banală otrăvire cu cianură – ar fi putut găsi, nefericiții, lipsiții de imaginație, ceva mai de soi. Iar

semnele de la gât fuseseră făcute după ce insul era mort de-a binelea, chiar și un medic somnambul și-ar da seama.

Prin buzunarele milionarului Clementi descoperi o serie de obiecte care nu prezentau nicio importanță, când deodată, aproape întâmplător, degetele sale făcură să foșnească ceva în pulpana redingotei. Clementi apropie lanterna. Deasupra, pulpana era descusută. În interior, o hârtie, Clementi o extrase ușor, o hârtie ca un pergament, nu era totuși pergament ci o imitație mai mult sau mai puțin reușită, cu un desen-plan-schiță extrem de complicat, șiruri de litere care la prima vedere nu reprezentau nimic, cifre, alte semne cabalistice. Clementi se strâmbă, dar se strâmbă și mai tare observând pe un colț al pergamentului ștampila (a cui?) „OBER GEHEIME". Secret, sau mare secret, în limba germană după cum vă dați seama.

Detectivul își însuși DOCUMENTUL fără să simtă mari remușcări, stinse lanterna, ascultă iar, însă nu auzi nimic în afară de duelul vocal a doi dulăi, trecu prin fața raftului cu mere și mai înșfăcă în treacăt unul, se abținu să nu înșface și sticluța cu pălincă de cincizeci de grade, cu amăreală dulce de sâmbure de prună, și pe care avea să pună laba cine știe ce necunoscător, și dădu să iasă.

Acum, zic eu, autorul, ar fi cazul să apară din nou polițaiul oficial și să-l radă pe Clementi așa cum și merită, și când colo s-a petrecut invers.

Dar ce înseamnă invers?

Invers înseamnă din punctul nostru de vedere că nu polițaiul oficial – în cazul de față Iuga – se ivi ca din neant, așa cum se ivesc totdeauna polițaii, și că „neoficialul" se insinuă la ușa din spate a căsuței lui Bursucu, și în loc să pătrundă acolo discret, prin efracțiune – dacă nu deranjează cuvântul – ciocăni la ușă până ce Iuga îi deschise plictisit. Abia-și redobândise somnul. Căscă și se strâmbă.

— Iarăși tu, amice?!…

— Iarăși eu, sticlete în soldă, poți să dormi în continuare dacă ăsta ți-e cheful, dar să știi că ai un cadavru în adăpostul antiaerian din grădină, ăla bine mascat între nuc și cais. Treaba asta te poate acoperi de glorie, sau te poate trimite la carceră pe timp nelimitat. Ei, ce faci, nu mă arestezi?

Expresia de plictiseală de pe figura lui Iuga ar fi adormit pe loc o sală întreagă de cucoane ce n-au somn nici dacă înghit pastile de moarte.

— Acum, du-te, amice. Iuga făcu un efort și izbuti să zâmbească, arătându-și dinții albi curați. E adevărat că zâmbi ca un lup când citește ordinea de zi a următoarei reuniuni anuale a lupilor.

*

16. Noaptea continua să rămână la fel de frumoasă cum făcusem aluzie ceva mai sus: doar că în dreptul Lunii se înfipsese un subțire

nouraș negru – mai degrabă o coadă de vrăjitoare, și se încăpățâna să rămână acolo. Maiorul Maximilian Clemir se opri în dreptul unui burlan și se căută prin buzunare după țigări. Așa era el, un nefumător care fuma. Pe cerul senin sclipeau stelele, sclipea și Luna, ce e drept umbrită de coada aia de vrăjitoare, nu ploua, cum să plouă dintr-un cer senin?, totuși burlanul vuia ca pe vreme de furtună, ce ți-e și cu burlanele din zilele noastre, medită plictisit Clemir și plecă mai departe. Orașul dormea – cu unele excepții desigur. Cine nu dormea? De pildă polițaii de serviciu. De pildă bolnavii foarte bolnavi și medicii aferenți. De pildă băcanul Pop care tocmai termina de isprăvit capitolul treisprezece al unui roman de bunul și bătrânul Edgar Wallace, ăl cu pipa-n gură.

Și în sfârșit, cum ziceam, nici Maximilian Clemir nu dormea.

Străzile tăcute, negre, veneau în întâmpinarea sa.

În întâmpinarea sa venea o siluetă din direcția străzii Morii.

Pe măsură ce se apropiau, ochii maiorului având capacitatea aproape pisicească de a distinge contururile prin întuneric, se umpleau de uimire și poate chiar de spaimă.

— Mii de clopote, Paul Delun! strigă maiorul.

Pocnetul unui revolver Colt ar fi fost mai puțin vehement decât glasul său.

Straniul client al cabanei BLANCA îl privi de la distanță.

— Ne cunoaștem? Ce doriți?

Maximilian Clemir era într-adevăr un bărbat curajos. Întreprinzător. Nepăsător – când era cazul. Deși nu chiar nefumător. Și deodată, în fața enigmaticului Paul Delun i se făcu frică. Într-adevăr, frică. Și ca să treacă peste senzația aceasta cu totul dezagreabilă, încercă să se folosească de cuvinte:

— Ce ar fi dacă te-aș aresta, amice?

Și Clemir folosea des cuvântul „amice”. Însă cine nu-l folosea?

— De ce, și în ce calitate? întrebă Paul Delun. Vocea lui liniștită, virilă, ar fi pus-o pe gânduri și pe frigida și nepăsătoarea Maria Weitsch, aviatoarea de încercare, favorita lui Goering, care era să piară încercând o soluție pentru a tăia cablurile baloanelor captive de deasupra Londrei. Orice post de radio din lume l-ar fi angajat pe Delun ca speaker pentru comunicatele solemne, precum „victorie totală” sau „capitulare generală”. Pe Clemir îl izbi forța acelei voci și înțelese că și omul trebuie să fie la înălțimea vocii. Maiorul, om fără complexe, fără prea multe în orice caz, nu găsi replică. În schimb Paul Delun își continuă ideea:

— *Ce ar fi dacă te-aș aresta eu?*

Se examinară, de la distanță. De la o anumită distanță, ca și cum ambii s-ar fi temut de o vecinătate prea intimă. Și chiar aveau motive să se teamă. În sfârșit maiorul își recâștigă proverbiala prezență de

spirit, încercă să zâmbească, încercă să-și recompună mutra de bărbat fatal, cu toate că strada era întunecată și nimeni în afara arborilor și-a stâlpilor de telegraf n-avea cum să aprecieze trăsăturile sale fatale. Nimeni în afară de Paul Delun căruia însă prea puțin îi păsa. Clemir vorbi:

— Cea mai strălucită idee ar fi să ne arestăm reciproc, și-apoi vedem ce urmează. Ar fi un caz unic și desigur o premieră mondială. N-ai *binevoi* totuși să-mi spui ce cauți aici?

— N-aș binevoi. De ce să-ți spun? N-am nicio obligație față de d-ta, – sau am?

Delun dădu să plece însă Clemir îl prinse de braț. Delun se smuci fără violență însă decis.

— Nu mai face asta maiorule. Nu mai pune mâna pe mine.

Clemir lăsă brațul să-i cadă, moale, fără vlagă. Își înăbuși iarăși sentimentul de nesiguranță ce-l făcea să-și piardă atât de ușor echilibrul în fața lui Delun.

— Știi, zise, că omul care *trebuia* să fie ucis, a fost într-adevăr ucis?

— Serios? Ai descoperit cadavrul?

— Serios. Văd că totuși te interesează.

— Sigur. În măsura în care ai suferit un eșec. Dacă ai suferit un eșec, inima mea se bucură, maiorule. Și acum îți spun adio, iar dacă nu ești de acord, încearcă să mă reții cu forța.

Însă Clemir nu încercă nimic și Paul Delun dispăru în întuneric. Maiorul se îndreptă întins către căsuța de pe strada Morii nr. 29. Îi deschise, mai somnoros și mai plictisit ca oricând Iuga Martin – fiindcă Maximilian Clemir nu comise delictul de a escalada gardurile. El nu comitea astfel de fapte urâte decât atunci când era absolut necesar.

— Haa…! căscă inspectorul Iuga, încercând să-și amintească de unde cunoaște mutra intrusului. Nu se mai poate dormi în noaptea asta! Cu ce vă pot servi, țuică n-am, caveiul s-a terminat…

Intrând direct în subiect, Clemir îl întrebă dacă știe că în adăpostul din fundul grădinii are un cadavru.

— Cum n-aș ști, bombăni Iuga suflându-și violent nasul. De atâta vânzoleală, cred că am prins un guturai… Aspirina Bayer se găsește greu. Dar cum se face că știi și d-ta, și cine ești?

— Trebuie să văd imediat cadavrul, vorbi autoritar maiorul, convins că are un ascendent moral și fizic asupra inspectorului. Numai că se înșela. Iarăși se înșela.

Iuga îl studie din cap până-n picioare și din motive știute numai de el impresia generală n-a fost cu totul pozitivă, deși Clemir era un bărbat chipeș și-și purta hainele cu rafinată eleganță.

— Cine zice că *trebuie?* zise Iuga. Și de ce mama dracului în noaptea asta toată lumea mă bate la cap?

— Zău? Cine te-a mai bătut la cap în noaptea asta?

Clemir își arătă legitimația, scontând pe un mare efect, Iuga o examină și păru la fel de impresionat ca un om foarte sătul, căruia i se aduce drept supliment un papricaș de mâță.

— Cine te-a mai bătut la cap în noaptea asta? stărui maiorul.

Iuga își scoase mâinile din buzunare, însă iarăși nu din alt motiv decât pentru a le vârî din nou acolo.

— Chiar dacă mi-ai arăta o duzină de fițuici de genul acelei vânturate pe sub nas, tot nu ți-aș răspunde… amice. Și nici nu-ți voi permite să mergi la adăpostul antiaerian, nu-ți face iluzii, ca să n-ai… cum le zice…

— Deziluzii. Îmi place de mutra ta, șmechere, făcu maiorul, te ții *țapăn.* Dar îți atrag atenția că în fiecare clipă urmele se șterg! Mai târziu va fi greu să reconstituim…

— *Urmele!* i-o tăie Iuga Martin. *Să reconstituim!* îi fi un polițai din vreo carte! Care urme? Nu se șterge nicio urmă, nicio amprentă, primele constatări le-am făcut eu, mâine dimineață vin ceilalți… ai țigări?

— Ce? întrebă Clemir, suficient de uluit ca să-i scape din mână legitimația. O ridică, o scutură de praf și o făcu nevăzută.

— *Ce,* ce? reluă Iuga. Te întrebam dacă ai țigări.

— Da. Camel. Te interesează?

— Numai una din ele…

Iuga se servi, o aprinse, trase adânc fumul în piept, curios parcă să-i afle gustul și tăria, și-apoi îl trimise afară din piept, în trombă, dar nu în ochii lui Clemir. Pentru un om serios ca el ar fi fost un gest cam facil.

— Cum ziceam, mâine dimineață vin ceilalți. Pe Chestor nu-l pot trezi la ora asta, doarme beat turtă, are toate motivele, iar până mâine, nimeni nu mai calcă în adăpost, nici măcar stafia răposatului. Ce ar fi să pleci, domnule maior?

— Îți sunt superior în grad! Îți dau ordin!

— Îmi dai cel mult ocazie să râd. Nu-mi ești șef, nu-ți sunt subordonat… Hai, valea!

Demult nu i se mai vorbise astfel lui Clemir, probabil de pe când umblase la grădiniță. Se stăpâni să nu-l scoată din uz pe inspector cu ajutorul unui ciocan. Pumnul folosit drept ciocan.

— Țin mult să fac propriile mele constatări!

— Și ce dacă ții? *Moi, je, m'en jous eperdument,* dacă ai studiat greaca. Omul acesta, Histapes, sau cum naiba îl cheamă, ți-a fost dat în grijă, dar nu știu de ce, și nu-mi pasă. Da! Grozav de bine l-ai păzit. Acum cadavrul aparține poliției orașului O. care va face cercetările, d-ta te poți considera în concediu. Hm. De unde știai că Histapes-cadavrul e aici?

— Am urmat un *traseu*… Maiorul Maximilian Clemir, asul detectivilor din capitală, îl privi cu ură pe inspectorul acesta căpățânos. Fusese crunt umilit, și era obligat să se umilească în continuare. Dar măcar, inspectore, bănuiești *de ce* trebuia să-l păzesc pe Histapes?

— Dacă nu mi-ar fi somn, m-aș prăpădi de râs. De unde să știu dacă nici d-ta, paznicul, n-ai idee? Păi șefii din București nu ți-au șoptit nimic la ureche?

— Nu. Am impresia că nici ei nu știu nimic. Câteodată am certitudinea că *nimeni nu știe nimic*. Parcă s-ar fi pus la cale o farsă anume împotriva mea. Cum a murit individul, împușcat?

— Ei, împușcat! ridică din umeri Iuga. Cine să cheltuiască un glonte pentru un amărât ca el?!

— Nu mai îndruga prostii! Histapes n-a fost un „amărât”.

— Nu? În orice caz acum arată al dracului de amărât. De l-ai vedea numai…

— Asta și doresc. Cum a murit, dacă nu împușcat?

— Dacă l-au împușcat, au folosit un glonte microscopic, că eu n-am văzut gaura. În schimb are niște semne la gât.

— Strangulat?

— Îndoi-m-aș! Aduce mai mult a mușcătură, deși n-aș jura.

— Lupul Șchiop! se cutremură Maximilian Olemir. Lupul Șchiop și Paul Delun. Asta el

— Dacă începi să înnebunești, fugi repede la spital, eu n-am sedative, amice… Care lup, și care șchiop? Dacă beregata i-ar fi sfâșiat-o un lup, chiar și șchiop, gâtul era harcea-parcea, pe când așa… niște… cum să le zic… zdrelituri. Și-apoi tot Lupul Șchiop al matale să-l fi cărat până aici în tranșee? Cum? În spinare? Trecând prin centrul orașului?

— N-are importanță cum – Lupul Șchiop e amestecat aici!

— E treaba medicului legist, nu înțelegi că mi-e somn?

— N-a dat târcoale pe-aici un tip, Paul Delun, fost tanchist, aviator sau dracul știe ce, puțin invalid, șchiopătează…

— Mintea d-tale șchiopătează, du-te până nu chem poliția!

— Ce s-o mai chemi, poliția e aici! Tu ești poliția. Și eu sunt poliția. Nu bănuiești că ar fi cumva vreo legătură între Histapes și Marian Gustav Könike?

— Cine e Könike?

— Un colonel de la RSHA.

— De coloneii de la RSHA au grijă coloneii SS și vice-versa, dacă nu cumva e același lucru, eu nu prea mă descurc în organizațiile astea ale lor. Du-te amice, că de nu, chem caraula și te bag la arest!

17. Povestește David Clementi. M-am trezit dimineața cu

certitudinea că dacă mai trec printr-o zi și printr-o noapte cum fuseseră cele precedente, dau în primire în cel mult o săptămână. Pe limbă aveam un gust de parcă în ultimul timp îmi clătisem gura numai cu vitriol și mă spălasem pe dinți cu mâl sulfuros. Dar întrucât înghițisem cel puțin un cocteil „Panther", comparația nici nu e foarte exagerată.

Se făcea vremea către amiază, totuși nu mă trezisem de bunăvoie. Nu. La ușița secretă a locuinței mele ultrasecrete, cineva bătea de zor. În mod normal n-avea cine să mă caute fiindcă nimeni nu știa că locuiesc aici și că în general cineva locuiește aici, deci o greșeală. M-am întors pe partea dreaptă cu gândul să continuu un vis foarte plăcut: *înotam* prin văzduh urmărit de un stol de lăstuni și înconjurat de mari frunze palide ce se legănau fără a cădea… Ușa însă continua să se zguduie ca și cum un taur înfuriat – tauri blânzi, molateci, există? nu știu – ar fi confundat-o cu flamura purpurie a toreadorului. To-re-a-dor, în ga-a-a-ardă!!

M-am dus la ferestruică desculț, însă n-am cules nicio pioneză pe drum. În schimb mintea mea refuză să creadă ceea ce vedeau ochii.

Să nu vă închipuiți că venise să-mi dea bună ziua chestorul Mălai sau Standartenführerul Gustav Marian Könike, nici măcar Hagi Mer Histapes sau Pavel Danciu-Bursucu. De altfel ultimii doi se pare că decedaseră – însă mirarea mea ar fi fost la fel de justificată.

M-am înfășurat la repezeală într-un halat vechi și am deschis.

Clementina Damian purta o fustă-pantalon albă, cam strâmtă, desigur cu scopul de a capta toate privirile trecătorilor iubitori ai acestei culori ce simbolizează puritatea – ce altceva? Încălțase niște „troteuri" cu toc ceva mai înalt și mai subțire decât permitea moda, iar bluza ei avea, aș îndrăzni să afirm, culoarea părului lui La Goulue, era o deplasare între galben și roșu; ochii nu și-i schimbase, erau la fel de verzi ca totdeauna, ceva mai reci, dacă era posibil, și mă fixau intens și cu răutate.

— Dormi! îmi aruncă în față. Dormi!

O rostise pe tonul unui vechil care-și surprinde cosașii tolăniți în iarbă.

— Cine poate să-mi interzică să dorm? De unde-mi cunoști adresa?

Mă privi strângând buzele ei subțiri, fără să înțeleagă importanța întrebării.

— Cum de unde? Un domn rotofei, desigur stăpânul băcăniei din colț, de lângă „Filială", m-a informat că dacă nu ești sus la birou, desigur poți fi găsit aici, pe strada Cotită la 118.

Băcanul Pop! Din nou, băcanul Pop! Și totuși ar fi fost prea de tot să trag concluzia că dumnealui Pop e un super-agent ce știe totul sau chiar și mai mult! Dar, învăluindu-l fără voia mea într-o ironică draperie, poate că-i subapreciasem calitățile; constatarea nu mă

mângâia câtuși de puțin. Deci, de unde cunoștea băcanul ultrasecreta mea adresă?

Dansatoarea de la „N-Y” și totodată clienta mea, aruncă o privire scurtă, aspră și bănuitoare împrejurul odăii, ca pentru a se asigura că nu există șerpi sau mai știu eu ce, merse direct către noptieră și luă în palmă micuțul avion „Hendley Page”, care deodată, în mâna ei străluci, căzând în bătaia unei raze de soare.

Cum să numesc asta? Intuiție? Întâmplare? Normal ar fi fost să se ducă la oglindă pentru a-și drege coafura, sau eventual să se oprească în fața unicului tablou din încăpere care înfățișa n-are importanță ce – însă nu, fata mersese direct către avion, ca și cum ar fi știut sau ghicit că mica imitație metalică reprezintă pentru mine ceva. Privi avionul, mă privi pe mine, iarăși privi avionul și-l așeză la loc pe noptieră. Nu zise nimic. Se trânti pe scaun, brusc, ca ușor ieșită din echilibru, așa cum face un bărbat bine afumat. Purta, peste bluza aceea galben-roșie o jachetă maronie cu umerii bogat vătuiți, ceea ce o făcea să pară mai înaltă și mai subțire decât era în realitate. Examină fără niciun fel de sfială așternutul desfăcut al patului meu și pe fața ei apăru o expresie nu tocmai limpede, fie că ar deplânge pe femeia ce împarte împreună cu mine canapeaua aia, fie că cearșaful nu i se pare suficient de curat. Sau poate altceva. Se pare că nici culoarea halatului meu nu-i făcu o impresie favorabilă. În sfârșit, nu-mi era nici nevastă nici iubită așa că nu avea niciun temei să facă reflecții pe aceste teme, și nici nu făcu.

În schimb, după ce aprinse o țigară „Staffel” și trase primul fum, expediindu-mi-l după bunul ei obicei, direct în obraz, rosti două propoziții mai repede decât ar fi tras Edward „Gi” Robinson două gloanțe într-un film gangsteresc.

— Am fost concediată de la „New-York”. Locuința mea a fost percheziționată.

Am trecut după perdeaua ce ascundea lavoarul, mi-am turnat apă rece în lighean. De după perdea am întrebat-o:

— Percheziție oficială, cu acte în regulă, în prezența ta și a unor martori?

Ea strigă:

— Ce faci acolo? Te speli?

— Nu. Îmi trag cu măciuca în cap! Răspunde-mi la întrebare!

— Ce spanac! „Oficială”. Au cotrobăit și au răsturnat totul în absența mea!

— Când?

— Dacă aș fi știut când, m-aș fi dus acolo cu toată jandarmeria călare a țării. Ieși dracului de după perdea, nu pot vorbi *cu o voce.*

— Înseamnă că n-ai făcut niciodată spiritism, am zis, ivindu-mă în fine, cu dinții spălați, costumul pus și șireturile, la pantofi, legate. Nimic nu e mai reconfortant decât o conversație cu tine, Clem! Ce ți-

au furat?

— Mie să-mi fure ceva? Nici măcar castitatea. N-aveam nici bani, și cu atât mai puțin bijuterii. Nimic să merite osteneala.

— Stai puțin, să ne lămurim. Ai zis „percheziționată”, dar reiese că pur și simplu te-au călcat hoții.

— Dacă vrei. Niște hoți fraieri? Ce să fure de la o fată săracă? În orice caz au răscolit cu atâta râvnă de parcă ar fi căutat tezaurul lui Nabucodonosor… Păru minată de propria ei afirmație și întrebă: A avut Nabucodonosor un tezaur? Și continuă: Au desfăcut tăbliile dulapului, au scos parchetul, au spart pereții, doar caloriferul au uitat să-l demonteze, și culmea n-au pus nimic la loc, totul a rămas vraiște, iar eu n-am încercat să fac ordine, cred că acolo nu mai poate face ordine nici Dumnezeu sfântul, m-am dus să dorm la o colegă… la o fostă colegă de la taverna aia a lui Fischer și Dady Berca… și acum iată-mă și fără locuință și fără slujbă, ce zici, copoiule?

Dezastrul ce se întâmplase la locuința dansatoarei îmi aminti, *nu știu de ce,* „percheziția” efectuată la casa lui Pavel Daniciu-Bursucu. Mi-am permis să meditez o clipă la această „coincidență”. Clem mă strivi cu o privire verde și zise cu glas aspru:

— Ce faci mutra asta, de parcă ai fi Canaris stând de vorbă cu contele Marogna-Redwitz?!

— Ce știi tu despre amiralul Canaris, scumpo?

— Oh, nu mare lucru, n-am fost încurcată cu el decât două sau trei săptămâni.

Nu mi-a plăcut tonul ei. Am admonestat-o:

— Nu mai face figura asta de ultracocotă că încheiem discuția, Clem!

Pe loc am și regretat aceste cuvinte, pe fața dansatoarei apăru acea expresie care precedase hohotele de plâns oferite mie drept supliment al discuției noastre la biroul „Filialei”. Și nici măcar n-aveam în casă un strop de coniac să-i ofer. Știam că pentru a-i abate gândurile, pentru a o împiedica eventual să plângă, trebuie să zic ceva, indiferent ce.

— Ia gândește-te, poate ascundeai în casă vreun document prețios.

— Eu și documentele prețioase! ripostă fata, renunțând pare-se la lacrimi. Singurul document e actul de moștenire al casei părinților mei. Nu mi l-au luat, vandalii… De altfel, n-are nicio valoare, casa a ars până-n temelii într-o seară când tata a aprins un chibrit să vadă dacă mai are benzină în canistra din cămară. Închipuiește-ți că mai avea…

— Dar scrisori… ca să zic așa compromițătoare, sau mai știu eu ce?

— Scrisori? Cel mult mă compromiteau pe mine. Primeam bilețele, în antracte, la „N-Y” de la clienți. Îți închipui că nu-mi propuneau să vizităm împreună expoziția de animale mici sau Muzeul Satului. Și nu

păstram niciodată fițuicile alea. Singura „scrisoare” din casă, tot un amărât de bilețel, fiindcă Bursucu, cât era el de generos, tot n-ar fi cheltuit parale pe un plic și o marcă dacă nu era neapărată nevoie, îl găsisem pe masă (cum ți-am spus, și Bursucu avea cheia locuinței mele): mă anunța că în seara aceea, seara când a fost omorât, nu va veni la „N-Y”, în general va lipsi și mă va căuta peste o zi, două.

— Cum motiva această absență?

— Foarte laconic, treburi importante, sau cam așa ceva… Nu cunoști? Oamenii care niciodată n-au treburi cu adevărat importante, mereu pretind că sunt vârâți până-n gât în afaceri mari.

— Stai, stai, stai… Te contrazici. Mi-ai spus că ambițiile sale erau mărunte; ce motiv avea să pretindă că e vârât într-o afacere „mare”?

— Nu știu. Pui întrebări tâmpite. Orice om se mai și umflă din când în când în pene. Așa era Bursucu, nu mă supăram niciodată pe el iar dacă lipsea, nu-i simțeam foarte „dureros” absența. Era el și un pic mincinos, dar așa sunt toți bărbații, cu precizarea că majoritatea sunt mai răi, mai meschini și mai porci decât a fost Bursucu…

— Bine, bine, nu-ți mai vărsa degeaba fierea, că se termină, am bodogănit, încercând să ghicesc ce e fals în spusele fetei. Când ai primit bilețelul acesta „d-amor”?

— Marți, copoiule, marți. Miercuri m-am dus acasă la el să recuperez o rochie de seară de care aveam nevoie și l-am găsit… sinucis.

— Așa deci, am mormăit, încercând să sudez unele elemente. Dar nu reușeam, era ca și cum aș fi vrut să sudez o fontă de un butuc. Și ce ai făcut? Ai leșinat?

— Nimic nu te obligă, domnule Clementi, să fii idiot – chiar dacă ești!

— Nimic nu te obligă să-l insulți pe viitorul tău șef!

— Pe cine să insult?

— Las-că afli tu! Spune-mi: după ce l-ai găsit pe Bursucu mort, ți-ai adunat catrafusele. Într-o valijoară, sau într-o sacoșă, iar apoi ai anunțat poliția?

— A fost greu să ghicești? Da, cam așa am făcut…

— Și în casa lui Bursucu n-ai remarcat nimic deosebit, dezordine, sau mai știu eu ce?

— Nimic deosebit… Și n-am rămas mai mult de un minut acolo… împreună cu mortul.

Am meditat iar o clipă. Oare de ce mă mințea?

— Cum de n-ai fost suspectată de crimă? De obicei amanții își ucid amantele, dacă nu se întâmplă viceversa.

— Erau prea obosiți ca să suspecteze ceva, murmură Clem, și ea obosită. Polițaii care au picat abia după vreo două ceasuri, erau așa de leneși și de moi de parcă s-ar fi extras un minut mai înainte din niște

butoaie cu bere… Cel mai crunt dintre ei, Chestorul Mălai s-a uitat la mine ca la un melc strivit și mi-a poruncit s-o șterg urgent și să nu mai calc pe-acolo.

— E limpede am zis – deși nimic nu era limpede. Și cu concedierea ta cum a fost? Te-a chemat papá Fischer la el să te informeze personal?

— Fischer? Scârba aia mare? Nu se demite… M-a chemat o scârbă mai mică… însă la fel de mare, Berca. M-a anunțat că din motive de criză, și așa mai departe… și anunțându-mă că sunt dată afară, mă pipăia! S-ar zice că vor rezolva criza renunțând la o singură persoană, fiindcă numai pe mine m-au…

— Nu-ți face sânge rău, Clem, ai post. Îți surâde să fii secretara Agenției Lăzău, aici, la „Filială”?

— Cu alte cuvinte secretara d-tale?

— Cu alte cuvinte, da.

— Din primul moment am bănuit cum că n-ai fi în toate mințile. Nu mă pricep la chestii detectivicești, că altfel aș fi rezolvat și singură cum a fost cu „sinuciderea” lui Bursucu. În general nu mă pricep la nimic. Chiar și ca femeie de stradă aș face o figură neonorabilă… (Mi-am adus aminte că papá Fischer mă avertizase: Clem nu va reuși să-și găsească nicio ocupație, și nu va putea s-o practice nici pe aia la care făcuse aluzie înainte). Propunerea se respinge, domnule copoi. Altceva?

— Nu se respinge. Știi să pregătești ceva de mâncare la repezeală, jumări de ouă cu costiță și slană sau cam așa ceva?

— Nu cumva-mi propui să-ți duc menajul?

— Nici gând. Nu fac eu astfel de aventuri. Sunt un om singuratic prin excelență… (Brusc am devenit atent: cine mai pronunțase aceste cuvinte? N-ar fi trebuit să le rostesc!) însă, pur și simplu mor de foame, am continuat, examinând rapid (și inutil) fața rece a Qlementinei. Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată… iar ce mi-am preparat ieri, am aruncat pe fereastră. N-aș ocupa locul întâi la un concurs de bucătari!

— Nici eu. Nu știu să deosebesc un ou fript de o slănină crudă. Dar ce, n-ai destui bani ca să mănânci la „N-Y”? Cornel Balea, și alții ar fi încântați să te revadă!

— Balea? A, da, „economistul” și „secretarul” lui papá Fischer! Îi stau oricând la dispoziție dacă e vorba să-i corectez forma nasului, însă acum aș fi fost pur și simplu încântat să înfulec ceva „alcătuit” de aceste mânuțe delicate…

Clem n-avea mânuțe delicate și o știa. O palmă aplicată de ea pe obraz ar fi lăsat amprente. Zise zâmbind acru:

— Da… aceste mânuțe delicate, iar apoi să mă momești încetișor către… și arătă cu bărbia în direcția patului. Am simțit cum mi se

contractă mușchii obrazului și i-am răspuns răgușit, cu alt glas:

— *No, ladyl* Nu! Nu fac parte din categoria mușteriilor de la „N-Y” care-ți trimit bilețele cu propuneri. Îmi ești clientă. Îmi ești și secretară. Suficient. Bun, deocamdată renunțăm la mâncare, hrana fizică nu e decât deșertăciune, așa cum ne învață *Pratyahara* care e dacă nu mă înșel, un stadiu al practicii Yoga, după cum la fel de bine ar putea fi o plantă rară de la nord de Missouri… Să luăm taurul de coarne, să văd cu ochii mei ce au făcut acolo… cum ai zis?, vandalii, iar apoi vom organiza un festin la băcanul Pop în cămăruța secretă, știută de toată lumea, acolo se poate mânca mai bine decât la „N-Y” – doar că lipsește cocteilul „Panther” și de asemenea Dady Berca lipsește… cu toate că nu e sigur. Unde locuiești?

— Și clientă, și secretară, – și nu știi unde locuiesc!

Ce era să-i răspund? Că știu? Nu se cuvenea!

Am regăsit mașinuța Bugatti în fața „Filialei”. Nicio mutră scârbavnică de copoi nu părea să mișune prin apropiere. (Pe mine nu mă pun la socoteală – unde am ajunge?) Clementina mă dirijă pe niște străduțe vechi unde fiecare casă ar fi putut conta ca monument istoric, însă cei ce răspundeau de asta se vede că erau neglijenți… Poeți, pictori, dansatori, și chiar hipnotizatori, locuiseră în mai fiecare din maghernițele alea. Chiar și tenorul Grozăvescu – zicea legenda – impresionase un cvartal și trei ulițe cu vocea sa în plină formare, pe când era tânăr…

Clementina Damian, fostă dansatoare la „N-Y”, acum secretară a Agenției Lăzău, împărțise până de curând garsoniera cu o colegă – însă pentru această colegă făcuse o mare pasiune un ins ce stăpânea două vii, două cârciumi și un post-cheie la Primărie, și acesta o mutase pe fată mai în centru, s-o poată vedea mai des, iar Clementina, pentru care nimeni nu făcuse încă o pasiune deosebită, rămăsese să habiteze singură.

— Dacă vei încerca să faci ordine, cu ce vei începe? am întrebat-o rotind privirea prin cămăruța devastată. Într-adevăr, numai caloriferul părea nevătămat.

— Am și început, să fac ordine, spuse Olern, devenind pe neașteptate, și spre surprinderea mea, melancolică. Și ridică de jos o cutie cu bomboane. Dar și cutia fusese forfecată, cele mai multe bomboane curseseră pe jos, printre sfărâmături de ceramică și borcane unde fuseseră conservate de bună seamă nu labe de broască, ci oareceva castraveciori. Pe urmă secretara mea comise un gest care mă ului pur și simplu – nu știu de ce — scoase din cutie una din bomboanele rămase, o aruncă în sus până aproape de tavan, și o prinse în gură cu dexteritatea unui cățel bine dresat. Mă întrebă: — Servești? Sunt acrișoare… Am refuzat, deși erau acrișoare. Clem ridică dintre sfărâmături un taburet și se așeză, absentă, distantă și infinit de

tristă. I-am zis, numai așa ca s-o mai trezesc la realitate:

— Ce faci mutra asta importantă de parcă tocmai ai fi coborât din vagonul al doilea al lui „Führerzug”?

— Ce înseamnă *„Fiurerțug”,* copoiule?

— Trenul lui Hitler, păpușă. Și să nu mi te mai adresezi cu „copoiule”, că te retrogradez din funcție și-ți trag și din salariu!

— Și atunci, cum să-ți spun… copoiule?

— Să-mi spui „șefule”. Clar?

— Valabil. Nici tu să nu-mi mai zici „păpușă” că nu suntem la bordel. Ce-ar fi s-o ștergem de aici… nu-mi plac dezastrele! Aminteai ceva despre un prânz la băcanul Pop…?

— Prânz? Da… Ușa acestui palat al tău n-a fost forțată, cum au intrat tipii? Te-ai întrebat?

— M-am întrebat și mi-am și răspuns, șefule. Luaseră dublura cheii de la Bursucu. Înainte de a-l ucide. Sau după ce l-au ucis. Ce specialități se servesc la Pop?

— Și mai zici că nu ești bună de secretară-detectiv! Luaseră cheia de la Bursucu, he! Ia încearcă să constați totuși, dacă ți-a dispărut ceva din casă. De pildă vreun combinezon.

— Șefule, am patrusprezece combinezoane, patru sunt colo jos, unul atârnă pe fereastră, două sunt sfârtecate, le-au rupt, or fi fost niște perverși, celelalte șapte sunt acolo, acolo și acolo, toate patrusprezece…

— E ca și cu steagurile lui Pristanda.

— Care Pristanda?

— Ei, chestie de cultură generală, lasă că ne îngrijim și de latura asta. Bun! Căutătorii de comori au greșit încercând să dea lovitura la tine. La băcanul Pop specialitatea casei e COADA DE VACĂ CU SOS, însă eu personal prefer friptura „în halat” – ceva absolut delicios. Să mergem secretaro! După ce-ți termini orele de serviciu, te întorci acasă și faci ordine.

Nu glumesc când zic că mi se făcuse cu adevărat foame. Dar când am ajuns în strada Aviator Segarcea, în apropierea „Filialei”, mi-am dat seama că va trebui probabil să mai amân nițel prânzul copios de la băcanul Pop. Hm – băcanul Pop, de unde îmi cunoștea el adresa?

În fața „Filialei”, cu pălăria lui de gangster complexat, pe-o ureche, aștepta, cine credeți, nimeni altul decât Tibi Tulea. Îl însoțea același sergent Gava, cu obrazul ars de vânturi, cu fruntea ca stânca, și nepăsător tot ca stânca.

Așa-și aranja treburile Tulea, să nu fie singur. Niciodată singur.

— Haide, vorbi el între două fumuri de țigară, zadarnic încercând să-și îngroașe vocea. Șefului i s-a făcut dor de tine!

I-am întins Clementinei o legătură de chei cu gestul unui magnat al ținuturilor diamantifere din Transvaal.

— Urcă, te rog, în birou, și preia serviciul. Notează cu grijă telefoanele. Dacă mă caută de la centru, spune-le că mă aflu pe teren. Și prezintă-te cine ești: noua secretară.

Clementina mă privi, de data asta verdele ochilor ei parcă surâdea, îl ignoră total pe Tulea, luă cheile și intră în casă.

Tulea privi în urma ei, dar nu ca să-i studieze picioarele ci ca să arate că e șmecher, și pe deasupra și polițist.

— Secretară, hai? Ai o secretară! Clementina, secretara domnului Clementi! Ce se ascunde sub această potriveală de nume?

— Un complot, i-am răspuns. Un complot împotriva ta.

Tibi Tulea rânjea cu răutate, însă mutra și-o ținea la distanță. După spectacolul de la taraba lui Fischer constatase că am pumnul zglobiu și că mi-am însușit la perfecție și Yun-Tsuki-No Tsukkomi, și Tobi-Komi-Tsuki. Nu era chiar tâmpit de tot Tulea ăsta, însă oricum, n-avea să iasă bine, el, din această poveste, vă jur. În orice caz, mi-am dat seama că friptura „în halat" ce o pregătise băcanul Pop cel misterios, se va răci până voi ajunge să gust și eu din ea.

— Ai observat potriveala dintre numele meu și al secretarei, Tibileț? Dar vai, înseamnă că nu ești chiar cel mai cretin polițai din Balcani cum se tot trăncănește la prefectură!

La oarecare distanță, nu prea mare, sergentul Gava, rămânea neclintit, mustața lui era mai țeapănă decât mustața lui Alecsandri de pe statuia de la Mircești, însă pun pariu că în sinea lui se bucura auzind vorbele de hulă adresate lui Tulea.

— Și ce se ascunde sub această potriveală – te întreb încă o dată, zise aghiotantul lui Mălai, încercând să pară sever.

— N-ai să afli niciodată, Tibileț. Niciodată. Pricepi… amice?

— Să nu-mi mai spui Tibileț, și nici amice, că va fi vai de capul tău!

— Dacă deschizi bine holbanii, ai să observi cum dârdâi. Și ce-mi vei face, Tibileț, amice?

Sergentul Gava se apropie, împreună cu mustața lui.

— Haide, haide, șefule, mă dojeni el domol. Mă grăbesc, am o mulțime de necazuri pe cap. Urcă la volan și să mergem.

— Ce? Să cheltuiesc benzina Agenției?

— Păi nu m-aș plimba și eu o dată cu un automobil?

Acest argument, atât de simplu, avu darul de a mă convinge.

Am deschis și i-am poftit pe Tulea și pe Gava să intre. Gava ocupă un loc în spate, în dreapta, Tulea în față, alături de mine. Nu părea foarte încântat că se află alături de mine, poate gândea că, în orice clipă, cu stânga, pot să-i aplic un mic „Shuto-Uchi", deși mă îndoiesc că la acea oră era la curent cu denumirile în sportul japonez. Cred că nici la ora asta nu e la curent, însă asta e altă poveste. Altă poveste e întrebarea dacă Tibi Tulea mai trăiește?

Nu mai trăiește. Deși ticăloșii, conform tradiției supraviețuiesc,

Tulea, e mort de multă vreme, și în mare măsură datorită contribuției mele personale și a șerpilor veninoși ai lui Histapes. Tot altă poveste e că nimeni n-a descoperit încă mormântul lui Tibi Tulea, dar ce importanță are, și de fapt nu văd de ce o iau razna. Să revin.

Cum conduceam fără mare grăbire – cine se grăbește când e în drum către poliție? – alături de mine Tulea scuipa vălătuci de fum din gura lui mereu împuțită – nu din alt motiv, dar nu se spăla pe dinți niciodată. În spate, sergentul Gava își trosnea din când în când metatarsienele – sau metacarpienele? – lăboaielor sale imense.

Din pragul băcăniei, băcanul Pop, îmi făcu un semn de simpatie, convins că asistase, în sfârșit, la o mare arestare. Numai că, cine arestase pe cine, eu pe Tulea, sau Tulea, pe mine? *That is the question!*

În schimb Chestorul Mălai nu arătă niciun semn de simpatie.

Se ridică, veni în direcția mea.

De data aceasta, de m-ar fi pocnit, praful se alegea din biroul său dichisit, și de mutra lui de primar peste canibali – chit că aș fi ajuns în fața plutonului de execuție, sau și mai rău. (Mai rău – unde?) Îngerul său păzitor, al lui Mălai (avea oare și un înger păzitor?) îi șopti însă la ureche să nu dea în mine – și nu dădu. Bine făcu. Trecu – iarăși perfectul simplu! – iar în dosul biroului.

Înfățișarea biroului părea ușor schimbată. Ușor, însă esențial. Da. Da, pe birou nu se mai aflau decât *patru* fotografii; aș fi fost gata să fac pe măturătorul de stradă timp de două zile și două nopți, numai să aflu oare dintre poze fusese luată, și de ce.

— Apropie-te, bă! îmi ordonă Mălai.

Șuvițele rare și cărămizii ale părului său se răsfiraseră în lături ca niște coarne, insuficient totuși ca să-i dea înfățișare de diavol. Un diavol, suntem de acord, are ceva diabolic în înfățișare, pe când mutra Chestorului, buhăită și lată, vădea tâmpenie, alt cuvânt mai subțire nu găsesc.

— Bă, acesta, n-ai auzit? Apropie-te!

Nu m-am clintit. Îmi ziceam că dacă Mălai nu e diabolic, să încerc să fiu eu.

— Tulea, ce stai așa ca o oiște bleagă?! Fă-i vânt animalului să ajungă și el colea în fața mea, mi-s ostenit și nu pot vorbi tare… Hai, dă-i un brânci!

Cu toate că Tulea se temea de mine ca de dracu – presimțea el că într-o zi o să-i vin de hac, și nu se înșela defel – îmi dădu un brânci, ce se facă, ordinul e ordin și nu o acadea s-o scuipi când vrei dintre dinți. Nu era cine știe ce mare brânză, brânciul lui, tipii de genul ăsta care mereu își închipuie că ar fi altceva decât ceea ce sunt în realitate – iar Tulea își închipuia că ar fi un mare detectiv, pe când, ca rang real nu ajungea nici la nasul unui ajutor de hingher – tipii ăștia n-au putere-n mădulare și dacă nu-mi convenea nu m-aș fi clintit nici măcar cu un

centimetru. Dar îmi convenea. De afurisit ce sunt m-am prefăcut că ar fi un brânci teribil, am zburat înainte și am aterizat pe biroul Chestorului care sări furios:

— Ho, mă, ce vii peste mine ca…? Ce-l împingi așa, Tulea?

— Păi mi-ați or…

— Gura! se răsti Mălai, în vreme ce eu îmi ceream, ipocrit scuze, repliindu-mă. Eram satisfăcut. Văzusem ce voiam să văd. Din șirul celor cinci poze, patru acum, lipsea fotografia dansatoarei. A lui La Goulue. Rămăsese fotografia cucoanei cunoscute, probabil scumpa sa nevastă, fiindcă avea mutră de nevastă de Chestor, poza prea iubitului Conducător, a unei fetițe – fiica? – și a lui Mălai, în persoană, tânăr. Însă a dansatoarei-vedetă de la „N-Y" lipsea. Ce voia să însemne asta?

Am încercat să gândesc repede și intens, în timp ce idiotul de Tulea orânduia pe birou obiectele deranjate de „căderea" mea, continuând să-și ceară iertare pentru că mă împinsese prea cu putere. Să nu mori de râs?

Mi-am zis că absența lui La Goulue din șirul de poze de pe birou nu poate să însemne decât un singur lucru: că nu e încurcată cu Mălai, că gelozia lui fusese contrafăcută, cum și bănuisem, iar fotografia, luată cu împrumut. Foarte stângace manevră. Dar ce se ascundea în spatele ei? Nu manifestasem, deocamdată, niciun fel de interes față de vedeta de la „N-Y". Atunci, cineva încercase să prevină un eventual viitor interes față de La Goulue?

Chestorul Mălai se trânti iar în fotoliu și supse din pipa lui kilometrică.

— Clementi, umbli pe la cabana BLANCA?

— Umblu. De ce?

— Ce, de ce? Ce faci acolo?

— Beau și petrec ca toată lumea.

— Nu zău, bei și petreci? Asta faci tu?

— Domnule Chestor, timpul meu e prețios… îmi petrec viața muncind, n-am vreme să colind restaurantele, precum păduchele de Tulea, sau alți păduchi de teapa lui…

Îmi făcea o plăcere nebună să-l scot din fire pe gangsterul complexat.

— Cum îți permiți, gunoiule? își holbă Mălai ochii săi injectați. Tulea, de ce nu-l snopești?

Tulea își îndreptă umerii (deosebit de firavi, fie spus în paranteze, erau, cum să ocolesc adevărul, mai înguști decât șoldurile din care motiv croitorul său băga multă vată) și răcni cu vocea lui subțiratică:

— Îl aranjez eu, dom Chestor, n-aveți grijă!

Însă Mălai, deși tâmpit (cum să ocolesc acest cuvânt atât de suculent?), știa pesemne câte parale face, ÎN ESENȚĂ, aghiotantul său Tibi Tulea. Se uită strâmb, ca la o balegă de-a binelea uscată către

Tulea, pufăi din pipa sa lungă (folosea tutun „Khorghe”, produs la fabricile din Aalborg – Danemarca, de unde-l avea? Limpede: de la Uggo Fischer), și-apoi mi se adresă cu expresia unui șarpe-boa pe cale de a înghiți o căprioară.

Dar – stimați prieteni și neprieteni – Mălai nu era un șarpe-boa, cu toate că mânca, zic eu, de două ori mai mult, iar eu eram departe de a fi o căprioară. Eram un lup. Aproape că eram Lupul Șchiop. Însă asta rămâne între noi. Chestorul bodogăni cu vocea lui care păcat că nu a rămas înregistrată măcar pe benzile de la *douăzeci centuri fox:* – B-hăăă.. Clementi! Îl cunoști pe Hagi Mer Histapes, cetățean român de origine… străină?

Cu gesturi senine – nu știu cum vor interpreta interpretologii această expresie, „cu gesturi senine”, am extras din buzunare un pachet de țigarete „Staffel” (influența secretarei mele Clem), am aprins una și am rânjit. De ce am rânjit? Poate se cuvine o explicație. În acele minute, mi-am dat seama că *undeva*, *cineva*, se teme de mine.

Poate că exagerez.

Undeva, cineva, e deranjat de prezența mea. Rimă. Splendid! De ce îl deranja prezența subsemnatului, aceasta e întrebarea. Am răspuns, pufăind fără grijă din „Staffel”-ul meu:

— Dacă faceți aluzie la un individ nasol, molâu, mare sau chiar imens, și imens de caraghios, îmbrăcat în contradicție cu fizicul, cam ca și amicul Tulea, de față, și care vorbește tot timpul, împiedicându-i pe alții să vorbească și chiar să asculte, îl cunosc, cum să nu! Din vedere. Nu m-a invitat la masa lui. Dar nici eu la a mea.

Chestorul Mălai pufăi din pipa lui umplută cu tutun „Khorghe”, arăta rău, obosit ca după mari cazne, privi indiferent, fără să vadă de fapt, șirul de poze de pe biroul său (pariez pe locul meu din iad că nu-și dăduse seama că eu am observat absența uneia din fotografii, prea era tâmpit și abrutizat de coniace), și mormăi:

— Vorbești cam mult… cum te cheamă?

Nu i-am răspuns, de ce aș fi făcut-o?

— Clementi, suflă, slugarnic Tibi Tulea.

— Vorbești prea mult, Clementi! Nu e bine… trase un fum și iar uită numele meu. Cum dracu îl cheamă, Tulea?

— Îl cheamă Clementi, David Clementi, dom Chestor.

— David e inutil, Clementi e suficient. Chiar prea mult. Deci, vorbești prea mult… hm, hm, hm! Clementi! Nu e bine, Clementi. Cum de ai reținut atât de bine înfățișarea lui Histapes?

— Nu-s obligat să explic… dar față de dv. voi face un gest de clemență. Clemență – care vă va aminti de numele meu, dar nu vă faceți iluzii… N-am de gând să iert pe nimeni.

— Bă, Tulea, ce spune individul ăsta, tu pricepi? izbucni Mălai.

— Nu, dom Chestor. Aiurează. Arestul doi?

— Stai dracului, imbecil de cârpă ce ești. Bă, Clementi, ce e cu Histapes?

— Nu știu. Înfățișarea lui bate la ochi. Chiar și un orb s-ar simți stingherit în preajma sa. Iar eu am doi ochi, nu-s orb, nici chior, în plus sunt și „copoi", așa că l-am remarcat pe Histapes.

— L-ai remarcat *prea tare*. Doi ochi? *Prea mulți* pentru unul ca tine. Ce mai știi despre Histapes?

— Cam tot ce v-am relatat, și-n afară de asta, că atunci când nu vorbește, crapă, adică mănâncă, cât patru, abia prididesc chelnării să aducă și să strângă blidele.

— Altceva?

— Nimic. Toată lumea îl înjură pentru că-i deranjează pe toți, iar lui nici că-i pasă.

Chestorul Mălai izbi cu pumnul în masă, scuipă o amenințare nu se știe la adresa cui, apoi îmi adresă o întrebare „subtilă".

— L-ai ucide dacă ar fi nevoie?

— Pe tăntălăul acela? Nu știu… Nu mi-a propus nimeni să-l ucid. La ce bun să-l ucid, cui ar folosi?

— Dar dacă ți-aș propune eu? Dacă aș ordona: Clementi, rade-l pe Histapes?! Împușcă-l![1]

— Unu, așa ordine nu se dau, doi, asta nu e o glumă demnă de dv., trei, repet că mă grăbesc mult, domnule Chestor!

Mălai mă mai privi puțin cu ochi reci, scârbiți și obosiți, apoi se întoarse brusc către Tulea. Răcni:

— Luați-i amprentele… Căutați! Comparați! Faceți și voi ceva, fir-ar al dracului să fie de treabă… mișcați-vă! Afară! Stai! Stai Clementi, stai! Viața ta atârnă de un fir de păr! Să știi!

Era să-i răspund: eroare, dom Chestor. Atârnă de o amprentă pe care *nu o veți găsi*…

Știam că nu au găsit vreo amprentă de-a mea în casa lui Bursucu, și nici în adăpost, și mai știam – habar n-am de unde această convingere, că Iuga nu mă va divulga.

18. Simpaticul inspector Tibi Tulea și morocănosul sergent Gava mă escortară prin labirinturile întunecate ale acelei instituții până în fața unei uși atât de murdare cu ceea ce fac mușteleă când țin cu tot dinadinsul să-și lase amprentele, încât acum era cu aproape de două ori mai groasă decât la origine.

Dacă aveai vederea excelentă, puteai distinge pe o tăbliță de nichel, foarte înzorzonată la margini, zorzoanele însă abia se mai puteau distinge din motivele pomenite mai sus:

Secția AMPRENTE, LEGĂTURI
și CORESPONDENȚE
Intrarea str. interzisă *oricui!*

Și să se mai spună că băieții n-aveau humor! Am refuzat să intru, indicând cu degetul ultimul cuvânt, fără a-mi apropia totuși prea mult mâna de „toaleta” aceea pentru muște; Tulea, asigurat de prezența solidului Gava, mă împinse, totuși, nu prea violent. Știa că, aflându-mă într-o poziție ideală, dacă-i repet un cot în mutră, aveau să-i sară din gură până și măselele pierdute încă din copilărie.

— Perfect, am zis, însă deschide tu ușa, mâna mea e prea murdară ca să se poată atinge de clanța asta proaspăt frecată cu leșie.

Un individ bătrâior, puțin gârbovit, cu ochelari, cerceta ceva atât de aplecat deasupra biroului său, înjghebat, zic eu, de unul din dulgherii cei mai nepricepuți de pe caravella El Dorado, din flotila lui Cristophor Columb, atât de aplecat că aproape se rezema cu nasul în tăblie. O lupă mare, plesnită exact la mijloc, abia mai încăpea între birou și ochelarii săi. Fără îndoială studia niște amprente, poate chiar ale lui Columb, și tocmai de-aia m-am gândit că locul său nu e la poliție, ci într-o bibliotecă, înconjurat de tomuri groase și hărți subțiri.

Tibi Tulea nu era chiar un ins lipsit de cel mai elementar respect. El catadicsi să-l salute pe șeful amprentelor.

— ’Neața, domnule Gasparoglu…

— E trecut de amiază, domnule Tulea…

— Nu observasem. Luați urgent „conturul” labelor acestui bandit pe care l-am adus, și comparați-le cu „contururile” celelalte. Ordinul șefului.

Gasparoglu nici nu ridică ochii să-mi vadă chipul, ci-mi examină doar mâinile. Ciudat mai e și „profesionalismul” acesta cronic! Îmi luă amprentele după toate regulile artei, apoi făcu semn că e gata – nici vorbă să emită vreun sunet – dar poate că era totuși mut, deși răspunsese la salutul lui Tulea, apoi făcu un foarte scurt și misterios gest, undeva către spatele său, și privind într-acolo am constatat prezența unei chiuvete, unde, eventual, să mă spăl pe mâini, numai că știți, cerneala asta pe care o folosesc „amprentologii” se curăță foarte greu. Hai, hai, mă grăbi Tibi Tulea și astfel am fost scos de acolo și m-am pomenit iarăși la „pre-arest”, adică în sala („sală”! la fel de bine îi puteam zice și castel!) inspectorului de serviciu, bună la toate.

La masă, între cele două telefoane care aveau obiceiul să țârâie în același timp, stătea comod instalat un polițai scund, cu fața bolovănoasă, frunte îngustă, pomeții obrajilor mult ieșiți în afară și bărbia extrem de lungă, ușor curbată „către înainte”. Ansamblul însă alcătuia o mutră nu chiar definitiv antipatică – mai ales că omul ținea în mână o carte din care se prefăcea că ar citi. Poate că nici nu se prefăcea. Nu știu dacă era ultima ediție a Procedurii Penale, sau un

romanț d-amor, și pe cât se pare nici amicul Tulea nu știa fiindcă, după ce-mi permise să mă așez, cu un gest regal care i se potrivea tot atât de bine ca o coroniță de mireasă unui porc mistreț, luă loc și el, la o anumită distanță, și puse întrebarea – tipii de genul lui plesnesc dacă nu pun cel puțin o întrebare pe minut:

— Păi ce frunzărești și tu acolo, bă, Speriatule?

Lui Tulea îi plăcea să imite tonul și glasul Chestorului Mălai. Dar nu-i izbutea defel.

Numele inspectorului scund și cu bărbie kilometrică era Speriatu, cu toate că fața lui nu exprima teamă, ci, când îl fixă pe colegul său Tulea, doar un fel de plictiseală, sau dacă-mi permiteți, greață. Îl privi două secunde și numai prezența mea îl împiedică să-i tragă un scuipat între picioare.

— Nu te privește, bă Tulea, ce citesc eu aici. Citesc ce vreau. Am să-ți răspund numai dacă obții aprobare de la șef să mă duci la interogator…

Obrazul gangsterului ratat se înverzi.

— Eu te întrebam numai așa, amical, Speriatule… Ce, nu mai e voie să intre…

— Ia mai las-o baltă! Și Speriatu se cufundă iarăși în lectura cărțuliei sale. Am tras concluzia că nu sunt singurul de pe lumea asta – și din celelalte, dacă există – căruia Tibi Tulea nu-i făcea o impresie deosebit de pozitivă. Inspectorul cel mic de stat citi ce citi, dar fără aceeași poftă ca mai 'nainte, și în sfârșit ridică din carte ochii mici, întunecați și de data aceasta răutăcioși cum nu se mai poate. Mă, Tulea, tu de ce-mi stai aici și-mi duhnești din țigările tale nenorocite? Spațiul e îngust, aerul se termină… N-ai treabă? N-ai de arestat vreo fetișcană care a călcat pe bec, sau vreun flașnetar orb? Poți să te cari, îl păzesc eu pe individ. (Adică pe mine.)

Tulea examină chiștocul țigării sale, se gândi să răspundă ceva tăios, dar nu-i veni în minte nimic, și zise:

— N-ai auzit de Clementi? Un individ periculos!

— Da! Iar tu te înghesui acolo unde e pericolul mai mare – păi nu știm?! Iar regulamentul interior, capitolul șase, paragraful cinci, alineatul b, zice negru pe alb (aiurea! Speriatu inventa, și chiar cu mare poftă, bizuindu-se pe ignoranța lui Tulea) că în afara inspectorului de serviciu nimeni, cu excepția celor sub cercetare, n-are voie să zăbovească aici mai mult de un minut. Iar tu mă afumi de unsprezece minute. Te salut cu mare bucurie… dacă pleci.

Tulea suportă și acest picior în fund și se cără. Speriatu mai citi un pic și apoi dădu pârtie unei mici conversații:

— Nu că aș avea ceva deosebit împotriva fumatului, că și eu trag la mahorcă de nu mai pot – și chiar își aprinse o „mahorcă" – dar mutra nemernicului ăsta provoacă indigestie, mai ales când te izbești de el în

fiecare zi. Domle, la noi în poliție intră cine vrea…

N-am răspuns nimic, fiind întru totul de aceeași părere. Speriatu azvârli cu un fel de dispreț cărțulia în sertar și astfel n-am aflat, și nicicând n-aveam să aflu, cu ce anume se delectase în orele de serviciu. Schimbă subiectul.

— Te cheamă Clementi, polițai particular, de-ai lui Lăzău? Mie-mi zice Speriatu, și nu mă sperie nimic în afara gândului că și mâine va fi o zi cu totul identică acesteia de azi. Nu e cel mai optimist gând, dintre câte există. Cam cât câștigi?

— Dacă mă vor chema în fiecare zi la poliție, să-mi ia amprentele, sau să-mi arate ce frumos e aici înăuntru, am să ajung sigur văcsuitor de ghete pe peronul gării, însă nici așa n-am să-i devin mai simpatic nici lui Mălai, nici lui Tulea și nici altora…

Speriatu crăpă fereastra și aruncă chiștocul țigării sale. Mă așteptam să aud o explozie, dacă țineau în curte bombe sau măcar dinamită, sau măcar un urlet, dacă țigara aprinsă cădea pe chelia Chestorului, dar, din păcate, nu se produse nimic.

— E adevărat că Agenția voastră aplică niște sisteme noi, speciale?

— Ași, vechi de când lumea… Filezi, tragi concluzii, de cele mai multe ori iei plasă și tragi ponoasele. În meseria noastră nu pot exista inovații…

— Șeful vostru, Lăzău, e un tip tare?

— Nu-l cunosc, dacă mă crezi. Lucrează totdeauna prin intermediari, ei îmi transmit dispozițiunile.

Speriatu își scărpină bărbia. Îi luă câtva timp – de lungă ce era.

— Nu te-ai gândit, în acest caz, că șeful vostru poate nici nu există. Dacă chiar ei, intermediarii, sunt șefi?

— Nu mi-am bătut capul. E o idee, dar să știi că nu mă preocupă. Ia spune-mi, cam cât timp îi trebuie specialistului vostru Gasparoglu ca să stabilească asemănarea sau neasemănarea dintre niște nenorocite de amprente?

Speriatu aprinse o nouă „mahorcă”, – deschise larg fereastra și-mi privi degetele mânjite cu tuș.

— În ce dracu te-ai amestecat? Hm, nici n-aștept un răspuns… Dactiloscopia e o știință tânără și de mare viitor. Tânără, pe mama dracului. Gasparoglu are nevoie de maximum cinci minute ca să stabilească orice – n-ai să mă crezi, e o minte mare „doctor de Roma”, sau cum îi zice, și în ce crezi?, în teologie!, însă de reținut, te vor reține măcar vreo câteva ceasuri, așa e tipicul, ce nu cunoști polițaii, păi tu ce ești?

Și cu adevărat, am rămas acolo patru ceasuri bune. Apoi târâi, mai anemic decât un greiere care vrea să se sinucidă, telefonul din stânga. Speriatu ascultă, zise că a înțeles și că să trăiți, și puse receptorul. Imediat zbârnâi și drăcia din dreapta. De data aceasta i se

dessincronizaseră telefoanele. Inspectorul de serviciu ascultă, făcu o strâmbătură în direcția mea, dar oare îi era adresată celui de la capătul firului, apoi bombăni: „Ce vorbești, mă? Du-te și prinde ploșnițe. Ia, hai sictir!” Și închise. Îmi rânji cu mutra lui primitivă, dar, aș zice, nu lipsită de humor, sau omenie, sau de amândouă.

— Așa e la noi la poliție, amice Clementi. Chestorul poruncește să te trimit dracului, adică să-ți dau drumul, nu le-a ieșit, se vede, potriveala. Cu amprentele (și nici n-avea cum să le iasă!) pe când Tulea îmi ordonă să te rețin sub orice acuzație – de pildă că m-ai atacat și mi-ai dat palme – și să te bag la arest… El îmi ordonă mie, păduchele… Hai, Clementi, dispari, iar. Dacă se ivește un post vacant la voi, dă-mi de știre. Îmi tânjește inima după o viață nouă…

19. Clementina se ridică de la birou. Avea figura unei persoane gata să moară de inaniție. Nici figura mea nu arăta mai bine, ce, vă închipuiți că la Chestură Tibi Tulea și Chestorul Mălai mă trataseră cu gâște fripte și plăcinte? Clem vorbi iute, în stilul ei, trimițându-și silabele cu aceeași rapiditate cu care Buffalo Bill își expedia odinioară plumbii săi celebri.

— Ai o grămadă de mesaje telefonice, șefule, dar mai întâi mergem să mâncăm. O secretară leșinată de foame nu face două parale.

M-am uitat la ea, puțin mirat, dar ascunzându-mi bine mirarea. Se buclase. Când, unde, cu ce – de vreme ce nu părăsise ultimele ore „Filiala”? Spre deosebire de cursul modei – cucoanele purtau frizură „Buby”, păr scurt, și-n față și la ceafă, Clem lăsase să-i crească până la umeri frumosul ei păr negru, lucios, aspru. Era neted și curgea egal ca un… cu ce Dumnezeu să-l compar? Acum însă capetele șuvițelor erau prevăzute cu bucle, nu stridente însă fermecătoare. N-am pus însă întrebări, ar fi fost sub demnitatea șefului față de secretară, mai ales când șeful e detectiv, nu e așa?

— Gată-te, Clem! Băcanul Pop ne așteaptă cu specialitatea casei, COADĂ DE VACĂ CU SOS, și-n plus ne așteaptă pentru a-i furniza o mică bârfă: șeful cu secretara la un prânz intim…

— Deci, în sfârșit, mâncăm! Pentru prima dată în ultimul an, figura Clementinei se lumină într-o jumătate de zâmbet. *Mâncăml…*

Însă jos, lângă Bugatti, îmi veni brusc o idee. Știam că nu e bine, prea multe idei, și toate amestecându-se una cu alta picau peste mine în ultimul timp, în loc să am una și fixă. La drept vorbind, ideea fixă exista.

— Micuțo, i-am zis Clementinei, cu toate că apelativul se potrivea lunganei de secretară-mea ca o togă romană pe umerii băcanului Pop, suspendă-ți apetiturile pentru cinsprezece minute, numai pentru cinsprezece, te rog!

Mă gândeam: mă reținuseră la poliție patru ore. Patru ore! Câte nu

se pot întâmpla în patru ore!

În acest timp Clem trimise întregului univers un geamăt sfâșietor.

— Iarăși amânăm prânzul? Să știi că demisionez..

— Ei! Abia te-am angajat! Am o mică bănuială. Pariez pe ultimul gând al ultimului Mohican că în această clipă vizuina mea de pe strada Cotită are o seamă de puncte de vedere comune cu propria ta chichineață, de pe Lutherană…

Și ne-am urcat în automobil. Am făcut un viraj demn de Fritz Rausching care sucombase în Venezuela, tot din cauza unui viraj… demn de mine să zicem, și am luat direcția „vizuinei" care acum nu mai era secretă pentru nimeni, nici măcar pentru băcanul Pop, și în special pentru el.

Presimțirile nu mă înșelaseră, însă nici măcar n-a fost vorba de presimțiri ci de o certitudine: într-adevăr, se lucrase frumos și acolo: demontaseră totul, absolut totul, nu rămăsese nici măcar caloriferul intact, ca la Clem, pentru motivul simplu că nu aveam calorifer. Îmi răsturnaseră chiar și plita din bucătărie. Ce vor fi avut cu sărmana și prozaica plită – credeau că ascund acolo diamantele lui Histapes?

Însă convingerea perfect optimistă, că nu găsiseră ceea ce au căutat în locuința lui Clem, și cu atât mai vârtos în locuința mea, pentru faptul elementar că nu posedam ceea ce le trebuia *lor*, îmi dădea suficientă putere ca să privesc totul cu humor. Cât privește carnețelul și foile sustrase din locuința lui Bursucu, ca și *pergamentul* furat din pulpana lui Histapes („furat"! Aveam impresia că fusese pus anume acolo, ca să-l poată descoperi oricine), n-aveam grijă, se aflau la loc bun, și anume în „Punctul 2 sub X". N-are rost să mă grozăvesc explicând ce înseamnă „Punctul 2 sub X", o ascunzătoare, pur și simplu o ascunzătoare cum posedă aproape fiecare om: fetele își ascund la „Punctul 2 sub X" al lor scrisorélele care nu trebuie să pice sub ochii mămicilor, băieții minori pachetul cu țigări, iar băieții majori, bărbații însurați, câte o amărâtă hârtie de câțiva lei, ca să aibă de un șnaps a doua zi.

Clementina surâse – pentru a doua oară în acel an – cu toate că murea de foame.

— Ți-au furat ceva important?

Am ridicat din umeri și am dat un șut scăunelului pe care ședeam în fața plitei când ațâțam focul: de fapt n-avea nicio vină.

Nu focul, ci scăunelul.

— Îmi pui aceeași întrebare inteligentă, iar eu îți dau același răspuns genial. N-am nimic important aici.

— Dar la „Filială"? Poate că…?

— Nici la „Filială". Niciun „poate că". Acum, într-adevăr, ne putem permite luxul unui prânz, sau mai curând al unei cine. La cină băcanul Pop are câteodată limbă cu rizoto, sau pui fript cu sos de roșii. Eu însă

prefer mâncarea marinărească din bojoc.

— Nu mă mai chinui, șefule, suspină Clem.

N-am mai chinuit-o, ci am închis ușa cu cheia, numai așa din obișnuință, fiindcă oricum n-avea sens; broasca nu fusese forțată, fiind o broască din acelea care se deschid chiar și cu vârful unghiei, cu condiția să existe un vârf și o unghie. Am oprit automobilul exact în fața „Filialei", însă n-am urcat deși mă bătea gândul că în acest moment, vandalii, căutătorii de comori, exasperați că nu găsesc ce caută, îmi demolează biroul. Ei și ce, acestea sunt riscurile meseriei, dl. V. va trebui să înțeleagă și să-mi cumpere alt birou – las să-și facă mendrele vandalii, până mai au ocazie…

Am închis automobilul, cu un gest larg de parcă aș fi închis Pakhardul lui William Shakespeare Hart, cel care l-a întruchipat pe ecrane pe RIO JIM, și i-am oferit Clementinei brațul. Ea ridică ochii verzi, buclele negre îi fluturară, și mă privi ca o călugăriță învoită din mănăstire pentru a merge să cumpere cărți de rugăciune. Glăsui cu vocea ei aspră:

— Asta nu, șefule. Nu se cuvine!

Am înaintat deci păstrând o jumătate de metru distanță între noi până la băcănia băcanului Pop. Nu se chiar înserase încă, dar soarele se pregătea să izbească în munți, și iarăși mă cuprinse o nostalgie la gândul că razele lui ricoșează acum violent de stâncile stranii ale Cheilor de Sare, și mi se făcu dor să fiu acolo, și mi se făcu dor, oricât ar fi de ciudat, să port una din acele conversații absurde ce nu duc nicăieri, cu maiorul Maximilian Clemir, mi se făcu dor de Lupul Șchiop și chiar de Paul Delun, pe care nu-l cunoșteam.

Aș fi vrut să mă aflu acolo, la cabana BLANCA, să aud vocea lui Dragoș „Vă saliut, vă saliut", să degust pe terasă un păstrăv bine muiat în mujdei de usturoi și mai știu eu ce, și să aud strigătul prelung al Madamei Clementa peste întunericul ce avea să cadă.

Însă nicio simplă cină la Pop nu e de lepădat, și m-am consolat cu acest gând. În băcănie nu era cine știe ce vânzoleală, dar de dincolo de ușița mascată de o draperie roșie, cu vulturi, inimi și dansatoare, draperie ce mai mult atrăgea atenția decât o distrăgea, venea către exterioare un vacarm semnificativ, dar ce e mai important, venea și un parfum de sosuri picante care pur și simplu te amețea. Am crezut că depistez, între atâtea binefaceri culinare și aroma unui sos indian, ușor usturoiat.

Băcanul Pop, mai surâzător decât în ziua căsătoriei sale (nu se căsătorise niciodată), ne întâmpină frecându-și mâinile. Purta surtuc negru, de popă, aș îndrăzni să zic, și cămașă gălbuie, dintr-un material al cărui nume îmi scapă însă e foarte șic. Am făcut prezentările spunând despre Clementina că e noua secretară a Agenției Lăzău ceea ce și era de fapt – Pop o privi cu ochii cât cepele, cât niște cepe roșii

că-i avea totdeauna injectați de prea multă lectură nocturnă, curios foarte să constate cum arată o secretară detectivă (dar eu nu uitam o secundă că el aflase nu se știe de unde adresa mea, până nu demult atât de secretă).

M-am întrebat dacă mirarea sau curiozitatea sa nu e falsă: oare nu intrase niciodată la „N-Y" și n-o văzuse pe Clem dansând?

Însă e adevărat că actuala secretară semăna cu dansatoarea din corpul de „balet" al lui Dady Berca exact ca un arici cu o iepuroaică, sau invers, că iese mai bine.

— O cină solidă, dragă domnule Pop! O cină copioasă. Să nu lipsească nici stridiile…

Pop căscă gura și era să înghită două muște ce se plimbau și ele fără nicio justificare valabilă prin porțiunea aia a văzduhului.

— Stridii, domnule Clementi?! Vai de mine, n-am servit stridii în viața mea, nici nu știu cum arată… și nici măcar nu se mănâncă pe la noi așa ceva… Niște scoici… moluște… phui!

— Aici te înșeli, domnu Pop! La „N-Y" se servesc stridii… dar nu te necăji, n-aș mânca nici eu moluștele alea nici dacă m-ai pica în creștet cu ceară…

Clem zâmbi cât putu de frumos – a treia oară – și făcu observația fină:

— Totuși, nu mâncăm ceva… orice?!!

— Ba da, am dat replică. Ce aveți mai gustos și mai picant, ca pentru doi oameni lihniți… Scotociți bine prin cămară!

Băcanul Pop, liniștit acum în privința „moluștelor", ne conduse dincolo de draperia roșie. Mutrele de acolo își ridicară ochii de prin carafe, pentru a o examina pe Clem. Ca să fiu sincer, merita. Am instalat-o pe secretară la o masă cu bună poziție strategică, și am ieșit, înapoi, în băcănia propriu-zisă, împreună cu Pop; l-am întrebat dacă e slobod să dau un telefon, el îmi arătă unde e aparatul, cu toate că știam foarte bine, o chemă pe fata care servea dincolo de draperie, îi dădu porunci strașnice, dar nu plecă din prăvălie. Cum să scape el convorbirea mea – ce și cu cine vorbeam? Am zis:

— Alo, Chestura? Cu domnul Tulea, dacă se poate…

Se putea. Peste un minut glasul de gangster nerealizat al lui Tulea se auzi în telefon, chiar mai subțiratic decât era în realitate, deși depunea eforturi mari ca să-l facă mai viril.

— Inspectorul Tulea! Ascult!

— No, servus, amice! Clementi te deranjează…

— Iarăși tu?! Nu vrei să te duci în…?

De la distanță îi convenea să facă pe curajosul.

— Bă, i-am zis. Descopciază pieile zbârcite care-ți țin loc de urechi. Am de făcut o reclamație. Oficială. În timp ce voi vă jucați cu amprentele mele la poliție, locuința mea a fost jefuită.

— Mă bucur, rânji de la distanță Tulea. Ce ți s-a furat?

— Trimite acolo o echipă, cer insistent ca să conduci tu personal echipa. Adresa e strada Cotită 118 – n-o cunoști? – în spate, ușa cu numărul 5. Broasca se poate descuia și cu o agrafă, dar dacă nu ești în stare să faci rost de o agrafă, treci pe la băcănia lui Pop ca să-ți dau cheia.

Și am trântit receptorul, fără să mai aștept riposta lui Tulea. De altfel, ce ripostă ar fi putut să-mi dea în afară de o înjurătură, și aia mediocră, că fantezia lui nu o depășea pe cea a unei stridii. Iarăși stridii!

Când am revenit în cârciumioara „secretă" a băcanului Pop, pe masă trona o carafă umplută ochi cu pălincă gălbuie, iar alături un platou cu costițe afumate și fierte numai atât cât e necesar, pești mărunți, probabil lipani, jumări de porc calde încă, toate înconjurate de o coroană de gogoșari roșii, acri, zemoși.

— Din păcate azi nu servim *pui* – se auzi o voce amicală.

Băcanul Pop se oprise în spatele meu și zâmbea.

— Pui? i-am răspuns la zâmbet.

— Broscuțe… Brotăcei… S-a îmbolnăvit furnizorul, și-a rupt mâna încercând să scoată din lac ceva greu — credea că e o comoară. În schimb, avem pui de găină, cum porunciți, la ceaun, la frigare, și chiar galantină de găină.

— Dă-ne ce e gata mai repede, am răspuns. Mi-am întrebat secretara: Presupun că gâtlejul tău delicat nu suportă scârba asta de țuică?

— Ba o suportă – și încă cum!

Ne-am înfruptat în lege, trecusem de puiul la ceaun și aveam în față niște farfurii solide umplute cu specialitatea casei (una din ele!) musaca de vinete cu garnitură de hrean în aspic, când irupse în încăpere nimeni altul decât Tibi Tulea.

Ochii i se lipiră de bunătățile de pe masă și de rosé-ul de Viile Dejului. Își strânse buzele. Salivă, sărmanul. De ar fi întredeschis gura, s-ar fi produs o inundație. Am numărat cum înghite în sec de vreo douăsprezece ori. Nu mi-a făcut nicio impresie. Băcanul Pop, în spatele său.

— Cu ce comandă mă onorează domnul inspector-șef Tulea?

Am ridicat tonul, suficient de mult ca să pun pe goană și un buldog răsfățat:

— Dacă te onorează, domnule Pop, va fi mai târziu, și la altă masă, nu la a mea! Acum Tulea se află aici în interes de serviciu. Dă-i drumul, Tulea! Ce ai constatat *acolo?*

Oare ce se petrecea în mintea gangsterului ratat? Poate încerca să-și explice neobișnuita mea impertinență. O minte limitată, ca a lui, nu putea ajunge la altă concluzie mai înțeleaptă decât că am pe cineva,

undeva, undeva sus, desigur. Dar ce se întâmpla în același timp în capul băcanului Pop, care știa că Tulea e temut și atotputernic, sau pe-aproape…

Tulea ripostă destul de palid:

— De ce nu figurezi în cartea de imobil de pe strada Cotită?

— Vax! Am să plătesc și eu o amendă. Ai pus mâna pe spărgători?

— Ești în toate mințile, Clementi? Când aveam vreme? De fapt ce ți-au furat?

— Scrie! Tulea se așează și se căută prin buzunare după un notes. Am protestat: Nu! Nu te-am poftit să iei loc la masa mea, scrie în picioare, un polițist destoinic știe să caligrafieze în orice poziție – sau tu nu știi să scrii nici în picioare, nici așezat, și nici în ambele poziții, combinate?! Mi-a dispărut un ceas de aur masiv, elvețian, Universal Geneve – asta e marca – moștenit de la bunicul meu, care a fost episcop, să știi. Tulea, depășit, mișca încet mâna înarmată cu creionul. Am luat o porție bună de hrean în aspic și am lăsat-o să pice pe limbă, exact când el ridica ochii. Am continuat: Mi s-au furat o pereche de cercei cu briliante…

Mâna lui Tulea se opri, și ochii lui mă fixară. În ei sclipea o ură mortală. I se descâlcise și limba între timp:

— Ia stai! Cercei, zici? De unde până unde cercei? Porți cercei?

— Dacă-i purtam, nu mi-ar fi fost furați. Aveam de gând să-i dăruiesc logodnicei mele. Cercei cu briliante – Scrie! – îi am de la bunica, au fost confecționați în anul 1875 de către maestrul-bijutier Lacoste, care lucra pentru curtea regală din Londra și Paris. Parisul e un orășel din Franța, în Europa… prietenii tăi de la SS se pregătesc s-o tulească de acolo, sau au și tulit-o, nu mai știu, că-n ziare… A tuli, de la Tulea – asta nu e necesar s-o mai scrii…

— Ai s-o pățești, Clementi!

— Am și pățit-o… amice. Mai rău nu se poate. Mi-au mai furat, bandiții, o pereche de butoni din platină, cu diamante veritabile de Radfonten – Transvaal – Africa – Terra. Apoi: două monede de aur turnate la monetăria din Apullum prin secolul trei, pentru care El Prado, din Madrid, sau British Muzeum, mi-ar oferi milioane. În continuare: o monedă purtând efigia împărătesei Theodota, un vultur de aur, miniatură, suvenir al Legiunii a V-a Macedonica, un avion miniatură tip „Hendlley Page”, amintire personală scumpă mie… Ai notat totul? Ce? Plus alte și alte fleacuri precum un inel-sigiliu al unui *verna ab instrumentis tabularionum* – așa se numeau pe vremuri conthabilii…

— …*ab instru*…? întrebă tâmp Tulea.

— …*mentis tabularionum,* conthabil roman la *Alburnus Minor*.

— Hî, hî, hâhâi Tulea. Ai posedat tu astfel de obiecte? Să i-o spui lui mutu!

— Am posedat. Poți dovedi că nu? Sau poate că ai făcut și tu parte din „echipa” care mi-a devastat locuința?

— Ce vrei să insinuezi?

— Exact ce ai înțeles! Vreau înapoi toate obiectele enumerate. Și mai vreau și capetele vinovaților. De nu voi avea capetele hoților de bandiți, îl voi avea pe al tău!

— Deștept te mai crezi. Eu nu cred că ai avut în casă nici măcar un inel ruginit de alamă!

Poate pentru prima dată în viața lui, Tulea nu era departe de adevăr. Din toate obiectele reclamate ca fiind sustrase din casa mea, din pur snobism, dar nu numai din acest motiv, să precizez, obiecte pe care într-adevăr nu le-am avut nici măcar în vis, nu-mi dispăruse decât micul avion de pe noptieră, și nu înțelegeam din ce motiv îl înșfăcaseră devastatorii.

— Domnule Tulea, interveni secretara mea Clem, profit de ocazie pentru a reclama și eu o spargere. Mergeți pe Lutherană, 11, apartament 7. E locuința mea. A fost prădată. Nu am de reclamat decât dispariția unui colier de perle – ce e drept, veritabile. Poftim cheia...

Tulea se uită la Clem ca la o ușă care se închide *singură,* în urma *nimănui.* Încercă să dispară, dar l-am prins de mânecă.

— Dacă tot ești aici, cu un drum te rog să te abați și pe strada Segarcea, 21, imediat după colț, acolo, dacă se întâmplă să nu știi, e „Filiala” Agenției Lăzău, instituție autorizată. Și acolo au pătruns hoții. Un șir de coincidențe!…

— Și câte grămezi de aur au sustras – de la Agenție? reușI, în sfârșit să fie aproape ironic Tulea.

— Niciun fel de aur, însă, – devenisem grav ca un Mare Maestru al Templierilor, iar glasul mi se făcuse ca plumbul – au făcut dispărute documente secrete mai valoroase decât aurul.

Ceea ce spusesem putea să fie o manevră de maestru, sau să nu fie nimic. Tulea medită puțin, atât cât era el în stare.

— Da? Când s-a produs „lovitura”?

— Aproximativ acum un ceas.

— Și cum mama dracului ai constatat? Pe câte știu nu te-ai clintit din fața sticlei cu rachiu de cel puțin două ore!

— Ba uite că m-am clintit! Între puiul la ceaun și ciupercuțele la grătar – care au fost delicioase. Întreab-o și pe domnișoara!

— Dacă au ieșit bine ciupercuțele?

— Nu. Dacă am fost la „Filială”.

— A fost, adeveri Clem.

— Mărturia duduicii nu contează pentru mine.

— Atunci întreabă-l și pe domnul Pop, dacă dorești…

După ce Tulea o șterse, Clementina mă admonestă:

— Ești un mare minciunos. Poate chiar nebun. Sunt secretara unui nebun? Nu te-ai mișcat de aici – de unde știi că biroul a fost violat?

— Deducție, harnica mea secretară. De la deducție vine și cuvântul „dedectiv", folosit mai cu seamă de imbecili… Corect: detectiv. M-am uitat la ea întrebându-mă de ce mă minți în legătură cu împrejurările morții lui Bursucu? Disperații ăia – am continuat, care răscoliseră la tine, la mine (iar mai înainte la Bursucu – dar n-am pomenit despre asta, iar Clem știa…), par să fie extrem de grăbiți, timpul îi arde la degete, dacă nu și-n alt loc, și acum nu se mai dau în lături de la nimic. Obligatoriu – văzându-ne aici, bine instalați, au făcut o raită și pe la „Filială", cu orice risc…

— Dar ce caută?

— Eh! Asta aș dori să aflu și eu!

— Te prefaci, domnule Clementi!

— Mai scurt și mai simplu: șefule. Îți sunt șef.

— Și încă unul scârbos! Te prefaci. Oricum, știi mai mult decât mine!

— Posibil. Posibil și normal. Un șef *trebuie* să știe mai mult decât subalterna, iar dacă ți-ai pune la contribuție obiectul frumușel care-ți ține loc de cap, ai face următoarele legături: *totul* pornește de la fostul tău prieten Pavel Danciu-Bursucu2 pe care l-au ucis – dacă respingem teza sinuciderii, și o respingem fără regrete, pentru că e posibil ca Bursucu, un om atât de mărunt să fi fost în posesia unui secret mare… N-au reușit să scoată secretul de la el, din două motive, fie că Bursucu nu deținea în realitate niciun secret, fie că a rezistat, ceea ce nu e puțin lucru pentru un om mărunt. Dar poate că nici nu era mărunt…

(Logica era însă alta, și dacă Clem nu m-ar fi mințit, poate că altfel ar fi sunat și explicația mea: *totul* pornește de la fostul tău amic, Bursucu, pe care l-au ucis, dacă respingem teza sinuciderii, și o respingem fiindcă e puțin probabil ca un om care-și va duce peste câteva momente pistolul la tâmplă, mai întâi își va autopercheziționa și autodemola frumușica locuință la care desigur ținea foarte mult, căutând *ceva. No, lady!* Ceilalți l-au ucis, iar apoi au întors casa, căutând *ceva.* Și n-au găsit…)

— Deci, Clem, am continuat eu vorba, începând cu meditația interioară, *ei* neizbutind să scoată nimic de la Bursucu, au căutat o legătură. Omul era încurcat „oficial" cu o fată: tu. S-au gândit, nu fără oarecare înțelepciune, că poate Bursucu a ascuns la locuința ta ceea ce avea el de dosit, dacă într-adevăr avea. Asta e chiar o întrebare hamletiană: *dacă într-adevăr avea*… Ca urmare *ei* îți frunzăresc și ție locuința, și din nou se duc cu buzele umflate. Foarte umflate – de unde concluzia asta? Între timp tu luaseși legătura cu mine. Chiar și o maimuță subdezvoltată, nobilul nostru strămoș cum se zice, însă eu nu accept, eu consider că noi am venit *din stele,* ceea ce e mult mai

romantic, mai frumos, mai nobil, și mai cum dorești, – cum ziceam, până și o maimuță ar conchide că poate mi-ai transmis mie acel secret important – presupunând că nu era un secret oral, ci unul scris. De ce unul *scris?* Fiindcă un secret oral moare împreună cu omul, pe când unul scris poate fi într-adevăr ascuns sub saltea, sub dușumea, în perete, în orologiu, oriunde. Urmarea? Până și locuința mea cea ultrasecretă până mai ieri, alaltăieri, e trecută prin sită, însă nici acolo n-au găsit nimic, nici măcar sesterțul cu profilul Theodotei… împărăteasa aia a ostro… sau a vizi…?

— Șefule, ești un mistificator… sau cuvântul minciunos e mai potrivit? Sau sunt prea obraznică?

— Numai când e, strict necesar sunt minciunos, iar tu fii obraznică atunci când ai poftă. Când mă voi simți ofensat, am să te trag de urechi și-am să merg să beau un „Panther" în tovărășia lui Berca. Totuși, ce concluzii poți trage de aici? Uite, tipii *ăia* ucid și fac „percheziții" fără nicio sfială. Iar eu am neplăceri cu duiumul, majoritatea timpului mi-o petrec la poliție, iar tu… Tu ești concediată, în plină desfășurare a talentului și farmecelor tale, în vreme ce un teanc de fufe care nu-ți ajung nici până la gleznă… vorbesc de fetele din „balet"…

— Nu-ți bate joc de mine, șefule, că…

— Lasă asta! Ce concluzii tragi? Una ar fi că tipii sunt puternici și au acoperire.

— Și nu te temi?

— Ba da, însă când mi se întâmplă să fac pipi în pantaloni, mi-i schimb la repezeală și nu se observă.

— Deci ții totdeauna în rezervă și la-ndemână o pereche de pantaloni. Nu e rău! Dar cum de ești atât de sigur că au răvășit și „Filiala"?

— Allah el Akbar! Fac demonstrații de logică și tu nu reții nimic! N-au „scos" nimic de la Bursueu (ar fi trebuit să spun: n-au găsit nimic la Bursueu), n-au găsit nimic la tine, și apoi nici la mine; care era următoarea escală? „Filiala", firește.

— Dar de ce crezi că vor răscoli biroul, în timp ce noi luăm masa?

— Nu-l „vor răscoli", ci l-au răscolit. Fiindcă tot timpul cât ne-am înfruptat aici, o mutră mai dubioasă decât mărturia unui amant asupra castității amantei, nu ne-a slăbit din ochi.

— Trebuia să mi-l arăți, să fac și eu școală…

— Te-ai fi trădat, Clem. Școala asta se absolvă greu. De altfel, imediat vei avea dovada că n-am greșit, ia privește, vine exact omul de care-mi era dor!

Trăgând la o parte perdeaua cu ambele mâini, apăruse Tibi Tulea, transpirat rău. Îi dădusem de lucru azi, nu glumă. Arăta exact, ca să nu exagerez, ca *vibrionul holerei*, mărit de nu știu câte milioane de ori,

la capătul epidemiei, adică atunci când e ostenit și pe moarte. Se strecură printre mese, ne privi cu o ură ce ar supraviețui două milenii (transmisă, firește, datorită unui autor alfabetizat) și zise cu vocea lui nefinisată:

— După spargerea de pe strada Cotită, am constatat și violările de domiciliu de pe Lutherană și de pe Segarcea…

— Pe dracu, violări de domiciliu – asta e altceva. Spargere și jaf, însușește-ți și tu termenii elementari – am răspuns, în loc să-i pun, cum mă îndemna inima altă întrebare: Dar violarea de domiciliu, combinată cu „percheziție" fără mandat, combinată cu crimă de omor de pe strada Morii 29 (locuința lui Bursucu), ați constatat-o și ați făcut cercetările de rigoare?

M-am abținut însă de la o asemenea nerozie.

Mutarea următoare a lui Tulea, oricât ar fi fost el de redus, ar fi fost: Crimă de omor pe strada Morii?! Hei, dar nu e vorba de crimă ci de o *simplă* sinucidere, dar – dar tu *de unde știi* că a fost violare de domiciliu combinată cu „percheziție" fără mandat?

Dar, neavând posibilitatea să efectueze o astfel de mutare, Tulea bodogăni:

— O să veniți cât de curând să dați declarații la Chestură.

— Nu zău? De ce nu chiar aici?

— Cred că la poliție cineva are să se bucure de prezența voastră. Poate chiar eu.

— Ascultă scârbă de om, i-am zis, să nu pui la cale vreo manevră greșită, că nu mai garantez pentru locul tău în paradis…

Îmi rânji, arătând cel puțin trei dinți ce solicitau intervenția rapidă a cleștelui de extras măsele, și apoi deveni invizibil.

Clem privi masa și constată că nu mai e nimic de mâncat, și că nici nu mai are chef de ceva. Îmi zâmbi, pentru a patra oară:

— Ar mai fi o concluzie, șefule… *Și tu* ești puternic și ai… cum îi zice… acoperire.

Am surâs așa cum surâde un semidoct când vrea *să nu* surâdă. M-am uitat îndeaproape la secretara Agenției Lăzău. Stătea pe gânduri și arăta bine, însă cred că nu era calitatea ei personală, poate că oricărei femei care stă pe gânduri – cu adevărat, iar nu se preface – îi stă bine, punct.

Din nefericire, o bună parte dintre cucoane se prefac numai că ar sta pe gânduri fiindcă în realitate nu dispun de așa ceva, n-au gânduri, n-au timp să aibă gânduri, prea mult preocupate fiind să se prefacă în sensul că ar avea. Aceste cuvinte, aceste afirmații, nu trebuie interpretate totuși decât ca o mărturie a stimei mele față de sexul frumos.

Clem, meditând, medita *total.* Mi se părea că și buclele ce dădeau o grațioasă turnură șuvițelor ei negre, buclele pe care nu știu când și le

confecționase, meditează și ele. Deodată apatia filosofică a secretarei se transformă în agitație. Ea sări de pe scaun, dându-mi o tresărire și atrăgând atenția a cel puțin unei duzini de priviri. Apoi, amintindu-și că nu e secretara unui concern de presă, ci a unei agenții de detectivi, se așeză, puse un cot pe marginea mesei, duse degetul arătător la frunte și murmură numai pentru urechile mele:

— Cât p-aci să uit! Se uită la ceas. Peste mai puțin de un sfert de oră trebuie să vină la „Filială" Dorina Giman.

— Ei și ce? Dacă ar veni feldmarshalul Allan Brooke, poate m-aș simți emoționat, dar așa… am zis, moleșit de atâta haleală bună.

— Dar știi cine e Dorina Giman?

— Nu! Ar trebui să știu?

— Doamne! Oare am devenit secretara unui ignorant? Dorina Giman este fosta mea colegă din „balet" și dansează sub numele de La Goulue.

De date aceasta era să salt eu de pe scaun. M-am stăpânit. M-am prefăcut că nu prea-mi pasă și cred că am reușit s-o conving pe Clem că mă cam doare-n cot de vizita lui La Goulue. Am întrebat, în treacăt:

— Ați avut o conversație?

— Telefonică. La ora paișpe douăzeci. Solicita o întrevedere cu David Clementi. Părea, cum să zic, bulversată… Chiar, nu ești impresionat?

— Ba da, ca un urs în fața unui fagure cu miere de salcâm. Sper că are destui bani ca să plătească bine. Dar ziceai că au mai fost și alte telefoane…?

— Da, vreo câteva. O cucoană și-a pierdut proteza. Proteza e din aur, trei grame, sau patru? Altă doamnă și-a pierdut cățelul. Cățelul e din argint. Vreau să zic că e din rasa pudel argintiu – există așa ceva? Altă fată și-a pierdut iubitul, vrea să-l regăsească, mă întreb cum am putea s-o ajutăm! Un domn cere asistența noastră pentru a-și regăsi soacra, dispărută. Nostim individul, nu? Și în fine dl. V. din București a confirmat calitatea mea de secretară și a întrebat dacă te ocupi de „cazul Paul Delun". I-am spus că ești tocmai plecat în acest scop.

— Bravo! Te descurci excelent. Dl. V. N-a mai zis „chi-chi-chi"?

— Ba da, dar fiindcă n-am înțeles ce vrea să spună, m-am făcut că nu aud. E un cod?

Am râs cu poftă și i-am spus că e un tic, dar, cine știe!

— Nu mergi s-o întâlnești pe La Goulue?

Mi-am scos ceasornicul din buzunar; nu era din aur masiv și nici nu aparținuse bunicului, și nici măcar nu avea capac.

— Avem timp din belșug, Glem… N-are decât să aștepte, vedeta. Dragă domnule Pop… Băcanul, deși nici nu se afla în preajmă, răsări lângă noi ca un bujor de toamnă.

— Dragă domnule Clementi… Cu ce mai…? Aș recomanda o

gelatină de fragi, ceva…! Duse degetul la gură și imită sunetul unui sărut, pe care eu însă nu știu să-l imit aici cu ajutorul literelor.

— Nu, nu, suntem de-a binelea ghiftuiți, vrei să ajungem la medic? Nota, dacă nu te superi…

Păru mirat, și-i reuși destul de bine să pară mirat.

— „Nota”?! Regret, dar felul acesta de mâncare nu-l am…

Se vede treaba că mă înălțasem enorm în ochii lui de când îl repezisem pe Tulea. Am zâmbit.

— Nota de plată, dacă nu te superi. Felul acesta de mâncare se găsește oriunde, oricând, cu mai mult sau mai puțin piper.

— Să nici nu vorbim despre așa ceva… Oricum mă simt foarte vinovat față de dumneavoastră, domnule Clementi. Vreau să mă spovedesc, fiindcă, cine știe, poate la noapte crăp… Trase scaunul, se așeză și luă un aer confidențial. M-am uitat la el. Și Clem s-a uitat la el. Cred că și Pop, de-ar fi fost cu putință, s-ar fi autoprivit și ar fi constatat că n-are defel aerul unui ins care se pregătește să crape, la noapte, și nici măcar în cea următoare. În general n-avea aerul unui om gata să crape. Băcanii Pop sunt nemuritori, însă poate că el nu știa.

— Dacă e vorba de o spovedanie, am zis, simte-te ca acasă – casa fiecăruia dintre noi este ca un amvon – și gustă mai întâi un pic de apă sfințită.

Pop privi clondirul și clătină din cap.

— Meseria nu-mi permite, un cârciumar nu e voie să bea. Nici ficatul nu-mi permite. De-aș avea o nevastă… oooff!… aș zice că și nevasta nu-mi permite… Acum câteva zile, acesta este începutul spovedaniei mele, domnule Clementi și domnișoară Clementina, văd în lungul străzii Segarcea un profil mătăhălos de bărbat. Bună ziua, zice, bună, răspund și mă uit lung la el, cu amândoi ochii. Era musai să folosești amândoi ochii, cu unul singur nu reușeai să-l cuprinzi, atât era de mare și de lat, și-n plus purta o îmbrăcăminte de pațachină, în viața mea n-am văzut om astfel îmbrăcat, cizme, pantaloni bufanți, de catifea verde, haină roșie… (Histapes! m-am gândit. Ce căutase aici Histapes?) El – continuă Pop – domnul acesta ca o arătare de pe altă lume (tristă coincidență, între timp Histapes chiar devenise „o arătare de pe altă lume”!) mă întreabă – vorbea ceremonios ca la teatru, și foarte tare – stimabile, nu cumva știi pe unde vine strada Cotită? Cad pe gânduri și mă scobesc nițel între dinți, fiindcă așa se cuvine, și pun întrebarea: dar ce număr căutați pe strada Cotită, dacă binevoiți a-mi comunica? Binevoiesc, răspunse individul mare și gras, caut *numai* numărul 118. Ce interesant, spun, examinând scobitoarea pe care nu era nimic, fiindcă nici între dinți nu aveam nimic, s-ar putea să știu pe unde vine strada Cotită, și chiar și numărul 118, dar parcă nu-mi amintesc cine locuiește acolo. Domnul cu surtuc roșu de circar îmi

aruncă o privire de idiot, scuzați domnișoară expresia, ar exista și altele și mai tari, și răspunde: Cum pe cine caut, pe domnul detectiv particular Clementi.

Băcanul Pop aruncă o privire prin sală, să vadă dacă e totul în ordine, îi spuse servantei să treacă și dincolo să facă nu știu ce și-și urmă narațiunea:

— Când am auzit numele domnului Clementi, aici de față, m-am luminat tot, fiindcă nu ascund că-mi place de dumnealui, și-i stimez pe cei cu care are de-a face… hm, cu excepția lui Tibi Tulea. Și-atunci i-am servit grăsanului trei halbe – curgea berea în burdihanul lui ca-ntr-o cisternă, apoi i-am arătat pe unde s-o ia, și ne-am salutat. După aia, cu încetul, au început să mă prindă îndoiala și remușcările. M-am gândit că, din două direcții am fost indiscret. M-am gândit că poate domnul Clementi nu dorește să-l primească acasă pe gras, și ar fi trebuit să-i spun să aștepte aici, în fața „Filialei”. Dar ceva mai târziu, ca să fiu sincer, o parte din remușcări mi s-au topit: dacă nu eu, oricare altul ar fi putut să-i indice grăsocului unde vine Cotita, că e destul de cunoscută ulița asta. Remușcările ce mi-au rămas se referă la faptul că, fără voia mea descoperisem adresa locuinței private a domnului Clementi… Ori știu că locuința unui detectiv ar trebui să fie secretă pentru un muritor de rând. Dar și grăsanul era un muritor de rând, el cum de-și permitea să cunoască adresa domnului Clementi?

L-am studiat dintr-o parte pe băcanul Pop. Fața lui radia de sinceritate, însă care față de băcan nu radiază de sinceritate, mai ales când te minte, când se jură că brânza vândută e cea mai delicioasă din lume, și pe deasupra ți-o dă și-n pierdere, numai așa, din pură amiciție? Totuși, deocamdată n-aveam motive temeinice să pun la îndoială spusele lui Pop. Într-un fel, „spovedania” sa lămurea (dacă o luam în serios), unul dintre mistere, din păcate unul din misterele neesențiale, și anume, de unde îmi cunoștea Pop adresa (pe care apoi i-a divulgat-o și lui Clem) – dar, în același timp se năștea un alt semn de întrebare mare cât o cârjă de mitropolit: cum îmi aflase Histapes adresa, și mai ales ce dorise el, Histapes, de la mine…!

20. În fața casei cu numărul 21 de pe strada Segarcea aștepta o femeie înaltă, cu părul ca o vâlvătaie: Dorina Giman – La Goulue.

Purta un mantou ușor, aproape străveziu, alb, pantofi negri cu tocuri înalte și subțiri, comandă specială probabil, fiindcă moda nu accepta astfel de extravaganțe, sub mantou o bluză foarte albă – de va fi existând o astfel de culoare „foarte albă” – cu guler înalt, dar nu suficient de înalt ca să acopere în întregime gâtul neted și fin.

Stătea absolut nemișcată. Mi se păru neverosimil să văd o dansatoare astfel încremenită. Cred că până în ziua aceea nu mai întâlnisem o femeie ținându-și absolut toate părțile trupului, inclusiv

mâinile și ochii, cu totul și cu totul nemișcate.

Aceasta este prima surpriză pregătită de La Goulue.

Fata aceasta, examinată îndeaproape, era cu adevărat fermecătoare, mai frumoasă și mai tânără decât în spectacolul regizat de împăratul semidocților, Dady Berca. În timp ce eu, alături de Clementina, mă apropiam de „Filială", vedeta de la „N-Y" își ațintea privirea în jos, în gol. Absurd, jos nu era „gol", ci era un blestemat de trotuar asfaltat, ce e drept, plin de crăpături și de zbârcituri, așa cum trebuie să fie trotuarele la vreme de război. Dar, ce e drept, și la vreme de pace.

Din crăpături izvorau, ca să zic așa, fragile fire de iarbă, pe care pașii trecătorilor nu izbuteau niciodată să le strivească, să le omoare definitiv, iar într-un loc înflorea, inutil de galbenă în cimentul cenușiu, o minusculă păpădie, nu un nufăr, nu un trandafir „Richard", nu un *Allium obliquum,* ci numai și numai o banală păpădie care se încăpățâna să supraviețuiască. De-aș fi înclinat spre nostalgii desuete, aș zice că ochii dansatoarei tocmai pe mica floare galbenă erau fixați – dar nu sunt înclinat.

Mai curând aș fi fost gata să pariez că La Goulue nu vedea într-adevăr nimic, privea chiar în gol, așa cum zic poeții, și chiar nepoeții. De la distanță, cu toate că ținea ochii plecați, culoarea aurie a ochilor ei, avea ochi „de aur" cum se spune în unele locuri, fapt care m-a uimit, fiindcă în spectacolul triplului analfabet și antitalent Dady Berca, Dorina Giman era obligată să-și mânjească fața tânără și frumoasă cu o tonă de sulimanuri, pe când acum când rămăsese cu privirile în vid, fără niciun fel de ajustări coloristice pe obraz și-n jurul ochilor, ceva pur, virginal, îi stăpânea chipul.

Era cu adevărat o ființă extrem de reușită, Dorina Giman – La Goulue. Deși înaltă, părea cumva mignonă prin delicatețea trăsăturilor.

Instinctul îmi șopti că secretara mea Clem n-o simpatizează cu exagerare pe La Goulue. Ce te faci cu femeile! Chiar când n-au motiv direct de gelozie – și ce motiv putea să aibă Clem? – dacă li se pare că o alta e cumva mai cu moț, se simt jignite dinspre sud-vest, deși comparând și judecând drept, secretara Agenției Lăzău nu era cu nimic mai prejos decât Dorina Giman (de gustibus, toujours! cum zic spaniolii), însă avea altă conformație a corpului, a figurii, pe scurt părea mai voinică, mai decisă, mai aspră și probabil că invidia finețea sau fragilitatea liniilor celeilalte.

Dacă aș face o încercare de a părea înțelept – însă n-o fac, din înțelepciune… – aș merge mai departe și aș îndrăzni să afirm că poate și La Goulue, conștient sau inconștient, invidia trăsăturile ferme, puțin cam reci (dar și aici există un farmec!) ale lui Clem. În sfârșit, speculații, speculații…

Când ne-am aflat la distanță doar de câțiva pași, Dorina Giman se

uită mai întâi la Clem, nu arătă nici măcar printr-o aplecare a pleoapelor că ar recunoaște-o, apoi își trecu lent privirea asupra mea și mă examină scurt și indiferent – așa cum ar privi un astronom o cometă demult omologată și care nu mai interesează nici pe dracu.

— Vă așteptam, domnule Clementi…

Nu exista nicio notă de imputare în glasul ei pentru că întârziasem. Vorbise liniar. Vocea ei nu suna ca un clopoțel argintiu, ci mai curând ca a unei liceene – șefă de clasă: Niciun absent, doamnă dirigintă.

— Scuzați, domniță, treburile… Vă rog să poftiți.

În treacăt, am scos din cutia poștală un plic, tot în treacăt am remarcat că e din partea „Centralei" de la București, purtând caligrafia înaltă, ascuțită, meticuloasă a d-lui V.: „David Clementi, orașul O., etc., STRICT CONFIDENȚIAL.

Îmi veni să trosnesc de râs, dar m-am stăpânit. Dl. V. are o minte ca briciul, inteligență ca a lui nu cred să mai fi întâlnit decât, cel mult, într-o viață anterioară, și totuși, într-o Europă și într-o lume, unde absolut toate erau cenzurate, scrisori, gânduri, gesturi, el era în stare să pună pe un plic mențiunea „strict confidențial"!

Sau poate că o făcea ca o dovadă a humorului său rafinat – chi, chi, chi!…

La Goulue urca treptele și fără să vreau i-am examinat încă o dată glezna ei cea fină. Ce-i de făcut, toți bărbații procedează la fel – fir-ar să fie! După vedetă, urca secretara – și glezna ei mi-a trezit interesul. Așa-s ticăloșii de bărbați, dacă sunt două femei, pe ambele le studiază. Dar poate că așa trebuie să fie… de la natură.

Îmi închipuiam, nu fără o mică strângere de inimă, cum arată biroul meu după „percheziție", mă întrebam care va fi reacția Dorinei Giman. Încă înainte de a descuia ușa – nici aici broasca nu fusese forțată, o mână pricepută lucrase fin și sigur – și vedeam dulapul răsturnat, biroul cu picioarele în sus, maldărele de hârtii vraiște peste tot, însă imaginația mea se dovedi mai săracă decât cel mai sărac cerșetor din Calcutta.

Biroul meu nu mai arăta *nicicum.* Fiind ultimul loc – deocamdată – unde amărâții ăia speraseră să găsească nu știu ce, nu iertaseră nimic. Până și o vază, nu de cristal din fericire, ci din sticlă ordinară, și pe-aia o făcuseră praf.

Am cules dintre ruine un taburet ale cărui trei picioare se mai țineau bine, al patrulea șchiopăta (ce avuseseră cu el?), l-am șters de praf cu batista mea curată și i l-am oferit vedetei de la „N-Y". Ea se așeză, privi meditativ, dar nu stăpânită de panică împrejur, vru să spună ceva, se răzgândi, apoi se răzgândi iar și observă:

— Nu mi-aș fi închipuit că *tocmai așa* trebuie să arate hm… reședința unui detectiv praticular…

I-am răspuns cu un zâmbet demn de Scarface:

— Nu dați mare importanță, doamnă. Ce vedeți acum e un fleac. De obicei prin colțuri, sub masă, prin dulap, se mai găsesc și câteva cadavre. Așa e meseria. Riscurile meseriei, vreau să zic.

Într-un colț, în picioare, cu mâinile încrucișate la piept, Clem mă privea fără să zâmbească. Nici La Goulue nu zâmbi. Se mărgini să observe privind dulapul răsturnat:

— Acolo ar putea să fie și *acum* un cadavru!

L-am deschis larg.

— Priviți, din păcate, nu… Poate data viitoare. Să sperăm.

Apoi am cules de jos, fără nicio speranță de altfel, micul meu aparat de radio „Emerson" adaptat și pentru baterii. Am învârtit butoanele, unul din ele îmi rămase în mână, și aparatul firește, nu scoase măcar un mieunat (că de l-ar fi scos, ar fi însemnat că postul de radio încăpuse pe mâna pisicilor).

— Dă-mi-l puțin, zise La Goulue.

— Ce să vă dau, doamnă?

— „Emersonul" pe care-l ții în mână.

I l-am întins. Ea îl răsuci nițel, apoi întrebă:

— Ai o șurubelniță?

— Poftim? N-am înțeles…

— Șurubelniță. Cuvânt românesc. E trecut și în dicționare. N-ai, buzunarele unui polițist sunt ticsite cu pistoale, nu cu șurubelnițe. Dar un briceguț măcar, poți să-mi oferi?

Puteam. Am scos din buzunarul meu briceagul cu două lame, tirbușon și desfăcător de conserve și i l-am întins. Apoi am căscat ochii să văd ce naiba vrea să facă fata asta. Foarte repede, dădu la o parte capacul posterior, care oricum abia atârna, învârti nu știu ce cu lama mică a briceagului, umblă la sârme, îndesă bateriile, apoi înfipse la loc butonul căzut, și-l răsuci. Se auzi sfârșitul unei muzici, iar apoi: „Radio România, Radio București, Postul Dacia Română și Radio Moldova. După știrile serviciului german, veți asculta taraful Niță Rădoi…"

Am luat aparatul, l-am făcut să tacă și l-am așezat pe pervazul ferestrei.

— Sunteți o adevărată vrăjitoare, doamnă… Cât vă datorez pentru reparație?

— Când eram mică, îl ajutam pe tata în atelier unde se putea drege aproape orice, de la radiouri, până la mașini de tocat carne. Acolo am învățat câte ceva… La Goulue tăcu, mi se păru că pieptul ei se ridică într-un vag suspin, o privi pe Clem și nu mai adăugă nimic. În schimb secretara mea zise:

— Mă duc să fac rost de niște cafea fierbinte. Și ieși. Încerca să demonstreze cât poate fi de discretă secretara unei agenții particulare de detectivi – sau poate că într-adevăr i se făcuse poftă de o cafea.

Totuși ar fi dat cel puțin doi din anii ei tineri pentru ca să afle chiar atunci ce dorește de la mine dansatoarea de la „N-Y”. Îi înțelegeam curiozitatea. Dorina Giman privi ușa închizându-se încet, apoi, parcă uitând că o clipă înainte mânuise un cuțit și reparase un radio ce părea irecuperabil, îmi aruncă o privire aurie, foarte jenată, sau jenată și sfioasă în același timp:

— Știți pentru care motiv mă aflu aici, domnule Clementi?

Nu i-am răspuns. Între timp ridicasem biroul, și pe sub masă desfăcusem plicul strict confidențial pe care mi-l expediase dl. V. Dintr-o ochire mi-am dat seama cât e de important ce scrie acolo, și iată cam ce scria: (pentru o clipă uitasem prezența Dorinei Giman).

Clementi! (Ah, stilul acesta atât de seducător al d-lui V.!)

S-a comis una dintre cele mai stupide erori… (Parcă ar exista și erori inteligente!)3 De serviciu fiind la Agenție idiotul de H., iată că vine un telefon interurban din O. târgușorul în care ne reprezinți, de bine de rău. Un anumit domn Hizdapes, sau Distapes, ne cere concursul într-o chestiune pe cât de importantă, pe atâta de urgentă.

Idiotul de H. – cu toate că termenul de idiot sună mult prea serafic și diafan pentru unul ca el, chițcăie slugarnic cu glasul lui de șobolan tocat, cu toate că, după cum se știe, instituția noastră este greu abordabilă: „S-a făcut domnule Rizdapes, sau Sizdapes, adresați-vă cu mare încredere reprezentantului nostru din orașul în care, locuiți, celebrul detectiv David Clementi, pe strada Cotită 118; el vă stă la dispoziție la orice oră…”

La orice, oră! Agenția Lăzău nu stă la dispoziție la orice oră, nici măcar Marelui Muftiu al Ierusalimului, dacă nu-i convine, Agenția Lăzău își alege clienții, iar nu clienții o aleg pe ea.

Dar, ce e mai grav, H., în loc să dea adresa „Filialei”, dezvăluise adresa locuinței d-tale particulare, care este secretă, conform unui sacru principiu al instituției noastre. Mai e nevoie să precizez că l-am concediat pe H.? (Chi, chi, chi!…)

În ce te privește, trebuie să-ți cauți urgent alt hogeac.

P.S.

Intensifică cercetările în direcția Paul Delun.

Iscălit: „V”

— Poate, în vreme ce termini de citit romanul, pe sub masă, îmi dai și mie unul, vorbi dulce La Goulue.

— Nu e decât o comunicare foarte urgentă, i-am spus, în chip de scuză. Dar acum vă stau la dispoziție…

Drace, încălcasem instrucțiunile d-lui V., conform cărora Agenția nu stă la dispoziția nimănui! Dorina Giman mai privi o dată împrejur și propuse:

— Aș putea să vă trimit subreta. Are o vastă experiență. Când Sony se îmbată, apartamentul nostru arată cam la fel…

— Cine este Sony?

— Chocolat. Partenerul meu. I se mai spune și Sony. Numele lui este Ion Coțoban, însă n-aș putea să jur că e adevăratul său nume. Cred că poate să-l cheme *oricum!*

— Coțoban! Ion! Aș fi fost gata să jur că e *cel puțin* african!

Gâtul înalt al dansatoarei avu o zvâcnire de protest.

— Tot ce se poate, domnule Clementi. Ne cunoaștem abia de două luni și-n acest interval atât de scurt, n-a avut vreme să-mi divulge și originea sa!

— Bănuiesc că mai există și un alt motiv pentru care ați venit la mine…

— De unde atâta perspicacitate? Nu mă așteptam din partea unui om care nu știe măcar să repare un aparat de radio!

M-de!… Deci așa stăm cu ironiile! Ce să-i faci, o femeie frumoasă își poate permite *aproape* orice! Însă nu *chiar* orice!

La Goulue extrase din poșeta ei sidefie un pachet de țigări. Erau subțiri, cafenii, foarte lungi, și desigur, proveneau din stocurile lui papá Fischer. I-am servit un foc. Adică, firește, un chibrit aprins, nu un foc de revolver. Am privit-o cum trage fumul și cum îl lasă ușor să se prelingă printr-un colț al gurii. Poate că modul acesta de a fuma ar fi dat impresia de vulgar, sau mai știu eu cum, dacă ar fi fost vorba de altă femeie – însă Dorinei Giman i se potrivea, acum semăna cu o veveriță trăgând din pipă, ori o veveriță poate fi oricum, însă nu vulgară.

— Iată un plic! se destinse ea pe neașteptate, iar ochii i se măriră. *E un răvaș care sosește de pe lumea cealaltă!*

Ar fi putut să zică la fel de bine: este un bilețel care vine din viitor…

— De unde știi că Hagi Mer Histapes a murit? am întrebat-o, fiindcă, într-un moment de intuiție (poate genială) mi-am dat seama din partea cui vine scrisoarea – deși nu purta nicio adresă, nici numele expeditorului. Sau poate n-a fost intuiție, ci pur și simplu făcusem o legătură, cam întortocheată ce e drept, cu plicul „strict confidențial” venit de la „Centrală”.

— S-ar fi cuvenit *să nu știu?*

Am schimbat subiectul:

— Domnul Chestor Mălai, vă face curte?

— Prea multe întrebări dintr-o dată, domnule Clementi! Cine mai e și ăsta, Chestorul Mălai? Nici nu ne cunoaștem. Oficial „perechea”

mea e Sony... Iar neoficial, sunt singură ca Luna de pe cer… Nu sunteți curios să vedeți ce e cu plicul?

Am deschis prin urmare răvașul venit *de pe lumea cealaltă.* Era o scrisoare lungă, pe foițe mici, pe alocuri aproape indescifrabilă.

„Mult stimate domnule David Clementi, MI-E FRICĂ!!!

M-am băgat într-un joc ce părea simplu la început, dar pe care încep să nu-l mai înțeleg! Am scăpat frânele, dar mai degrabă nici nu le-am stăpânit vreodată!

Mi s-a promis marea și sarea, însă deocamdată sunt numai un fel de deținut, e adevărat, într-o închisoare luxoasă, cabana BLANCA.

Sunt doar un biet actor care-și cunoaște cu exactitate limitele. Un actor la propriu, domnule Clementi!, nu la figurat, un actoraș trambalat, în afară de lunile când eram pe liber, dintr-o trupă în alta, toate mizere și provinciale, interpretând nu roluri de june prim, o, nu!, ci partituri de idiot, de semidoct, de redus mintal, de soț încornorat, de negustor dus de nas, și așa mai departe, înțelegeți, o gamă întreagă de personaje ridicole, de care-ți vine să râzi, dacă nu cumva să plângi. Însă m-am resemnat demult, la atâta se ridicau sărmanele mele posibilități.

Am aproape cincizeci de ani și viața mea nu e decât un lung șir de mici înfrângeri sau ratări, sau, dacă o luăm în întregime – o mare ratare!!

Greșit spus.

De unde o „mare ratare”, ce anume am ratat, ce ocazie, sau ce talent deosebit am ratat? Nimic, nimic, nimic, am fost un copil mediocru, despre care nici măcar părinții nu spuneau că e foarte frumos și deștept, un elev absolutamente mediocru, și în cele din urmă am ajuns un actor mediocru, supraviețuind din bunăvoința unor „directori” de trupe mai mult sau mai puțin perisabile, și ei niște desăvârșiți mediocri; mă luau în echipă mai ales datorită fizicului meu, am unu nouăzeci și trei înălțime și sunt foarte gras și beneficiez de o mutră bleagă ce stârnește râsul, când nu compătimirea. Mai sunt și puțin peltic, puțin bâlbâit, dar vocea e în orice caz sonoră.

Cu toate că viața mea e ratată și aproape terminată, mi-e jale să mă despart de ea. Sunt doar un om.

Mi-e frică! Mi-e groaznic de frică! Chiar și acum când vă scriu aceste rânduri, îmi risc viața fiindcă sunt permanent supravegheat! Vă scriu din toaletă, măcar atât am învățat din cariera mea actoricească, să mă prefac, de bine de rău, dar aproape convingător. Azi-dimineață am simulat un puternic

deranj stomacal, am înghițit medicamente. Vizita repetată la toaletă a devenit deci obligatorie.

Nu vă închipuiți câte scamatorii a trebuit să fac până să pun mâna pe plic, hârtie, creion, fiindcă nu mi se dă nimic, nimic în afară de mâncare, și cu cât înghit mai mult, ei par mai mulțumiți. Dacă mănânc mult, – dorm mult, ceea ce pentru paznicii mei e un avantaj.

Această scrisoare, această groaznică scrisoare, o scriu prin urmare în fragmente fiindcă totuși nu pot rămâne la toaletă mai mult de zece minute, fără a trezi suspiciuni. Ca să dau un punct de reper, acum e ora 12 fără un sfert, joi, 7 aug."

(Histapes, după calculele mele, fusese ucis în ziua de 8 august, înainte de masă, deci a doua zi după scrierea răvașului. Probabil nu reușise să păcălească bestiile…)

„Sunt permanent supravegheat! În primul rând e acest individ groaznic, care se pretinde a fi invalid de război, cu inventatul nume de Paul Delun, însă *șchiopătează fals,* atâta lucru am învățat și eu tot frecându-mă de lumea actoricească, să deosebesc un infirm veritabil de unul prefăcut. Sunt convins că șchiopătează fals!"

(Am închis ochii – eu, David Clementi. Prin urmare numitul Paul Delun nu izbutise să fie suficient de autentic pentru a induce în eroare un ins care singur se recunoaște a fi un mediocru…

Observație. A fi conștient de propria-ți mediocritate, nu e oare aceasta deja o dovadă de perspicacitate – ca să nu-i zic altfel?! *Continuarea meditației*. Și eu care-mi închipuisem că Paul Delun șchiopătează perfect! Și că acesta e numele său adevărat!…)

Continuarea scrisorii lui Histapes. „Paul Delun – adevăratul său nume n-am cum să-l cunosc – e un om care se ivește pentru scurte perioade, pentru ca apoi să nu-l mai văd zile întregi. Nu am idee unde dispare.

Nu-și întoarce niciodată ochii în direcția mea.

Într-un fel, și aceasta e înfiorător, ca un om să nu te onoreze măcar din întâmplare cu o privire, și totuși *să știi* că el din cauza ta se află acolo. Dar de unde știu? Nu pot să spun exact.. Simt, asta e tot ce pot să spun.

Mai există un amănunt care ține de fabulos sau de nebunie. Dar eu nu sunt nebun. Încă nu sunt. Paul Delun, cu mișcările sale feline, deși „schioapătă", seamănă cu o fiară, cu un carnivor suplu și lacom, și într-adevăr el se întâlnește cu o fiară, aici undeva în pădure.

Se întâlnește cu un lup!!!

Pe aici i se spune Lupul Șchiop, fiindcă, ce coincidență, se pare că și fiara aia șchioapătă de un picior. Nu știu dacă a văzut

cineva, nu știu dacă există un om care poate să afirme ceva sub jurământ, totuși pe aici așa se șoptește: Paul Delun se întâlnește cu Lupul Șchiop.

Paul Delun nu vorbește niciodată cu nimeni, în afară de chelneri, și nu cu oricare, ci doar cu un anumit băiat care-l servește de obicei, pe ceilalți nu-i bagă în seamă și nu le răspunde.

Și acesta e un amănunt de groază: să nu vorbești cu nimeni!

În vreo două ocazii totuși l-am văzut conversând scurt cu maiorul Maximilian Clemir. Nu știu dacă e într-adevăr maior, sau e un titlu, așa cum în America toți sunt colonei, iar în Englitera toți maiori în retragere din armata Indiilor. În orice caz, Clemir e și dânsul unul din oamenii care fac parte din garda mea. Nu am idee, dacă mă păzește sau dacă, invers, are misiunea de a mă lichida. Pare un om amabil… Însă poate fi asta o certitudine? Ce fel de certitudine? Un om amabil îți vâră cuțitul în ceafă zâmbind, pe când un antipatic nici măcar nu catadicsește să zâmbească. Altă diferență eu nu cunosc.

În sfârșit, în jurul meu se rotesc neîncetat așa-zișii mei prieteni, cei doi critici de artă. Eu, domnule Clementi, nici nu știu exact ce vrea să desemneze acest termen, critic de artă, să mă tai dacă pricep de ce arta e necesar să fie criticată! Eu vorbesc, domnule detectiv, de artă, și nu de spanac; de pildă ceea ce făceau trupele actoricești pe unde m-am perindat eu toată viața, e tot atât de departe de artă, ca o ciorbă pescărească de o supă de chimion, altă comparație nu-mi vine în minte, dar e oare necesar ca o supă de chimion să fie criticată, să se înființeze special critici de supe de chimion?

Acești doi critici de artă, dl. *a* și dl. *b* – numele lor întreg nu l-am cunoscut nicicând – sunt critici de artă în aceeași măsură în care eu aș fi cometă.

Temniceri, asta sunt. Și încă destul de prost deghizați!

Dormitoarele lor se află de o parte și de alta a camerei mele, însă noaptea ei rămân cu rândul la mine, sub pretext că trebuie să mă păzească. Să mă păzească de cine? Sau *pentru* cine?

Toată istoria mea stupidă și neverosimilă începe cu acești doi domni, *a* și *b*. Au trecut de atunci cinci luni și două zile. Nu-mi lipsește memoria, chiar și rolurile mici exersează memoria, zic eu.

Ne aflam la Timișoara, unde publicul ne fluierase și aruncase în noi cu varză împuțită și alte delicatețuri, păi da, „directorul” nostru uitase că acolo se află în refugiu trupa Teatrului din Cluj, care e oricum, altă brânză, când e vorba să faci o comparațiune.

După spectacol, adică după eșec, unde? La cârciumă. De altfel – totdeauna la cârciumă, chiar și-n ocaziile rare, când prin alte locuri spectacolul nu era chiar fluierat. Cârciuma e refugiul tuturor rataților, dar ce zic eu, bine că există și un astfel de refugiu!

La local, acolo la Timișoara, ca de obicei, beție. Doi domni în negru se apropie și-mi oferă o băutură. De ce aș fi refuzat? „Ești la pământ!" constată unul din ei. „Da, la pământ", am confirmat eu. De ce aș fi negat, ce-mi păsa, de vreme ce dădeau de băut?

Cei doi erau, cum ați și dedus, „prietenii" mei, criticii de artă. „Păcat de un om ca d-ta", mă compătimește celălalt. Îl întreb de ce e păcat. Nu sunt decât o ruină… Ca de obicei eram amețit.

„Vrei să câștigi bani?" mă întreabă primul. Mă uit la el cu o privire tâmpă: Hei, dar cine n-ar vrea să câștige bani? Nu cunosc un astfel de fraier…

„Hai, cere scuze de la colegi și vino cu noi", mi se zice. „Nu e nevoie de nicio scuză, dă-i în mă-sa de colegi, dar unde vreți să mă duceți?" Ei îmi răspund: „Trebuie să vorbim în liniște…"

Mă uit la ei prin aburii beției și-mi vine nu știu de ce în minte că au mutre de ucigași, cu toate că nu cred să mai fi văzut ucigași la viața mea. Le zic că, oricât de mulți bani aș primi, eu nu fac moarte de om. „Dar cine îți cere, onorabile, să faci moarte de om?" mi se răspunde.»

În acest moment al lecturii am fost întrerupt de către La Goulue. Își privea minusculul ceas-brățară. Ridică spre mine ochii ei ca doi sâmburi de ceață aurie. N-am știut dacă adierea Paradisului, sau dogoarea Infernului plutește către mine dinspre acei ochi.

— Mă tem că va trebui să plec, domnule Clementi!

Era ca o constatare, calmă, neimportantă, care suna, totuși, ca o amenințare. Lectura scrisorii venită *din cealaltă lume* mă pasionase într-atâta, că prezența vedetei se estompase întrucâtva.

— M-am prins cu cititul, i-am zis. Trebuie să mergeți la spectacol? Sau vă reclamă obligațiile mondene?

— Nu tocmai… însă aș prefera ca Ion Coțoban… Sony… Chocolat în fine, să nu remarce îndelungata mea absență, și mai ales să nu afle că am fost aici. Ar putea să se înfurie…

— Dar cum? Și dumneavoastră sunteți o prizonieră?

Felul în care clipi din pleoape, felul în care ochii ei șterseră o clipă foițele ce le țineam în mână, mă avertiză că Dorina Giman, aproape sigur, nu e străină de conținutul scrisorii lui Histapes. De altfel, nimic mai normal. Femeie… Iar plicul abia dacă fusese sigilat cu acel jalnic lipici-surogat care mai mult dezlipește decât lipește. Ea ocoli

răspunsul:

— Care dintre noi nu este un prizonier?

Se auzi o bătaie-n ușă și-și făcu apariția Clem. Se opri puțin, parcă mirată că o mai găsește acolo pe vedeta ansamblului de „balet" de unde ea fusese poftită afară; mirare aparentă, un fel de prefăcătorie pe care nu mi-am putut-o explica, fiindcă aducea pe tavă, tocmai anume pentru La Goulue, un serviciu de cafea care-mi luă ochii. Pentru mine nu s-ar fi obosit într-atâta! Ceșcuțele, ceainicul, lingurițele, zaharnița, nu proveneau în niciun caz din modestul meu arsenal și nici din zestrea Clementinei. Chiar să fi posedat așa ceva, în garsoniera ei de pe Luthenană, nu mai rămăsese întreg nici măcar un întrerupător electric, darmite minunăție de serviciu. Desigur, mă gândii, furnizorul fusese și de data aceasta băcanul Pop.

— Domnișoară Giman, luă cuvântul Clem, pe un ton de parcă ar fi cunoscut-o pe La Goulue, abia în urmă cu zece minute, sper că nu ne veți părăsi fără să gustați cafeaua specială pe care domnul Pop a preparat-o anume în onoarea dumneavoastră.

Ochii aiurii ai frumoasei dansatoare se aburiră, și pentru prima dată neliniștea se reflectă în câteva mișcări necontrolate ale degetelor ei. Stătea pe taburetul acela mizerabil, *cu spatele la ușă.* Am văzut cum dintr-odată întregul ei trup devine arc încordat. Încet, dar încetineala aceea ascundea teroare, sau poate ceva și mai rău, întoarse capul spre ușă. Nici eu, nici secretara nu simțisem o prezență străină, dar Dorina Giman da. Nu era cine știe ce. O pisică neagră își vârâse capul și poate o pătrime din trup în deschizătură, și examina fix încăperea cu niște ochi la fel de galbeni ca ai dansatoarei. Nu înainta, dar nici nu ieșea. O privirăm, ca hipnotizați. Era frumoasă. În cele din urmă pisica plecă, nu răsucindu-se, ci retrăgându-se.

— Oooh! suspină dansatoarea, și luă cu mână tremurândă ceșcuța de cafea. Sorbi din ea, încet, dar cu sete, ca un bețivan care se „drege". Apoi zise:

— E foarte bună… Cine e domnul Pop, cel care a preparat-o?

— Nu e *decât* băcanul din colț, explică secretara Agenției.

— Aș fi preferat să nu știe că am trecut pe aici…

— Nu eu voi vorbi despre asta, replică liniștită Clem. Dar nu vă neliniștiți, oricum se află. Totul se află. Beți-vă în pace cafeluța, și *lăsați-vă în voia destinului.*

Tonul secretarei mele mă surprinse din cale afară, era alcătuit dintr-o împletire de nuanțe, ironie, fatalitate, poate gelozie… Gelozie? De ce? „Lăsați-vă în voia destinului!" Ori tocmai ea, pentru care Bursucu nu reprezentase mare lucru – sau mă înșelam teribil, punând cu prea mare convingere în balanță înfățișarea sa prozaică și ambițiile inexistente (??) – nu se lăsase la voia destinului, ci, aș putea zice încercase să-i provoace, încercând să afle adevărul cu privire la

moartea lui Pavel Danciu. *Care* adevăr? Dumnezeu știe! De ce, umblând după acest adevăr, mă minți chiar de la început?

La Goulue puse ceșcuța pe un colț al biroului, se ridică în picioare, își netezi cu un gest aerian mantoul, și se așeză iar.

— Mulțumesc, domnișoară Damian. O. Să beau cafeaua. O să-mi facă bine. Și poate am să încerc să mă las în voia destinului.

Mă cuprinse o jale, privind-o. Există o intuiție, o presimțire. Am știut în clipa aceea că La Goulue e sortită unei morți apropiate. Nici măcar certitudinea propriei mele morți nu mi-ar fi adus atâta tristețe.

— Lăsați-vă în voia destinului, totuși *supravegheați-l!*

— Pe cine? tresări Dorina Giman. Clar că se gândise la Sony-Chocolat-Coțoban, și Ion, dacă doriți.

— Supravegheați destinul – asta am vrut să zic.

— E un sfat bun… dar nu-l văd! Destinul e invizibil sau mai bine zis, imprevizibil. Cum să-l supraveghez?

Serviciul de cafea pe care ni-l împrumutase băcanul Pop cuprindea o groază de elemente, instrumente ar fi mai corect exprimat, a căror folosință îmi cam scăpa. În mod normal, ca să bei cafea, îți trebuie o ceașcă și cafeaua aferentă, dar, spre exemplu, aceste mici piese, ca niște seceri minuscule, la ce servesc? Poate ca să-ți scalpezi inamicul. Sau această cupă? Hm, aici am ghicit, pentru frișcă. Frișcă în zilele noastre? Dar ce nu are un băcan Pop în cămările sale? Carul Mare de pe cer în aspic să i-l ceri, sau chiar în bulion, ți-l aduce, cu condiția să aibă și el un interes la tine, sau eventual să te simpatizeze. Drept care am lăsat-o pe Clem să se descurce și trebuie să recunosc că a făcut-o în mare stil, nu degeaba își petrecuseră o însemnată parte a vieții prin localuri mai mari sau mai mici. E doar un simplu gând ce mi-a scăpat, – n-am vrut să fiu rău.

Am lăsat-o pe Dorina Giman să mai soarbă de două, trei ori din ceșcuța străvezie întrebându-mă dacă nu cumva nu e de pe timpul dinastiei Ming – ceșcuța, nu Dorina – (dar la urma urmelor, de ce n-ar fi fost și Dorina de pe timpul dinastiei Ming?), iar apoi, fără niciun chef, am lansat un fel de ultimă întrebare:

— Înainte de a ne părăsi, vă rog să-mi răspundeți, cu sinceritate de e posibil, cum a ajuns plicul domnului Histapes în mâinile dv., și cum se face că ați acceptat să fiți mesagera lui – fapt ce presupune unele riscuri, dintre care gelozia lui Ion Coțoban-Chocolat, ar fi cel mai mic?

Îmi făcea o plăcere aproape perversă alăturarea acestor două nume, atât de „asimetrice” ca să mă exprim astfel.

La Goulue își întinse unghiuța roză a degetului arătător în direcția foițelor scrise de Histapes.

— Totul e arătat acolo. Iar pentru alte lămuriri, ne vedem probabil mâine, de acord?

— De acord, dar… dar trebuie să înțeleg că nu vă este străin

conținutul scrisorii?

Dorina Giman surâse trist și îndepărtat, în contradicție cu vocea ei care sună foarte net:

— Exact așa trebuie să înțelegeți, domnule Clementi! Altfel cum vă închipuiți că aș fi acceptat să transport un mesaj din partea unui domn necunoscut, către un alt domn necunoscut? Dar dacă în acest mesaj exista consemnul să fiu gâtuită?

— Frumoasă explicație, domnișoară, am apreciat, privindu-i involuntar gâtul. Când ați aflat că Histapes a murit?

— Azi… Poate că restul o să vi-l spun altădată… Mâine înainte de prânz voi încerca să telefonez – aici în orice caz nu mai pot veni. Băcanul Pop al dumneavoastră, sau mai știu eu cine, spionează… Aș vrea să aflu… ezită, se înroși, o privi pe Clem aplecând puțin capul, așa cum fac uneori cățeii. Presupun că în prezența domnișoarei Damian pot fi la fel de sinceră ca în fața dv.? Vă e secretară, nu?

— Exact! am spus. Iar o secretară, în cazul nostru, trebuie să fie și ea în miezul problemei.

— Așa e, mă aprobă Clem, fără să fie neapărată nevoie. Dar dacă doriți, pot să ies… Clem își stinse țigara „Staffel” și se ridică.

— Nu, nu, rămâneți, domnișoară. Vreau să aflu, reveni La Goulue, câte ceva despre omul cu care trăiesc. Despre Sony… Chocolat. Nu-l cunosc defel… Situația aceasta nu mai poate continua. Atunci poate pe mâine… vă rog așteptați telefonul meu… nu pot fixa ora fiindcă…

21. Am condus-o pe Dorina Giman până jos la intrare. Ea privi fugar în dreapta și-n stânga.

— Pot să vă duc cu automobilul unde doriți.

— Mulțumesc… în niciun caz. Noroc că se înserează… Am să prind o birjă, la revedere…

Am urcat înapoi scările, destul de ostenit. Omisesem să precizez că „Filiala” se află la etajul doi al unei clădiri la care dacă privești, iar apoi întorci capul, ți-a și zburat din minte înfățișarea ei, pentru motivul simplu că nu avea niciun fel de înfățișare. Acestea sunt preferințele stricte ale d-lui V. În materie de discreție detectivistică. În afară de instituția noastră, restul casei, mezanin plus vreo trei etaje, era ocupat numai de cetățeni pașnici, pe unii, la început, favoarea de a fi colocatarii unei agenții de detectivi nu-i scosese din minți de bucurie. Delegația lor, alcătuită dintr-un popă, un dentist și un fost negustător de pânzeturi, primi însă asigurările mele solemne că nici nu se va trage cu pistoletul, nici nu vor fi duse sau aduse cadavre mai mult decât va fi strict necesar. Spusele mele i-au liniștit, ce să zic…

În timp ce urcam fluierând „Adio vară, toamna e pe noi...”, o ușiță se deschise într-un loc unde n-ai fi putut bănui că există așa ceva și capul complet alb al unei femei mititele îmi surâse ca dintr-o pictură

de Holbein. I-am surâs și eu, ce era să fac, să mă fi strâmbat? Un bec foarte chior lumina turnura scării, iar pe una din trepte mâța neagră care ne vizitase „Filiala” își lingea lăbuța.

— Domnule detectiv, domnule detectiv! I-a plăcut cafeaua *mea* marii artiste?

Într-o clipă am înțeles totul. Ce mincinoasă, secretara mea, Clem.

— Stimată doamnă, La Goulue pretinde că în viața ei n-a sorbit ceva atât de delicat, de rafinat, de delicios, de…

Mi se terminaseră epitetele ce se pot lipi de o blestemată de cafea, eram tare ostenit.

— Nici nu mă mir, domnule detectiv, nu mă mir! Eu și cu răposatul meu soț, Julică, am fost ani de zile cofetari în Insulă – acolo se învață meserie, nu glumă!

Ce insulă? Juan Fernandez, Pago-Pago? Islanda poate? N-am întrebat-o, părea a se subînțelege de la sine. I-am mulțumit într-o frază întortocheată, ce m-a uluit și pe mine, i-am promis că secretara va aduce imediat serviciul, spălat și nespart, i-am urat noapte bună și am suit treptele din patru în patru pentru a nu-i da timp să pună vreo întrebare cu privire la secretară, căci se pregătea. N-avea decât să i-o adreseze direct lui Clem, că o îmbrobodea fata.

Mă aștepta continuarea epistolei lui Histapes, dar înainte de a relua lectura de unde o întrerupsesem, i-am strecurat lui Clem o înțepătură, numai așa, de sâc:

— Te lauzi eu cafelele pe care le pregătesc alții, hai?

— Eu? se miră Clem? M-am lăudat? Ai tras concluzia că Pop pregătise cafeaua, și n-am protestat că n-avea sens. N-am avut când să învăț prepararea clătitelor și a cafelelor, șefule! Pot să-ți servesc orice amestec alcoolic, chiar și „Panther”, după care am auzit că te dai în vânt. Pot trezi dintr-o beție de patru săptămâni un matelot panamez, fără a-i trage măcar cizmele din picioare. Pot să dansez dansul cu evantaiul, mai bine decât La Goulue, sau dansul buricului, mai bine decât Mata Hari, însă cafea nu știu să fierb după toate tipicurile, și nici să prepar ouă umplute la cuptor. Mai am vreme să învăț, sunt tânără. Când se termină ziua mea de muncă?

— S-a și terminat, Clem.

Așezată pe taburetul, ocupat mai înainte de Dorina Giman, Clem mă privi cu tristețe din dosul unui nor de fum de țigară.

— Și unde să mă duc, în casa aia a mea prin care au trecut tancurile?

Și prin casa mea se plimbaseră carele de luptă, altfel aș fi trimis-o acolo, iar eu m-aș fi dus la hotel. (Cine zâmbește citind aceste rânduri, o face în contul său!) Am rugat-o pe secretară să aștepte până termin scrisoarea lui Histapes, după care, cu forțe reunite, poate vom găsi o soluție. (O și găsisem: BLANCA.) A fost de acord. Am văzut-o cum se

ghemuiește în fotoliul plesnit, sau mai bine zis în ce rămăsese din el după trecerea vandalilor, ca o pisică. Dacă ar fi început să toarcă, nu m-aș fi mirat, deși ar fi trebuit. Acum când era pesemne foarte obosită, ceva din asprimea chipului ei dispăruse. M-am mirat cum o femeie voinică, așa cum era secretara mea, se poate mici într-atâta» – chiar și-n aparență – și cu mirarea aceasta m-am întors la

Continuarea scrisorii lui Hagi Mer Histapes. „Dar cine îți cere onorabile să faci moarte de om?" mi se răspunse. „Domnule Sorin Bucătaru (acesta e numele meu adevărat), nu numai că nu-ți pretindem să omori pe cineva, doamne ferește, suntem persoane foarte onorabile, ci dimpotrivă, vei câștiga un teanc de bani cu condiția *să nu faci nimic*. Ia-ți prin urmare pardesiul și să mergem într-un loc mai liniștit și mai curat..."

Și astfel se face că am ajuns, cu automobilul, nu pe jos, la terasa luxoasă a hotelului „Capul Horn" de pe malul Begăi. Acolo, deasupra fiecărei măsuțe era deschisă câte o umbrelă cât o parașută, și la fiecare masă ardea un beculeț albastru cu abajur, asta nu contravenea camuflajului. Chelnării umblau ca pe arcuri. Demult nu mai frecventasem o astfel de cârciumă selectă, și pentru a face față onorabil încercam să-mi alung din cap aburii alcoolului acumulați în cârciuma aia ordinară, și-n toate celelalte cârciume de-a lungul nostimei mele existențe de actor. Încercam, de asemenea, să prind de ce accentul celor doi domni îmi sună ușor nu știu cum, deși vorbeau la fel de corect ea și Vraca sau Calboreanu.

Între timp fusese adus un platou, nu scrumbii puturoase, ațoase și ieftine, ci gustări ca la un festin regal și băuturi fine. Nu pot rezista când văd o mâncare bună, domnule Clementi! Aceasta a fost pierzania mea. Mi se întinse un toc rezervor și o hârtie. „Scrie, domnule Bucătaru!" „Ce să scriu?" „Cum ce, demisia către trupa d-tale de saltimbanci".

Îmi veni să râd: ăștia doi, noii mei amici, parcă ar fi nemți, mereu cu hârtia și formalitatea. Le-am spus că la noi, când părăsești trupa, nu dai nicio demisie, îți iei dopul din cuier și dispari. Noilor mele cunoștințe chestia asta le plăcu grozav. Acum înțeleg de ce. N-aveau chef ca ăilalți colegi-actori să știe cum și în ce condiții mă fac nevăzut.

Încetul eu încetul, mai bând, mai mâncând, eu mai ales mâncând, mi-au dat a înțelege cam ce doresc ei de la mine. Și cam ce doreau? Să devin, din jerpelitul actoraș Bucătaru, elegantul, misteriosul, foarte vorbărețul (însă cu cât vorbeam mai mult, trebuia să spun mai puțin) domn Hagi Mer Histapes, milionar de origine probabil orientală, care se va retrage din

vânzoleala acestei lumi războinice și frivole, lume din ce în ce mai cuprinsă de flăcări, în discretul oraș O., și nu chiar în oraș ci prin apropiere, în munți la luxoasa cabană numită BLANCA.

Va umbla vorba (însă nu eu desigur, voi lansa zvonul), că domnul Histapes a adus cu sine o colecție de pietre prețioase de o valoare inestimabilă, printre ele aflându-se, probabil, „Marele Mongol", „Marele Diamant Albastru" și „Ochiul Sathanei", diamantul papei Clement al nu știu câtelea, toate puse la loc bun: le-a îngropat probabil. Undeva prin peșterile ce se află cu sutele în așa-numitele „Chei de Sare" de lângă BLANCA.

Auzind toate acestea, mă pusesem iarăși temeinic pe băute. La un moment dat mă convinsesem că e un fel de delir alcoolic. Mai trecusem prin astea. Totuși cred că am apucat să și întreb: De ce aveți nevoie tocmai de mine? Cred că mi-au răspuns cam așa: Ne este necesar un actor bun, cu fizicul d-tale… Le-am mărturisit că sunt un actor destul de prost, ei au lăsat-o moale și mi-au zis că de fapt nici nu le trebuie un geniu – un geniu poate le-ar fi încurcat planurile și, în sfârșit am pus întrebarea: ce înseamnă toate acestea?

Au răspuns cam așa: o mică manevră de bursă, bancaro-financiară și nu mai știu cum, din care patronii noștri, și noi, și d-ta, cu toții, vom câștiga mulți, mulți bani. După ce acțiunea va lua sfârșit, fiecare va fi liber să plece unde dorește, cu agoniseala sa, s-o sugă în liniște. Și cu cât puneam mai puține întrebări, cu atât mai bine… Oare nu câștigul mă interesa?

Am fost toată viața un coate-goale. Toată viața am jinduit să am bani și să nu știu ce să fac cu ei – atât de mulți să fie. Mi se oferea acum, mie, unui actor fără niciun fel de viitor, să joc rolul unui bogătaș, și mai ales să duc efectiv o viață de bogătaș!

Ce aș fi putut spera mai mult? Am acceptat, firește că am acceptat. În zori, înainte de a se lumina de zi, am părăsit orașul într-un automobil confortabil, către o destinație necunoscută, bineînțeles fără să-mi iau rămas bun de la colegii de trupă. Aceia mai bine că nu știau ce s-a întâmplat cu mine, și pe de altă parte, regrete deosebite nu resimțeam că mă despart de ei fără o strângere de mână. Astfel, eu, prozaicul, omul totdeauna luat peste picior, intram direct în mister…

În mister am intrat, însă n-a fost simplu să intru în pielea nobilului milionar oriental Hagi Mer Histapes… Călătoream tot timpul de la un oraș la altul, în aceeași limuzină neagră cu motor silențios. Ai fi zis că nici nu are motor.

Cei doi însoțitori ai mei, dl. *a* și dl. *b* îmi sondau pe îndelete cunoștințele și se declarau tot mai satisfăcuți constatând că nu am niciun fel de cunoștințe – nu mă refer la oameni ci la

cultură. Le convenea de minune că sunt un ignorant. Mă educau cu tact, cu multă răbdare. M-au învățat totul, chiar și cum se mănâncă o găină într-un local de lux. Uneori mă gândeam că vor să mă parașuteze în America!

S-a stabilit că nu-mi este permis să port niciun fel de conversație, cu excepția a două teme, teatrul și pictura – domenii în care eram liber să îndrug orice fel de trăsnăi îmi treceau prin cap. Politica, economia, geografia, astronomia chiar, îmi erau strict interzise ca subiecte de discuție. Însă nici nu-mi părea rău! N-aveam idee și nici nu-mi pasă de politică, economie, geografie, istorie, și de multe altele, precum vulcanologia.

Veni și data când au stabilit că reprezint perfect pe inexistentul Hagi Mer Histapes – idiotul plin de aere, milionarul care face pe naivul sau pe șiretul, greu de stabilit, vorbărețul ce trăncănește neîncetat, fără a spune nimic.

Nu-mi era greu să vorbesc mult și să nu spun nimic.

Asta făcusem toată viața, și… (indescifrabil, m-am chiorât degeaba, folosind și lupa, dar imediat vine și explicația), domnul *a* a bătut la ușa toaletei: „Te simți bine, domnule Histapes?" „Nu tocmai", i-am răspuns, dar imediat am și ieșit. Ceea ce urmează, scriu în „rundul următor". Spuneam că nu-mi era greu să vorbesc mult fără să spun nimic, ah gândurile mi se încurcă, sunt pândit!, asta făcusem toată viața… și nu sunt puțini cei care au un exercițiu la fel de bogat ca și mine în această privință. Nu-mi era greu să mănânc enorm, aproape fără încetare, cât timp nu dormeam, asta NU făcusem toată viața, prea des mă culcam eu burdihanul chiorăind, iar acum mă răzbunam cu vârf și îndesat pentru zilele și nopțile mele de foame.

Nu-mi era greu să înșir la nesfârșit idioțenii pe seama teatrului și picturii, dar în curând am simțit cum se strânge împrejurul meu un cerc de oțel… Dar ce e oțelul?! – cel puțin poți să-l pilești, sau să… (indescifrabil). Cercul meu de la BLANCA era însă (indescifrabil) și (indescifrabil).

Mai întâi la BLANCA a apărut maiorul Maximilian Clemir, acest filfizon elegant, distins și frumos. Iar apoi, de undeva, din iad cred, a coborât și pretinsul infirm Paul Delun! Ambii se află aici din cauza mea și pentru mine! Posibil că unul vrea să mă ucidă, celălalt să mă apere, sau ambii vor să mă ucidă, sau ambii să mă apere, dar de ce să mă ucidă și de cine să mă apere? De cine? De domnii *a* și *b?* Posibil. Domnii *a* și *b* se poartă cu mine într-un mod pe care nu-l pot califica – în exterior foarte politicoși, iar când mă aflu în cameră la mine,

unde a fost pus un radio, sunt obligat, câtă vreme nu dorm, să audiez cele mai absurde emisiuni, de pildă „Ora răniților” și „Discul U.F.A.” la București, apoi Londra, dar ce anume?, emisiunea în limba germană, pentru germani, în care Hitler și ceilalți sunt batjocoriți, apoi Radio Berlin, emisiunea propagandistică în limba engleză, în care e făcut cu ou și cu oțet Churchill… Eu nu cunosc engleza, de unde, însă unul din cei doi domni îmi traduce cuvânt cu cuvânt. În principiu, socoteam că *a* și *b* îmi sunt prieteni – acum nu mai știu ce să cred. Mă gândesc în același timp că și Clemir și Delun, urmăresc să mă omoare – amândoi din același motiv, sau din motive diferite? – dar în acest caz de ce nu colaborează, de ce se poartă ca și cum ar fi rivali, sau inamici, sau mai știu eu ce?

Domnule Clementi, iartă-mi gândurile încurcate, dar în situația mea… în timp ce domnii *a* și *b* alcătuiesc cel dintâi cerc de oțel, adevărate cătușe, adevărate lanțuri prinse de gleznele mele, de gâtul meu, ceilalți doi, Paul Delun și maiorul Clemir s-au constituit în cercul al doilea și al treilea, însă n-aș putea să numesc care este al doilea decât din punct de vedere cronologic: cu știrea mea maiorul apăruse la BLANCA înaintea odiosului de Delun.

Însă există și un al patrulea cerc, absolut invizibil, mult mai subtil și poate cel mai amenințător, după cum îmi spune mintea mea puțină, *cercul legendei create în jurul meu.* Fusesem prevenit că aș fi „milionar”, că undeva pe-aici mi-s ascunse comorile. (Dar de ce nu la o Bancă? Fiindcă sunt nesigure, băncile, Ghiță Spărgătoru, cu o „gură de lup” poate face oricând o gaură! De ce nu în Elveția, țară neutră, eminamente pașnică? Fiindcă nu se știe cât timp va rămâne neutră, și dacă nu va fi cotropită conform planului „Seelöwe” care se și află în seiful lui Keitel. (Histapes face o confuzie, planul „Seelöwe” se referea la cotropirea Marii Britanii, n.a.).

Știam că trebuie să fiu discret asupra originii mele, dar nu atât de discret ca să nu amintesc vag uneori că vin „de undeva din Orient”; că vorbesc bine limba țării fiindcă odinioară tatăl meu condusese o „Reprezentanță” la București, iar eu, ca fiu bun, îl ajutasem ani în șir, mulți ani.

Persoanele care țineau să mă cunoască, eventual să ciocnească un pahar cu mine, erau triate de cei doi critici de artă ca de niște secretari zeloși. Eu n-aveam niciun cuvânt de spus, se presupunea că dispozițiile mele fuseseră date dinainte. De precizat însă că nici Paul Delun, odiosul, nici Maximilian Clemir, filfizonul ipocrit, n-au încercat o singură dată de a avea „onoarea” de a bea cu mine la aceeași masă, cu atât mai

suspect, cu cât toți ceilalți, de toate categoriile, oameni înstăriți sau ruinați, deștepți sau săraci cu duhul, actorași, vagabonzi sau pur și simplu poeți, atrași de strania mea faimă, considerau că l-au apucat pe Dumnezeu de picior dacă ajungeau să schimbe o parolă cu mine, ca să nu mai adaug că și posibilitatea de a da pe gât ceva fin în contul meu nu era de neglijat. Numai că, de cele mai multe ori paznicii mei, cu prestanța lor lugubră, se opuneau categoric. În principiu eram o persoană aproape intangibilă.

Există totuși un șir de indivizi cărora li se permite accesul la masa mea, printre aceștia, câteodată, unii vizitatori întâmplători ai BLANCĂI, aflați în treacăt, apoi aș aminti un om deosebit de neplăcut, ca o hienă, care lucrează la poliție, Tulea, și care n-ar trebui să se afle în rândul apărătorilor dreptății, ci de partea cealaltă.

A mai binevoit să converseze cu mine – a zăbovit doar câteva minute –, un înalt ofițer german, în civil, care vorbea excelent românește, Kornike sau Kornikre, extrem de politicos și stilat, un *atașat cultural* pesemne. I-am vorbit despre pictură. El a avut cuvinte de laudă pentru faptul de a-mi fi ascuns „aici undeva" bogățiile, acum când Europa urmează să fie devastată de „arma de răzbunare" pusă la punct în laboratoarele secrete ale Reich-ului.

În sfârșit, din motive neclare, printre cei care au fost admiși la masa mea se mai numără și unul Surducan, maestru de vânătoare, ca și fiul său, filosof. De la ei am aflat despre Lupul Șchiop.

Am sperat că pentru a mă mai distra puțin, temnicerii mei pregătiseră o partidă de vânătoare, deși nici măcar nu știu *pe unde* se încarcă o armă. Nici vorbă de așa ceva. În schimb Surducan, tânărul mi-a adresat o întrebare: e oare adevărat că peștera, unde mi-am îngropat comorile, e păzită de o droaie de șerpi veninoși?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite și mi-a dat fiori, de șerpi veninoși nu auzisem, însă cum sunt actor, deși actor prost, m-am mulțumit să mimez un surâs vag, dând a înțelege că acesta e un subiect care nu se discută, junele nu s-a prins, însă un cot violent și cât se poate de vizibil primit din partea tatălui, în coaste, l-a făcut să tacă. Mai târziu bătrânul Surducan mi-a povestit că are ceva la ficat și e pe ducă, de-aia bea cu plăcere și fără regret, și tot de la același om, maestrul de vânătoare, am aflat câte ceva despre poveștile neverosimile care circulă prin partea locului, bunăoară chestia cu buha cea bătrână Madame Clementa. Despre întâlnirile dintre Paul Delun și Lupul Șchiop,

tot de la bătrân am aflat – dar și de la alții.

Trebuie să fac o paranteză, domnule Clementi. Scrisoarea e lungă, te va plictisi, iar eu o scriu în reprize, dar poate că scrisoarea asta e un testament – deși nu am de lăsat nimic, nici renume, nici comori păzite de șerpi veninoși.

Fiind un sărman actor de mâna a patra, în trupe tot de mâna a patra, mereu tânjeam după bani și după o haleală suculentă. Beneficiam în schimb de libertate, întreaga libertate de care se poate bucura un om pe acest pământ. Devenind „milionar", în condițiile cunoscute, în schimbul patului moale și a meselor încărcate, am plătit cu libertatea. Începeam să duc dorul zilelor mizere de actoraș flămând. Am protestat pe lângă temnicerii mei, și ei, drept concesie, m-au dus cu automobilul la oraș, la localul numit „New-York", unde pe lângă o mâncare infectă, și o băutură de nebăut, îi spune „Panteră", am înghițit un spectacol la fel de indigest ca și oricare din reprezentațiile la care participasem odinioară. Mi s-a spus că baletul acela sau ce va fi fost se numește „La Goulue dansează cu Chocolat", inspirat din tablourile unui pictor Touluse-Lautrec. Cum lacunele mele în materie de pictură sunt profunde ca văgăunile din munți, am cules informații în scopul de a avea încă un subiect de conversație, fiindcă pe toate le epuizasem.

Cu prima ocazie m-am apucat să înșir trăsnăi pe seama lui Lautrec, iar printre altele că un astfel de tablou, „La Goulue dansează cu Chocolat" există, și se află chiar în posesia mea, bine dosit.

Minciuna mea îl enervă crunt pe dl. *a* și-l amuză teribil pe dl. *b*. Între cei doi paznici a avut loc o foarte aprinsă și complicată discuție, *în limba germană,* pe care o cunosc la fel de bine ca și hindusa… Nu știu la ce concluzie au ajuns. Totuși mă lăsară să trăncănesc și mai departe pe seama lui Lautrec, și am făcut-o, numai ca să-l enervez pe *b,* el îmi e cu un dram mai antipatic decât *a.*

Între timp sila față de temnița mea luxoasă creștea, amplificată de frică. FRICA!!! Mi-am dat seama că sunt doar o unealtă neînsemnată a unui mare mecanism. A unui mecanism diabolic… Din privirile lui *a* și *b*, din manevrele lui Maximilian Clemir și Paul Delun, simt că se apropie ceva, nu e ceva bun pentru mine, în orice caz!!

Simt că în momentul când voi deveni inutil sau inoportun, mecanismul cel diabolic mă va elimina. Nu expediindu-mă cu buzunarele doldora de arginți, ci cu creierul plin de plumbi. (Bietul – mă gândii. Varianta arsenicului nu i-a trecut prin cap!)

Îmi este teribil de FRICĂ!!! Ajutați-mă! Ajutați-mă!

Am cerut temnicerilor mei să mă ducă iarăși la acel grețos spectacol de la „New-York”, unde, am mințit, m-am delectat pur și simplu. Mi-au promis. Chiar pentru astă-seară. Dacă mă voi însănătoși… Scriu aceste rânduri cu speranța că se vor ține de cuvânt.

Există acolo posibilitatea ca oaspeților de vază, una din vedete să-i acorde un dans. Așa e obiceiul. Cum sunt un oaspete de vază, un „milionar”, cum am devenit „specialist” în Lautrec, voi cere să dansez cu fata aia, „La Goulue” care are o înfățișare cinstită. Sper să-i pot strecura plicul. Sper să accepte să vi-l transmită. O voi plăti, căci am bani. Altă posibilitate nu există. Nu există. Ajutați-mă! Ajutați-mă! MI-E FRICĂ!!!

(fără iscălitură)

Am luat foițele de hârtie și le-am ars pe rând, risipind până și scrumul, așa cum cer bunele tradiții. Mă întrebam: oare Dorina Giman o fi acceptat banii lui Histapes – nu pomenise nimic despre asta. Gândeam: iată niște rânduri scrise nu de un om mediocru ci de unul cu minte pătrunzătoare. Nu suficient de pătrunzătoare ca să priceapă încă de la început că va servi drept momeală. Pentru el lumea asta mare, oriunde s-ar fi aflat, continua să fie un teatru mic – așa cum fuseseră toate teatrele prin care trecuse.

Gândeam: dar dacă e o capcană? De ce în scrisoarea sa Histapes nu pomenise nimic despre încercarea de a mă găsi și de a-mi vorbi personal? Și cum de i se permisese să vină singur?

I-am zis lui Clem:

— E necesar să-i mai fac o vizită băcanului Pop. Mă aștepți aici sau vii cu mine?

— Mâncăm iar? Nu te refuz!

— Nu știu dacă mâncăm. Vii?

— Scrisoarea a fost lungă. Dar a fost și interesantă?

Se înnoptase de-a binele când am revenit la reședința băcanului Pop. Singur. După o cumpănire, mi-am zis că e mai bine ca fata să mă aștepte jos, în mașinuța Bugatti, chiar și-n mirosul acela de piele murdară și gaze arse, mai bine decât în biroul de la etajul doi unde mirosea a cutremur.

L-am fixat pe băcan atât de intens că privirea mea trecu prin el, străpunse peretele din spatele său și trecu dincolo, în sălița unde se bea și se mânca. Pot zice că am văzut *prin perete* tot ce se petrecea acolo, aproape fiecare mutră, însă nu mă interesa. Mă interesa doar mutra băcanului, însă Pop nu părea impresionat. Niciun băcan Pop nu e niciodată sincer impresionat, chiar atunci când vrea să lase impresia, dar poate că sunt rău!

Aici, cu domnul Pop eram singur. L-am întrebat cât de sincer fusese istorisindu-mi povestea cu domnul cel mare și gras care se interesase de adresa mea. Ce omisese și ce adăugase? Grăsunul fusese singur, sau îl însoțeau cumva alții doi, mai mărunței?

Lui Pop începură să-i iasă ochii din cap, jurându-se că nu schimbase o iotă din adevărul adevărat. Se jură pe o serie de lucruri sfinte. Dacă s-ar fi jurat pe borcanele de castraveți murați din rafturi, cred că ar fi fost mai convingător – însă, oricum, aproape că m-a convins.

În minutul următor îmi săriră mie ochii din cap, încercând să-mi amintesc o particularitate a lui Histapes care să sară în… ochi. De care neapărat să-și amintească și Pop. Băcanii Pop au spirit de observație, se știe.

— Avea – am pus întrebarea – domnul acela, când și-a turnat trei halbe în burdihan fără să clipească, un neg mare, cam la un centimetru deasupra rădăcinii nasului?

Aceasta era o întrebare-capcană, Histapes nu beneficiase de niciun neg pe față.

— Sigur, nu, răspunse Pop, fără să clipească.

— Dar un semn pe obrazul drept, un semn negru, ușor alungit, din care răsăreau două sau trei fire de păr?

Tot capcană, și tot răspuns negativ din partea băcanului.

— Dar vreo cicatrice prin vreun loc oarecare, pe frunte, bărbie, gât?

Nu, nu, și nu.

— Dar părul?

— Negru. Des. Lins.

— Dar undeva în păr vreun zbenghi cenușiu?

Întrebare importantă!

— Nu, nimic, negru peste tot, mă asigură Pop.

— Niciun firicel alb, la tâmple, pe creștet, deasupra frunții? Te rog gândește-te bine domnule Pop!

— La sigur! Niciun firicel alb! Puteți avea încredere în ochii mei!

În ochii lui, da. Însă în cuvântul lui? Histapes avea tâmplele frumos încărunțite, așa cum îi stă bine unui bărbat de vârsta lui. Nu-mi vine să cred că le încărunțea artificial. Mai curând își cănea cu negru părul, cu excepția tâmplelor, lăsând cenușii tâmplele, dintr-o cabotină pornire. Așa era firesc pentru unul ca el. În orice caz, când l-am văzut mort de-a binelea în adăpostul lui Pavel Danciu-Bursucu, Histapes avea acele zbenghiuri cenușii-albe la tâmple, iar restul părului, negru ca gândurile cele mai rele ale unui bandit.

Ar reieși că omul care-l vizitase pe băcan nu fusese Histapes-Bucătaru, ci un altul ce-i semăna întrucâtva ca alură? Mă tot gândeam cine ar fi fost în stare de o asemenea stângace manevră? Poliția? În ce scop? Nu-mi venea să cred, deși n-ar fi fost exclusă posibilitatea în

cazul că acțiunea aparținuse unui dobitoc de talia lui Tibi Tulea. Să fi vrut să descopere în felul acesta *o poliție întreagă* biata mea adresă particulară? Dar în acest caz de ce mai fusese necesară vizita la băcanul Pop – întrucât H., „idiotul" de serviciu la „Centrală", oricum îmi divulgase adresa?

Nimic nu se potrivea.

Sub privirile părintești ale băcanului Pop mi-am turnat și eu o bere în burdihan, la botul calului, și am continuat să-mi învârt mintea. Să încercăm altă variantă: *ceilalți,* paznicii *adevăratului* Histapes, încercaseră ei să dea ochi cu mine, dar și-n acest caz vizita la Pop era superfluă, căci *ei* aveau deja adresa, obținută telefonic, iar băcanul Pop era ultimul om căruia să i te adresezi dacă țineai cu orice preț la discreție.

Am ajuns la concluzia că rămânea o singură variantă, una singură parcă stătea în picioare, deși cam strâmb și anume că *ei,* sau *ceilalți* sau *răsceilalți,* încercaseră să lase impresia că Histapes voise să ia contact cu mine și trimiseseră în misiune un fel de dublură să se afișeze la Pop, fiind convinși că acesta îmi va transmite evenimentul ca și semnalmentele omului (nu îndeajuns de puse la punct, totuși) după cum s-a și întâmplat. Numai că Pop lăsase să se scurgă un număr de zile. Întâmplător?

Dar dacă am lua-o așa: un binevoitor voise să mă avertizeze în felul acesta că adresa mea e cunoscută, și de asemenea e cunoscut interesul ce-l port lui Histapes?

Dar îi purtam eu vreun interes lui Histapes? Hm!

Însă, excluzând „binevoitorul" – nu prea cred în binevoitori! – revenind la *ei,* mă întreb ce urmăreau? Să mă determine la rându-mi să încerc a-l căuta și găsi pe Histapes, pe adevăratul Histapes, acolo la el la BLANCA, sau poate, mai târziu, în adăpostul din grădina lui Bursucu, și să-mi las acolo câteva duzini de amprente, pentru ca apoi… Era o idee simplă, dar de multe ori acestea sunt și verosimile. Mda, mda, mda… „Ploaia toamnei bate tobaaaaa…", și cu acest „aaaa", m-am înapoiat la automobil. Clem deschisese ambele portiere, și prin ambele ieșea câte o șuviță de fum, semn că fata fuma. Sunt un băiat deștept, sau nu? De la o anumită distanță, așa cu ambele uși deschise, Bugatti părea un fel de cărăbuș care încearcă să decoleze.

— E veselă viața alături de tine, șefule, murmură secretara. Ai descoperit încă ceva senzațional?

— O întindem la BLANCA, i-am răspuns. Acolo cinăm. Acolo dormim. Și, cine știe, poate că acolo și murim.

— Dar înainte de a muri, să cinăm cel puțin la fel de solid ca la băcanul Pop, pretinse Clem. N-am avut nicio obiecțiune.

Treizeci de mii de draci! Ce era cu vizita lui „Histapes"? Poate că o capcană mă aștepta la BLANCA, și exact într-acolo mă îndreptam, și

încă de bunăvoie.

Oare nu cumva începeam să înnebunesc?

22. Să nu fi avut atâtea gânduri care toate se încălecau, se descălecau, și în orice caz se băteau cap în cap, aș fi putut să admir în voie peisajul. Merita. Serios că merita! Deasupra munților Luna făcea o figură de zile mari. Mai bine spus, de nopți mari. Parcă nici n-ar fi fost Luna „noastră", ci a unei alte Planete, numită nu Pământ ci cumva mai fain, o planetă grandioasă, bună, fără Tibi Tulea și Sig heil, însă neapărat garnisită cu Lupi Șchiopi și indivizi interesanți și misterioși precum Paul Delun sau Maximilian Clemir.

Drumul urca pieptiș, și între, două viraje, am întrebat:

— Ascultă Clem, ce fel de om era totuși Bursucu?

— Dar credeam că ți-am explicat, spuse fata. Acum, glasul ei părea că se ridică dintr-un infern unde singura preocupare a demonilor nu era să-i tortureze pe muritori – prea simplu! – ci să-i obosească încetul cu încetul. Dar poate că aceasta și e tortura cea mai subtilă, care ni se și cuvine.

În anumite împrejurări îți vin anumite idei. Împrejurările determină ideile. Să nu mă fi aflat în mijlocul acestei nopți mărețe, ci în puchinosul meu birou întors cu susul în jos, nu mi-ar fi răsărit următoarele gânduri, sau nu le-aș fi formulat atât de ferm.

— Totul e frumos, Clean! i-am zis secretarei. Natura e minunată, privește! Tu ești o fată frumoasă. În general, viața e frumoasă, deși oamenii, în orice caz o bună parte din ei, fac tot posibilul pentru a o murdări. Dragostea e frumoasă. Nimic în lume nu e mai minunat decât dragostea!

— Ce e cu tine, șefule? Îmi faci curte?

— Nu ești de acord cu mine că dragostea e minunată?

— Se poate, murmură fata. Însă eu n-am avut ocazia să constat. Tu?

— Acum vorbim despre tine!

Clementina Damian pronunță aceste cuvinte stranii:

— Eu nici nu exist…

Am privit-o. Profilul ei era dur și străveziu totodată.. Am reluat, necruțător, deși-mi era milă de ea:

— Tu *nu l-ai iubit pe Bursucu*! În timp ce vorbeam, Luna plutea în întâmpinarea noastră. Am continuat: Deși nu-l iubeai, după uciderea lui, ai venit la mine ca să lămuresc condițiile în care a murit.

— Grozav de multe eforturi ai depus până acum în acest sens!

— Poate că totuși ceva am făcut, Clem! Însă tu nu l-ai iubit, Clem! Poți să-mi dai un răspuns convingător?

Vocea fostei dansatoare de la „N-Y" ar fi înduioșat cred și un ghimpe, sau o mărăcină. Pe mine, nu. Însă ce mi-a spus, mi-a săltat

pulsul de la 66 la 110.

— Doamne! Înainte de a fi ucis, a fost torturat, *sărmanul de el!*

Clementina, fata asta solidă și dură căzu cu fața în palme; de surpriză era cât p-aci să uit să iau o curbă. Să economisesc o curbă. Cei care au ținut un volan în mâini, înțeleg ce vreau să zic.

— Torturat? *Torturat!* Îmi ceri să dezleg o enigmă, pe care toți puternicii orașului țin s-o mențină îngropată cu orice preț (o și dezlegasem în proporție de cinzeci la sută), iar tu de fapt ești aliata lor. Nu-mi spui nimic. Nu-mi spui adevărul. M-ai mințit din prima secundă. De unde știi că a fost torturat?

Clementina căută o țigară „Staffel", nu reuși, deși avea buzunarele pline de ele, și plânse:

— Când găsești un om cu unghiile scoase – tu știi cum arată un deget cu unghia smulsă? – știam! – cu limba răsucită în gură și aproape smulsă, cu arsuri la tălpile picioarelor, la burtă și la… cu degetele rupte, răsucite, întoarse pe dos, cu ochii ieșiți din orbite, ce altă concluzie poți să tragi? Singur și-a făcut-o? Singur?

— Dar tu, mincinoasă mică (avea unu șaptestrei înălțime) mi-ai vorbit despre toate acestea când m-ai „angajat"?

Tăcerea lui Clem se putea compara cu tăcerea Lunii, într-o noapte tăcută. Am oprit mașinuța pe dreapta (că pe stânga se circulă numa-n Englitera și colonii), m-am așezat pe un smoc de iarbă, și am ascultat cum își fac de cap greierii. Ciudate ființe. Le doare-n cot de noi, oamenii! Trăgeam din țigară cu îndârjire – tot un „Staffel", ca și cum peste un minut ar fi trebuit să se producă un mic *fin du monde* – și nici nu eram cine știe cât de convins că nu va fi așa! După un interval, exact când ar fi fost necesar ca să se producă evenimentul de care am pomenit, Clem veni și se așeză lângă mine. Noaptea era înaltă și parfumată. Părul secretarei mele, adunat într-un coc aproape la fel de înalt ca și noaptea, emana un parfum discret, ultima lansare a firmei pariziene „Jean & Jean". N-aș putea să precizez care dintre parfumuri mă delecta mai mult, al nopții, sau al franțujilor.

— Ce mai vrei să știi?

— Un om normal nu se automutilează, în orice caz nu mai are apoi și puterea de a-și trage și un glonte în cap – asta e unu. Dacă își întoarce pe dos degetele, nu mai are cum apăsa pe trăgaci – pricepi?

— Cum să nu pricep? suspină Clem.

— Ca să-ți explic mai bine, deși nu cred că ar fi necesar, fiindcă tu, fetițo, îmi ascunzi adevărul, când omul e decis pentru așa ceva, între automutilare și sinucidere, omul începe cu prima, se sinucide, înainte de a se automutila, însă Pavel Danciu-Bursucu nici nu era omul care să se sinucidă, și nici să se automutileze.

În al doilea rând, tu nu puteai să-l descoperi pe fostul tău prieten schingiuit și mort, fiindcă acei care o făcuseră, îl torturaseră și-l

uciseseră, aveau toate motivele să ascundă urmele, dacă nu ale morții, cel puțin ale torturii.

Clem tăcea, fumând încetișor, ca o pisică.

— M-ai mințit, Clem. În ce punct anume m-ai mințit? Nu mi-a răspuns. Prin urmare, în locul tău, eu trebuie să vorbesc. Tu, Clem, *ai asistat* la schingiuirea lui Pavel Danciu, zis Bursucu.

Tăcea. Îi auzeam respirația. Îmi auzeam și bătăile propriei mele inimi, ceea ce nu e bine. Zic ei, doctorii, că nu e bine să fii conștient de existența propriei tale inimi, dar tot ei afirmă că e dăunător să fumezi, să bei, și…

— Ai de gând să spui ceva, Clem?

— MI-E FRICĂ!

Mi se pare, cu aceleași cuvinte se termina și scrisoarea lui Histapes. Dacă e să fiu sincer, și mie-mi era frică.

M-am dus să controlez în mașină dacă n-aveam ceva de băut, am aprins o țigară și m-am întors lângă secretară. Iată o rimă cu totul involuntară. I-am întins și lui Clem un „Staffel", gata aprins. Ar fi meritat să i-l dau și gata fumat.

— Dar să vii la mine, să-mi furnizezi date false, să mă implici în acest joc care e mai periculos decât dacă te-ai plimba cu un butoi cu dinamită între două cuptoare de unde sar scântei – nu ți-a fost frică?

Clementina răspunse privind fix înainte – dracu știe ce vedea acolo!

— Aveam nevoie de un om căruia să-i pot vorbi…

— Nevoie de un om, *nu de un detectiv particular,* așa trebuie s-o iau? Sau cum, altfel, Clem? Spune! Spune tot!

— Impresia mea era că detectivii particulari sunt chiar oamenii cărora le poți vorbi… despre orice..

— Și medicii, Clem, și medicii. Cu medicii poți discuta chiar și despre chestii mai jenante, cum ar fi bunăoară o boală venerică. M-am uitat la ceas. E scurt timpul, Clem, și acum îți ofer ultima ocazie de a-mi spune adevărul, altfel drumurile noastre se despart și pe deasupra… ei bine, pe deasupra te și concediez din postul de secretară! Mă grăbesc! Închipuiește-ți că am un caz, un MARE CAZ, un UNIC caz, așa cum se ivește o singură dată în calea unui om, și trebuie să-l dezleg, cu orice preț, chiar cu al vieții. Întâmplător am impresia că moartea lui Bursucu e în tangență undeva cu MARELE CAZ al vieții mele…

Povestește autorul. — Voi încerca să nu fiu mincinoasă, vorbi Clementina Damian, cu toate că întreaga viață am fost obligată să mint, de nevoie, de frică… Dar mai bine întreabă-mă! Chiar și la școală eu preferam ca profesorul să pună întrebări – și știi de ce? întrebările conțin o parte din răspuns, sau chiar începutul răspunsului. Cu alte cuvinte, „șoptește-mi!"

— Deci să mă mint pe mine prin gura ta?

— Fii rezonabil, șefule, fii rezonabil. Pe tine voi încerca să nu te mai mint. Clem întoarse fața și-l privi în ochi pe „șef”.

— Sper! zise Clementi, și deveni brusc atent la vocea sa. Când l-ai cunoscut pe Bursucu?

— Acum doi ani lucram la o prăvălie din strada Grădinilor, învecinată cu strada Morii, unde locuia Pavel Danciu. El venea uneori pe acolo să-și cumpere țigări, marmeladă, pâine, drojdie de bere (îi plăcea să-și pregătească „brânzoaice”) și m-ai schimba câte o vorbă, două cu mine când lipsea patronul. Propriu-zis nu încerca să mă curteze. Într-o zi m-a întrebat dacă vreau să mă fac dansatoare și m-a dus la împuțitul de Dady Berca. M-a prevenit că trebuie să fiu drăguță cu acela…

— Și ai fost?

— Altfel nu mă primea în „balet”.

— Înțeleg… Și?

— Am prins destul de repede șmecheriile lor „artistice” nu trebuie nici mare talent, nici inteligență. Acum câștigam mai mulți bani, aveam distracții, însă deseori se întâmpla să tânjesc după zilele când tăiam și cântăream salamul de cal în prăvălia de pe Grădinilor…

— Lasă literatura, Clem!

— Bursucu apărea uneori pe la „N-Y”, numai în treacăt se mai uita la mine, mă cam miram că nu-și cere și el plata, până ce într-o zi îmi spune, așa ca să nu audă nimeni, că are neapărată nevoie de ajutorul meu. Asta s-a întâmplat cu vreo patru săptămâni înainte de moartea lui. I-am zâmbit și l-am întrebat despre ce e vorba.

— Stai puțin, până atunci nu-ți acordase nicio atenție? întrebă Clementi.

— Nu-mi acordase decât câte un salut foarte respectuos.

— Atât de scurtă a fost legătura voastră?

— Nu știu dacă așa ceva se poate numi o legătură… M-a dus cu o birjă până la el acasă, a fiert cafea, a scos din cămară dulceață – de nuci verzi – ai fi zis că e un mic meseriaș, tinichigiu, poate, care își duce viața lui tihnită. De unde să-și închipuie cineva dinafară că e în legătură cu trupa lui Dady Barca și recrutează fete pentru dans și pentru alte scopuri.

— Despre ce-ați discutat?

— Nu știu. Despre nimic.

— Bursucu îți declarase că are mare nevoie de tine!

— Dorea să-mi cunoască locuința, așa că ne-am dus pe strada Lutherană și colega de cameră s-a evaporat ca să facă pe discreta. Colega asta a mea, Marcela Muki, tot din „balet”, nu era de găsit aproape niciodată acasă, ziua, cu atât mai puțin noaptea, iar până la urmă s-a și mutat, cum parcă ți-am spus. Bursucu, liniștit, mereu

păstrând o distanță față de mine, s-a așezat într-un fotoliu, a aprins o țigară și mi-a întins o cheie. „Pentru ce?” l-am întrebat. „Ca să poți veni la mine când vrei.” Am luat cheia, deși nu prea înțelegeam. Apoi Bursucu m-a întrebat dacă am o cheie în plus a garsonierei mele și iarăși l-am întrebat pentru ce. „Ca să ne întâlnim o dată la mine, altă dată la tine, nu e mai interesant așa?” mi-a explicat el. Nu vedeam clar ce anume ar fi mai interesant, dar i-am întins o dublură de cheie, iar el a vârât-o în buzunar și s-a dus.

— Și v-ați întâlnit când aici, când dincolo?

— Da. De vreo câteva ori. N-avea niciun fel de pretenții de la mine. Făceam un fel de conversație: „Dar compotul de gutuie cum îl pregătiți?” Răspunsul meu era totdeauna „Nicicum”. Fiindcă nu pregătisem în viața mea niciun fel de compot.

— Nu erați *per tu?*

— Cu timpul ne-am făcut și *per tu,* însă mai departe n-am ajuns. După mai multe întâlniri m-am convins că-i țin doar de plictiseală. Nu era el, Bursucu, un fustangiu, poate că avusese destule motive să se scârbească de femei. Până ce, chiar în ziua morții sale, în hol la „N-Y”, se apropie tiptil, cu ochii la pândă, chiar ca un bursuc fugărit, și-mi șoptește cu o voce care nu mai era a lui…

— Nu putem rămâne aici toată noaptea! se răsti Clementi. Lasă frazele învățate din cărți! Ce ți-a șoptit?

— N-are rost să fii dur cu mine, șefule. Mi-a șoptit: „Vino la mine acasă la trei fix, neapărat, *trebuie să mă ajuți!”* M-am speriat, aș fi preferat să nu merg… însă m-am dus… doamne, de ce a trebuit să mă duc?!

Clean suspină dureros.

— Am intrat cu cheia *mea.* Bursucu fuma țigară de la țigară, privindu-mă fix cu ochii lui mici, terorizați, și am avut impresia că nu mai e în stare să vorbească, își pierduse graiul. Nu și-l pierduse, însă de frică nu-și mai găsea cuvintele. Tot a reușit să îngâne până la urmă că s-a băgat într-o mare încurcătură, și că, dacă aș dori, aș putea să-l salvez… N-am mai aflat niciodată cum aș fi putut s-o fac, adică să-l salvez, fiindcă l-am văzut sărind în picioare, holbat. Nu știu de ce crezusem până atunci că oamenii liniștiți rămân liniștiți orice s-ar întâmpla, și că furioșii sunt totdeauna furioși, chiar și-n somn. În orice caz, om mai calm decât Pavel Danciu nu întâlnisem.

David Clementi o întrerupse:

— Stop! Ai tot repetat că Bursucu era mic, ambițiile lui erau mărunte, perspectivele neglijabile. Cum poate un om cu ambiții mărunte să intre într-o mare încurcătură?

— Nu știu, șefule, răspunse Clem fără intonație. Eu ți l-am descris pe Danciu așa cum l-am văzut, dar cum era el în realitate… Iar despre „marea sa încurcătură” nu știu nimic, n-a avut când să-mi spună! Când

a sărit în picioare, omul totdeauna calm devenise un spectru al groazei…

— Iarăși începi?!

— Lasă-mă să vorbesc, șefule, dacă vrei să cunoști adevărul! Am văzut oarecândva un câine peste care căzuse oiștea căruței și-i rupsese șira spinării. Se târa, căutând împrejur, și la fel privea acum împrejur, cu aceeași suferința și groază, Pavel Danciu-Bursucu.

În dreptul casei lui se oprise un automobil. Trei oameni cu pălăriile lăsate pe ochi înaintau repede pe cărare.

— Au venit – sunt *ei!* a strigat Bursucu. Deși mic, pentru mine el a rămas mare fiindcă s-a gândit, așa copleșit de spaimă cum era, să mă salveze pe mine. M-a împins într-o cămăruță îngustă, un fel de hrubă plină cu toate câte se adună în casa unui om gospodar, a avut timp să-mi strecoare o cheie, să-mi spună să încui pe dinăuntru, apoi să evadez pe fereastra acelei hrube și să fug prin grădină, cât mai departe… Așa am și făcut, de unde era să-mi închipui ce avea să urmeze? Și chiar de mi-aș fi închipuit, chiar de aș fi știut, ce era să fac, să rămân? Am pătruns în niște tufișuri încâlcite unde ar fi fost imposibil să mă vadă cineva, la vreo treizeci de metri de casă și am așteptat…

— De ce nu l-ai ascultat pe Danciu și n-ai fugit „cât mai departe”?

— Nu pot să-ți spun exact, dar cred că din două motive: dincolo de tufe, până la gard, era teren descoperit, și acolo într-adevăr ar fi putut să mă vadă, până ajungeam la gard… și apoi, nu știu, poate țineam neapărat să aflu ce se întâmplă. Se auzeau glasurile, dar nu și ce spuneau. Apoi a răsunat un răcnet, foarte scurt, ca sugrumat. Pe urmă iarăși numai vocile lor… Dacă l-au chinuit cum l-au chinuit, cum de a putut să tacă sărmanul?

— Există „instrumentul” numit căluș, murmură Clementi.

— Se vede că după o vreme i l-au scos, fiindcă am auzit vocea lui, gemete, câteva cuvinte, și iar un strigăt întrerupt. A delirat o veșnicie și începuse să se însereze. Am prins niște zgomote, sfărâmau mobila, ciocăneau pereții, în sfârșit ceva a plesnit sec, ca la un pas de mine, și am fost sigură că se sfârșise: l-au împușcat. Tremuram. Dacă vor găsi urmele mele și mă vor căuta în grădină? Însă nu-i interesau niciun fel de urme. Nu știu ce-i interesa. Și nici măcar nu se feriseră prea mult, un vecin cu ureche bună ar fi putut prinde întreg tărăboiul, însă *oamenii aceia nu se temeau de nimic*! Ceasul meu – îl știi, iată-l – are cadran și arătătoare fosforescente, se oprise, deși era tras și nu era stricat. Poate că spaima se transmite și obiectelor, poate se oprise de frică – să nu-mi spui iar că fac literatură! Literatură! Ce e aceea literatură, și cum se poate numi ce am făcut eu mai departe?

Am auzit automobilul. Demarând. *Ăia* plecaseră. Nu m-am gândit că vreunul a rămas, la pândă, pe atunci nu eram secretară la o agenție

de detectivi… Însă chiar nu rămăsese nimeni în casă, în afară de Bursucu. Am ieșit din ascunzătoarea mea și m-am strecurat către casa lui Bursucu. Am ocolit-o pe furiș – voiam să observ strada. Automobilul într-adevăr dispăruse. Am intrat în casă folosind calea pe care evadasem, prin ferestruică, prin hruba aia îngustă unde, în beznă, am răsturnat niște borcane. Într-o casă unde există un mort e parcă și mai întuneric. Am pipăit după raftul unde ținea el totdeauna chibriturile – ți-am spus cât era de ordonat – dar raftul nu mai se afla la locul lui. Tot căutând, m-am împiedicat de corpul nenorocitului. Apoi mi-am adus aminte că lăsasem poșeta pe divan…

— Îți uitaseși poșeta pe divan? se miră Clementi.

— Da!

— Înseamnă că *ei* erau niște proști. Ar fi trebuit să-și dea seama că probabil în preajmă se află o femeie!

— Nu știu. Am regăsit poșeta, în colțul divanului, care fusese doar mutat din loc.

— E poșeta asta care o porți cu tine?

— Nu, șefule! Atâta minte am avut. Am aprins un chibrit…

— De ce nu lumina?

— Nu știu… De frică… Un chibrit e mai *mic*… Și l-am văzut pe Bursucu… așa cum ți l-am descris. Un pistol mic fusese potrivit cumva în palma lui schingiuită. Eu zic că-și bătuseră joc, că nu se așteptau să ia cineva în serios gluma cu sinuciderea…

— Și totuși a fost luată foarte în serios!

— Eu nu mă pricep la arme, urmă Clem, însă pistolul acela din mâna strivită a lui Bursucu, era ruginit și părea foarte vechi… parcă de pe vremea turcilor…

— Ai putut să observi așa ceva la lumina unui chibrit?

— Am aprins trei sau patru… Și văd bine! Împrejur totul era dărâmat, cam ca la mine acasă, la tine, sau la „Filială”. Te-am mințit zicând că mi-am cules lucrurile din casa lui Danciu, iar că apoi am anunțat poliția…

— Mi-am dat seama!

— Nu aveam nimic la el, și nici el la mine, în afară de o cheie franceză sau cum îi zice, pe care nu știu cum de a uitat-o cândva…

— De ce să poarte Bursucu la el o cheie franceză?

— Habar n-am. Ți-am spus, era un gospodar, poate voia să monteze sau să demonteze ceva?

— Dar cum de a uitat-o la tine?

— Nu știu. Nu știu. Nu eu am anunțat poliția. Nu știu cine a făcut-o. Nu știu cum am ajuns acasă, dârdâind. Am făcut febră mare, iar Marcela nu era de față ca să mă îngrijească, și chiar de-ar fi fost, nu mi-ar fi pus măcar o compresă rece pe frunte, căteaua. Am zăcut aproape în nesimțire o noapte, o zi, încă o noapte, iar în ziua

următoare am citit în ziar că domnul Pavel Danciu-Bursucu, binecunoscut în lumea mondenă a orașului, se sinucisese la locuința sa din motive necunoscute. Cum de a dat ziarul o astfel de știre și cum de a ajuns poliția la o astfel de concluzie?

— Dar pe tine poliția te-a lăsat în pace?

— Da.

— Acesta e lucrul cel mai straniu…

23. David Clementi opri automobilul pe micul platou din fața cabanei BLANCA. Intră în restaurant ținând-o ușor de braț pe secretara sa. Oare de ce, se întrebă detectivul, pe timpul MARILOR DEZASTRE, omul simte nevoia să se dezlănțuie? Și tot el își dădu și răspunsul. Restaurantul cabanei era plin și era beat, dacă mă pot exprima astfel, și cred că pot. Într-un colț, același grup dintotdeauna, deși pururi alcătuit din alți membri – un fel de rotație – răcnea: „Un adevărat boier român trebuie să cunoască limba franceză, limba engleză, limba americană, să știe să bea, SĂ TACĂ!”

— Vă *saliut,* vă *saliutl saliută* cabanierul Dragoș. Pentru oaspeți *alieși* am totdeauna o măsuță liberă!

— Și două camere libere, adăugă Clementi.

Dragoș își ascunse fără succes mirarea – pentru ce două? – și-i conduse la o masă incomod situată, undeva pe la mijloc, în apropierea ringului de danț. Pe drum se interesă:

— Vă ocupați de cazul Histapes?

— Ce e aia Histapes? se miră Clementi. Un nou fel de mâncare? Mă ocup numai de prietena mea. Apropo, mai e ceva de mâncare, sau nehaliții ăștia au înghițit tot?

— Câte ceva e totdeauna pus deoparte, de pildă…

— În fiecare seară e atâta lume?

— În fiecare seară, în fiecare noapte, până-n zori… ooof! Ar trebui să angajez personal suplimentar. *Dieci?*

— Dar domnul Paul Delun nu se află pe-aici?

Cabanierul zise că nu. Mâncară în liniște ce li se aduse și-n acest timp nu se petrecu nimic deosebit. Doar că la un moment dat doi indivizi veniră cu scaune cu tot și se așezară, fără a cere permisiunea, la masa lor. Cel dintâi, un negricios, foarte slab, cu ochi febrili, explică:

— Eu sunt îmblânzitorul de șerpi Santolini, acesta e numele de artist, cel adevărat nu contează. Dumnealui este domnul Toma Milea, căutător de comori.

Căutătorul, în vârstă de vreo șaizeci și ceva de ani, înalt, cu umeri aduși, anemic și palid ca unul ce nu mai cunoaște somnul de multă vreme, trăia, s-ar putea spune, mai mult prin ochii săi enormi de visător. El întări:

— Așa e, eu sunt Toma Milea, căutătorul de comori… lumea mă cunoaște bine.

Santolini luă iar cuvântul. Avea un glas ferm, deși șuierător. Nu era de mirare că se putea înțelege cu șerpii – în caz că trebuia luat în serios ceea ce spunea.

— Dumneavoastră sunteți detectivul Clementi… *știu* că ați venit aici pentru a dezgropa comoara lui Histapes. Propun să ne asociem.

Clementi observă că secretara lui terminase cu mâncarea. Se ridică.

— Să mergem, scumpo. Îi deranjăm pe domnii.

— N-o să vă descurcați fără noi! le strigă din urmă îmblânzitorul. Viperele alea nu iartă! Numai eu știu să…

Căpătaseră camerele cu numărul 13 și 14. Clementi învârti cheia și zâmbi.

— Pentru tine e paisprezece, Clem. Pentru mine treisprezece. Eu și așa…

Fata căzu moartă de osteneală pe canapea.

— Și acum ce urmează… scumpule? întreaga duritate pe care Clementi crezuse că o remarcase la ea în cea dintâi oră a cunoștinței lor, se transformase în ceva moale, nedecis, poate asemănător resemnării. Clementi o examină, nemulțumit.

— Ți-e frică? Și mie! Dar dacă nu jucăm până la capăt jocul ăsta blestemat, cine are s-o facă în locul nostru?

— Un joc, sau un dans? gemu Clem. Poker, sau tango?

— Cadrilul morții. Ridică-te un pic. Ascultă-mă cu atenție. Te încui pe dinăuntru, tragi și zăvorul, văd că există. Dacă am nevoie de tine, bat la ușă de trei ori scurt, și încă o dată, după o pauză. Uite așa… Clementi îi arătă, ciocănind cu degetul în noptieră. Deodată tresări, se repezi la ușă, o deschise brusc. Nimeni nu trăgea cu urechea.

— Dumnezeule! Niciodată n-aș fi bănuit că mă voi trezi într-o poveste de groază, zise Clem. Dar poate că visez. Ce reprezintă semnalul acesta, S.O.S.?

— Nu. S.O.S. e așa: trei puncte, trei liniuțe, și iar trei puncte. Tu mă asculți cu atenție? Dacă se întâmplă ceva anormal, și există un milion de posibilități, n-am vreme să ți le înșir, sari pe fereastră, iar apoi gonești către oraș. Sunt numai trei kilometri. Mâine înainte de masă trebuie să sune La Goulue. Fixează-i o întâlnire la ora unu, ora treisprezece, la cârciuma „Broasca Verde” – știe ea unde vine, iar dacă nu, să întrebe. Să fii și tu acolo, la unu, voi veni și eu. Dacă nu, repet, dacă nu vin, iei primul tren pentru București. Iată bani. Îl cauți pe domnul V., la „Centrală”. Îi spui totul, adică tot ce s-a întâmplat în oraș. Îi spui că documentele secrete ale „Filialei” se află la punctul stabilit. Acolo sunt și rapoartele mele, la zi. Va trebui să le recupereze urgent… Clementi se ridică. Pa, Clem. Norocul să fie de partea noastră! Dacă cineva încearcă să forțeze ușa, nu ezita să dispari!

David Clementi coborî înapoi în restaurant și privi împrejur. Pe neașteptate un bărbat îl acostă.

— Sunteți, dacă nu mă înșel, domnul Clementi, detectiv particular? Individul se înclină, nu mult, însă ceremonios. Domnul colonel Marian Gustav Könike, din armata germană, vă poftește la masa lui, la un șnaps.

— Dar n-am plăcerea să-l cunosc, observă Clementi, urmându-l totuși pe necunoscut. Colonelul, cu părul lui argintiu extrem de distins (Alah el Akbar! gândi detectivul, acuma știu cu cine seamănă, cu marele patron Fischer! *Sunt frați!)* stătea înconjurat de o droaie de indivizi dintre care unii făceau parte din categoria acelor „boieri români care trebuie să știe nenumăratele limbi… și SĂ TACĂ, în cazul de față nu tăcea nimeni), iar alții păreau să fie concetățeni de-ai lui, de pe Mosela poate.

Könike, în civil, impecabil, se ridică. Avea peste unu nouăzeci înălțime. („Fischer e mult mai scund, dar se întâmplă…") Făcu vreo doi pași în întâmpinarea detectivului, îl privi de sus și-i întinse o mână puternică, dar jovială. („Ce asasin simpatic și stilat!" își zise Clementi.)

— Îmi pare bine, Herr Clementi… Garçon! Adă-ne pe terasă ceva de băut. Același lucru. Trei pahare… Haide Hans!

Fără să dea vreo explicație șlehtei în mijlocul căreia stătuse până acum, fără a binevoi să ceară scuză, făcu un gest, invitându-l pe Clementi s-o ia înainte. În spatele colonelului venea țeapăn (ca o armură individul care-l acostase pe detectiv. Hans!, bombăni acesta în gând. Unul dintre cele mai frecvente nume… ar fi putut alege un altul, din bun simț măcar.

Se instalară la singura măsuță de pe terasă, pusă parcă anume pentru ei, cu priveliște deschisă către largul Cheilor de Sare. Chelnerul așeză abil tava pe care tronau trei pahare înalte – numai de n-ar fi „Panther" se cutremură Clementi.

— Ați fost jefuit? intră brusc în subiect colonelul Könike. „Filiala" Agenției a fost călcată de bandiți? Și ridică încetișor paharul, mirosind băutura. „Multă sănătate, domnule Clementi!" zise, evitându-l pe „Prozit", așa cum făcuse și Fischer. V-au dispărut niște documente extrem de prețioase? Nu mă întrebați de unde știu, am eu antenele mele.

— Ce bem? întrebă la fel de brusc Clementi, ridicând în lumină paharul din care nici nu gustase.

Standartenführerul SS Marian Gustav Könike surâse înțelegător. Luă paharul din mâna lui Clementi și deșertă o parte din conținut în sonda sa. O duse la buze, luă două, trei înghițituri. Privi absent depărtările întunecate ale Cheilor. Și reveni, ca un șoc.

— Oare am o faimă atât de rea? Credeți că vreau să vă otrăvesc? Și

dacă aș vrea, aș face-o aici? Gustați! Nu veți regreta. Clementi îl ascultă. Era o băutură amăruie, cu vag parfum de ananas, nu prea mult alcoolizată.

Din inima stâncilor se auzi țipătul prelung și sinistru al Madamei Clementa. În trecătoare, printre peșteri, ecoul se repercuta la nesfârșit. Apoi se auzi un urlet, de la distanță și mai mare. Și apoi o tăcere cumplită acoperi spațiile.

— Vă place? întrebă Könike. Este cocteilul „Blonda cu unghii acaju". Una din cele mai reușite combinații ale mele. Vă doresc noroc! De data aceasta ciocniră. Colonelul zise: – Ce loc straniu! Apoi i se adresă lui Hans: Adă-mi din servieta mea un exemplar din „Adevăratele delicii ale băutorului". Numitul Hans dispăru tăcut. Din nou se auzi chemarea, sau poate spovedania Madamei Clementa, și urletul îi răspunse din depărtări. — Ce loc straniu! repetă Könike. *Probabil că dintr-un astfel de loc trebuie să pornească sfârșitul lumii…*

Cuvintele, rostite aproape în șoaptă, fuseseră nuanțate grav, și încărcate greu de un sens obscur. Pe detectivul particular Clementi îl trecură toți fiorii și abia acum observă că aici, în pragul munților, noaptea e răcoroasă. Simți în mijlocul frunții sale ochii colonelului care îl fixa neclintit și nu mai zâmbea defel. Ca și cum ar fi încercat să dea un și mai adânc sens, sau subînțeles, cuvintelor rostite. Poate că am făcut o greșeală, gândi Clementi. Poate ar fi trebuit să-mi aduc și secretara… Se înființă numitul Hans și-i întinse lui Könike o cărțulie. Pe copertă Clementi observă ceva care semăna cu un pahar.

— Vorbiți curent limba germană?

— Mă descurc dacă e vorba de esențial, cât privește intimitățile…

— E suficient. Esențialul. Permiteți să vă ofer o carte cu dedicație? O carte scrisă de anine…

Könike scoase de la piept un toc rezervor, așternu câteva cuvinte, și-i întinse detectivului cartea.

Câte surprize nu-ți oferă viața. Standartenführerul SS Könike, autor al unei cărți intitulate „Adevăratele delicii ale băutorului"!

— Mulțumesc! Și abia acum răspunse întrebării puse cu multe minute înainte. N-am mers atât de departe cu fantezia, domnule colonel! Să mă otrăviți? De ce? Intenționat, detectivul uită prima întrebare: „Ați fost jefuit"? Și continuă, cu larghețe: – Deci acesta este cocteilul „Blonda cu unghii acaju"! Când te gândești că numai datorită unei întâmplări fericite, am ajuns să-i cunosc gustul…

— Nu există întâmplare, și nu există întâmplare fericită, murmură Könike. Dar Clementi nu-l auzi.

— Trebuie să înțeleg că am de-a face cu un distins viticultor?

— Nicidecum. Vezi că ești în stare să mergi prea departe cu fantezia? Nu posed un singur lăstar de viță, de pivniță cu vinuri alese nici vorbă, dar nici nu e necesar să ai vii și pivnițe ca să poți scrie o

carte despre băuturi. Îți închipui ce inflație și harababură ar ieși dacă toți cei care au pivnițe doldora de butelii s-ar apuca să scrie și să împrăștie în lume opiniile lor!

— Sunteți deci un scriitor? *Un fel* de scriitor?

— Iarăși o iei razna, dragă domnule. Înainte de a deveni militar – nu prin voința mea – practicam nobila d-tale meserie: detectiv particular. La Bremerhaven, un orășel situat pe marginea unui golf straniu, cu două ramificații subțiri ca fiordurile. Aveam în față Marea Nordului, și un șir de insulițe aliniate ca o patrulă, Wangeroog, Spiekeroog, Langeoog, și așa mai departe. Aveam și un asociat (oare Fischer? se întrebă Clementi), eram tineri, și procurasem un cuter, iar în zilele libere mergeam în insule să căutăm comori. Eh, totul s-a dus, totul s-a prăbușit! Iată și motivul pentru care te-am invitat, domnule Clementi, să bem această „Blondă cu unghii acaju", din nostalgie, din nostalgie pentru anii mei când eram detectiv particular.

Standartenführerul SS se însuflețise, nu părea a fi același om care rostise cuvintele cu privire la sfârșitul lumii, însă schimbarea bruscă a stărilor de spirit părea să fie una dintre caracteristicile sale. Fața i se ascuți, glasul deveni concret, rece.

— Nu mi-ai răspuns nimic cu privire la documentele sustrase!

— Vă dați seama că nu pot vorbi despre asta, ripostă Clementi, și el brusc mohorât.

— Poate că îmi dau seama, dar întrebasem prietenește, ca de la detectiv, la detectiv.

Clementi se ridică.

— Vă mulțumesc pentru tratație, domnule colonel! (Domnule colonel, nu domnule detectiv!) „Blonda cu unghii acaju" n-am s-o uit niciodată. Vă mulțumesc și pentru carte. Am s-o citesc cu plăcere și am s-o pun în practică, sper, cu pasiune. Noapte bună *meine Herrenl*

24. Părăsindu-i în felul acesta prea puțin ceremonios pe colonelul Könike ca și pe neimportantul Hans (sau în aparență neimportantul), Clementi își zicea: L-am jignit pe acest asasin elegant, l-am jignit! Ei și ce… Unu: Könike, și el caută *ceva,* posibil că același lucru după care alergaseră asasinii lui Bursucu, vandalii ce devastaseră casa Clementinei, a mea și „Filiala", doi: *ăia* probabil au fost oamenii lui, trei: SS-istul bănuiește că și eu caut același „obiect", patru: îl neliniștește gândul că poate l-am și găsit, cinci: posibil că are și dreptate…

Șase: ce motive are Könike să creadă că și eu caut *ceva?* (a) „Legătura" cu Clementina și preocuparea față de „cazul Bursucu". b)?…

Traversă rapid restaurantul, ieși în fața cabanei, și urcă la etaj prin spate. Pe culoar, în fața ușii cu numărul 14 se opri și ascultă. Nu

răzbătea niciun pic de lumină, Clem se culcase. Foarte bine. Foarte bine – ce? David Clementi simți un dor nebun să bată la ușă, trei plus unu, conform consemnului, să intre și să spună: Clem, amândoi am ajuns la margine, sunt ostenit, mi-e greu, mi-e frică! Să fugim cât mai repede, cât mai departe, într-o insulă unde amenințarea și spaima nu au acces!

Detectivul intră în camera sa, aprinse lumina și se aruncă la podea, precauțiune inutilă, nimeni nu trimise în el un șir de gloanțe, nimeni nu-l pândea. Scoase din buzunar cartea lui Könike o deschise și citi dedicația:

Domnului David Clementi,
în amintirea tinereții mele.
Trebuie să ne ajutăm!
Marian Gustav Könike
Anno Domini 1944

Clementi încercă să asocieze acest inexplicabil „*Trebuie să ne ajutăm”,* cu vorbele colonelului în legătură cu sfârșitul lumii care „de aici ar trebui să pornească”. Impresia de bizar îl stăpânea. Verifică obloanele și puse pe genunchi o hârtie. Era „pergamentul” pe care-l găsise în pulpana descusută a lui Histapes. Încercă să raționeze, unu, Histapes reprezenta o momeală falsă, doi, înainte de a fi ucis, sau după ce a fost ucis, l-au percheziționat la sânge, deși în mod normal, marionetă fiind, el nu putea să aibă nimic important asupra sa, trei, acest DOCUMENT a fost *pus anume,* patru, e fals. Cinci: totuși?…

Clementi arse pergamentul, mai privi puțin dedicația lui Könike: „*Trebuie să ne ajutăm!*” Zise, dar numai în gând, drăcie!, închise ușa pe dinăuntru, stinse lumina și părăsi odaia pe fereastră. Cea de alături, a secretarei, era întunecată. Dormi, fetițo, dormi… Oare dormea? Era în stare să doarmă?

Ocoli cu precauțiune cabana. „Ce loc straniu… dintr-un astfel de loc...” Și datorită acelui instinct pe care-l au animalele, și foarte puțini oameni, Clementi simți că sfârșitul lumii *e aici* și plonjă în lături, în tufișuri, lipindu-se de iarbă. Trei gloanțe de pistolet automat șuierară pe deasupra capului său. Clementi mai făcu un salt și porni în goană nebună printre arbori, în zig-zag… Mai reușea să gândească: deci în felul acesta „trebuie să ne ajutăm”, colonele?!

25. În poiana de o rotunjime imperfectă, ca un cerc trasat de un geometru dement, Paul Delun îl fluieră într-un fel anumit pe Lupul Șchiop. Animalul se ivi, în salturi prelungi, de câine, nu de lup.

Om și animal se îmbrățișară. Ce alt cuvânt aș putea să folosesc?

Luna bătea oblic, înfiptă între Colțul Crăpat și Creasta Șoimilor.

Un trunchi de copac se dedublă. Dublura copacului prinse a se mișca. Silueta zveltă a maiorului Maximilian Clemir înaintă fără zgomot.

— De când te aștept, Delun! Știam că ai să vii! Ce e cu împușcăturile de la cabană? Cine a mai fost ucis?

— Habar n-am, maiorule! Eu nu locuiesc la cabană.

Pentru a câta oară vocea lui Delun îl surprinse pe Clemir? Neplăcut. O voce care îl domina. Îl strivea. O voce care să anunțe la toate posturile de radio MARILE DEZASTRE. În plus, bănui, și aproape că văzu, văpaia rece din ochii lui Delun. Totuși întrebă calm:

— Dar unde locuiești?

Delun zâmbi, și-n semiîntunericul acela zâmbetul păru alcătuit din răutate, batjocură și amenințare, și-și desfăcu larg brațele.

— Unde locuiesc? Cine știe. Poate pe cuirasatul *Amiral von Tirpitz*.

— Incomod! B.B.C. a anunțat că ultima incursiune a RAF-ului, aproape că l-a scufundat.

— Bun, bun, prea multă vorbărie! Mă așteptai, și? Acum ești la discreția mea, îți dai seama. Un semn, și lupul meu te transformă în felii de carne, și niciun pistol din lume nu te poate ajuta. Și de altfel nici eu nu umblu neînarmat. Ce dorești, maiorule? De ce-mi ații mereu calea ca un flăcău pre țărăncuța îndrăgită?

— Doresc să discutăm.

— N-ai haz. Despre ce să discutăm? Omul care ți-a fost dat în pază a fost asasinat. Nu mai există. De ce nu te-au rechemat ca să te mustruluiască bine?

— Mi s-a poruncit să-l găsesc neapărat pe asasin. L-am găsit. Tu ești.

— Minunat loc, și frumos moment, pentru o mare arestare! Haide, încearcă, maiorule.

Sângele începu să alerge prin vinele lui Clemir ca Simplonul prin tunelul St. Gothard, sau ca prin oricare alt tunel.

— Încearcă, maiorule, încearcă, încearcă! repetă Paul Delun, iar cuvintele lui răsunară de data aceasta ca un hohot de râs.

Maximilian Clemir se apropia foarte încet de perechea nebună alcătuită din Lupul Șchiop și Paul Delun. Ca să facă cinci pași îi trebui un minut. Îl paraliza vraja absurdă a acelei nopți. Dar cuvântul vrajă poate fi înlocuit și cu spaimă.

— Poate că ai și cătușe, surâse iar Delun. Nu ezita să le folosești.

— Poate că pentru moment nu mă interesează arestarea asasinului, răspunse maiorul.

— Poate că pentru moment te interesează numai muierile?

— Aș vrea să aflu substratul afacerii. *Pe cine am păzit.* De ce? De cine? De ce Histapes, trebuia neapărat să fie ucis – cum s-a și întâmplat. Și de ce l-ai ucis tu?

— Multe întrebări. Vrei să-ți dau răspuns la toate?

— Am certitudinea că te afli în miezul lucrurilor.

— Te-ai ocupat vreodată de alpinism? Vii să facem o mică plimbare?

— Unde vrei să mă duci? tresări Clemir.

— Să zicem că într-un loc unde-mi va fi mai ușor să mă debarasez de tine. Pot s-o fac și aici, dar va trebui să car în spate cadavrul, și sunt comod din fire, iar piciorul rănit îmi dă înțepături… Ți-e frică?

— Te urmez!

— De ce să mă urmezi, – mergem unul lângă celălalt, umăr la umăr, până la capătul… nu știu ce fel de capăt. Ai busolă?

— Îți bați joc de mine?

— De fapt, cunosc drumul, dar o busolă nu e de prisos niciodată. Nici măcar la cârciumă. Haide!

Ca și cum ar fi înțeles, și poate că a înțeles, Lupul Șchiop țâșni înainte la drum. Luna se ascunse după creasta Popa Țiganilor, un pâlc de brazi străjuiau drumul, bezna devenise totală, și Paul Delun zise ironic:

— Să nu te-mpiedici de vreun ciot, maiorule. Îți dau voie să mă iei de braț.

— Mă descurc. Cum îl cheamă, totuși?

— Pe cine?

— Pe diavolul care fuge în fața noastră, că nu pot să-i spun câine.

— Lupul Șchiop.

Cărarea se îngusta din ce în ce, și fură nevoiți să meargă în șir. Paul Delun în față.

— Acum aș putea eu să te lichidez, Delun!

— La ce ți-ar folosi? *N-ai mai afla nimic*, *niciodată.*

— Știu. De-aia îi tot dau bobârnace pistolului ce vrea să iasă singur din buzunar.

Intrară în umbra Peretelui Uriaș. În stânga se înfiripa o aripă de pădure pitică, sinistră totuși, alcătuită dintr-un fel de arbori-plante a căror nume îl cunoșteau foarte puțini, cu frunze groase, ca din ceramică, cu flori sângerii ce împrăștiau miros de putrefacție. Mai mulți oameni se sufocaseră traversând locul acela. Poteca se ramifica. Paul Delun o luă la stângă. Lupul Șchiop, alerga înainte, simți schimbarea de direcție și din câteva salturi peste bolovanii și mărăcinișul ce despărțeau cele două drumuri, li se alătură. Trecură pe sub o arcadă: ai fi putut zice că o duraseră romanii. Însă n-o duraseră romanii. Se durase *singură.* I se zicea, imposibil de știut de ce, Gura Suurime.

— Mă duci în iad? întrebă Clemir.

— Da. Sunt Dante. N-ai observat? răspunse Delun.

— Și când trecem Styxul?

— Îți vei da seama în momentul când ți se vor umple cizmele cu apă.

Într-un punct Delun se opri. Douăzeci de metri în față, Lupul Șchiop se opri și el. Maximilian Clemir, în beznă, continua să meargă și se izbi de Paul Delun. În mâna acestuia apăru o lanternă. Lumină fața maiorului cu un jet puternic.

Acesta se dădu înapoi și bolborosi:

— Când eram la internat, așa îi trezeam pe colegi, în puterea nopții, cu o lumină în ochi. După aceea puteam face cu ei ce voiam, de obicei le ordonam să meargă la clozet. Se trezeau acolo abia dimineața.

— Da! În copilărie văd că aveai simțul humorului… De ce te-a părăsit acum? Pe aici va trebui să urcăm! Delun lumină, peretele de stâncă, în sus. Raza de lumină se prelinse mlădioasă, scoțând în evidență fiecare fir de iarbă ce trăia cu rădăcina în piatră, sfidând imposibilul. Auzi, maiorule, pe aici trecem Styxul. Te ții curelele?

— Ce poți face tu, pot și eu!

— Ei! Eu știu să fac și pasiență, maiorule. Dar tu?

Clemir mărturisi că nu cunoaște jocul acela de unul singur.

— Urmează-mă! Și fii atent! Fii atent unde pui piciorul, unde te agăți cu mâna, fii atent la toate celelalte. De-acolo de sus, nu poate să cadă unul singur. Cădem amândoi. Tu ai vrut-o maiorule! Din acest moment ne leagă DESTINUL.

26. Clem nu dormea. Stătea îmbrăcată, întinsă pe pat, în întuneric, și dârdâia. Prin ceva, noaptea aceasta se înrudea cu noaptea în care fusese schingiuit și ucis Bursucu. O, de-ar fi știut cel puțin că în camera de alături se află Clementi! Însă *era sigură că plecase.* Ce demoni ai nopții îi călăuzeau, și încotro, pașii?

Nu pentru întâia oară o încerca gândul sinuciderii.

Viața ei amărâtă intrase, nici nu mai reușea să recapituleze cum, într-un vârtej, la început fără importanță, apoi fusese azvârlită în alt vârtej, mai puternic, apoi în altul, mereu mai sus, și mereu mai jos. Și ce ar fi dacă ar evada înainte ca imprevizibilul, foarte previzibil de altfel, să se producă? Înainte ca ușa ei să fie forțată, fiindcă simțea că evenimentul se va produce. De ce o adusese Clementi acolo, de ce nu-i lăsase măcar o armă, un pistol, un cuțit… Și chiar de i-ar fi lăsat…

Prima parte a *neprevăzutului* se produse puțin după miezul nopții: cele trei focuri de revolver. Oare Clementi fusese ucis? *Și el?* După câteva minute cineva ciocăni discret la ușă. Nu era „codul” pe care i-l fixase Clementi. Era o bătaie discretă, dar insistentă. Pe urmă o mână necunoscută, o mână neagră în imaginația Clementinei, răsuci încet mânerul ușii. Fata nu mai aștepta, lărgi fereastra, și aproape că se azvârli în gol, ca într-o fântână…

27. — Și acum, maiorule, spuse Paul Delun, ajută-mă să urnesc acest bolovan… Stai, nu mă ajuta, iată o rangă solidă, ce caută oare aici?

Se aflau sus, la o răscruce de creste, în adâncul uneia dintre nenumăratele galerii ce străpung Cheile de Sare. Cele mai multe necercetate, necunoscute, bine ascunse. Delun propti vârful pârghiei metalice sub greul bolovan și-l urni încetișor. Îi trebui un mare efort.

— Deci, constată, și un singur om poate să-l miște, înțelegi de ce, maiorule?

— Nu!

— Fiindcă nu încerci! Cel care hrănește șerpii veninoși, vine singur. În orice caz trebuie să fie un ins puternic.

În spatele bolovanului se afla o rețea metalică: gratii, în spate, un gol de întuneric, Delun trimise o rază într-acolo, și-n lumina aceea ireală, câteva capete hidoase de jigodii se agitară bezmetic.

— Infernul, murmură Clemir.

— Exact.

— Comoara lui Histapes?

— Nu e niciun fel de comoară acolo.

— Atunci, ce?

— Mă tem că nimic. Nu ți-e suficient Infernul?

— Dar ce înseamnă asta, ce reprezintă?

— Cine știe! Poate o capcană pentru oamenii prea curioși. Poate o *fațadă.* Dacă nu crezi, să pătrundem înăuntru, să verificăm.

— Nu cred că ai face-o, răspunse gâtuit Clemir. Dar există la cabană, la BLANCA, un îmblânzitor de șerpi, să-l aducem aici!

— O, naivule, pufni Delun. Gaura asta oribilă nu prezintă de fapt niciun interes. La fel ca și Histapes ai dumitale. Și viperele și Histapes sunt doar aparențe.

— Cam reale aparențe! Și atunci, ce prezintă interes, și ce se ascunde dincolo de aparențe?

— Te pricepi să dezamorsezi bombe?

— Cum?

— Știi să demontezi, să dezamorsezi bombe, mine, instalații diabolice care explodează, și așa mai departe?

— N-am făcut niciodată așa ceva.

— În acest caz nu prezinți niciun interes.

Nu se vedea niciun semn, totuși noaptea era pe sfârșite când ajunseră înapoi în poiana imperfect circulară. Delun puse o mână blândă între urechile Lupului Șchiop și șopti: DU-TE!

— Poate că ești un vrăjitor, murmură Clemir, după ce animalul se topi, ca o arătare. Poate că toate acestea nici nu există. Nici viperele măcar…

Delun se întoarse către el și-l privi câteva timp.

— Mult mai mult decât un vrăjitor, maiorule. . Ne despărțim acum. Nu mă urmări, e zadarnic. Și ține minte, nu eu l-am… pe Histapes. La început, poate că asta era intenția mea, însă mi-am dat seama la timp că n-are niciun sens. Pe Histapes l-au înlăturat *ai săi.*

— *Ai săi* care, și de ce?

— Poate vom afla și asta într-o bună zi.

— Și acum unde pleci? întrebă maiorul.

— Cine știe! În toate direcțiile. În două direcții – sigur. Uită-mă! Nu mai exist pentru tine.

— Stai, nebunule! În legătură cu dezamorsatul bombelor… Cunosc pe cineva. Un om pe jumătate nebun, ca toate geniile…

— Invită-l pentru un *sejour* la BLANCA, sub pretext că trebuie să te ajute în „cazul Histapes", sau sub orice alt pretext.

— Și dacă vine, cum te anunț, cum te găsesc?

— Voi ști…

— Cum? Cum?

— Îmi va da de știre Lupul.

Paul Delun făcu un ocol, și dintr-un alt colț al pădurii de data asta îl chemă pe Lupul Șchiop. Și amândoi, fără Maximilian Clemir, om și lup, sau om și câine, reluară chinuitorul urcuș către Peștera Viperelor. Ajuns acolo Delun cercetă în raza lanternei fiecare colțișor, fiecare crăpătură în stâncă, din centimetru în centimetru, până la capătul văgăunei. Apoi iarăși rostogoli bolovanul în spatele căruia fojgăiau jivinele. Se auzi ta-rah-tah-tah-ul șerpilor cu clopoței. O viperă cu corn se ridică în lumină, reflectând-o. Zeitate a spaimelor, murmură Delun. Lupul Șchiop începu să urle. Stăpânul său îi porunci să tacă și continuă să scotocească în raza puternică a lanternei, ungherele „apartamentului" șerpilor. Nu găsi nimic, și nici nu se aștepta de altfel să găsească.

Împinse bolovanul la loc și părăsi vizuina. Piscurile stâncilor împungeau pâclele dimineții. Jos într-un colț al pădurii o veveriță se zbenguia printre brazi. Veverițele! gândi Delun. Și șerpii… Cum se poate? Cum să înțeleg? Ce a urmărit natura? Înțelepciunea naturii…

Apoi Delun își căută un colț ferit în preajma peșterii, adună frunze, le aduse acolo sus, își aranjă un fotoliu, se rezemă de o stâncă, dând capul pe spate. Pleoapele îi căzură încetișor. Undeva în dosul pleoapelor, undeva acolo unde dăinuie amintirile și se nasc visele, sau se combină amintirile cu visele, Paul Delun văzu o peșteră, nu aceasta, a Viperelor, alta, imensă, eu ecouri infinite, iar unul dintre aceste ecouri era tunetul unui șuvoi greu de apă, cu valuri negre, care venea, venea… Auzi, acolo unde dăinuie amintirile sonore un glas, și văzu, acolo unde dăinuie amintirile vizuale, chipul cuiva care ținea în mână

micul avion „Hendlley Page”. Mâna aceea se întindea către Delun și-i întindea avionul…

Primele raze ale soarelui așezară un punct enorm, roșietic, lângă Delun, și fix în acel punct, se instală Lupul Șchiop în așteptare.

Multă vreme nu trecu.. Lupul Șchiop își înfipse ușor colții în brațul stâng al stăpânului. Delun tresări puternic, făcând un salt din adâncimea visului său, dar imediat ochii își căpătară limpezimea. Nu se auzea, nu se vedea nimic, doar piscurile eterne ale Cheilor de Sare, străfulgerate de lumină, își dădeau bună dimineața, ridicându-și în chip de salut pălăriile cenușii de ceață. Însă Delun știa cât de agere sunt simțurile Lupului. Se ascunse. Își șterse cu batista gâtul, fruntea, ochii. Aștepta. Trecu o jumătate de oră, poate mai mult. O arătare se înfiripă jos, la începutul greului povârniș. Urca încet, dar cu sârguință și pricepere, ca un om care trăise toată viața pe aceste meleaguri. Era un bărbat foarte mare și gras ce ținea pe cap cu mâna un coș. Când se mai apropie, Delun îi desluși chipul flasc și deodată zâmbi.

Omul acesta purta o salopetă murdară și era grăjdarul cabanierului Dragoș. De la distanță însă, l-ai fi confundat ușor cu răposatul Histapes. Viața acestui om, ca a multora de prin meleag, era o enigmă. Își luase doctoratul în Filosofie la Sorbona, avusese un început strălucit de carieră și… deodată căzuse. O femeie, întâlnise o femeie care l-a… Oare? Prea multe vini se aruncă pe capul femeilor și în general prea multă importanță li se acordă în ceea ce privește orânduirea destinului unui bărbat… Sau nu? Omul acesta fusese trimis de către… nu, considerăm fraza ștearsă, și zicem așa: grăjdarul acesta, doctor de Sorbona, aducea în panerul acela mare hrană pentru șerpi. Delun ar fi fost nespus de curios să afle cam ce mănâncă viperele ceyloneze, și șerpii cu clopoței indieni. Și era sigur că va afla.

Apăsă palma, cu degetele rășchirate pe ceafa aspră, lată a Lupului Șchiop, pregătindu-se să șoptească: UCIDE-L!!

Un om care hrănește viperele, nu merită să trăiască.

Însă Delun nu-și rosti porunca. Nu. Îi venise un gând. Era prematur, ca șerpii aceia veninoși să moară de pe acuma de foame… poate că totuși erau buni și ei la ceva. Înțelepciunea naturii…

Paul Delun se retrase încetișor, ca să nu fie văzut, și împreună cu el se retrase și Lupul. Transpirat, doctorul de Sorbona, grăjdarul, omul ce copiase profilul lui Histapes – sau invers – dispăru, aplecându-se, dincolo de scaieții uriași care ascundeau gura peșterii. Se ducea să hrănească șerpii lui Histapes, dacă li se mai putea acorda această apartenență.

Ce viață, șopti Paul Delun. Însă nu se gândea la grăjdar. Și nici la viața sa: Poate, poate se gândea la viața unei cobre, la utilitatea sau la inutilitatea ei…

28. Clementina ajunse în oraș foarte repede. Alergă aproape tot timpul. O „împingea” panta. De la Cheile de Sare până în centrul orașului, e o pantă de numai vreo trei kilometri, un torent de apă, un torent verzui, bubuitor, l-ar fi parcurs în mai puțin de câteva minute, însă Clem fugi mai repede decât un torent, cu toate că n-o urmărea nimeni. Însă nu era prea sigură! Aproape fiecare copac s-ar fi putut desprinde din rădăcini, pentru a porni după ea!

Sperase, nu se știe de ce, că, ajungând în oraș, se va simți în siguranță, va ști unde să meargă, va ști ce trebuie să facă, și iat-o, pe la două ale nopții, ce oră absurdă!, de s-ar putea sări peste ea! dezorientată ca o busolă sub care a fost dosit un magnet. Încotro deci fetițo? Fetița era secretara unei agenții de detectivi… De necrezut. E adevărat, numărul orelor ei de serviciu în această calitate se putea număra pe degete. Un gardian de stradă, a cărui siluetă întunecată părea a fi a unui hoheriu gata să tragă scaunul de sub picioarele condamnatului, o privi insistent, ezitând dacă s-o oprească sau nu. Renunță până la urmă din pură comoditate și-și aprinse o altă țigară.

Clem ridică niște ochi verzi către stelele palide ce prefațau zorii de zi. Zât, autorule! Prefațau zorii de zi! Nu ți-e jenă?! Clem privi apoi în direcția Cheilor de Sare. Deasupra munților, acolo unde vântul rostogolește norii, izbucneau la răstimpuri scăpărări imense, acele fulgere misterioase venite fără furtună, fără tunet. Cum? Cine rostise aceste cuvinte, *acolo unde vântul rostogolește norii?* Desigur Clementi, acum toate se legau de el, însă cu ce ocazie?

Secretara Agenției Lăzău respinse cu un fior ideea de a merge la ea acasă, acolo, printre mobilele răsturnate, singurătatea era *dublă,* acolo poate o aștepta fantoma schingiuită a lui Bur…

Dumnezeule, ce străzi moarte! Oare a pierit orașul? Deodată, din colțul pieții, văzu în celălalt colț, „N-Y”-ul, prost camuflat. Muzică, voci, răzbătură până la Clem. Nu murise orașul. Dar în ce fel își demonstra vitalitatea! Acolo, la „N-Y”, ca și la BLANCA, la ora asta se mai petrecea încă, probabil „baletul” acum își desfășura ultimul număr, și fostei componente a trupei lui Berca îi veni gândul de a merge să-i ceară ajutorul lui La Goulue. La urma urmelor… Ce, la urma urmelor, să ceară sprijinul unei femei care la rându-i are nevoie de sprijin?! Clem își reaminti, cu o mică mândrie, că e secretara „Filialei”! Asta e soluția, va merge să petreacă restul nopții la „Filială”.

Trecu pe lângă băcănia băcanului Pop, la una din ferestrele locuinței sale, dincolo de draperia de camuflaj răzbătea o palidă lumină. După agitația de peste zi, Pop se delecta cu un proaspăt Edgar Wallace, sau, pur și simplu, nu-i plăcea să doarmă pe întuneric.

Clem scotoci în poșetă după chei, deschise ușa grea de la intrare și începu să urce, orbecăind, treptele. Avu o tresărire când ușa bine

mascată într-o adâncitură a peretelui, dincolo de care vieţuia doamna Dranov, văduva lui Julică, specialista în cafea, se deschise, pe neaşteptate.

— Ah, exclamă micuţa femeie, ducându-şi teatral mâna la inimă. Dumneavoastră eraţi! De când a murit Julică, tremur de frica hoţilor, şi de câte ori aud pe cineva pe scară…

— Dacă tremuraţi de frica hoţilor, mai curând ar trebui să zăvorâţi uşa, decât s-o deschideţi, de câte ori auziţi pe cineva urcând scara! răspunse Clem, sec.

Doamna Dranov nu pricepu aluzia.

— Desigur, ca amantă a domnului detectiv, duceţi o viaţă tare interesantă…

— Sunt secretara domnului detectiv, noapte bună!

Clem parcurse încă un etaj, descuie uşa „Filialei", aprinse lumina şi, aşa cum fac toate femeile care au văzut măcar trei filme în viaţa lor, duse mâna la gură pentru a nu ţipa. În fotoliu dormita un bărbat necunoscut. Sări şi el în picioare, nu era cine ştie. Cât de impozant, purta o bluză albastră cam ponositǎ, pantalon negru, iar faţa lui nu era deosebit de antipatică. Nu părea să fie neapărat un bandit. Însă, niciun ne-bandit.

— Am stins radio-ul abia acum cinci minute, zise arătând micul Emerson reparat de La Goulue. Mă plictiseşte îngrozitor Strauss, adăugă parcă scuzându-se, şi era singurul post pe care-l prindeam, Viena. Îl ţinusem deschis până acum, aparatul, ca să-i previn pe eventualii vizitatori că e cineva în birou, ca să nu se sperie… Scuzaţi-mă domnişoară! Sunt inspectorul Iuga Martin, de la poliţie… Unde e domnul Clementi?

Câte încurcături are sărmanul, gândi Glem despre şeful ei. Iată, din nou poliţia! Şi răspunse din instinct:

— Habar n-am! Ceea ce nu era foarte departe de adevăr.

Faţa triunghiulară a lui Iuga se prefăcu în paralelipiped – aşa rânjea el când rânjea anume ca să-şi arate neîncrederea. Se uită la ceas, aprinse o ţigară fără să-şi ceară voie, fiindcă şi Clem fuma, apoi culese de jos, dintre sfărâmături un deşteptător vechi. Clementi îl cumpărase de la talcioc într-un moment de generozitate absurdă. Instrumentul, tăvălit pe jos, nu mai ticăia, totuşi nu-l făcuseră praf chiar de tot. Rânjetul lui Iuga, se prefăcu în zâmbet care puţea a nostalgie – neserioasă treabă pentru un poliţai.

— Marca Vyhla, fabricat la Praga, 1905, foarte solid instrument, aş putea să-l repar, ştiţi domnişoară Damian („Îmi cunoaşte numele, bineînţeles, că e de la poliţie".), eu până acum am ratat patru meserii, şi sunt *en train* de a o rata pe a cincea, aia de *policemen.* Am fost ajutor de căruţaş – asta e o treabă tare bănoasă – dar n-am ajuns căruţaş, fiindcă am dus caii obosiţi şi transpiraţi la adăpat drept care am primit

un picior în fund; am fost vânzător la o dugheană dar m-au expediat și de acolo fiindcă acceptam să mă târguiesc cu clienții, când prețurile erau fixe, am trecut printr-un birou de avocați, de unde m-au concediat fiindcă eram de părere că un anume client e clar vinovat și nu are rost să-l apărăm; am lucrat și la tipografie, drept urmare în ziar a apărut o greșeală pe care n-o pot reproduce în fața unei doamne… Ca ajutor de ceasornicar m-or țâpat din funcție numai fiindcă am stricat vecherele a vreo sută de clienți, desfăceam două sau trei dintr-odată, iar la montare cam încurcam piesele, băgăm de pildă balansorul unui „Electric watch” de serie într-un „Omega Special”, un fleac, în fine… Până să-și însușească meseria, omul mai comite și erori, nu? Și chiar nu știți unde se află în acest moment domnul Clementi?

— Ați ratat cinci meserii, nu patru, dacă mai știu eu să număr, răspunse secretara.

— Se poate, acceptă polițistul, și-și scarpină bărbia, gânditor. E greu să fii metodic. Te-am văzut dansând, domnișoară. Pe cinstea mea, deși nu mă pricep, ești mai talentată decât La Goulue, și cel puțin la fel de drăguță, stau și mă întreb ce te-a determinat să devii… cum să zic… secretară de detectiv.

O femeie ce rămâne insensibilă la complimente, nu e femeie. Nu rămase insensibilă Clem, însă era prea ostenită ca să fie foarte sensibilă. Răspunse încet:

— Și pe mine m-au dat afară de *acolo*… Și, domnule Iuga, e prea târziu, sau prea devreme ca să-mi faci curte.

— Nici nu-mi trece prin cap, domnișoară! ridică puțin vocea polițistul. Știu că n-am nicio șansă în fața dv. câtă vreme există domnul Clementi! De altfel aș fi vrut, *foarte*, *foarte mult*, să-l văd personal, să-i dau un sfat, sau chiar să-l ajut. Am o simpatie inexplicabilă față de el.

— Ajută-l! izbucni Clem. Mă tem că se află la mare strâmtoare.

— Oh, am observat că dumnealui se ajută foarte bine și singur, reflectă Iuga. Totuși uneori e greu… confrații mei de la poliție vor să-l încolțească pentru declarații mincinoase. Bunul meu coleg Tulea, Tibi Tulea, a cules nu știu de unde mărturii cum că n-a posedat niciunul dintre obiectele prețioase ce i-ar fi dispărut din casă… Fleacuri. Astea sunt fleacuri. Trebuie să-i vorbesc într-o chestiune mult mai presantă. Asta e. Unde-i Clementi? Habar n-ai, știu. Bine. Ascultă-mă cu atenție. Am făcut de serviciu în casa domnului Pavel Danciu zis Bursucu, după ce s-a sinucis…

— A fost omorât!

— Nu știu, n-am participat la anchetă, ceilalți au stabilit că e vorba de sinucidere. În timpul nopții Clementi a venit să inspecteze casa lui Danciu, ceea ce îi depășea oarecum atribuțiunile. L-am surprins, nu că

aș fi eu deștept, iar el a acționat stângaci, dar așa s-a întâmplat, l-am surprins, însă nu l-am reținut. Dacă mă țineam de regulament, trebuia să-l arestez și să-l predau. Nu e o dovadă că am intenții frumoase față de el? Și tot eu, în contrariu cu ordinul dat de Chestor, l-am pus în libertate cu o zi înainte, după scandalul de la „N-Y", amendându-l numai. Un balaur arată prea blând în comparație cu Mălai, când a auzit ce s-a întâmplat.

Poate că minte, poate că nu, gândi fosta baletistă. Cum aș putea să știu? Clementi e foarte singur, trebuie să risc…

— Foarte bine, domnule Iuga. Șeful meu ar trebui să fie sus, la BLANCA.

— Da? Ce face acolo? Bea?

— Cred că vrea să se întâlnească cu un om… Paul Delun.

— Am auzit de ăsta, mârâi Iuga, învârtind între degete o țigaretă neaprinsă. Alt individ despre care… Ce are Clementi cu Delun?

— Mie nu-mi spune niciodată totul, abia m-a angajat.

— Normal. Iuga se ridică, se apropie de ușă. Nu ți-e frică să rămâi aici singură?

— Mie, frică?! avu Clem o izbucnire de orgoliu. În ce chestiune importantă trebuie să-i vorbești lui Clementi?

— Nici eu, nu pot să-ți spun totul, zâmbi Iuga. Ei bine, da, să zicem că vreau să-i repar vecherul ăla stricat… poate fac și eu un ban. Asta-i chestiunea.

— Du-te dracului, domnule polițai!

— Noapte bună, domnișoară. Cred că într-acolo mă și duc.

În drum spre cabana BLANCA, în lumina zorilor de zi, blestemându-și curiozitatea care-l împingea să se amestece în treburi ce nu-l priveau, Iuga îl zări deodată, dincolo de o perdea de mesteceni, pe Paul Delun, coborând. Fostul tanchist șchiopăta ca de obicei și dădu să treacă, fără a saluta. Nici nu avea motiv să-l salute pe inspector, nu se cunoșteau. Acesta-și ridică primul dopul de pe cap. Fața lui Delun, aspră, cu ochi ficși, îi părea vag cunoscută.

— Bună dimineața. Frumos timp pentru o excursie. Ești Paul Delun fost ofițer, nu? Stai puțin, amice! Nu l-ai văzut cumva pe detectivul David Clementi?

— Cum? Pe cine? Și de când „amice"?

— Nu știu unde te-am mai văzut. Eu sunt de la poliție, Iuga. Dacă aș avea o sută treizeci de ani, aș zice că te-am arestat, o dată, acum o sută de ani, și de atunci te cunosc. Să lăsăm formalitățile, știu că te-ai întâlnit cu Clementi și trebuie să dau de el, în interesul său. Știi cumva pe unde o fi?

— Nu numai că nu l-am întâlnit, dar nici n-am auzit de numele ăsta. Dar dacă, din întâmplare îi voi face cunoștință, ce să-i transmit

din partea dumitale? întrebă obosit Delun.

— În primul rând salutări. Și apoi… spune-i că aș vrea să-i repar ceasul marca „Vyhla” pe care-l ține în birou.

— Numai atât? Bine.

Fostul tanchist își reluă drumul în jos către oraș. Iuga Martin își privi pantofii prăfuiți, blestemă lung nu se știe pe cine și se așeză în iarbă pentru a urmări activitatea unui mușuroi de furnici trezit la viață. Se întreba pe care dintre cele câteva milioane de furnici, ce umblau în șiruri la picioarele sale, ar trebui s-o invidieze, și ajunse la concluzia că oricare din ele merită toată invidia sa.

29. Pe la ora opt dimineața, Clem care nu pusese întreaga noapte pleoapă pe pleoapă, închise biroul și coborî furișat pentru a evita o nouă conversație cu doamna Dranov. Cerul era limpede, răcoros, părea să fie pace și liniște. Un măturător se rezemase de un pom și trăgea din țigară. Clem se duse la băcanul Pop și-i ceru o cafea tare, un rom pentru cafea, o chiflă, și ceva pentru chiflă.

— Să „rostogolesc” romul în cafea, domnișoară? întrebă amabil Pop.

— Da, te rog, „rostogolește-l”…

— Dar de ce sunteți așa de palidă? Ei da, grea muncă!… Niște sardele norvegiene, în ulei aromat, v-ar face pe gust?

Lui Clem sardelele norvegiene „îi făcură” pe gust.

Cafeaua, romul, poate că și sardelele (conțin fosfor!), o făcură să-și amintească un amănunt esențial care, culmea, îi scăpase și lui Clementi: trebuia să telefoneze Dorina Giman – La Goulue, ori telefonul fusese făcut praf.

Reveni la „Filială” ridică aparatul, duse receptorul la ureche și constată cu mare surprindere că funcționează!

(Însă Clementi știa foarte bine că telefonul nu fusese și el „demolat”! Cei ce efectuaseră „percheziția”, se îngrijiseră, din motive atât de enigmatice că săreau în ochi, ca aparatul de vorbit să rămână intact).

Clem trase aer în piept și luă hotărârea eroică de a face puțină ordine. Începu prin a ridica masa răsturnată și a pune pe colțul ei deșteptătorul care stârnise interesul lui Iuga. Tot pe masă puse o jumătate de scrumieră – tot mai bine decât nimic, niște foi de hârtie, un creion…

Pe la nouă și jumătate telefonul zbârnâi, Clem ridică receptorul, dar de cealaltă, parte a firului legătura se întrerupse. Probabil cineva voise să controleze buna funcționare a instrumentului, sau dacă la „Filială” venise „personalul”.

La ora zece un alt apel.

— Chi, chi, ce mai faci domnișoară, Clementi pe unde e, a, umblă

brambura, nu știi, a întocmit fișa cu privire la Paul Delun? răsună din depărtări glasul domnului V.

— Posibil că o întocmește chiar în acest moment, domnule, răspunse, Clem. Eu sunt bine. Domnul Clementi e pe teren, poate chiar acum stă de vorbă cu „subiectul”…

— Serios? Chi, chi! Pe acolo la voi rulează „7 bărbați și o fericire”, cu Fernand Gravey și Vera Korene? Ți-l recomand! Eu nu i-am cerut să converseze cu „subiectul”, ci să culeagă informații, se zburli V., chiar dacă le culege dintr-un *Weinstube!*

— INu cunosc metoda de lucru a șefului meu, răspunse conștiincios Clem, simțind cum urcă în ea deznădejdea.

— Metoda de lucru! Auzi! Parcă ar fi vorba de Heydrich! Cum e vremea pe-acolo? În curs de încălzire, nu? și V. întrerupse legătura.

Clem deschise Emersonul și continuă, pierdută, să se agite prin încăpere. Un post de radio transmitea concertul fanfarei Batalionului de Gardă Regală. De ce m-a întrebat cum e timpul, și de ce tot el a răspuns că e în curs de încălzire? se gândea Clem. De n-aș înnebuni de atâta „polițism”!

Ceva mai târziu sună un soț bănuitor, ca să nu folosesc deranjantul cuvânt gelos. Voia să știe exact, minut cu minut, ce face „perechea” sa când se duce la coafor… Pe un ton de secretară hârșită în meserie, Clem îl repezi, sub pretextul că Agenția e prinsă în alte chestiuni mai presante. Domnul să se adreseze altundeva – fără să explice însă unde.

Pe la unsprezece, la capătul celălalt al firului răsună un glas speriat, al vedetei de la „N-Y”, Dorina Giman. Secretara îi transmise lui La Goulue locul și ora de întâlnire pe care i le fixase șeful.

Cârciumă de cartier, „Broasca Verde”, strălucea numai prin anonimatul ei, dacă poate fi vorba de un anonimat la un local cu nume atât de promițător și unde, odinioară, se putea lua cel mai strașnic ciolan cu fasole din județ, iar acum se mai putea găsi uneori ciorbă de burtă, atât de salutară după libațiuni exagerate.

Ajungând acolo cu zece minute înainte de ora unu, secretara spera din toată inima să-l găsească pe Clementi în fața unui rom, sau chiar fără rom. Însă detectivul nu apăruse.

Ca pentru a ispiti destinul, Clem ceru cârciumarului rom, spre mirarea celor câteva mutre aflate în preajmă. Stând la o măsuță lângă fereastră o văzu pe Dorina Giman venind de astă dată pe jos, de nu va fi lăsat după colț, din discreție, taxiul. Din motive neclare, sau nu tocmai neclare – Clem simți cum renaște în ea antipatia față de această persoană. Să vezi, gândi, cum are să se fâțâie prin fața cârciumei, rușinându-se, pasămite să pătrundă singură într-o asemenea speluncă, ea, vedeta MARILOR LOCALURI!! Facă ce o vrea, eu nu ies s-o întâmpin, nu sunt curtezanul ei…

Când colo La Goulue, cu vâlvătaia roșcovană a părului ei prea puțin acoperită de o pălărie „Greta Garbo”, deschise pur și simplu ușa, fără să ezite, făcând să sune clopoțelul ce anunța mușteriii, și se îndreptă direct către masa ocupată de Clem. Bețivanii obișnuiți ai cârciumei aveau de ce să se mire în ziua aceea! Acum, gândi Clem, continuând cu speculațiile ei răutăcioase, de origine pur feminină, se va tângui că i s-a fixat întâlnire într-un astfel de loc de perdiție – dar „N-Y” ce este? – va întreba de ce am venit eu și nu șeful, va executa toate mofturile și paramofturile; când colo Dorina Giman se așeză, nu spuse nimic și rămase tăcută, nemișcată, ca o pasăre dintr-un muzeu.

Nu se uită nici măcar la ceas – ca să arate cât de prețioase sunt minutele ei.

Și, trecând la cealaltă extremă, lui Clem i se făcu milă de această ființă. La drept vorbind, sentimentul era mai complex. Secretarei îi era milă de sine, doar că acum, o parte din acest nemăgulitor sentiment, se revărsă asupra lui La Goulue.

— Nu vrei să bei ceva? Romul de aici nu e cu nimic mai rău decât în altă parte, de pildă la „N-Y”.

Dorina Giman clătină din cap. Clem privi pe furiș ceasul. Mai erau două minute până la unu. Dacă se va conforma instrucțiunilor, în caz că șeful nu apare, va trebui să fugă la gară. Dar ce îi va spune în acest caz fostei colege de „balet”?

30. Povestește David Clementi. Pe la ora unsprezece m-am întâlnit, pentru a doua oară în ziua aceea, cu inspectorul Iuga Martin. Nu mult timp după asta, am ajuns, singur, în strada Lutherană, și am intrat în apartamentul secretarei mele. În tot acest timp nimeni nu mă urmărise, și mare greșeală au făcut. Însă pesemne considerau că nu mai prezint interes, ori eu, de-abia de-acum înainte începeam să prezint interes, din punctul *lor* de vedere.

Da. Ceea ce aveam de făcut în locuința lui Clem nu mi-a luat mai mult de șapte minute. Eram foarte mulțumit de mine. Atât de mulțumit că și uitasem că în urmă cu nu prea multe ore trei gloanțe șuieraseră la primejdios de puțini centimetri de capul meu. Atât de mulțumit că m-am uitat împrejur la lucrurile lui Clem, împrăștiate peste tot, întrebându-mă ce i-ar face plăcere să-i duc?

Cu femeile nu știi niciodată. S-ar bucura să recapete acel jerseu bleu-ciel aproape nou, sau pisicuța de pâslă de culoare maro, aruncată într-un ungher? M-am decis pentru pisicuță, fiindcă ocupa mai puțin loc în buzunar – deși probabil comiteam o eroare, poate că mâța aia mică nu-i aparținea secretarei, nu era ea o pisicoasă, ci fostei colege de locuință.

Am părăsit locuința lui Clem încercând să devin invizibil – și aproape că am reușit. Am ajuns pe strada Pictor Grigorescu și trăgând

mereu cu ochiul să depistez vreo *coadă* – cu toate că eram invizibil – am pătruns ca vântul într-un bloc cu cinci etaje.

Am ales din buzunar o anumită cheie și am deschis cu nepăsare ușa garsonierei cu numărul 36. M-am îndreptat direct către telefon. Aparatul era pus sub supraveghere, însă proprietarul știa, și răsucise un șurub. Un singur șurub, și urechile indiscrete nu mai auzeau decât vuietul infinitului – dacă aveau destulă fantezie.

Am format un anumit număr – cel al depozitului de carburant al garnizoanei germane, și am cerut în cea mai bună limbă germană, și cu accentul cel mai potrivit, să mi se facă legătura cu Standartenführerul SS Marian Gustav Könike. Chiar și pedantul Schellenberg ar fi fost mulțumit de accentul meu, cu atât mai mult Feldwebelul de la centrala telefonică, pe care, de fapt, nu accentul îl preocupa.

Urmară o serie de păcănituri, de voci ce se interferau. Toate acestea nu-mi plăcură – le cunoșteam sensul. În fine, legătura.

— Cine-l caută pe *colonelul* Könike? mă întrebă Könike în persoană.

Ar fi fost imposibil să-i confund glasul. I-am vorbit în continuare în nemțește.

— Puteți trece la un telefon unde convorbirea să nu fie înregistrată?

Mi-l închipuiam: foarte înalt, alură de senior medieval costumat *a la XX-ieme siécle,* probabil în gri, bărbierit la sânge, cu un vag început de favoriți, cu fața calmă, palidă, ochii înguști, discret pătrunzători, zâmbet distant. Un asasin foarte simpatic. Extrem de prezentabil. Și pe deasupra autor al unor cărți despre deliciile adevăratului băutor! El întrebă, așa cum era de așteptat:

— Cine sunteți?

Am răspuns:

— Un prieten al Reich-ului. (Citisem undeva că asta e formula potrivită când e vorba de un denunț.)

— Foarte bine, fluieră cât se poate de muzical vocea lui. Dați-mi numărul, și am să vă sun peste zece minute.

— Vă rog să nu mă faceți să mor de râs!

— Ascultă Herr (…?)

După Herr, urmă o silabă care parcă suna aproape de… Cle…". Nu sunt sigur. Oare mă ghicise ticălosul? În orice caz se oprise la timp. Ciudat! Hm! „Trebuie să ne ajutăm!"

— Ascultă Herr, nu am nicio garanție că…

— Nici eu – l-am întrerupt – cât timp convorbirea e înregistrată. E în interesul Dv. în primul rând! Îmi dați un număr *sigur,* sau nu?

Colonelul medită câteva secunde, și-mi dădu un alt număr. Am spus că-l voi suna peste un „mic interval de timp" am pus receptorul în furcă, și am învârtit la loc șurubul instalației „secrete" ce făcea

accesibile și altor urechi convorbirile acelui post telefonic, pe urmă, adept al ordinii fiind, am golit scrumiera – fumasem între timp o țigaretă – am aranjat marginea unei carpete, nu de Istanbul, nu de Șiraz, ci de Iclod, și am ieșit, nu înainte de a-mi șterge, pentru orice eventualitate amprentele. Din pur orgoliu, fiindcă nimeni n-ar fi avut timp să umble după amprente! Am ales altă cheie din buzunar, am urcat un etaj fără să dau ochi cu cineva și am intrat în garsoniera numărul 41, unde se afla alt telefon. Atât de șmecher eram! În timpul celor vreo zece minute cât am așteptat, n-am îndrăznit să fumez, căci nu existau scrumiere, semn că… înțelegeți… ci am admirat o pictură cu femei, mai mult sau mai puțin îmbrăcate, bărbați, și șerpi – amintindu-mi cu ocazia asta de șerpii lui Histapes. Mult aș fi dat să văd și eu șerpii ăia, dacă existau. Nu cred că existau.

În fine m-am apropiat de telefon (acesta sigur nu era pus în supraveghere) și am format numărul dat de Könike. Mi-am concentrat în urechea dreaptă – la care țineam receptorul – întreaga atenție, inteligență, admițând că posedam așa ceva, inclusiv toate simțurile, până la miros… Când colonelul îmi răspunse la apel, am întrebat direct:

— Sunteți agentul H-21?

O clipă de tăcere, apoi un râs scurt, potolit, ironic.

— Visătorule! Ți-ai tocit coatele prin biblioteci? H-21 era „indicativul” Margarethei Gertruda Zelle!

— Exact! Al Margarethei Gertruda Zelle, cunoscută în lumea întreagă sub pseudonimul de Mata Hari. Șefii d-tale au dat dovadă de mare humor, sau de totală lipsă de humor, folosind acum un indicativ al unei spioane care nici n-a existat. Nu știu. Dacă nu-mi confirmați că sunteți H-21, nu avem ce discuta!

— Argumentează! sună replica destul de stranie a lui Könike, și vă rog să mă credeți, mi se păru că simt, venind din receptor, parfumul amărui de ananas și de nu mai știu ce al coctailului „Blonda cu unghii acaju”, fapt care mă convinse definitiv, deși irațional, că vorbesc într-adevăr cu Könike. Asta se numește instinct. Și oamenii îl au. De ce numai câinii? Și câinii de oameni au instinct, uneori.

— Prea bine! Ascultă-mă cu atenție, colonele! DOCUMENTUL e în mâinile mele. Pe DOCUMENT e trecută mențiunea: „CODUL va fi adus de H-21”. DOCUMENTUL fără COD nu face două parale. CODUL fără DOCUMENT, nici măcar atât. Deci, în interesul dv., dacă sunteți H-21, trebuie să ajungem la o înțelegere.

— Ascultă prietene, sună aproape amical glasul lui Könike, există *două* DOCUMENTE, unul fals și unul adevărat. Pe care din ele îl ai?

— Pe amândouă!

Mințeam. Cel fals îl arsesem.

— Și cum deosebești cel adevărat de cel fals?

— Pe cel fals nu există nicio mențiune cu privire la COD, și e atât de simplu încât îl poți deslușì până freci un chibrit ca să-ți aprinzi pipa.

— Inteligent din partea d-tale, idiot din partea *lor*. Mai departe!

— Să nu întreprinzi nimic, chiar dacă bănuiești cine sunt! Dacă oamenii d-tale mă lichidează, DOCUMENTUL e pe veci pierdut, există un singur exemplar, iar cel care l-a conceput e mort, mort definitiv. Să nu-ți închipui că-l port în buzunarul din spate al pantalonilor, cum îl purta pe *cel fals* sărmanul Histapes, în pulpana hainei. Și nici n-ar fi cinstit! Eu trebuie să mă aleg cu ceva de pe urma târgului.

— Hm! Cu ce?

— Cu o sută de mii.

Mi-am închipuit cum fața i se destinde. Spionii din categoria lui răsuflă totdeauna ușurați când o tranzacție se poate aranja bănește. Din punctul lor de vedere un om pe care-l interesează banii, e un om suficient de sigur. Și au, într-un fel, dreptate.

— O sută de mii de Reichsmarks, e o sumă colosală!

— Nici nu mă gândeam la Reichsmarks! Știi ce înseamnă un S tăiat de două linii?

— Ai înnebunit? Dolari?! Ce înseamnă dolari? Din ce punct de vedere nu-ți convin Reiehsmarks?

— Pentru mine dolari înseamnă plaja de la Malibu. Cu Reichsmarks mă șterg pe fund acolo, dacă nu te superi colonele.

— Nu-mi plac oamenii vulgari!

Zâmbeam. Abilul asasin și spion se dăduse de gol. Fusese din prima clipă pregătit să încheie tranzacția pentru o sută de mii de mărci, fapt ce dovedea cât de important este pentru el DOCUMENTUL. De altfel, nu aveam nevoie de niciun fel de dovadă, știam. Însă eram decis să-i iau și dolarii, din pură plăcere de a juca tare. Altfel nu eram eu Clementi. (Însă eram eu Clementi?)

— De fapt, nici mie. Faci cum vrei, colonele. Eu pot să vând DOCUMENTUL și-n altă parte, unde nu se vor târgui asupra sumei și valutei. Aș putea să-l vând chiar și românilor, căci pe ei îi privește în primul rând!

Asta nu i-a plăcut, sunt sigur. În mod normal, la un joc tare, Könike ar fi trebuit să-mi spună: „N-ai decât, și du-te-nvâr...” și să trântească receptorul, și să aștepte să-l rechem. El însă n-a procedat astfel, din motive aproape de neînțeles – sau se temea că mă supăr și pierde definitiv legătura cu mine? Mă simțeam, nu știu de ce, puțin dezamăgit. Un agent la un astfel de nivel ar trebui să aibă nervii mai tari, ar trebui să blufeze. Să meargă pe cacealma. Culmea! Eram dezamăgit de purtarea necorespunzătoare a Standartenführerului SS Könike!… Cum am mai zis, mă simțeam foarte mulțumit de mine, prea mulțumit… la un pas de prăbușire. Atenție! mi-am strigat,

scrâșnind din dinți. De unde știi că jocul dulce, de retragere, nu e bluful și cacealmaua lui Könike? Acesta zicea:

— Să rămânem în domeniul valutei germane. Am putea negocia suma. Ce ai zice de cincizeci de mii? O avere! Dolari – nici vorbă! N-avem bani de-ai inamicului.

Ca să-i dau încă o dată peste nas, am zis:

— Aveți bani de-ai inamicului! Tiparnița din subsolul clădirii de pe Priniz Albrechtstrasse, cu asta se și ocupă, să fabrice dolari, însă mie nu-mi trebuie hârtie falsă, colonele! Îmi veți da bancnote adevărate. Și dacă mai continuați pe tonul acesta, riscați din nou să mă faceți să mor de râs!

M-am uitat la ceas. Riscam. Eu riscam. Riscam să întârzii la întâlnirea cu Clem și cu La Goulue. Riscam, prelungind convorbirea, să fiu înhățat de oamenii lui Könike cu telefonul în mână. Dar ce nu riscam?! Totuși, judecând după aparențe cel puțin, Standartenführerul nu dăduse dispoziții să fie interceptat postul de la care purtam această conversație de afaceri. Am continuat:

— Adică nu aveți monedă forte? Înseamnă că seiful partidului național socialist e burdușit cu bule papale, nu cu aur, cum îmi închipuiam eu, visătorul!

— În afară de bani, urmăriți și vreo manevră politică?

Era o întrebare foarte bună, foarte inteligentă, trebuie să recunosc. Numai că trebuia altfel formulată.

— Urmăresc două lucruri, Herr! Să capăt banii și să am garanții că scap cu viață după ce-i capăt, fiindcă de nu scap, degeaba banii.

— Garanțiile le voi da eu!

— *No, sir*! Eu îmi voi crea garanțiile, fiindcă numai în mine am încredere – și nu totdeauna! Începând de mâine dimineață veți avea un nou aghiotant, renunțând la serviciile excelentului Hans.

— Hans nu-mi este aghiotant, ci e pus să mă supravegheze.

Am tresărit, neplăcut surprins de modul facil în care se divulga.

— Am bănuit, domnule colonel. În acest caz, *Hans nu mai există.* Fie odihnit. Propun o întâlnire în următoarele condiții (…) în caz că nu vor fi respectate, nu veți mai avea ocazia să scrieți o altă carte despre „deliciile adevăratului băutor”. O tăcere întâmpină cuvintele mele. Schițând cel mai sardonic rânjet cu putință, am subliniat: „Trebuie să ne ajutăm!”

Mă divulgasem de bunăvoie. Könike putea acum să mă lichideze mai ușor decât lichidează un bețivan cel dintâi pahar, dimineața. Însă bătrânul călău avea nevoie de DOCUMENT! Acest DOCUMENT care, conform unui plan straniu, prea subtil, dar respectându-se principiile celui mai strict „Geheim”, atât de sanctificat în Reich. Trebuise, conform ordinului, să rămână aici, mai exact să fie depozitat la București – dar fusese furat înainte de a i se face vreo copie sau

fotografie (mă îndoiesc însă că exista permisiunea) iar CODUL – în virtutea aceluiași strict secret luase drumul Berlinului. Diabolic aranjament. Exagerat de diabolic – dacă îndrăznesc să mă exprim așa. Dar poate că deducțiile mele… în sfârșit! Am verificat dacă nu lăsasem vreo urmă, după care am încuiat cu grijă ușa. Nimeni nu m-a întâmpinat pe scări, nimeni n-a tras în mine cu mitraliera. Din fugă am aprins o țigaretă „Staffel". Am aruncat ambele chei de la garsonierele 36 și 41 în cutia poștală numărul 36. Pe cutie stătea scris numele locatarului: Iuga Martin. Mergând, am supus unei analize rapide următoarele: telefonul lui Iuga fusese pentru moment scos de sub „timpanul" poliției (aceasta fiind una dintre ideile strălucite ale Chestorului Mălai, punerea în supraveghere a tuturor ofițerilor săi, secretul fiind prea bine cunoscut de toți…), iar serviciile germane, cu toată operativitatea lor, nu ar fi avut timp să-l localizeze, cea dintâi convorbire durând numai trei minute.

Celălalt telefon aparținea văduvei unui căpitan de cursă lungă ce pierise, oricât ar părea de ciudat, în triunghiul damnat al Bermudelor, femeia trecuse de șaptezeci și opt de ani, era surdă ca un presse-papier și practic nu se servea niciodată de el. La fel de bine ar fi putut să ducă la ureche, în loc de receptor, un polonic, rezultatul ar fi fost același. Această doamnă surdă, lipsind mai tot timpul din oraș (colinda într-una pe la fii, fiice, nepoți, fericind-u-i pe toți), inspectorul Iuga își procurase pentru orice eventualitate o cheie de la locuința ei. Nu l-am întrebat cum. Nu puteam să-i fac mare vină din asta, s-o fi plictisit băiatul să tot sucească și să dezrăsucească acel șurub ultra-„Geheim" în momentele când avea de dat un telefon personal.

În ce-l privește pe Könike, mi-l închipuiam puțin nervos, foarte puțin, totuși nervos, sorbind un pahar de „Blondă-cu unghii acaju", sau, poate, mai potrivit la ora asta, un „Amestec optimist marinăresc". Consideram că nu are decât două variante: sau să pună mâna pe mine în următorul ceas, dar în acest caz motocicletele cu esesiști ar fi trebuit deja să zbârnâie, sau să accepte condițiile întâlnirii. Îi avertizasem că oamenii lui nu mă vor avea viu, și-n acest caz, DOCUMENTUL va rămâne un mister istoric…

Am ajuns la „Broasca Verde" la unu și două minute.

Clem tocmai se ridica să plece, conformându-se ordinului dat de mine. Cred că pentru prima oară în viață venisem cu întârziere la o întâlnire. Și tocmai la una importantă! Observându-mă că apar, secretara se lăsă pe scaun, iar suspinul ei de ușurare se materializă în văzduh, cred, sub forma unei șuvițe de abur albăstrui. Mă grăbisem ca dracu, și curgea transpirația pe mine. Am înlocuit-o imediat cu o halbă de bere. Întârziasem, dar nu de tot, nimic nu era pierdut, și din nou mă simțeam prea mulțumit de mine, când am primit lovitura. E

un fel de a zice. Credeți-mă, niciodată nu e bine să fii prea mulțumit, chiar dacă primești Premiul Nobel pe merit sau fără, există undeva un contra-destin, sau cum să zic, care pedepsește starea asta euforică.

Un taximetru hârbuit stopă chiar la intrarea cârciumii, și din el coborî elegant și bățos Chocolat, Sony, cu un cuvânt, Ion Coțoban. În fine, cu două cuvinte. Veni direct spre noi și spuse, mai exact, șuieră în direcția Dorinei Giman:

— Ce faci în mizeria asta de bombă pisicuța *mea?* Haide, vino!

O smuci de mână. Trăsăturile frumoase ale lui La Goulue se alterară. Surprinderea, dezamăgirea, teroarea, și chiar o nuanță de răutate, se amestecau, răvășindu-i chipul. Ce puteam să fac? Să mătur „Broasca Verde" cu chipeșul dansator? Era momentul cel mai puțin potrivit ca să mă bag într-un nou scandal. Mutrele din cârciumă rânjeau cu mare plăcere, și aveau suficiente motive. Mai ales că La Goulue îi aparținea în fapt, și „istoricește" și „prezentalicește" acestui nemernic… Ion Coțoban! Ochii secretarei mele erau verzi ca ai unei mâțe zbenguindu-se în iarbă, și totuși irișii îi ieșeau în evidență. Ochii „de aur" ai Dorinei Giman, se stinseseră.

Perechea de dansatori urcă în taxi și dispăru. Mă simțeam ca un jucător de șah căruia i se suspendă două mutări. „Succese japoneze la Finchafeu!", anunță radio-ul, și atunci cârciumarul prinse alt post, și auzirăm glasul diafan al lui Gică Petrescu.

— Stăm rău? constată, sau mă întrebă Clem.

Am oftat. Am gustat din romul comandat „penevé". O tochitură de ploșnițe de câmp în sirop de zmeură n-ar fi fost mai rea. Însă nici mai bună. Așa că l-am băut, consolându-mă că oricum e mai suculent decât un „Panther".

— Nu stăm chiar pe roze! Dar acum sunt sigur că poliția, supraveghind telefonul nostru, l-a avertizat pe Chocolat că „perechea" lui se află aici. Nu știu dacă această certitudine îmi va servi la ceva. Poate că-mi va deservi…

— Vrei să spui că ăia de-au demolat „Filiala", au avut grijă ca telefonul să rămână intact?

— Dar tu ce crezi, Clem? am întrebat-o.

Am închis ochii și am văzut sub pleoape marea orgă a stâncii Detunata, am auzit o melodie, Bach sau Corelli, și mi-am adus aminte cum, în urmă cu o mie de ani, mergeam pe strada Franciscanilor împreună cu o fată, la concertele de orgă de fiecare luni, dar peste tunetul acelei orgi se suprapuse tunetul unui șuvoi de apă, negru, otrăvit, ucigător.

— Ce e cu tine? întrebă Clem.

Ce era cu mine?

31. La ora nouă și un sfert Standartenführerul SS Marian Gustav

Könike intră în cârciuma „Broasca Verde”, se rezemă de tejghea în rând, cu alți trei sau patru, și examină cu atenție, și cu binevoitoare scârbă, sticloanțele cu băuturi ignobile din spatele (patronului acestei instituții, un oarecare Spânoche, copia fidelă a băcanului Pop, fără a fi, totuși băcan Pop.

— *Biter șehern mai unterofițirân*! încercă Spânoche să fie „di granda”, trezind, admirația celorlalți bețivani.

Colonelul îi răspunse pe românește, trezind altă admirație.

— Ai pe-aici ceva tare… sau *foarte* tare?

Autorul unei cărți despre băuturi, Könike, era, în realitate un nebăutor. Însă acum simțea o nevoie acută de a-și face praf stomacul. Colonelului SS Könike îi era teamă. Greu de admis, mai ales că pe fața lui smeadă, dichisită, nu puteai bănui decât o vagă expresie de silă.

— Avem! izbucni Spânoche. Țuică de Bârgău. Șaizeci de grade ca nimic! Cât? Un sfert de litru? O juma’?

Se precipită să găsească un pahar mai acătării, scoase pe sub tejghea o sticlă nedreasă, turnă, puse paharul pe o tăviță și împinse tăvița sub bărbia ofițerului. Könike sorbi, se cutremură, se strâmbă, mai sorbi, se cutremură mai puțin, se strâmbă mai puțin.

Brusc, din agitația ce se stârni, înțelese că și *celălalt* venise la întâlnire. Könike sorbi pentru a treia oară din pahar, avu impresia că nu el, ci un altul se află aici, *acum*, murmură „De te fabula narratur”, și întoarse capul; încet, demn, resemnat.

La „Broasca Verde” intrase un tânăr ofițer german cu gradul de Hauptmann. Era zvelt, avea o ținută decisă, uniforma îl prindea excelent. Părea decupat dintr-un afiș al Wehrmacht-ului. Un adevărat războinic de carieră. Könike, mereu cu paharul de țuică în mână, își schimbă și mai mult poziția – la urma urmelor de ce să expună ceafa unui eventual glonte, când mult mai elegant este să-l primească în frunte? În timp ce tanchistul se apropia, lejer, buzele lui Könike abia se mișcară:

— Herr Clementi! Ce surpriză!

— Nu e decât o jumătate de surpriză – doar știai că sunt eu, nu e așa? „Trebuie să ne ajutăm!”, răspunseră ochii tanchistului care se prezentă în nemțește: – Hauptmann Rudolf von Klemnitzki, la dispoziția Dv.!

Colonelul îi întinse mâna – totdeauna gradul superior întinde cel dintâi mâna.

— Ah, deci *ai devenit* baron! constată cu un humor îngândurat, cu tristețe, și cu încă un sentiment nedefinit. Poate și el era baron, dar o ținea numai pentru sine. Poate că țuica îl încălzise și-i păsa mai puțin de realitățile acestei lumi. Dar atunci de realitățile cărei lumi îi păsa? Cârciumarul Spânoche aștepta comanda, și o primi:

— Un pahar pentru căpitanul baron von Klemnitzki, aceeași

băutură… are să-i mai înfierbânte sângele subțiat, porunci colonelul, ultimele cuvinte fiind spuse așa ca să le audă numai Kilemnitzki. Și, continuând să facă haz de necaz, îi explică „baronului”: Un rachiu excelent parfumat cu sâmbure de prună, – și foarte tare, de *Bargau,* dacă am înțeles bine.

— Ia nu te mai preface, zâmbi Klemnitzki. Știu că poți să-l pronunți foarte bine pe *â* românesc.

— Nu mai face atâta circ! îl apostrofă Könike.

— Cu cât mai mult circ, cu atât mai puțin bătător la ochi – nu știi? De-acum înainte, în combinațiile d-tale alcoolice, va trebui să introduci și țuica – nu?

Peste vreo zece minute, în stradă, Klemnitzki zise:

— Cum stăm cu banii?

— Cum stăm cu DOCUMENTUL? replică, ușor amețit, colonelul.

Căpitanul de tancuri oftă.

— Mă tem că n-ai înțeles. Nimic n-ai înțeles! Să încep cu începutul. Uniforma e din garderoba teatrului, tocmai se joacă una din piesele voastre eroice… scrisă de un autor de-al nostru… cam ciudat, nu? Dacă se face scandal pe seama dispariției, să-l aplanezi.

— O hoție! exclamă indignat Könike. Vei fi pur și simplu arestat de prima patrulă.

— Adjutantul Standartenfuhrerului Könike nu poate fi arestat. Sunt mult prea important. Îți sugerez să le trimiți o altă uniformă, cât vor fi de surprinși!, înțelegi, n-am avut timp să mi-o comand la croitor… și-apoi un croitor poate ciripi.

— Da! Un croitor! Iar eu, nu! ricană colonelul.

— E paradoxul situației. Domnule colonel, nu mă interesează victoria lui Hitler sau a inamicilor săi, banii mă interesează și securitatea mea personală. Sunt un egoist. În acest sens, și numai în acest sens, am luat următoarele hotărâri…

— Dumneata ai luat hotărâri! se indignă superiorul..

Dacă n-ar fi fost întuneric pe stradă, Könike ar fi remarcat mina sincer dezamăgită a căpitanului Klemnitzki.

— Eu consideram, zise acesta, că vorbim de la profesionist la profesionist, sau de la înalt profesionist la înalt profesionist… Ce se întâmplă dacă misiunea deosebită pe care o ai pe aceste meleaguri, va eșua, din motive neclare – după ce a fost pregătită cu atâta minuțiozitate?!

— Ce rost are întrebarea?

— Rostul e ca să înțelegi că eu conduc dansul, colonele! Pentru unicul motiv că am DOCUMENTUL.

— Dovada!

— Ce reacție de neprofesionist! Până și faptul de a ști că un anumit COD, trebuia să fie adus printr-un anumit agent H-21, ar trebui să fie

suficient. Mai este nevoie să vă explic? Din motive de *grand Geheim* au fost „creionate” doua DOCUMENTE, unul fals, unul adevărat, iar CODUL a fost trimis la Berlin. DOCUMENTUL fals în principiu, trebuia să se afle la un *agent fals*, dar ați considerat că Histapes e prea tâmpit pentru un astfel de rol – sau ați bănuit că vă trădează. Și atunci o mică porție de cianură… câtă lipsă de fantezie! Măcar să fi folosit acid prusic! DOCUMENTUL veritabil eu l-am sustras maimuțoiului care face pe dansatorul la „N-Y”.. (Nu era adevărat: DOCUMENTUL fusese furat de Bursucu de la Chocolat în condiții ce nu aveau să fie clarificate.)

Könike zise:

— *Adjutantul* meu Hans a suferit un accident!

— Un grav accident de automobil, știu, e în comă, spuse Klemnitzki. Ești rezonabil, colonele. Fiindcă n-ai încotro. Cum ai aranjat cu banii?

— Crezi că pot face rost de la o oră la alta de un maldăr de dolari. Banii vor fi aici în maximum trei zile.

— Îmi place când te exprimi concret. Când nu protestezi din pură vanitate, domnule colonel. Bine. N-am pretenția să capăt banii acum, nici n-aș avea unde să-i păstrez, orașul e plin de hoți… Îmi dai suma când voi duce la îndeplinire misiunea care ți-a fost încredințată. Dolarii vor fi depuși la o *căsuță poștală moartă.*

— N-am auzit bine! strigă Könike. D-ta vei duce la îndeplinire misiunea *mea?*

— Se înțelege de la sine. DOCUMENTUL nu va ajunge niciodată în mâna d-tale. În schimb îmi vei încredința CODUL, pentru ca să pot localiza din vreme punctul acțiunii.

— Ești complet dement, Cle… Klemnitzki!

— Din nou protestezi din pură vanitate. De când dorința de a nu te lăsa scalpat se numește demență?

— Cu alte cuvinte propui să mă dau pe de-a-ntregul în mâinile d-tale!

— N-ai de ales. Pielea mea e în joc. Dar și pielea colonelului Könike e în joc. Mă tem că și pielea lui Fischer e în joc!

— De unde pot fi sigur că nu ești agent inamic?

— Nu poți fi sigur. Trebuie să riști. Sau câștigi, sau pierzi. Ce, eu nu risc? Însă pentru banii ăia, merită.

— Te preocupă mult banii?

— Numai banii mă preocupă.

— Cum poți fi sigur că dolarii nu vor fi falsificați?

— Sper că nu se va comite prostia asta. Îmi voi lua măsurile mele de precauțiune. Banii și propria mea piele, e tot ce mă interesează.

— Ascultă, se opri deodată colonelul în mijlocul beznei. Știi și în ce constă *acțiunea?!*

— Bănuiesc ceva. Dar nu mă interesează.

— Ce știi, totuși?

— Am să-ți spun colonele, ca să te cuceresc prin sinceritate. Nu cu multă vreme în urmă a murit la BLANCA un inginer german, într-o criză de delirium tremens. Era el, ca aproape toate geniile, după cum se spune, cam bețivan, e adevărat, însă a murit de otravă, nu de alcool, aceasta a fost concluzia detectivului particular David Clementi, nu am habar dacă-l cunoști. Pierdea și el, Clementi, din întâmplare timpul pe-acolo. Nu s-a făcut niciun fel de autopsie, cadavrul a fost expediat în Germania, la Kassel, cu toate onorurile și cu toată otrava din el cu tot. Ulterior niște oameni, tot geniști, pe care inginerul îi condusese în cadrul unor *prospecțiuni* pe-aici prin munți, au fost expediați pe front și li s-a pierdut urma. Mă îndoiesc dacă vreunul din ei mai este în viață. Ați învăluit totul într-un secret atât de gros că și un orb ar fi bănuit ceva. Am bănuit de la început că *prospecțiunile inginerului* Klemnitzki prezintă o deosebită importanță, și trebuiau să rămână secrete, ori numai moartea garantează secretul total.

— Aha, bombăni colonelul, de la inginer ți-ai împrumutat numele?

— De ce nu? Când e vorba de nume nemțești, fantezia mea cunoaște limite. Spuneam că numai moartea garantează secretul… Dacă acum o bombă ar izbucni sub picioarele noastre, dacă ne-ar mitralia niște partizani sau pur și simplu ne-ar izbi un trăsnet, misterul ar rămâne desăvârșit, și poate abia peste două mii de ani – dacă e să fim foarte optimiști – niște dezlegători de enigme care vor avea timp de pierdut, admițând că peste două mii de ani *va mai exista timp*, vor porni iarăși pe traseul evenimentelor stranii din Cheile de Sare… Bine spun?

— Spui al naibii de bine! Exagerat de bine! Mă întreb, de fapt cine ești? Și pentru prima dată în ultimul deceniu, Standartenführerul SS Marian Gustav Könike slobozi o lungă, întortocheată, suculentă, de nereprodus înjurătură, nu nemțească, nu românească, nici măcar bavareză, ci probabil de pe vremea Imperiului austro-ungar, al Mariei Tereza sau al lui Franz Joseph. Klemnitzki îl examina aproape cu simpatie.

— Felicitări! N-o cunoșteam. Am s-o reținpentru clipele dificile.

— Mi s-a făcut o sete cumplită, bodogăni Könike, surd, cu voce de autentic bețivan. Ei bine, sunt de acord.

— De acord cu ce?

— Vom confrunta *împreună* DOCUMENTUL cu CODUL.

Acum Klemnitzki îl privi cu un fel de milă, dar în beznă nu distinse nimic în afară de nasul lung al colonelului. Vocea lui avu o notă dură. Parcă semăna cu glasul altcuiva.

— Propunerea se respinge. N-ai înțeles nimic!

— Cum îți permiți să vorbești pe tonul acesta cu un înalt ofițer al

Wehrmacht-ului?!

— Vorbesc cu un SS-ist, răspunse în silă Klemnitzki. N-are rost să faci pe ofensatul. Repet: n-ai înțeles nimic. Am trăncănit degeaba! Oare n-am de-a face cu un adevărat profesionist?

32. *Discuție stenografiată. Un singur exemplar, expediat pe calea aerului la RSHA – Berlin.*

Ora 9,45

Fischer: Ești în întârziere!

Standartenführer SS Könike: Îți cer scuze! N-a fost chiar așa de simplu! Bună dimineața!

Fischer: Heil Hitler!

Könike: Ia nu te prosti! Și așa nu te aude nimeni. Pot să dau un telefon? (Colonelul pune mâna pe receptorul unuia din cele trei telefoane de pe biroul lui Fischer: e chiar aparatul care asigură transmiterea convorbirii într-o încăpere alăturată unde a fost instalat stenograful.)

Fischer: Acela e cu circuit interior. Poți folosi oricare din celelalte două.

Könike: Circuit interior! Ce lux! Și cu cine vorbești, cu chelnerii, cu garderobiera? (Colonelul formează un număr) Alo! La telefon e „numărul unu”! Fă-mi legătura cu 7! Dorian?… Da!… Mă tem că azi-noapte mi-au scăpat cuvintele cum că *subiectul* ar fi un diletant… Regretabilă eroare. Da!… Fără nume! Ei bine, uită aceste cuvinte, înlocuiește-le cu „are un simț practic extrem de dezvoltat”. Cum? Nu, nu mă îndoiesc de tine decât atunci când vrei să faci pe grozavul închipuindu-ți că ai de-a face numai cu debili mintali. Ei, uite că nu e așa! Să folosești metoda agentului din Lisabona. Bun!… La amiază voi controla totul… Heil!…

Fischer: Ce a fost asta? O demonstrație?

Könike: Constat că munca de mare patron de local te epuizează! O cură la sanatoriu nu ți-ar strica. Am nevoie de o sută de mii de dolari.

Fischer: Te felicit! Să bem pe chestia asta! Ce iei, obișnuitul tău amestec, „Blonda cu trei picioare – sau cu patru?” – sau altceva?

Könike: Obișnuitul meu amestec are aici în bomba ta gust de trotil. N-am vrut să te jignesc. Nu, vreau țuică de Bârgău.

Fischer: Cum? De Bârgău? Ai înnebunit?

Könike: Ei vezi că n-ai în dugheana asta a ta absolut toate băuturile din lume cum te lăudai?

Fischer: Nu te grăbi! Să verificăm!. Alo…

Könike: De ce nu folosești telefonul care zici că e cu circuit interior?

Fischer: Sucit mai ești! Circuitul interior nu ajunge până jos în depozit! Alo, ce dracu, doarme toată lumea jos? Climescu! Da… Există prin pivnițe cel puțin un butoiaș cu țuică de Bârgău? Nici măcar un

litru?… Ești un cretin și-un senil, domnule! În primul minut liber am să cobor să verific cum vă faceți de cap voi acolo!… Ce-mi pasă că *nu se cere*?! Din buzunarul cui o cumperi, țuica, dintr-al tău? Să n-aud nimic, du-te dracului! (Către Könike.) Într-un minut îți vei căpăta băutura preferată.

Könike: Prea mult tămbălău… O va aduce de la cea mai apropiată cârciumă. Mulțumesc, nu merită atâta osteneală, mi-a și trecut cheful.

Fischer: Te rog, nu mai face mofturi de domnișoară bătrână. De unde să știu că ți-ai schimbat gusturile? Hm, hm! O sută de mii de dolari? Nu te-ai târguit deloc? Ia stai puțin… Niciunul dintre cretinii ăștia nu s-a prins că suntem frați?

Könike: Garantez. E prea mare diferența de înălțime.

Fischer: În favoarea ta, bineînțeles. Revin la întrebarea dintâi.

Könike: M-am târguit. Subiectul e un fanatic. Vrea să pună mâna pe bani, și s-o șteargă.

Fischer: Pe lumea cealaltă?

Könike: Sau și mai departe. Pe plaja de la Malibu.

Fischer: În California, sau unde dracu vine asta. E un romantic!

Könike: Nu știu ce fel de om este.

Fischer: O sută de mii de dolari! Știi ce înseamnă o sută de mii de dolari?

Könike: N-are să facă nimeni scurtă la mâini dacă vor falsifica un teanc în plus!

Fischer: Eu vorbeam despre *subiect!* Să nu-și facă impresia că ai cedat prea ușor.

Könike: E orbit de perspectiva îmbogățirii. Sunt convins că ai fost atent la convorbirea pe care am avut-o cu Dorian. Nu i-am spus nici jumătate de adevăr. Subiectul e un diletant tipic, nu un profesionist, cu toate că-i place să călărească mult acest cuvânt, profesionist. E un diletant talentat, dar mai ales norocos. Ascultă numai! A venit la întâlnirea cu mine în uniformă de ofițer german! E numai unul din amănuntele care-l trădează pe amatorul de senzații tari: plăcerea de a juca spectaculos.

Fischer: Asta e culmea obrăzniciei! De unde și-a procurat uniforma?

Könike: De unde! Ce importanță are!

Fischer: Cum n-are importanță?! Dacă i-a vândut-o unul din militarii noștri, va trebui să dea socoteală. Dacă i-a cusut-o cumva un croitor, va trebui lichidat, de unde știm că nu…

Könike: Ia nu te mai agita atât că mă enervezi! Uniforma aia blestemată a fost sustrasă din garderoba teatrului.

Fischer: Dar ai verificat?

Könike: Drept cine mă iei? Am verificat și le-am trimis o altă uniformă de căpitan de tancuri. Și le-am spus să tacă.

(Se aude o bătaie în ușă.)

Fischer: Bagă-te! Așază astea aici și fă-te invizibil! Ce, a trebuit să mergeți până la Bârgău ca să procurați pălinca asta?

Chelnărul: Eu nu știu, domnule Fischer. Domnul Climescu l-o trimis pe Baciu. Țuică de Bârgău bună nu se găsește ușor.

Könike: Un adevărat patriot ca tine n-ar trebui să bea *whisky!*

Fischer: Și Kaltenbrunner bea *whisky* când nu bea coniac franțuzesc. Nicăieri nu scrie că e un păcat să bei băutura inamicului și să profiți de femeile sale. Marian! Să-ți servesc licoarea ta preferată. Bârgău! Pentru unul ca mine e un record să-l pronunț corect pe *â! Prozit*, bunul meu frate! Prin urmare *subiectul* se ventilează prin oraș în uniformă de tanchist, fără să cunoască germana, fără acte, și fără a ști care e diferența dintre cal și cavaleristul propriu-zis?

Könike: Știi că nu poate fi o problemă cu actele. Cât privește germana, o vorbește le fel de bine ca Ohlendorf, când nu e amețit. Cred că s-a specializat în Anglia – în germană – dar asta e o subtilitate care ție oricum îți scapă. Iar dacă n-aș fi fost la Oxford, și mie mi-ar fi scăpat. Și-n rest, nu se va ventila în uniformă de ofițer german, decât atât cât va fi strict necesar.

Fischer: Te-ai dat pe mâna lui, Marian! Și dacă e…?

Könike: Gura, Uggo! Să nu-mi dai mie lecții… cârciumarule!

Fischer: Unui *sir* ca tine nu-i stă bine să fie violent! Oamenii tăi vor fi în stare să urmărească subiectul când va fi „travestit” în civil?

Könike: Ce întrebare stupidă, Uggo!

Fischer: Nu-mi folosi numele mic, ce dracu! De ce stupidă? Tu ești marele specialist, informatorul de elită, amicul personal al lui Schellenberg, iar eu doar un simplu simpatizant al partidului. În general aventura voastră mă amuză, dar nu cine știe cât. Eu n-am vreme să citesc romane senzaționale, iar la film nu mă duc – mă dor ochii. Mai povestește-mi!

Könike: Nici Führerul n-ar ști să aprecieze care dintre noi doi este mai mare în grad! Mai toarnă-mi un pic de Bârgău!

Fischer: Vei ajunge un bețivan!

Könike: Nu mai am când, viața se termină. Pe mine „aventura” nu mă amuză deloc! Cine a conceput-o? Cine a aprobat-o? Reichsführerul? Mă mir! Există oameni în aparatul nostru care sunt „bolnavi de secret”! Și unde am ajuns?! Secretul a fost împărțit în felii, dar omul care poate reuni feliile, e mort. Totul poartă pecetea haosului! Cum ar fi fost posibil ca un diletant să poată sustrage DOCUMENTUL de la imbecilul acela de Chocolat?

Fischer: Te-am rugat, fără nume! Nu este un imbecil! Are la activ…

Könike: Ia mai scutește-mă! Știu ce are la activ! O excelentă experiență în tortura de gradul doi, trei și patru – uite, în acest domeniu nu pot rivaliza cu el, nu știu care e diferența dintre gradul doi și patru!

Fischer: Să nu fim ipocriți! Cunoști foarte bine diferențele! Vom cerceta cât de mare este vina lui Chocolat! El afirmă că la gară geanta lui a fost înlocuită cu o alta absolut identică.

Könike: Da! Iar vinovat e unul Danciu, sau Bursucu, un mic proxenet. Cunosc povestea. Ciudată poveste! De când bătrânul Müller își recrutează oamenii dintre dansatorii de mâna a treia? Sper că Sturmbannführerul SS mascat sub numele de Chocolat, Sony, Ion Coțoban, un incapabil, un incult, va fi trimis acolo unde trebuie. De ce nu chiar la gazare?

Fischer: E arian!

Könike: Hm! Și ce! Nu e cine știe cât de blond!

Fischer: Nu știu. Nu eu decid, nu-l cunosc prea bine pe Ion Coțoban. Astfel de oameni care au greșit devin extrem de prețioși prin zelul ce-l depun spre a se reabilita.

Könike: Zelul nu e suficient când lipsesc *astea.* (Probabil că și-a dus degetul la cap.)

Fischer: Să ne întoarcem la *subiect.* Ți-a cerut să te debarasezi de Hans. Ce obrăznicie!

Könike: L-am intoxicat. Hans a suferit un grav „accident". Automobilul lui Hans, făcut zob, a fost remorcat prin centrul orașului.

Fischer: A apucat momeala?

Könike: A apucat alta și mai grasă! CODUL fals. Ți-am spus că e un diletant, dar ce îl va pierde e înclinația pentru spectaculos, tendința de a teatraliza. O fi avut strămoși slavi.

Fischer: Spuneai că-l interesează numai banii.

Könike: Una se leagă perfect de cealaltă. Banii îi vor servi, crede el, pentru a-și crea un decor măreț, un fel de spanac, vilă pe malul oceanului, la Malibu sau în altă parte. Și așa ceva ține de teatru.

Fischer: O vilă pe malul oceanului, nu e chiar un spanac. Prin urmare i-ai înmânat și CODUL. N-ai cedat prea ușor?

Könike: Te rog nu mă scoate din sărite! Aceeași întrebare mi-ai pus-o și în legătură cu dolarii. M-am adaptat omului, pur și simplu. E un grandoman, un încrezut, crede că poate să „joace tare". N-am comis greșeala de a-i spulbera această convingere. A trebuit să „cedez" dându-i a înțelege că, în caz de nereușită a acțiunii mi-e capul în joc…

Fischer: Ceea ce nici nu e departe de adevăr! Tu încerci să mă convingi că omul e prost, însă…

Könike: Nu un prost, ci un…

Fischer: Stai puțin! Să admitem că e un fel de mitoman, și un diletant, însă chiar și un diletant ar ajunge la concluzia că, de vreme ce există două DOCUMENTE, e firesc să existe și două CODURI.

Könike: Probabil mă consideri iremediabil *sot*!

Fischer: Cum? N-am înțeles.

Könike: Prost. Adjectiv, parcă. În franțuzește. Ca om de societate,

nu ți-ar fi de prisos s-o cunoști, franceza.

Fischer: Te rog, lasă vorbăria și lasă franceza. Cum ai procedat cu Klemnitzki?

Könike: I-am prezentat două CODURI, pe cel adevărat și pe cel fals. Numai că „adevăratul" COD, e mai fals decât celălalt. Așa am procedat.

Fischer: Ești șmecher. Le-a luat pe amândouă?

Könike: N-am avut nimic împotrivă să le ia pe amândouă. Adevăratul COD e aici, în mintea mea.

Fischer: Și care e mutarea următoare?

Könike: Știi foarte bine care. *Subiectul* va merge să scoată din ascunzătoare DOCUMENTUL. Și nu va fi slăbit din ochi… Vrei să-ți povestesc felul în care am organizat urmărirea sa? Costumația agenților, numărul lor, metodele?

Fischer: Oh, nu, detaliile te privesc. Dar dacă *subiectul* nu se duce *nicăieri?*

Könike: Cum să nu se ducă nicăieri? Are nevoie de DOCUMENT! Până ce nu vom localiza *punctul,* nu va căpăta banii, aceasta e convenția dintre noi.

Fischer: Acum înțeleg. Asta e altceva.

Könike: Nu știu dacă înțelegi. Având un COD fals, va localiza bineînțeles un *punct* fals… dar nu va apuca să-l localizeze, fiindcă înainte de a avea timp să compare CODUL cu DOCUMENTUL, vom și pune mâna pe el și pe DOCUMENT.

Fischer: Pari foarte convins, însă eu am, nu știu de ce, niște îndoieli…

Könike (ridicând mult vocea): Îți dă mâna să ai îndoieli! Dar trebuie să aibă îndoieli în primul rând cei care au pus la punct planul acesta dezgustător de lăbărțat al acțiunii! Da! De ce a trebuit să i se dea otravă inginerului Klemnitzki?

Fischer: Tu de ce crezi? Era un bețivan. N-ar fi putut să păstreze un secret.

Könike: Un bețivan! În acest caz, de unde pot ști că adevăratul DOCUMENT, cel care a fost furat dansatorului, nu e o simplă aiureală, creionată prin aburii alcoolului? Strașnici mai suntem! Glontele, otrava, sau acuzarea cu înaltă trădare, și ștreangul sau decapitarea. Și inginerul Klemnitzki moare aici, atrăgând atenția tuturor, poliția închide ochii, toată lumea închide ochii. În schimb toată lumea știe că aici se ascunde ceva. Nu era mai simplu ca inginerul să rămână în viață, izolat undeva? Ne-ar fi scutit de a pune pe roate tot acest mecanism delirant pentru a recupera DOCUMENTUL!

Fischer: Cum? Tu pui la îndoială priceperea și buna credință a celor care au aprobat acțiunea?

Könike: Lasă, frate, văd că și tu ai o vie înclinație pentru teatru.

Unii au „aprobat” acțiunea, iar Klemnitzki a conceput-o, înțelegi diferența, frate?

Fischer: Când e vorba de principiile partidului, nu sunt frate cu nimeni!

Könike: O, doamne! Perfect. Și așa e timpul să mă duc.. Înmoaie-ți buzele în puțină țuică de Bârgău, poate ți se înmoaie și sufletul. Să auzim de bine.

Fischer: Heil Hitler!

sfârșitul convorbirii,
ora 11,2
stenograf Unterscharführer SS Walheim

33. Reichsführerului SS Heinrich Himmler. Strict personal.

Heil Hitler!

Reichsführer!

Veți primi stenograma ultimei discuții dintre mine și fratele meu colonelul SS Marian Gustav Könike. Veți trage bineînțeles cele mai potrivite concluzii.

Îmi permit să sugerez următoarele:

1. Evacuarea urgentă pe calea aerului a materialului fisionabil.

2. Întrucât Standartenführerul SS Könike are serioase, dar nejustificate îndoieli cu privire la reușita „Acțiunii 0.", poate că ar trebui să trimiteți un om sigur care să preia conducerea și răspunderea.

Uggo Könike

34. Radiogramă cifrată.

Pentru Uggo Könike-Fischer

Strici secret. A se distruge.

Reichsführerul a analizat stenograma și scrisoarea dv.

La fața locului va sosi un om experimentat și sigur. Acesta va controla executarea „Acțiunii O" în cazul că va surveni un moment de criză.

Nu putem organiza evacuarea pe calea aerului a materialului fisionabil tot datorită incapacității dv. pe plan local.

În depozitul de carburant s-a adunat o mare cantitate de minereu prețios, amestecat de-a valma cu rocă metaliferă lipsită de valoare.

Vom trimite o comisie operativă spre a se efectua o selecție.

Reichsführerul își exprimă totala dezaprobare față de metoda folosită cu prilejul înregistrării discuției ce a avut loc între dv. Și Standartenführerul Könike.

Oare experții ce-i aveți la îndemână s-au ramolit definitiv prin subsolurile locantei dv., dacă n-au știut să imagineze altă posibilitate, din o sută de posibilități, decât aceea a „telefonului-mască"?

Oare dv., odinioară unul dintre cei mai străluciți informatori, ați pierdut definitiv simțul realității?

Dacă ați fi vrut să-l avertizați cu tot dinadinsul pe colonelul Könike despre faptul că discuția e înregistrată, n-ați fi putut-o reuși mai bine decât omițând stângăcia de neiertat cu telefonul. Sau faptul că sunteți frați a atârnat greu în cumpănă?

Berlin, 1944

Blanther

Uggo Könike, alias Fischer, învârti distrat între degete hârtia blestemată. Își turnă un pahar, îl goli dintr-o sorbitură și privi cu scârbă aliniatele grețos de logic orânduite; simțea că e la un pas de dizgrație. Rezistă ispitei de a mototoli și de a rupe în bucățele mesajul acela odios, a cărui importanță nu-i scăpa. Luciditatea nu-l părăsi niciun moment, și luciditatea îi șopti că, în cazul unei întorsături nedorite, această admonestare venită de sus îi va fi de mare folos. Chiar și o vidră, cu mintea ei limitată (cât de limitată, nu se poate ști!) își asigură mai multe „ieșiri" darmite un agent de talia sa. Talie? Cam scund, totuși…

Ascunse cu grijă radiograma. Își mai umplu paharul și medita cam ce ar mai putea face pentru a-și asigura viitorul în cazul unei întorsături nedorite. Întinse degetele sale albe, curate, moi, către telefonul pe care-l considera absolut sigur.

35. Povestește David Clementi. Mă aflam la biroul „Filialei", încă uluit de capacitatea unei femei de a instaura ordinea, chiar relativă, acolo unde s-ar fi zis că pe veci se înstăpânise haosul. Clem se lăudase că habar n-are cum se ține o mătură în mână, cu coada în jos sau în sus, și totuși acum în birou atmosfera se pacificase, puteai să respiri, uitând pentru o clipă că Terra e PLANETA MARILOR DEZASTRE, și chiar a celor mai mici.

Beam o cafea pregătită de secretară, încercând să-mi pun în ordine gândurile. Nu era cine știe ce cafeaua, însă renunțasem la serviciile doamnei Dranov, nevasta lui Julică.

Cum spuneam, mă luptam cu gândurile. Credeți-mă, acesta e cel mai dificil alineat. Dacă reușești să-ți pui în ordine gândurile, bătălia e pe jumătate câștigată. Cealaltă jumătate – ce să mai vorbim.

Gândurile însă, lunecoase, o luau razna. Mă simțeam obosit. Și ca să fiu sincer, cu jenă o spun, mai ușor era să mă gândesc la mutra Standartenführerului SS când i-am servit absurditatea cu vila de pe plaja Malibu. Nu știu dacă m-a crezut. Nu știu nici dacă nu m-a crezut. Könike e un om prea deștept ca să-i servești gogoși, și la fel de deștept ca să creadă că există oameni al căror unic vis e o sinecură la Malibu!

Încercam să ne tragem pe sfoară unul pe celălalt, eram ca doi bărbați ce stau față-n față, cu câte o funie în fiecare mână: când forțează stânga, mai cedează un pic dreapta celuilalt, și viceversa.

— Nu, n-a ucis-o, și nici nu i s-a întâmplat cine știe ce, reluă Clem o discuție întreruptă în urmă cu vreun ceas. Despre Dorina Giman era vorba, despre urmările incidentului de la „B-V".

(Dacă-mi permit luxul de a prescurta simandicosul „New-York", nu văd de ce n-aș face-o și cu „Broasca Verde").

Clementina adăugă:

— A apărut și aseară, ca de obicei, în „program". Fosta mea

colocatară pretinde că avea niște frumoase vânătăi, bine mascate de cosmeticale. Chocolat e un om blând.

— Mda, am mormăit, a snopit-o zdravăn și a iertat-o. Așa procedează toți bunii creștini.

Numai că – o știam prea bine – există păcate care nu se iartă. M-am gândit o clipă la Dorina Giman – La Goulue, și mi s-a strâns inima. Cum aș fi putut s-o ajut? Cine ar fi putut să o ajute? Dar pe mine – cine?

Cum Clem se cufundă iarăși în tăcerea ei – nu croșeta, o, măcar de ar fi croșetat! – am reluat chinul de a gândi. Am alungat din fața ochilor imaginea blestemată a vilei de la Malibu (oricum, cu dolarii falsificați pe care în principiu trebuia să-i primesc de la Könike, nu ajungeam la Malibu, ci la arestul sever al marshall-ului din Sacramento), imaginea radioasă a unor tineri americani care șed la bar și ciocnesc veseli pahare. Cu „Hankey Bannister", am alungat tot ce e deșertăciune, și mi-am pus întrebarea: unde o fi micul avion „Handlley Page", dispărut cu o ocazia „percheziției" de la locuința mea? Atât de inteligent am fost, la avion m-am gândit. Apoi mi-am zis: voi fi urmărit pas cu pas – bun! Însă nu vor veni la „Filială", căci s-au convins că nu aici e DOCUMENTUL. În altă parte nu am voie să merg nicăieri, fiindcă vor pica pe urmele mele vandalii și vor rupe totul, începând cu mine. Începând cu mine, dacă vor găsi asupra mea DOCUMENTUL. Însă nu-l vor găsi. Și nici nu-și vor permite luxul de a mă sfâșia. În schimb vor demola locuințele vizitate de mine.

Ei bine, prima locuință pe care o vor face praf va fi a lui Tibi Tulea! În fața acestei idei nemaipomenite am zâmbit ca un nerod, și-n acest moment zbârnâi telefonul. Cred că zâmbetul meu l-a declanșat, vorbesc serios.

— Să-l ridic eu? întrebă Clem.

— Dacă îți face plăcere, i-am răspuns, fără să mă deranjez de pe fotoliu. I-a făcut plăcere. Cred că se plictisea. De aproape un ceas și jumătate nu se mai întâmplase nimic notabil. Nici măcar o mică bombiță n-a fost aruncată pe fereastră așa ca să ne mai destindă.

Clem zise:

— Alo? Personal cu domnul Clementi? Să-l întreb dacă e aici. (Către mine). Șefule, ești dispus să conversezi cu *unul* care *vrea* să-ți vorbească *între patru ochi?*

Bravo, Clem! Începea să aibă *stil!* Am luat din mâna ei receptorul, cald și puțin umed.

— Vă ascult!

— Vă transmit mesajul unui prieten. Nu mă întrebați nimic. Ascultați, domnule Clementi, veți fi pus sub urmărire, clipă de clipă, ziua și noaptea, fiecare pas. Atât. Vă doresc succes!

N-am comis eroarea de a-i spune că informația lui nu face nici cât o

ceapă degerată, și oricum, legătura se întrerupse. Din liota de canalii, ticăloși, asasini, canibali, care-și pregăteau acum o retragere, un alibi, o văgăună, un colac de care să se agațe când se va scufunda corabia, unul, și încă nu unul oarecare, își dăduse în petic. Știam cine trebuie să fie: Fischer! Nu-și dăduse mare osteneală să-și schimbe vocea. Mai târziu, la o adică, va putea să spună: Eram de partea voastră, eu l-am avertizat pe Clementi! Întrebați-l pe Clementi! Dacă va mai fi posibil! Dacă amândoi vom fi în viață. Speram că unul din noi, nu va fi, speram că el. Ticălosul, lașul, triplul trădător! L-am pus definitiv pe lista mea neagră. Neagră ca solzii viperelor cu corn argentinian. Aici fac o aluzie foarte fină, dar cine vrea, o va pricepe. Însă el, Fischer, desigur nu bănuia nimic, și nu de pielea mea îi păsa lui, ci de propriul său destin de ucigaș.

35. Povestește autorul. Prefectul județului O., generalul Dolăneanu îl convocă de urgență pe Chestorul Mălai. Acesta din urmă nu agrea cu osebire întrevederile cu generalul, un om dificil, sau care părea dificil, sau își dădea silința să-i pună în dificultate pe interlocutori: avea o gândire întortocheată și o frază confuză. În orice caz Mălai nu înțelegea niciodată limpede încotro bate prefectul și care sunt în fond doleanțele sale.

Nici de data aceasta întrevederea nu-i aduse vreo satisfacție mai de soi. Dolăneanu, subțire, cam gălbejit, cu ochii holbați de gușat, cu toate că nu avea Bazedov, trăgea neîncetat din țigările sale de foi, marocane, egiptene, sau poate chiar islandeze, procurate prin contrabandă probabil și injectate cu stupefiante – îi plăcea să creadă lui Mălai.

Vastul cabinet, cu mobilă ce cântărea tone, cu fotolii imense, nu era niciodată aerisit, poate chiar din ordinul generalului.

Prin crăpătura ușii, când se deschise, năvăli în biroul dactilografelor un nor de fum verde amărui. În cabinet fumul era atât de gros că trupul slăbănog al lui Dolăneanu se pierdea printre vălătuci. De cum intră, Mălai începu să lăcrimeze și-i veni să tușească. Murmură să trăiți și așteptă încuviințarea celuilalt de a se așeza undeva. Dolăneanu, într-un ungher, în picioare, îl fixa neclintit. Așa începeau conversațiile lor, cu o lungă tăcere, bănuitoare, neclară. Ce urma însă, nu era defel mai clar.

— Ai auzit și d-ta ce am auzit eu?

Chestorul blestemă în gând. De unde să bănuiască el ce auzise nesuferitul?! Și-n plus, generalul nu oferea niciodată nimica de băut. Pe fumul ăsta!…

Mălai bâigui că nu știe la ce se referă domnul prefect.

— Păi, de! În legătură cu nemții.

Chestorul își stăpâni greu un muget. *Ce* în legătură cu nemții?

— Pregătirile astea ale lor, anunță din colț prefectul, și ieși din umbra ungherului său, slab ca un păianjen care de multă vreme nu mai savurase zeama unei muște proaspete.

Aproape sufocat din cauza fumului dubios ce plutea în straturi, Mălai înaintă și el, simțind cum pe capul pleșuv izvorăște transpirația. Ajunși cam la doi metri distanță unul de celălalt, generalul îl studie tăcut și atent, continuând să pufăie din trabucul său afurisit. Nici gând să arate în direcția unui fotoliu, sau să ofere ceva care să facă discuția mai lesnicioasă.

Chestorul nu mai răbdă.

— Dacă ați binevoi să vă exprimați mai limpede, domnule general! Care pregătiri?

— Umblă zvonuri, unul mic, aici, altul mijlociu, dincolo. Eu trebuie să știu? Poliția ce face? D-ta ce faci?

— Tot nu m-ați lămurit, iertați-mă! Dacă ordonați, pot să vă prezint programul meu zilnic, sau săptămânal.

— Nu mă interesează programul d-tale – și-i suflă fumul în ochi. Cine l-ar putea controla, poți să spui sau să scrii ce dorești. Ce fac nemții?

— De unde să știu eu ce fac, domnule general? se cruci Mălai. Poate că Siguranța vă va furniza niște date sigure, noi de borfași ne ocupăm.

— E bine că mi-ai amintit de Siguranță. Uitasem că există.

— Ei au alte legături cu nemții, domnule prefect. Mai strânse, vreau să spui…

Dolăneanu aruncă trabucul nestins către o ladă în care se afla probabil dinamită. Deocamdată nu sări în aer nimic. Prefectul zise zâmbind, înveselit și dezgustat totodată.

— Îți mulțumesc că m-ai lămurit și-n această privință. Eu credeam că o Siguranță care se respectă se ocupă numai de marile comploturi internaționale, nu de fleacuri cum ar fi nimicirea unui oraș sau cam așa ceva!

— Domnule general, cred că n-am auzit bine!

Dolăneanu gesticulă haotic cu labele-i transparente, caută alt trabuc în sertare, pe bibliotecă, în aparatul de radio, până la urmă găsi cutia aurită pe birou, sub nasul lui. Luă de acolo un proiectil maroniu, îi tăie vârful și-i dădu foc. Din nou nu se produse nicio explozie, însă totul are o limită.

— Nu știu care din noi nu aude bine. Adică eu aflu de la consoartă-mea, care și ea a aflat de la altă consoartă, că nemții au pus la cale nu mai știu ce năzbâtie, acolo sus, deasupra orașului, în Cheile de Sare sau cum le zice…

Mălai oftă ușurat.

— Cunosc chestia, domnule prefect. Inginerii lor au făcut acolo

niște prospecțiuni. Simple prospecțiuni.

— Și unul dintre ingineri, conducătorul lucrărilor, moare subit la cabană?

Mălai se întunecă la mutră. Pentru prima dată în viață prefectul Dolăneanu reușea să se exprime limpede, însă acum Chestorul ar fi preferat să plutească în vag, după cum îi stătea în obicei. Răspunse:

— Nu ne-am ocupat noi de moartea inginerului Klemenitzki, domnule prefect. Poliția lor secretă a stabilit că a fost un caz acut de intoxicare etilică…

— Eu credeam că asta stă în competența medicinii legale! Bun! Și poliția lor secretă a binevoit să te informeze asupra cazului? Aveai dreptul să le-o pretinzi. Aveai datoria să le-o pretinzi. Nu suntem țară ocupată. Sau suntem?

Chestorul Mălai simți cum i se dilată labele în pantofii prea strâmți. Ar fi dat o mie de țekini să poată sta jos, să capete o băutură, și în general, să se pomenească în altă parte. Însă scobitoarea de prefect rămânea în picioare – lui ce-i pasă, că oricum n-are greutate! Deznădejdea îl decise pe Mălai să ridice puțin vocea.

— Vă rog, domnule prefect! Dacă suntem sau nu ocupați, întrebați-l pe Conducătorul Statului!

Dolăneanu apucă de pe birou un revolver-jucărie, imitație de Parabellum, cadou primit din partea generalului Jodl, în scurta lui trecere prin O. Apoi, din greșeală, încercă să ducă la gură revolverul, nu trabucul său suspect. Se corectă, se mai jucă puțin cu arma, în timp ce fruntea i se încrețea tot mai mult.

— Dacă la Cheile de Sare răposatul Klemniitzki a făcut prospecțiuni, atunci, rogu-te, spune-mi, ce a căutat el, în fruntea unui detașament de motorizate, la izvoarele termale de la Apluc?

— Au încărcat niște minereu, domnule general. Nu știu ce fel de minereu, că nu mi-s doctor în geo… fizică!

— Geologie.

— Cum doriți dumneavoastră! Venise cu o aprobare de la București. Oamenii mei n-au avut altă misiune decât să le indice drumul către Apluc și să tacă din gură. Nemții înjurau că drumul e prost și că de ce nu l-am reparat!

— Unde e depozitat minereul acela?

— Pe-aici, pe undeva, făcu evaziv Mălai.

— „Pe-aici, pe undeva”?! Adică nu știi! Am să-ți spun eu. E în depozitul de carburant, la niciun kilometru de Prefectură!

— Și ce-are a face, domnule prefect?

— Ar trebui să afli dumneata! M-am plictisit să-i învăț pe băieții d-tale de la poliție, cum să ducă lingura la gură, ca să nu nimerească în ochi! Ce fel de minereu au scos nemții de la Apluc? Dar dacă e dinamită, sau trotil?

— Nu știam că dinamita se extrage direct din pământ… Mă iertați! Îmi dați ordin să pornesc cercetările? Va fi extrem de dificil, nemții nu prea per…

— Dacă-mi închipuiam că e o treabă simplă, o trimiteam pe Juji!

— Juji, domnule general? se holbă Mălai.

— Subreta nevestei mele, domnule Chestor, subreta! La revedere, la revedere!

Ieșind la lumina zilei, Mălai era să leșine, de data aceasta din cauza contactului violent eu aerul curat.

36. *Stenogramă cifrată transmisă prin radio la Biroul Central al Siguranței Reich-ului.*

Ora 13,44

Fischer: Lume nouă! Te mai vede omul doar când ți se termină arginții, stimate domnule Chestor Mălai!

Chestorul: Să n-o luăm nici așa, domnule Fischer. Ce înseamnă bani din punctul dv. de vedere?

Fischer: Plicurile bine burdușite pe care le-ai căpătat de la mine. Mai există un plic gata pregătit. Nu știu de ce presimțeam că mă calci din clipă în clipă!

Chestorul: Să te calc, domnule Fischer! Parcă ai vorbi despre un tâlhar de drumul mare! Banii aceia îi meritam cu vârf și îndesat, și n-au intrat toți, nici pe departe în buzunarul meu. Ce nu știi? A fost oare simplu să „transform" asasinarea lui Pavel Danciu în „sinucidere"? Dar moartea „milionarului" de la BLANCA, grasul acela de Histapes!?

Fischer: De moartea lui Histapes trebuia să fie făcut răspunzător Clementi!

Chestorul: Nu sunt vrăjitor, și cred în Dumnezeu! Trebuia să găsesc amprentele lui Clementi *măcar* la un kilometru de Histapes. Nu le-am găsit, oamenii d-tale n-au izbutit să facă rost de niște nenorocite de amprente – era așa de greu? Nu lucrez singur! Există limite!

Fischer: Nu există niciun fel de limite. Iată banii!

Chestorul: De data aceasta vor fi necesare două plicuri!

Fischer: Detest oamenii nerezonabili.

Chestorul: Eu îi detest și mai tare! Oamenii d-tale calcă în strâchini, iar oamenii mei trebuie să repare. De ce a fost necesar să fie jefuită locuința inspectorului Tulea, omul meu cel mai valoros *din punctul dumneavoastră de vedere?*

Fischer: A fost jefuită? Cum așa?

Chestorul: Așa. Întoarsă pe dos, în orice caz. Am fost să arunc o privire. Nimic n-a rămas întreg. E mai rău decât un simplu jaf, e, e…!

Fischer: Eu nu știu nimic despre asta.

Chestorul: Ce rost are să vorbiți în felul acesta *cu mine?* Nu știți, de

asemenea, nimic despre violările de domiciliu ale unei foste dansatoare de la „New-York”, despre spargerea de la locuința lui Clementi, despre dezastrul provocat la biroul acestuia. Inspectorul Tulea, cu știința mea, a mușamalizat lucrurile, n-a găsit niciun indiciu fiindcă a umblat pe acolo cu o cârpă pusă la ochi. Iar acum bandiții dumneavoastră au trecut și pe la el. De ce?

Fischer: Măsoară-ți cuvintele, te rog!

Chestorul: De ce să mi le măsor? N-am nimic de pierdut. Vă întreb, de ce a fost necesar ca oamenii dv. să transforme în groapă și locuința lui Tulea? Ce au căutat acolo? Eu nu mai garantez pentru Tulea, va fi necesar un maldăr de arginți ca să-l potolesc!

Fischer: O să-i capete. Banii au cimentat totdeauna prieteniile.

Chestorul: Partea cea mai dificilă a convorbirii noastre, abia urmează.

Fischer: Drace! Și eu care credeam că acum urmează să ciocnim ceva!

Chestorul: Circulă zvonul că ați pus la cale sus în munți, sau aici la depozit, sau în ambele locuri, niște drăcii nemaipomenite.

Fischer: Curată prostie! Ce fel de zvonuri? N-ai decât să astupi gura celor care trăncănesc prea mult.

Chestorul: Să-i astup gura generalului Dolăneanu?

Fischer: Ce este și cu Dolăneanu?

Chestorul: El e prefect pe-aici, dacă ați auzit cumva. Mi-a ordonat să încep investigații cu privire la activitatea inginerului Klemnitzki.

Fischer: Acela a murit de beție, lucru bine știut.

Chestorul: Poate. Nu știu. N-am fost invitat la anchetă. Inginerul Klemnitzki a sucombat, ca să folosesc un cuvânt *literal,* însă lucrările sale au rămas, iar despre ele se vorbește tot mai mult…

Fischer: Lucrările lui nu reprezintă nimic. Niște experiențe sterile. Nu știu nimic exact despre ele. Și nici nu vreau să știu!

Chestorul: Iarăși nu știți. Iarăși nu vreți să știți! În felul acesta nu rezolvăm nimic. Ce să-i spun prefectului?

Fischer: Decide-te, ne tutuim, sau ne dumnevostrim!

Chestorul: Mă doare aici!! Ce să-i spun prefectului?

Fischer: Deocamdată, faci investigații, nu e așa? Îți voi da unele sugestii cât de curând. Nu-ți uita argintii! La revedere!

Chestorul: Auzeam că serviciile germane sunt cele mai bune din lume. Ce fel de servicii sunt acestea care în urma lor lasă…

Fischer: Lasă! Nu stă în căderea d-tale să le judeci. Pe curând!

Sfârșitul convorbirii
ora 14,15
stenograf:
Unferseharfuhner SS Wiaibeim

37. Reichsführerului SS Heinrich Himmler. Strict secret. Radiogramă cifrată.

Heil Hitler!

Reichsführer!

Vă expediez stenograma convorbirii cu șeful poliției din O.

După cum vedeți, m-am angajat cu autoritățile locale într-o adevărată „dogy flighty", bătălie câinească așa cum: zic englezii.

Aștept de urgență instrucțiuni.

Aștept de urgență sosirea omului sigur, înlocuitorul fratelui meu Standartenführerul Könike, despre care, cu tot regretul, pot spune că e depășit de misiunea încredințată și cu moralul zdruncinat.

S-a organizat urmărirea sistematică a „subiectului" David Clementi pentru a se depista locul unde ține ascuns DOCUMENTUL.

„Subiectul" a intrat în locuința agentului de poliție Tulea, în absența acestuia. A fost percheziționat la plecare de către un grup operativ. Nu avea asupra sa DOCUMENTUL.

Alt grup a scormonit la locuința agentului menționat. Nici acolo nu s-a găsit nimic deosebit, cu excepția unei colecții de fotografii pornografice a căror origine este, presupun, „Salonul Kitty".

Toate aceste acțiuni s-au efectuat sub controlul direct al fratelui meu. Personal mă îndoiesc de eficiența lor.

Aștept sosirea experților care vor selecta materialul folositor, de cel nefolositor, din cantitatea aflată la depozit.

Uggo Könike-Fischer

Radiogramă cifrată. Pentru Uggo Könike-Fischer

Strict secret.

Heil Hitler!

Reichsführerul este mâniat.

Atât de rău am ajuns ca un pârlit de polițist local să-și permită a face observații necuviincioase cu privire la eficacitatea serviciilor noastre?!

Va sosi înlocuitorul Standartenführerului Könike.

(Citind mesajul, Fischer își zise: Poate că a și sosit! Dar nu mai au încredere în mine și nu m-au avertizat pentru a organiza primirea.*)*

Continuarea radiogramei:

De asemenea sunt pe drum și experții.

Deocamdată: încetați cu aceste stupide „percheziții"! Oare Gestapo-ul e alcătuit din gangsteri? Oare nu cumva individul Clementi își bate joc pur și simplu de voi? Are el într-adevăr DOCUMENTUL?

Supravegheați-l strict, dar cu mijloace demne de reputația noastră!

Important! Organizați, cât mai festiv, pentru liniștirea spiritelor locale, pentru autorități, vizitarea depozitului de carburant, ca și

„lucrările” din munți. Arătați-le, ca să-și vâre nasul în ea, o grămadă de rocă de pirită, la depozit, iar sus, o peșteră oarecare, poate chiar peștera din DOCUMENTUL fals, acolo unde sunt viperele lui Histapes. Este numai o sugestie, lăsăm la latitudinea voastră să hotărâți, ca o ultimă dovadă de încredere.

(Pe dracu! scrâșni Fischer.)

Acțiunea O se poate declanșa în orice moment, în funcție de reorganizarea amplasării unităților noastre.

Dacă în timp de nouăzeci și șase de ore de la primirea prezentei nu veți avea DOCUMENTUL, subiectul Clementi să fie torturat.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu începeți prin a-i smulge limba: *nu va mai putea vorbi*! Sunt cuvintele Reichsführerului!

Blanther

P.S. Corect se caligrafiază „Dog fight” = bătălie câinească, și se pronunță corespunzător, iar nu „dogy flighty” așa cum *vă închipuiți* dv. Dacă veți mai folosi vreun citat din limba engleză, va fi pentru ultima oară! Sunt cuvintele Reichsführerului.

B.

Dacă mai primesc multe admonestări de acest fel, am să devin alcoolic, gândi Fischer, golind cu voluptate paharul. Bravo! Bravo! Parcă acest plan dement, ultrasecret, ar fi izvorât din imaginația mea! Bravo! Protestează împotriva „percheziților” dar propune tortura. O vom face și pe asta. De ce nu? Și ce dracu înseamnă nouăzeci și șase de ore – câte zile? Nu era mai simplu să-mi dea termenul limită în zile? Nu, nouăzeci și patru sună mai G*eheim*! Mai secret, 96, împărțit l-a 24, dă, parcă, 4… Patru zile. De ce patru zile? Hei, cine-i acolo? Tu erai, Cornel? Dispari, mi-e scârbă de mutra ta. Trimite-l pe Berca. Intră, Berca… Ce…? Lasă asta! Ce puicuțe ai jos?… De toate felurile? Să-mi trimiți una… Cum să fie?… Tăcută!… Nu, nu-i smulge limba, dobitocule, ieși!

38. Un Petromax așezat pe colțul mesei, totuși nu de-ajuns de pe colț ca s-o ia razna în hău, lumina satisfăcător încăperea aceea liniștită în care mirosea vag a camfor și mai puțin vag a mere curățate de coajă. Mobila era simplă, puțină, și de o culoare odihnitoare. Mai lipsea un cămin vast cu butuci învăluiți în flacără domoală pentru ca odaia să fie pe placul oricui.

Un domn bătrâior, cu favoriți, eu tiubeteică pe cap, cu un aer foarte mulțumit, învăluit într-un halat larg, poate cam fistichiu pentru vârsta sa, galben, cu stele de mare și sirene albastre, cu picioarele înfundate în papuci de casă – domnul cu favoriți, nu sirenele – bea încetișor ceai, după ce rontăise merele, și făcea pasiențe, sau poate juca poker

cu sine însuși, și nu părea că suferă acut de singurătate, gută, și toate celelalte, cum se mai întâmplă cu gentlemenii în vârstă, ba dimpotrivă pe fața sa încă netedă se oglindea un echilibru interior ce ar fi trezit admirația oricărui psihiatru.

Ar mai lipsi, zic eu, un airedale-terrier, și el bătrân, care să stea la un picior al mesei și să privească fix cu ochi devotați, deși cam lăcrimoși către stăpânul său, pentru a întregi tabloul existenței unui pensionar mulțumit de soarta sa.

E posibil însă că, de va fi existat și un câine, străinul care se introdusese cu atâta ușurință în casa domnului cu tiubeteică, ar fi întâmpinat unele dificultăți. De câtva timp bătrânelul nu mai respira singur atmosfera simpaticei sale sufragerii. În ușă stătea nemișcat un ofițer german, un tânăr Hauptmann, trecând în revistă, oare cu o vagă melancolie?, fiecare amănunt. Poate că pentru moment simțea un fel de invidie pentru acest om singuratic care, aparent, nu mai avea nimic de făcut. Pur și simplu nu mai avea nimic de făcut pe acest pământ. Dar atunci, pe *care* pământ?

Totuși, vechile instincte nu-l părăsiseră chiar cu totul pe domnul cel bătrân. Simți cum gustul ceaiului se înăsprește pe limbă și se neliniști. Fără să știe de ce, și tot fără să știe de ce, întoarse capul.

— Ha!? exclamă, fără să se alarmeze prea mult, ca un om cu nervii bine călițI. Cum ați intrat? Și ce căutați aici? Și cum celălalt tăcea, bătrânul continuă: Oare pe ce limbă să-i vorbesc, că nemțeasca n-am deprins-o… Hm! N-am avut în viața mea de-a face cu Gestapo-ul!

Căpitanul de tancuri înaintă cu pași ușori, aproape de neauzit, se apropie de Petromax și pompă de câteva ori, căci limba de lumină începuse parcă a păli.

— Bună seara, domnule Suțu, zise pe românește ofițerul. Nu sunt din Gestapo. Și n-am vrut să te sperii, ci doar să-ți fac un fel de surpriză, că prea duceai un trai ferice!

— Și nici nu m-ai speriat, tinere. Eu nici eu SS-ul n-am avut de-a face, în viața mea! Numai cu Comisarul Teclu, din București, și cu marele detectiv Datu. Și cu inspectorul Frăsinel. Aceia oameni! Dar cu nemții…

— N-ai fost deloc atent la uniformele germane – unde vezi pe a mea însemnele SS-ului?

— Nu știu! De ce să fiu atent la uniformele germane? Și de unde știi vorbi românește? întrebă foarte curios domnul Suțu.

— Ei, vezi, cu asta trebuia să începi…

Kilemnitzki, fiindcă desigur el era, mirosi văzduhul cu nările dilatate. Zise:

— Nu e ceai de mentă, ci „Imperial”, preparat la Canton. Văd că vechii d-tale amici de la „secția contrabandă”, continuă să țină legătura…

— Ce știi d-ta despre „vechii mei amici”? se interesă liniștit Suțu. Vrei un ceai?

— Nu e vreme, domnule Suțu, că aș lua. Trebuie să vii cu mine.

— Mandatul de arestare, făcu rece, profesional, bătrânelul. Adică, nu! Un neamț n-are voie să mă aresteze!

— Nu e vorba de o arestare. Cu toții spun că te-ai ramolit. Că nu mai ești în stare să faci o gaură într-o casă de bani. O fi adevărat? – Suțu mai sorbi din ceaiul său, își mângâie bărbia curat bărbierită.

— Cine știe, reflectă el nepăsător, fără să protesteze și fără a se arăta indignat. M-am retras cam de multișor. Care-s ăia de mă bârfesc în așa hal?

— Păi, toți! Și Cioară, și Coroian, și Florică-Mână-de-Copită chiar, fostul d-tale asociat, spun în gura mare că n-ai fi în stare să desfaci nici măcar un bătrân „Steyer”, darmite un safe cu cifru dublu încrucișat, ultimul produs al firmei „Hermann” din Hamburg.

Bătrânul scoase dintr-o tabacheră veche de tablă, puțin tutun, și-l mirosi.

— Ce politică slabă duci domnule ofițer… nu știu ce grad ai.

— Căpitan de tancuri, să zicem, domnule Suțu.

— Aha! Poate-mi propui să fac o gaură-ntr-un tanc?!

— Așa! Într-un safe „Hermann” cu cifru dublu, încrucișat.

— Imposibil. Nu am „documentația”. În meseria mea trebuie să fii la zi. Ca în medicină.

— Mie-mi spui! Numai că eu nu-ți cer să dezlegi cifrul, ci să faci numai o gaură. Știu că uneltele le-ai păstrat.

— Mai întâi, n-ai dreptul să-mi ceri nimic. Și apoi, o gaură sare-n ochi.

— Eu asta și doresc, să sară și-n ochii unui orb.

— Se refuză, domnule ofițer, se refuză. Nu-mi las ceaiul și papucii de casă. Numai dacă mă amenințI cu pistolul, ca să am o scuză.

— Pot s-o fac și pe asta. Și am s-o fac, fii sigur. Klemnitzki ridică o valijoară neagră, lucioasă, elegantă. Aici ai tot echipamentul necesar! Și zâmbi visător, ca un agent secret din primul război mondial: deghizează-te, domnule Suțu!

— Ce mama dracilor ai adus acolo?

— O uniformă completă de Oberfeldwebel german. Subofițer. S-o încercăm, socot că-ți vine bine.

— Nu pun pe mine așa ceva. Numai dacă mă amenințI cu revolverul!

— Dar eu ce fac acum, după părerea d-tale? Culeg ghiocei?

Suțu, puțin surprins, însă tot calm, examină atent arma ce apăruse în mâna lui Klemnitzki. Bombăni:

— Pistolet american „Lee”, calibrul 38, glonte de mică viteză, armă veche și bună, îți face prin piept un tunel prin care poate să treacă

Expresul de Singapore, fără să reducă viteza…

*

— Nu prea merge, oftă năduşit domnul Suţu, care în uniforma de Oberfeldwebel arăta ca un berbec în smoching. Au dreptate ăi de mă bârfesc, mânca-i-ar ciuma. Acesta e un aliaj de care n-am cunoştinţă, nemţii ăştia…! Uite, în vreme de un ceas, abia am zgâriat oţelul. Şi o mâţă cu ghearele ascuţite ar fi reuşit tot atâta.

Klemnitzki gândea: acesta e un râs absurd la prima vedere, dar eu cred că e necesar. Nu pot merge decât la risc. Cred că am procedat bine, deşi, dacă aş mai fi avut timp, poate inventam altă schemă… Könike va judeca astfel, unu, că mi-am dat seama că ambele CODURI „dăruite" de el sunt false, doi, că acum nu fac altceva decât să bâjbâi, să caut adevăratul COD. Nu va şti că nici nu am nevoie de „adevăratul" COD.

Ofiţerul de serviciu îl salută ţeapăn pe Klemnitzki, aşa cum se cuvine să fie salutat aghiotantul Standartenführerului Könike, iar apoi privi curios pe urma subofiţerului hodorogit care-l însoţea pe căpitan. La poartă, santinela, prezentă onorul.

— Nu te grăbi, domnule Suţu, spuse Klemnitzki. Graba îţi dă un aer vinovat, iar d-ta nu eşti vinovat de nimic. Să-ţi intre în minte.

— Mai taci, domnule ofiţer! izbucni fostul as al „gurii de lup". De ce m-ai adus aici? Acum înţeleg că ştiai foarte bine! Ştiai foarte bine că nu pot să desfac lada aia!

39. Colonelul Könike zâmbi subţire descoperind scrijeliturile umile pe peretele lateral al masivului safe „Hermann". Din păcat e un diletant, un simplu diletant, inedită, şi încă un diletant care adoră spectaculosul… *Ce mă fac cu el?*

Könike luă o draperie, acoperi „Hermann"-ul, puse deasupra o vază din cel mai pur cristal fals de Bohemia. Acum nimeni nu mai putea să observe urmele lăsate de încercarea jalnică a spărgătorului Suţu.

Colonelul, sorbind cafea, trăgând dintr-o ţigaretă, plimbându-se din colţ în colţ, continua să raţioneze: diletant, diletant, însă şi-a dat seama că ambele CODURI sunt false! Şi a tăcut. Nu mi-a spus nimic. Îl caută pe „al treilea". Nu şi-a mai făcut de data aceasta „jocul tare". De ce? în orice caz acum pot fi convins că nu cunoaşte în ce constă *adevăratul* COD, şi bănuieşte că-l ţin ascuns aici, în safe… Ce mă deranjează totuşi? Fiindcă într-adevăr e ceva ce mă deranjează… încercarea asta stângace de a demonta „Hermann"-ul, făcută parcă anume ca să mă convingă de *ceva,* sau să mă pună anume pe urmele lui… Dacă-şi lăsa iscălitura, n-ar fi fost mai limpede! Oare încearcă să mă determine să iau din safe CODUL care nici nu există – să-l mut în altă pante, iar el să profite? Are posibilitatea de a mă urmări? Facilă idee, totuşi, alta n-am, iar dacă stau să mă gândesc, şi noi am folosit

aceeași tactică față de Klemnitzki, urmărirea lui, până ce va trăda singur locul unde e ascuns DOCUMENTUL.

Un joc între naivi, sau între oameni prea subtili?

Colonelul apăsă pe sonerie, ofițerul de serviciu se ivi.

— Cine te-a înlocuit azi-noapte, Kaizer?

— Locotenentul Krauss, Standartenführer!

— Ce face Krauss? Doarme? Trezește-l!

Ofițerul numit apăru în mai puțin de șase minute, perfect echipat și cu fața nebuhăită de somn.

— Krauss, cine a fost aici în noapte trecută?

— Hauptmann Klemnitzki, Standartenführer! Avem ordinul dumneavoastră de a-l lăsa să circule la orice oră din zi sau noapte!

— Se înțelege de la sine, făcu Standartenführerul, reprimându-și un zâmbet acru. Nu-ți reproșez nimic. Altcineva a mai fost?

— Numai subofițerul care-l însoțea pe căpitan, Standartenführer!

— Perfect! Poți să pleci!

— Heil Hitler!

Rămas singur, colonelul indică draperia și mai examină o clipă „zgârieturile" lăsate de Suțu. Slab specialist și-a ales Kiemnitzki. Dar dacă și-a ales anume unul neputincios, oare să nu reușească?! Straniu! Herrgot! Poate că data viitoare, din pur humor, ar trebui să las safe-ul deschis, sau să uit pe birou cheile… Să mă ia dracul totuși dacă pricep eu ce fel de om am de-a face?

40. Cu toate că atmosfera devenise înăbușitoare, Standartenführerul Könike simți un fior de gheață în ceafă. În biroul lung, îngust, se produse un curent puternic între ușă și fereastră. Dincolo de gardul de sârmă ghimpată ce ocrotea depozitul de carburant împotriva unei eventuale invazii de… blindate, plopii înalți legănau pe vârfuri câteva păsări lenețe, cu ciocuri subțiri, mult alungite, ușor coroiate. Könike nu avea idee ce fel de zburătoare pot fi acelea, iar de fiecare dată când voise să întrebe, simțise un fel de jenă.

Continua să stea în fereastră, cu spatele către birou, când spuse amabil:

— Mai închide ușa aceea, Klemnitzki. Nici d-tale nu-ți face bine curentul, dar unui bătrân ca mine! Apoi se întoarse alene, studiat. Observând fața încruntată, trasă acum, a falsului ofițer de tancuri, își zise că acesta, cu mutra lui de fanatic, ar face o frumoasă figură, sau figurație, în oricare din trupele foarte devotate Führerului. Pur și simplu Klemnitzki-Clementi își greșise cariera.

Colonelul făcu un gest larg de lehamite. Nu agrea fețele încruntate. Probabil procedase eronat mizând pe acest Klemnitzki. Dar când nu procedase eronat? Se duse la safe, formă cele două cifruri „încrucișate" fără a se feri de ochii căpitanului, și scoase o sticlă și

două pahare. Le umplu. Nu era cine știe ce licoare specială din „Deliciile adevăratului băutor” ci un Schnaps.

— Mulțumesc, eu, nu! spuse răgușit, dușmănos Klemnitzki.

— Am și țuică de Bârgău!

— Foarte mulțumesc, nu!

— Ca să fii cu totul penibil, ar fi trebuit să precizezi: nu beau în timpul serviciului.

— Păstrați băutura în casa de bani?

— Am răcit, nu știu unde și când, pe zăduful ăsta. Încă de la prima noastră întrevedere – atât de fructuoasă! – am prins slăbiciune pentru licoarea asta de Bârgău. Și de ce să n-o țin în safe? Dacă reușeai să-l forțezi în noaptea trecută, ți-ar fi prins bine, și d-tale, și borfașului care te însoțea. Imposibil să nu fi fost cât de cât emoționați, amândoi… Numai că pentru a deschide un „Hermann”, trebuia să faci rost de un specialist cu înaltă calificare, nu de un pârlit.

Ia să vedem dacă va protesta! – gândi curios Könike. Klemnitzki nu protestă ci bodogăni sumbru:

— Am nevoie de bani! Un zâmbet neplăcut îi schimonosi figura.

— Pot oricând să-ți avansez câte ceva, căpitane!

— N-am nevoie de mărunțiș! Îmi trebuie suta de mii!

— Cum?! Câtă vreme nu ți-ai terminat treaba?

— Câtă vreme adevăratul COD nu va fi în mâinile mele!… Ar trebui să mă înfurii, Herr colonel! Ar trebui să las totul baltă! Pe cine ai încercat să prostești cu cele două CODURI false?

— Nu ridica vocea, prietene, mârâi Könike. Ar părea ciudat, cui ar auzi, că aghiotantul se răstește la șef. Nu crezi? Poți fuma… Poți bea… Nu pot să-ți dau adevăratul COD, fiindcă nu-l am.

— Înseamnă că am dus tratativele pe o bază falsă!

— Totul e fals în această afacere, spuse încet, dar cu venin colonelul. Și lichidă un nou păhărel, fapt ce avu ca urmare un nou frison. Totul e fals – începând cu dumneata! Ești un ofițer fals, și mă scutur de uimire că nimeni n-a observat încă, și tremur de groază la gândul celor ce se vor întâmpla, dacă se află! Primul DOCUMENT e fals, iar al doilea, cel pe care pretinzi a-l avea Dumnezeu știe! Două CODURI sunt false, iar al treilea, care trebuie să-mi sosească din clipă în clipă, nu știu cum va fi, nu știu până unde vor împinge precauțiunea și secretul! Agentul care, aparent, trebuia să conducă acțiunea O, era atât de fals că putea de la un kilometru.

— Iar acum de la doi, rosti cinic Klemnitzki, iar zâmbetul acela odios i se întinse de la gât și până la rădăcina părului. Și adăugă: Agentul H-21, pe care Histapes trebuia să-l acopere, e și el fals?

— Exact asta mă mânie! Sunt, am impresia, singurul element real în acest dispozitiv încurcat de minciuni.

— Nu mă interesează cauzele mâniilor dv., domnule colonel. Am

nevoie de banii aceia, și-i voi avea. Am nevoie apoi de un răgaz ca să dispar, și mi-l voi crea. Când trebuie să sosească adevăratul COD?

— Cu aproximativ două zile înainte de declanșarea acțiunii O. Și cum aceasta nu poate să întârzie, aștept CODUL în orice clipă.

— Cine-l va aduce?

— Asta chiar că nu te privește!

Klemnitzki gândea: Apropo de acest întreg angrenaj fals, și el minte al dracului de fals. Sau așa îmi pare mie *fiindcă eu știu adevărul?*

— Nu te grăbi, spuse Könike, observând că *aghiotantul* se îndreaptă spre ușă. La urma urmelor… (înjurătură de nereprodus) îmi ești inferior, și ai obligația de a mă scuti de situații neplăcute. Nu e un secret că primul DOCUMENT, cel fals, te-a dus direct la peștera lui Histapes – el săracul nu știa că are într-adevăr o peșteră, pardosită, într-adevăr cu șerpi veninoși!

— DOCUMENTUL era anume întocmit ca să-l poată descifra chiar și un orb beat turtă.

— Nu cred. Ai văzut peștera? E *falsă?*

— *No, sir!* Pe lângă dv., este al doilea element într-adevăr real al combinației. Iar șerpii sunt mai reali chiar decât e necesar. Deci încă un element, dacă separăm cobrele, de peșteră. Trei elemente! Pe trei elemente se poate clădi orice, chiar și un nou univers.

— Mă bucur că ți-a revenit *la joie de vivrel* Ei bine, vei organiza *vizionarea festivă* a peșterii. Să bem pentru asta!

— Nu înțeleg!

— Nu înțelegi? Mă mir! Un om atât de întreprinzător! Hm! Ia spune-mi, cum se numesc păsările acelea ce-și fac veacul în plopi?

— Mierle de piatră.

— Mierle de piatră? Ai înnebunit.

— Este primul nume de pasăre care mi-a venit în minte. Oricum, e mai interesant, decât cioara. Despre ce vizionare festivă ați pomenit?

— De atâta încâlceală, secretul a răsuflat. Normal. Autoritățile doresc acum să știe ce este cu lucrările noastre atât de secrete din Cheile de Sare. Le vom arăta peștera cu șerpi, explicând că lucrările secrete nu sunt decât fantezia, regretabilă, a unui bogătaș sonat, Histapes.

Klemnitzki pocni din degete, iritându-l pe colonel.

— Cât rafinament! Și cine va fi dispus să creadă prostia asta?

— Cine va fi invitat la vizionare, va fi foarte dispus să creadă orice! Generalul Dolăneanu i-a dat ordin Chestorului Mălai să scotocească. Mălai va crede tot ce îi vom spune. Cu ochii închiși. Destulă vorbărie! Klemnitzki, întocmește lista cu invitații!

— Foarte bine. O aduc peste șase ore.

— Prea târziu. Festivitatea are loc poate chiar mâine, o conduci personal. Lista o faci acum. Te înființezi cu ea peste punct zece

minute.

— Nici chiar așa, mârâi Klemnitzki. De ce peste zece minute, și nu imediat? Iată, în fruntea listei îl pun pe prefect! Pe Dolăneanu.

— Ce prostie! Generalul nu se va deranja. Nu ți-am spus că l-a însărcinat pe Mălai să ancheteze și să prezinte un raport… liniștitor?

— Dacă Mălai e atât de ușor de convins, ce rost mai are această hilară vizionare festivă? Invitați-l la o partidă de „Blonde cu unghii acaju", și convingeți-l cu această ocazie. Lui îi plac „blondele" dizolvate în pahare!

— Dar ce ai împotrivă – se ridică Standartenführerul – ca peștera lui Histapes să fie vizitată și văzută de niște ochi în plus? Sau te pomenești că minți, că nici pe aceea n-ai descoperit-o?

— Sau poate mă prefac, iar în realitate îmi convine de minune să vină acolo cât mai mulți, replică Hauptmann-ul pe un ton ciudat. Bine! Îl șterg de pe listă pe Dolăneanu, și-l pun în cap pe Mălai.

— Logic. Chestorul abia așteaptă să vadă șerpii.

— N-are să-i prea vadă. Când va fi sus la peșteră, va fi beat ca o pestelcă. Adaug, printre polițiști pe distinsul inspector Tibi Tulea, omul preferat al lui Mălai, și în *foarte bune relații* cu serviciile „noastre".

— La ce faci aluzie?

— La nimic. Hm! Pe cine să mai pun?

— De pildă din partea Primăriei…

— Aș formula altfel: din partea cetățenilor. Pe domnul Fischer, patronul faimosului „N-Y".

— De ce tocmai Fischer?

— Se bucură de influență, e apreciat și de români, ca și de germani. Prezența lui e un fel de garanție… garanție că vizionarea se va transforma în picnic.

— Unde naiba vrei să ajungi, căpitane?

— Am spus că Mălai nu va izbuti să vadă prea bine șerpii, din cauză că va fi în stare de ebrietate. Cu ajutorul patronului Fischer, care, sau mă înșel teribil și trebuie să fiu de îndată pensionat, sau va pune câteva slugi să ducă sos ranițe și panere încărcate cu chifteluțe și sticle. Va fi un argument zdrobitor întru reușita vizionării.

— Câteodată ai și idei valabile, Klemnitzki.

— Mulțumesc. Sper să vă conving până la urmă că am idei valabile *totdeauna.* Fiind vorba de peștera lui Histapes, nu pot să lipsească nici cei doi critici de artă, prietenii lui intimi. Ei vor reprezenta… să zicem… cultura.

— Fie. Dar cum îi cheamă?

— Mă voi interesa, dar ce importanță tare? În continuare… în continuare, îl trec pe listă pe Sturmbannführerul SS Sigmund Oberg, cunoscut sub poreclele Chocolat, Sony, sau Ion Coțoban, dansator la

„N-Y”.

Könike oftă.

— Da, ce să zic! Secretul a fost perfect păstrat!

— Nu vă neliniștiți, colonele! Nătărăii care se adună să vadă infamia aia, „La Goulue dansează cu Chocolat”, nu știu că pentru ei se produce un distins ofițer de la contra-spionaj, că, dacă ar bănui, sau numărul spectatorilor s-ar tripla, sau n-ar mai veni niciunul, nu știu. Sunteți de acord cu prezența lui. Chocolat?

— De ce nu? Sub ce nume îl pui pe listă?

— Ion Coțoban. Simplu cetățean român. Vă place formula? Colonelul nu răspunse. Klemnitzki continuă: în sfârșit, dar de fapt în primul rând, vă trec pe listă pe dumneavoastră!

— M-aș lipsi bucuros de plăcerea acestei expediții, protestă Könike.

— Vă cred. Și eu m-aș lipsi. Dar cine să reprezinte partea germană mai bine decât un ofițer superior, cu prestanța dv.? Un altul, un naiv. Din Wehrmacht? Care, în neștiință de cauză, prin câteva cuvinte nesăbuite să dea totul peste cap? Putem oare lucra la întâmplare?

— Voi medita, spuse aproape în șoaptă Könike.

— Nu e cazul să meditați, replică Hauptmann-ul, iar vocea i se schimbase, torcea ca o mâță. Există un motiv extrem de important pentru care trebuie să fiți de față. Este foarte probabil că polițiștii, Mălai și Tulea, mă vor recunoaște, m-am ciocnit de mai multe ori cu ei și suntem vechi *prieteni*… Cine le poate șopti, în acest caz că de fapt, sunt colaborator al dv., agent secret, infiltrat sub înfățișarea detectivului particular Clementi? Vor fi încântați să afle…

41. Tibi Tulea îl opri la un colț de stradă pe David Clementi.

— Și, zi-i, șmechere, credeai că nu te-am mirosit?

— Ce ai mirosit, Tulea, întrebă detectivul, îndepărtându-se instinctiv de botul inspectorului care emana un amestec pestilențial de duhori, băutură, țigară și dinți de multă vreme nespălați.

— Că ești agent neamț, amice!

— Și de-aia, *amice*, m-ai convocat de atâtea ori la poliție?

— Dar ce „paravan” mai bun aș fi putut să-ți ofer? Mărturisește că am lucrat inteligent! Dai ceva de băut?

— Poți să aștepți mult și bine, până ce Soarele se va răci. Nu, Tulea, nu dau de băut canaliilor, și nu ciocnesc cu ticăloșii.

— Bagă de seamă, îi aruncă din urmă cu glas pițigăiat și veninos gangsterul ratat. Se întoarce ea, roata! Și atunci, nu-ți va mai folosi la nimic că ai lucrat pentru nemți!

— Dar ție?! replică peste umăr Clementi.

Merse înainte sub lumina puternică a soarelui. Am iubit orașul acesta, gândi. Orașul acesta în care mi-am găsit vremelnic adăpost. Însă acum orașul, cu străzile lui, cu clădirile, copacii, oamenii, câinii

lui, nu mai zâmbește către mine, ci parcă se strâmbă! Acum nu e departe de mine gândul că un astfel de oraș, în care viermuiesc atâtea jigodii, merită să fie lovit de trăsnet! Dar poate că răul e în mine, poate gândesc așa pentru că am legat orașul de planurile mele de răzbunare. Răzbunarea, în sensul biblic, nu tămăduiește nimic…

Merse mai departe. Un câine înalt, costeliv, înainta pe mijlocul străzii. Încetini fuga lui pentru a-i arunca o privire tristă, câinească, flămândă, lui Clementi. Parcă ar fi întrebat: *N-ai vrea să fii stăpânul meu?*

O nostalgie chinuitoare îl cuprinse iarăși pe Clementi. Privirile sale lunecară în sus, către munți. Acolo, în Cheile de Sare, se zbate între dilemele sale Maximilian Clemir. Acolo trăiește în libertate Lupul Șchiop, și-n preajma lui își trasează cărările enigmaticul Paul Delun… Dar deodată Clementi își ridică sprâncenele, ochii i se adânciră de ură. Tot acolo trebuie că se află șerpii veninoși ai lui Histapes, jivinele acelea odioase. Chiar dacă viperelor și cobrelor li se va sfărâma capul de o mie de ori, văzduhul Cheilor de Sare nu va mai fi niciodată la fel de limpede ca înainte. Există întâmplări ce pun pecete definitivă asupra unui loc.

Însă ce garanții existau că șerpii veninoși vor pieri? Făpturile foarte hâde mor greu… dacă nu cumva sunt nemuritoare! Din motive nu foarte clare, natura ocrotește urâțenia, cruzimea, bestialitatea. O rândunică pe care o abați din zborul ei, cade și moare. Un șarpe strivit, învie, se regenerează, se înmulțește iarăși. Și așa e de când lumea, conchise pesimist Clementi. De mirare că pe pământ mai trăiesc și alte ființe, în afară de cobre!

Băcanul Pop îl întâmpină în prag, frecându-și mâinile.

— Se retrag iar! murmură.

Clementi își miji ochii, încercând să stingă din adâncul lor tristețea, ura, pesimismul.

— Te pasionează politica, domnule Pop?

— Nu prea, domnule detectiv, nu prea! Comerțul nu se împacă el cu politica, și-apoi, de-o bere, de-o sardea, de un cârnaț, au cu toții nevoie, și români, și nemți, și chiar francuji, deși eu încă n-am văzut francuz bând bere, și în general n-am văzut niciun francuz. Ce fel de oameni sunt?

— Eh, citește-l pe Gaston Leroux, poate afli câte ceva de acolo, răspunse fără chef Clementi.

— Sunteți foarte obosit, să vă aduc un păhărel, spuse băcanul. Atenție, trei în uniformă de-aia, SS, se află în odaia din spate!

— Eu n-am niciun motiv să mă tem de nemți, ripostă Clementi și se duse la telefonul din colțul băcăniei. Îi răspunse Clem. Deși se afla peste drum, vocea ei suna de parcă s-ar fi aflat pe banchizele Groenlandei. O întrebă dacă a mâncat și-i zise să coboare la Pop.

Ofițerii gustau câte ceva. Unul dintre ei era bătrân și gras iar uniforma i se potrivea exact ca nuca-n perete. Acesta era profesorul de fizică Nefsger, de la Universitatea din Tubingam. Venise să facă „ordine” la depozitul de carburant. Niciunul dintre nemți nu-i acordă atenție lui Clementi care ocupă o măsuță, în așteptarea secretarei. Când apăru Clem însă, ofițerii mai tineri ridicară privirile – făcea parte din onoarea lor de bărbați! Savantul nu clinti. O femeie! La ce poate servi o femeie, dacă nu e nici măcar laborantă – și chiar atunci, doar încurcă lucrurile!

— După ce terminăm masa, spuse Clementi, încearcă s-o vezi pe Dorina Giman. Spune-i că e tocmai momentul să dispară. Dacă nu te crede, sugerează-i că îi este în pericol nu cariera, ci viața. Dacă nu te crede nici atunci, spune-i că Chocolat o va ucide.

Detectivul coborî ochii și observă mâinile secretarei așezate cuminte pe marginea mesei. Avea unghiile tăiate scurt, ai fi zis că-s roase până la sânge, și Clementi constată mirat că nu-și mai amintește ce înfățișare aveau degetele fetei în ziua celei dintâi vizite la „Filială” când era *încă* balerină: avea unghii de vampă sau de secretară conștiincioasă?

Apoi detectivul remarcă expresia stranie de pe chipul secretarei.

— Ce este, fetițo, ai mutra unui om foarte deștept care întâlnește pentru întâia oară un om foarte prost. Ce s-a întâmplat?

— Mă și întrebam ce fel de om îi fi fiind, șefule? răspunse ambiguu Clem. Cum adică *să dispară?*

— Cine să dispară? întrebă detectivul, puțin năucit.

— Nu era vorba, parcă, despre La Goulue? Cum să dispară o fată cu părul atât de aprins?

— Să-și pună mustață! răspunse spontan Clementi.

— Cam greu. Nu cred că știe să se deghizeze ca *alții.* Îl privi pe Clementi, și sâmburii verzi din ochii ei aveau lumina puțin tulbure a smaragdelor. Detectivul tuși, stânjenit fără vreun motiv evident, și din cauza asta se și cam enervă. Sorbi încetișor din berea nemțească, excelentă, și în loc s-o ia pe ocolite, *doucement,* așa cum se pregătise, grăi brutal:

— Și nu numai La Goulue! Mâine sau poimâine și eu plec… (Dar nu specifică unde. Poate-ar fi trebuit să adauge: pe lumea cealaltă.) Prin urmare, și tu, Clem, secretara mea, va trebui să dispari… Zâmbi, simțind cât de nepotrivită, de nătângă, îi este imitația aia de zâmbet, și ascultă preț de o clipă un vânt ce se încâlcise în salcâmul din fața ferestrei.

La cealaltă masă, a nemților, se mânca temeinic, venea parfum de frigărui, de murătură; numai fizicianul, savantul, mesteca leneș, și la ce-i zburau gândurile? La atomi? La fisiunea atomilor? Sau la nimic?

Clementi adăugă:

— Îți voi da bani. Cel mai bine ar fi să te duci la București.

— *Cui mă lași?*

Obrazul ei *nu* fu străbătut de spasme, buzele (prea subțiri!) *nu* tremurară. Însă cele trei cuvinte, fiecare alcătuit nu din mai mult de o silabă, îi dădură o jale lui Clementi.

Se străduí să rămână impasibil.

— Te rog să înțelegi, Clem. *Vine* frontul. E tocmai momentul să ne punem la adăpost.

— Tu te vei pune la adăpost?

— Bineînțeles. Tot omul cu scaun la cap va proceda astfel. Scapă cine poate, cum ziceau grecii, latinii, saxonii, și chiar gepizii.

— Ce se întâmplă cu tine, șefule, că astăzi faci o conversație atât de agreabilă?

Băcanul Pop în persoană se deranjă să le aducă mâncarea, și iată de ce. Alături de delicatesele pentru stomahuri fragile, se strecuraseră și feluri dure, printre specialitățile casei figurând tocana sau friptura de berbec și oaie. Aceste mâncăruri grase, sățioase, erau ca anume croite pe gustul căruțașilor care-și opreau vehiculul după colț și trăgeau la băcanul Pop să pitească și să mănânce una bună, care „să țină" măcar câteva ore! Or, ca venind în întâmpinarea zilelor grele, Clementi, pentru care mielul, berbecul, oaia, gătite cum se cuvine, erau o desfătare, și nicidecum mâncăruri „grele", comandase patronului o friptură solidă, grasă, de berbec, cu murătură, ardei, și vin. Băcanul Pop știa să aprecieze un adevărat gurmand. Aroma penetrantă și apetisantă a berbecului fript, se răspândi în mica încăpere. Cei doi nemți mai tineri frecară scaunele sub șezuturile lor solide, și după ce se fojgăiră astfel, îl apelară pe patron. Un minut mai târziu Pop se apropie de masa lui Clementi, arătându-și, într-un zâmbet, toți dinții, inclusiv dinții lipsă. Mai ales aceștia. Se confesă:

— S-au interesat „dumnealor", ce amniroasă atât de bine, și au cerut și ei. N-am știut cum să traduc berbec în nemțește…

— Widder. Der Widder, îl lămuri detectivul.

— Așa? Fie și Bitter! Vă place specialitatea casei, domnișoară?

Clementina, care din pur spirit de contradicție, ceruse tocană, înghiți ce avea în gură și răspunse.

— Eu pot să mănânc orice. Am stomac de struț.

Băcanul Pop luă la inimă afrontul.

— Nu e chiar complimentul la care mă așteptam, domnișoară. Apoi se mai desșifonă: Să le torn un pic de otravă în berbec, domn Clementi?

— Nu mai face pe partizanul, replică detectivul. Ține cont că unul din ei vorbește la sigur limba noastră, mai bine decât noi doi la un loc!

— Încârligată glumă, consideră băcanul Pop, și se rostogoli către

afacerile sale.

O jumătate de oră mai târziu Clem se întoarse la birou și începu să-și privească lung, cu tăcută deznădejde, mâinile ei neîngrijite, cu unghiile roase, cu pielița crescută împrejurul unghiilor. S-ar zice că nimic din tot ce în-cercase în cursul vieții nu ieșise bine! În biroul „Filialei" Agenției Lăzău era în momentul acela o liniște mai adâncă, dacă e posibil, decât în *Defence Maps Room* — Camera Hărților Apărării – în momentul când ofițerii britanici, aflând că Hitler contramandase „Operațiunea Seelowe" (invadarea Angliei), plecaseră *in corpore* să se destindă la o partidă binemeritată de cricket și whisky. Să-mi fie iertată această comparațiune nepotrivită și pedantă!

Dar de ce chiar nepotrivită? Oameni suntem cu toții.

Ah, da, își aminti Clementina, îi reușise totuși ceva! Cu ani în urmă, pe când era elevă, pornise la pădure cu un grup și acolo se apucaseră să construiască o *colibă.* Coliba se prăbuși îndată. Atunci Clem făgădui să ridice un foc mare – și colegii râseră de ea, nu fără motiv, fiindcă eleva, fragilă pe-atunci, cu mâini subțiri, palidă și neajutorată, habar n-avea cum se face un foc de tabără și chiar cu prilejul acelei excursii se făcuse de râs confundând o coțofană cu privighetoarea. Și totuși, la cel dintâi chibrit aprins, rugul înjghebat cu stângăcie de Clem, izbucni, învăluindu-se în elastice, înalte, frumoase flăcări. Da, tot îi reușise un lucru în viață: iscase un foc!

Dar mai târziu… Își ratase marea carieră de mică vânzătoare de prăvălie, preferând o meserie mai cu ifose, cea de „artistă", sacrificată, în încercarea de a clarifica, sau răzbuna, condițiile morții lui Pavel Danciu-Bursucu. Nu clarificase și nu răzbunase nimic, și la drept vorbind acum nu mai simțea niciun fel de poftă de răzbunare, totul îi părea prea îndepărtat și stupid! Și iată, acum scurta carieră de secretară a unei agenții de detectivi, lua sfârșit! Nici n-ar fi fost în stare să precizeze cum și când anume, se integrase în acest straniu și periculos angrenaj, – o hidră monstruoasă care o putea sugruma în orice moment.

Să *dispară?* Da, să dispară, ușor de spus, dar… Și exact în clipa în care se înșiruiau în mintea ei aceste trei puncte, în turnul Primăriei începu să urle sirena, iar pe masă, în fața lui Clem se porni să zbârnâie telefonul. Avu mare poftă să nu se atingă de el, totuși îl ridică. Se atașase, într-un timp atât de scurt de meseria asta dubioasă a ei!

— *Alio,* sună vocea molatică a cabanierului Dragoș. Agenția Lăzău?

— Da, „Filiala" Agenției Lăzău, răspunse secretara.

— Săru-mâna *domnișioară Clementina!* Ce e nou pe la dumneavoastră în oraș?

— Ca noutate de ultima oară – alarmă!

— Vai! Să ascult puțin, poate se aude până aici sirena… Parcă se aude…

— Cu cine vorbesc? îl întrerupse Clem, deși recunoscuse prea bine glasul de clarinet îndoit al patronului de la BLANCA.

— Păi, cum cu cine, cu Dragoș… Domnul Clementi e pe-acolo, dacă nu vă supărați? Am ceva pentru el… Nu e acolo? Dar unde? Când a plecat?

— De vreo câtva timp, și nu știu unde!

— Stați o secundiță, nu închideți! Știu că domnul Clementi are încredere în dumneavoastră și că pot să vă încredințez ceva *important*. Iată ce, pe-aici a apărut iar persoana aceea, Paul Delun… Domnul Clementi se interesează mult de el.

— Am să-i transmit, zise secretara și trânti receptorul. Dar ca un făcut, aparatul începu iar să se zgâlțâie.

— Colonelul Könike la aparat! Cu căpitanul Klemnitzki, domnișoară!

— N-avem niciun fel de Klemnitzki aici!

— Ah, ah! Dar domnul Clementi e acolo? Nu? Unde e?

— De unde să știu eu pe unde umblă șeful? Poate e la femei!

La capătul firului se auzi un behăit, dar poate că era un fel de râs.

Clem rămase cu receptorul în mână, apoi, cu un zâmbet șiret, dar timid, făcu legătura cu BLANCA.

— Domnule Dnagoș! Aici e… Spuneai ceva despre Paul Delun. Poți să mi-l dai pe fir?

— Ce rău îmi pare! Domnul Delun a plecat la plimbare cu domnul maior Clemir și cu încă un domn… Nu, habar n-am în ce direcție… Ce să-i transmit?

— Dacă ești amabil, să sune „Filiala”.

— Dar nu coborâți în adăpost?

— Nu mă ostenesc… Vor trece ca totdeauna mai departe…

Însă nu trecură „ca totdeauna”. Din gura adăpostului colonelul Könike numără douăzeci de bombardiere „Halifax”, în formații de câte trei, înconjurate de puncte argintii care nu puteau fi decât avioane de vânătoare, sau năluciri ale minții colonelului.

Bătrânele Krupp 88 începuseră să scuipe în direcția lor. Printre bombardiere, bulgărașii exploziilor, păreau fără importanță de aici, dar Könike, el care zburase nu odată în condiții dificile, știa cum vibrează și se cutremură și geme un avion, chiar și când un proiectil a.a. explodează la o anumită distanță. Könike avea pică și invidie pe aviatori: ăștia da, bărbați! Alți doi ofițeri se aflau în preajma Standartenführerului, fără a îndrăzni să comită lașitatea de a se pune la adăpost înaintea superiorului lor.

Când primele explozii făcură să se cutremure văzduhul din preajma depozitului, un zâmbet tragic schimonosi chipul îngust și dur al lui Könike: Deci ne-au reperat! Ei și ce, cu cât mai repede… cu atât mai

bine!

Pe cer, în sfârșit, un „Halifax” fu lovit. Începu să lase o dâră neagră de fum, și plonjă lin, mergând să moară undeva dincolo de oraș, probabil în pădurea Baciului.

După terminarea raidului, Fischer îl sună imediat pe fratele său.

— Heil Hiitler!

— Cretinule!

— Merci, asemenea! Cum e la tine pe-acolo?

Könike urlă:

— Dar ce, stai cu storurile trase? N-ar strica să te repezi să constați cu ochii tăi! Dacă nu cumva ți-e frică să vii până aici!

— Nu glumi, Marian!

— Asta nu e o glumă, bunul meu frate! În niciun caz o glumă! Depozitul e pe trei sferturi distrus, însă secția cu material fisionabil pentru „arma de răzbunare” a rămas ca prin minune neatinsă.

— Slavă domnului! Asta e important! Dar ce zici de baterii? L-au ras pe unul! Am să transmit la Berlin.

— Nu te grăbi, sau grăbește-te foarte tare. Peste un ceas are să vină altă serie. Poate că următoarea bombă va distruge restul depozitului, dacă nu cumva și „New-York-ul”!

— De unde știi că vine altă serie?

— Am așa o mâncărime… să-ți spun exact în ce loc?

— Și mâncărimea de piele nu ți-a dat ghes să alarmezi pe cei din *Luftwaffe?*

— *Luftwaffe*, triplu idiot ce ești, are propriile sale posturi de observație, propriile sale ecrane, dar colonelul Saike a considerat că *Messer*-ele sale, dintre care jumătate sunt în revizie, n-aveau nicio șansă în fața unei formații inamice atât de masive. Mi-a promis însă, solemn, că viitorul raid va fi întâmpinat cum se cuvine.

— În acest caz ar trebui să fii mai vesel!

— Sunt vesel! Ha! Ha! Ai auzit cât sunt de vesel? Comunică la Berlin întreaga mea veselie. Adaugă, de asemenea, că eroii colonelului Saike îi transmit mesajul lor de credință Reiichsmarschall-ului Goering personal.

— Tu ți-ai pierdut mințile, Gustav!

— De ce, Uggo? Ți-am spus, ridică storurile, scoate nasul pe fereastră, și privește spre sud. Ai să observi, nu tocmai departe, o coloană de fum înaltă de un kilometru. Sus în capătul coloanei plutește către eternitate cenușa, sau sufletul, sau amândouă, a patrusprezece oameni de-ai mei.

— De ce n-au fost în adăpost?

— *Au fost.* Dacă rămâneau la aer curat, poate scăpau, în fundul adăpostului a explodat, „prin corespondență” o tonă de trotil.

— Nebunie curată! Ce căuta trotilul în adăpostul antiaerian?

— Nu știu. Nimeni nu știe. Asta face parte din planurile diabolice ale predecesorului meu, colonelul Stumpf, sau ale genialului inginer Klemnitzki, sau poate chiar a căpitanului Klemnitzki.

— Unde e blestematul ăsta de „căpitan”?

— Habar n-am! Poate și el a murit, sau poate pregătește „vizionarea festivă” a peșterii lui Histapes, conform ordinului RSHA. Te voi ține la curent, fiindcă și tu faci parte dintre invitați.

— Eu nu vin acolo, Gustav!

— Laș nenorocit! Acum sunt convins că nu înregistrezi convorbirea noastră, ca să nu te faci de râs.

— Cum îți închipui că…?

— Ia mai lasă! Ai să vii acolo, sus, Uggo! Dacă nu vii de bunăvoie, trimit un pluton să te aducă. Ai să vii, și în acest scop, pregătește-i pe cei mai solizi băieți ai tăi să care la peșteră mâncare și băutură, din belșug.

— Ești complet nebun.

— Greșești, Uggo. De ce să scoată mereu alții și alții castanele din foc? De ce întotdeauna alții, iar tu, nici măcar o dală?! Înțelegi? Să nu mai îndrăznești să spui *nu!* Crezi că eu n-am fir la RSHA?

Imediat după asta, pe Könike îl sună generalul Dolăneanu, prefectul. Glasul îi vibra cumva moale, parcă disprețuitor.

— Hai noroc, colonele. Mă bucur că ești teafăr… Nu, chiar mă bucur… Conform tradiției, și a legii, trebuie să mă deplasez la locul unde s-a prăbușit avionul britanic, să constat… Nu știu exact ce trebuie să constat, dar *am să constat.* Catastrofa fiind consecința tirului artileriei germane, bănuiesc că ar fi bine să mă însoțești…

— Nu doriți să constatați mai întâi, catastrofa de la depozitul nostru? întrebă glacial Könike.

— Nu. Depozitul vostru e secret, și nu vreau să fiu catalogat mai târziu, de cine știe ce cap mare drept spion. Trimit mașina să te ia, plecăm imediat în pădurea Baciului. Pompierii și paza sunt deja acolo.

— Mulțumesc, spuse Könike. Am mașina mea.

Marele „Halifax” nu se prăbușise ca un bolovan, ci, cuprins de flăcări, planase lin, parcă ar fi încercat să aterizeze, exact în mijlocul pădurii. Aripile, intacte, tăiaseră literalmente copacii, pe o distanță de o sută de metri. Luând contact cu solul, bombardierul se dezintegrase.

Când Dolăneanu, Könike, și Chestorul Mălai ajunseră pe un drum de țară la fața locului, resturile fumegau încă, iar băltoacele de plumb topit încă nu se solidificaseră.

Mirosea cumplit a ars, a carne omenească arsă. Niciunul din cei patru sau cinci membri ai echipajului nu se salvase. Cu toată

intervenția pompierilor, era imposibil să stai în apropierea resturilor carbonizate. Ajutându-se de un arac lung, unul din gardieni își făcea de lucru, adunând de la distanță o grămăjoară informă ce putea fi orice.

— Tu ce faci? se strâmbă Dolăneanu.

— Acolo e creierul unuia dintre piloți, domnule general, raportă gardianul.

Prefectul se uită urât la el.

— Lasă!

— A fost și acela om, domnule general, spuse gardianul, cu tristețe, și-și continuă jalnica ocupație.

Prefectul se îndepărtă, fără să mai zică nimic. Țeapăn, Könike aștepta într-o latură, parcă străin de toate. Pădurea, în profunzimile ei, vuia misterios și etern. Numai porțiunea, lată de vreo treizeci de metri, lungă de o sută, părea omorâtă pentru vecie. Acolo „aterizase" avionul.

42. În aceeași zi Uggo Konike-Fischer trimise la Berlin o nouă informare: se fundamenta necesitatea înlocuirii urgente din toate funcțiile a fratelui său Standartenführerul SS Marian Gustav Könike. Îl acuza de lipsă de loialitate față de Reich, ceea ce echivala cu înaltă trădare. Sau și mai rău. Dar ce poate fi mai rău?

După douăzeci și patru de ore, Sturmbannführerul SS Sigmund Oberg, alias Chocolat, alias Sony, alias Ion Coțoban, primi ordinul de a-l aduce neîntârziat, pe Könike, la Berlin, sub arest, cu un Heinkel pus la dispoziție de colonelul Saike, din *Luftwaffe*.

Imediat după descifrarea mesajului (acesta fusese recepționat la centrala de la „N-Y") Chocolat se duse acasă, o găsi pe La Goulue, partenera sa din marele spectacol, o pupă tandru pe frunte, trecu în spatele fotoliului în care fata frunzărea un roman de N. Batzaria, și o împușcă în ceafă, fără să-i tremure mâna, cu un singur glonte din Walther-ul său ofițeresc. O ridică în brațe – fata încă nu murise – și-o azvârli pe canapea. Se spălă la chiuvetă de cele câteva picături de sânge care-i pătau palma imaculată. Telefonă direct la biroul lui Fischer, dar cum nu i se răspunse, formă alt număr de la „N-Y" și „frumosul" Dady Berca îl informă că patronul plecase sus, la BLANCA, împreună cu colonelul Könike, și cu alții, într-un fel de „inspecție". Maiorul SS înjură sălbatic, apoi înjură încă o dată când o văzu pe Marcela Muki, una dintre amicele Dorinei Giman. Intrase în casă tiptil, ca o pisică.

— Ce face Dorina, doarme la ora asta? se miră, naivă, Marcela.

Într-adevăr, sângele se scursese pe canapea către perete, și din ușă Marcela nu vedea decât parțial profilul celei care fusese o femeie frumoasă, delicată, și urmărită de mare ghinion. Și mai fusese, scurt

timp, vedeta speluncii, „N-Y”.

Această baletistă, Marcela Muki, nu excela prin spirit de observație și probabil prin nimic, nici măcar prin temperament, deși depunea eforturi. Ea continua să se apropie, ca o mâță, de canapeaua pe care „dormea” La Goulue. Maiorul Sigmund Oberg, din SS, o împușcă folosind pistoletul său cu surdină, fără să ezite, fără să-i tremure mâna, și fără să treacă prin acea stare ce se numește, atât de nepotrivit, regret inutil.

Nici n-ar fi avut timp, după cum nici Marcela n-a avut cum să înțeleagă ce se întâmplă în infinit de scurta fracțiune când privirea ei se confruntase cu privirea oarbă a pistoletului.

Chocolat nu se preocupă să șteargă amprente, sau alte urme, toate acestea erau fleacuri, să-și bată capul poliția locală dacă are chef, însă n-are să aibă, el, Oberg, a doua zi trebuia să fie departe, în capitala Reich-ului. Acum, arestându-l pe Könike, și predându-l cui trebuie la Berlin, se va reabilita parțial, spera el, pentru rușinoasa pierdere a DOCUMENTULUI.

Oberg nu era decât un fanatic mărginit. Poate că în alte condiții ar fi ajuns un remarcabil dansator într-un teatru de variete. Dar pentru a dansa nu e nevoie de cine știe ce inteligență. Așa se zice. A nu se confunda inteligența cu talentul. Am lungit-o aici, de fapt încercam să spun că nicio clipă maiorul SS Oberg nu s-a gândit, că, imediat după predarea lui Könike, ar fi posibil să fie „reținut” și el.

Rapid, el aruncă țoalele sale civile, bine croite, și intră în uniforma de Sturmbannführer SS, își aranjă ținuta în oglindă, era zvelt, drept, impecabil, puse în buzunar bani, verifică toate celelalte buzunare, verifică actele, înlocui în Walther cele două cartușe consumate. Și părăsi pentru totdeauna casa în care trăise câteva luni cu Dorina Giman pe care o împușcase mai înainte. După colț îl aștepta mașina colonelului Saike, iar în automobil, dată fiind importanța evenimentelor ce se derulau, se afla colonelul-pilot Saike în persoană.

Imediat ce Oberg se instală în automobil, Saike îl concedie pe șofer, trecu la volan, dar înainte de a demara îl strecură sever cu privirea pe Oberg. Colonelul, în vârstă de patruzeci de ani, suplu, perfect antrenat, vegetarian deasupra, avea privirea pătrunzătoare ca laserul. Numai că pe atunci nu prea se cunoștea laserul, așa că renunț la această comparație.

— Ce e cu tine, Sigmund? Te știam om minuțios!

— La ce vă referiți, domnule colonel?

— Pe arătătorul mâinii drepte ai o pată de sânge!

Pata era minusculă. Chocolat o descoperi greu, dar surprins. Își spălase labele cu îngrijire. Luă batista, scuipă discret pe deget și începu să frece locul. Sângele se ștergea greu. Acesta nu e un simbol. Saike, falcă pătrată și nas lung ce aproape o atingea, urmări cu dispreț

această operațiune. Totuși, aparent, ochii aviatorului erau pustii de sentimente, și de resentimente. Vocea lui era neutră.

— A trebuit să-ți împuști nevasta?

— Pentru Dumnezeu, să ne grăbim, domnule colonel! Vă rog! Cine știe în ce constă „circul" pe care l-a organizat trădătorul Könike sus în munți!

Mercedes-ul se smuci.

— Fii atent! făcu aviatorul. Cuvântul *trădător* n-a fost formulat! În fond, pe câte am înțeles, și tu porți vina semi-ratării acestei *acțiuni*, despre care, de fapt eu nu știu nimic.

În Oberg se trezi imediat esesistul: acest colonel din Luftwaffe nu-i era superior!

— Nici nu trebuie să știți! Acțiunea se va desfășura normal, nimic nu e ratat. Vă rog să nu mai vorbiți despre asta.

— Te rog, fii atent la ton. Nici pe tine nu te așteaptă un fotoliu foarte comod la Berlin!

— Nu-mi purtați de grijă. Dacă n-ar fi avut încredere în mine, nu primeam misiunea de a-l umfla pe Könike.

Saike rânji. Nasul îi atinse bărbia.

— Pe câte am înțeles eu, totuși nu e vorba de o arestare. Trebuie să ajungem în capitală, Könike, tu, și *eu*.

Aceste cuvinte sădiră totuși în mintea săracă a lui Chocolat o mică îndoială. Ciudată poveste. Eu trebuie să-l predau pe Könike. Dar dacă, la rându-i, Saike, a primit ordinul să mă predea pe mine? Apoi respinse acest gând pesimist: Nu se poate! Un *simplu* ofițer din Luftwaffe, *nu poate* aresta un Sturmbannführer!

Saike, deși vegetarian, părea să fie și cinic. Și în plus, părea că nu face nicio diferențiere între SS și *restul* trupelor. Mormăi:

— Înțelegi! Tu n-ai autoritatea necesară pentru a-l escorta pe un om de talia lui Könike! Trebuie să fie cineva cel puțin egal în grad. De aceea eu voi pilota avionul. De fapt voi fi copilot, pe scaunul din stânga va fi Oberleutnantul Madaus. Eu voi fi mai mult cu ochii pe Könike. Și pe d-ta.

Oberg nu credea mai nimic din ceea ce îndruga Saike.

— N-am primit instrucțiuni în acest sens. Nu mi s-a spus că trebuie să ne însoțiți. Cred că mai curând vi s-a făcut dor de o plimbare pe Unter den Linden, în direcția Arcului de Triumf. Saike nu răspunse. Învârtea cu precauțiune volanul pe serpentine. Totdeauna preferase volanului manșa, și se gândea cu jale că datorită vârstei va rămâne curând un simplu terestru, doar cu volanul. Oberg-Chocolat consideră tăcerea sa drept o capitulare și continuă: Observați cât sunt de politicos, pomenind de o simplă „plimbare". Aș fi putut zice că vi s-a făcut dor de bordelurile de pe Badstrasse… Sau aveți cumva acces la „Salonul Kitty"? Nu cred. Acolo nu intră *oricine*.

— Impertinența d-tale, Oberg, este o impertinență de repetent. Te știu. Nu pe d-ta personal. Dar toată viața m-am frecat de inși care îți seamănă leit: repetenții. În toate privințele. Când ai fost primit în SS, când ai căpătat „gradul" de spion, ai fost convins că ai *totul.* Dar până la urmă, tot repetent vei rămâne. De fapt, *ai și rămas.* Îți ofer o șansă de a te transforma în corigent. Te avansez, deci. Avionul meu are toate rotițele unse, iar plinul l-am făcut ieri. Berlinul e o masă de moloz. Nu mă interesează plimbările pe Unter den Linden și nici damele de pe Badstrasse. Nimeni nu ne obligă să ajungem chiar la Berlin. Fac un viraj „la babord", sau „la" tribord" și aterizez unde vreau, într-o țară neutră. Madaus, cred, va fi de acord.

— Fiți atent, domnule colonel, la curbe. Dacă „economisiți" una, ne-am dus pe copcă. Ultimele dvs. cuvinte, nu le-am auzit.

— Bine băiete. Considerăm convorbirea încheiată.

Chocolat gândea cu tot potențialul cerebelului său care nu era exagerat de întins: provocator blestemat! E încadrat și el, în Gestapo, probabil, la Abwehr, sau dracu mai știe unde. Cu toții suntem „încadrați" undeva! Ce viață! Da, m-aș duce la Oasablanca, la „Barul Negru" și m-aș angaja acolo maestru de balet. Dar cum să am încredere în șoarecele ăsta de Saike? Mai curând în Iuda. Trebuie să reacționez prompt. Altfel sunt pierdut, mă va denunța. Să-l denunț eu primul. Dar cui? Nu. Îl voi împușca. E mai aproape cămașa decât haina…

Dar, în ce-l privește pe pilotul Saike, luând unul din ultimele viraje înainte de cabana BLANCA, ajunsese la o concluzie asemănătoare, îl va suprima pe acest penibil Oberg. În acest sens, și nu în altul, își pipăi discret arma ascunsă la subsuoară, după metoda gangsterilor americani, și a altor gangsteri, căci nu numai americanii beneficiază de dânșii.

43. Lista propusă de Klemnitzki pentru „vizionarea festivă", a peșterii lui Histepes, suferise, cum era și firesc, modificări.

Cei doi critici de artă, dl. *a* și dl. *b* fuseseră, bineînțeles acceptați. Colonelul Könike știa cât de apropiați „prieteni" ai lui Histepes fuseseră cei doi agenți ai AMT-ului VI…

Altă modificare, nu tocmai esențială, dar nu lipsită de semnificație, era faptul că papá Fischer îmbrăcase în hăinuțe de chelnăr – papillon negru, cămașă albă, haină roșie, pantalon negru, botine negre, patru dintre gorilele sale, care acum se speteau, înjurând crâncen, însă în gând numai, cu grele ranițe pe umeri.

Standartenführerul Könike, ascunzându-și zâmbetul de filosof surprins în flagrant delict de degustare a deșertăciunilor vieții, socotea că în materie de fals, această excursie organizată pentru păcălirea autorităților – altfel cum ar fi putut-o considera? – era un fel de cap de

operă, dacă un fals, oricât de reușit, poate fi trecut la categoria capodopere. Probabil, continua să mediteze cu amărăciune autorul cărții „Adevăratele delicii ale băutorului", elementele cele mai reale ale expediției, erau tartinele, fleicile fripte și sticloanțele din spatele namilelor lui Fischer.

Iar dacă ar fi să aruncăm o privire și asupra Chestorului Mălai, acesta venise băut, cu speranța că va mai bea, care i se adeveri, mai sorbise ceva și la BLANCA, din ce oferise Dragoș, în contul patronului încercase apoi gustul – realmente plăcut – al coniacului dintr-o butelcuță ce i-o arătase Fischer, iar în prezent era destul de *aneanti,* ca să folosim acest cuvânt irakian, pentru a nu mai conta cu adevărat printre elementele reale. Ce aș mai putea să adaug? De față era și Tibi Tulea, dar acesta, suflet vândut, cu dinții stricați, încasator de mită și vânzător chiar și al propriei sale surori, de ar fi avut și de ar fi fost cazul – el nici nu conta, cel puțin în această ocazie.

Cel mult ca viitor cadavru. Dar nu știu de ce mă reped înainte.

Dar, în acest caz, cine conta?

Klemnitzki? Cel care, *din ordinul lui Könike,* organizase totul? Examinându-l pe furiș pe „aghiotantul" său care, în treacăt fie amintit, cu silueta sa elegantă, în uniforma ce-i venea ca turnată, făcea onoare *Wehrmacht*ului, și chiar spilcuiților de la *Luftwaffe,* bătrânul colonel SS Könike – azi se simțea foarte bătrân! – se întreba în ce măsură Chestorul Mălai știe că acest june de vreo treizeci și cinci de ani stă cu „curul în doi luntri", și în ce măsură știe care e luntrea reală? Sau, poate, altfel trebuie formulată întrebarea, oare e fundul real? Dar Könike bănuia că Mălai nu știe, și nici măcar nu-i pasă, iar în ce-l privea nu avea habar care e luntrea adevărată în care se instalase acest malefic Klemnitzki.

A pluti între real și absurd, gândea colonelul SS. Și întoarse ochii: dar acest bătrân uscat, tăcut, pe care fratele său Uggo l-a adus ca invitat personal, în ce măsură e personaj adevărat, sau personaj „de circumstanță"?

Fischer îl prezentase pe doctorul Karl Bürger ca pe un drumeț pasionat, botanist, geolog, vânător, campion european de ski la slalom uriaș în anul 1921.

În aceeași zi Standartenführerul Könike procurase lista campionilor de ski: numitul Karl Burger nu figura printre învingătorii anului 1921, dar nici printre învingătorii altor ani. Könike dădu din cap, plictisit și dezgustat. Profesionalismul, acest cuvânt invocat cu frenezie de diletantul Klemnitzki, s-ar fi zis că îi era cu totul necunoscut agentului Uggo Fischer-Konike, fratele său… Altădată nimeni nu și-ar fi permis o astfel de inexactitate!

Colonelul pricepu fără efort că bătrânul Bürger e omul care vine „să

facă ordine”… mai precis spus, să-l înlocuiască, și din pur amuzament culese unele informații cu privire la „campionul european”.

Karl Bürger – sau care va fi fost numele său adevărat – aterizase cu două zile în urmă la București, adus de un avion Blenheim – amănunt ce avu darul să-l mire pe colonel – la bordul căruia călătorise și un diplomat, cu destinația Ankara, precum și doi ziariști.

În mai puțin de două ceasuri Könike descoperise „coordonatele” super-agentului secret trimis pe capul său de AMT-ul VI al RSHA. Ei bine, treaba voastră, mârâi în gând colonelul.

Căpitanul Klemnitzki părăsi pentru moment locul său din capul coloanei, pentru a se apropia de Könike. Acesta venea ultimul, și păstrase o anumită distanță față de ceilalți. Observându-l pe Klemnitzki, obrazul Standartenführerului fu străbătut de încă un seism… Dorea să fie singur! Dorea să fie undeva departe – deși cunoștea deșertăciunea, lipsa de substanță a unui asemenea gând: este imposibil să fii undeva departe… departe de tine! Poate în moarte. Poate. Nimic nu e sigur. Dacă însă ar fi dat glas unei dorințe absolute, colonelul ar fi preferat, în acel moment, *să nu mai fie*, cel puțin pentru câtva timp!

Hauptmann-ul Klemnitzki, începu să converseze, glasul îi suna potolit, amabil, mieros într-o anumită măsură. Cu toate că nu avea chef de nimic, cu atât mai puțin să se mire, Könike remarcă, uimit, capacitățile multiple ale vocii lui Klemnitzki.

— Ați remarcat, Standartenführer, frumusețea sălbatică, de neasemuit, a acestui ținut?

Privirile colonelului erau două dâre de cenușă spulberată.

— Dacă intenționezi să te întreții neapărat cu cineva despre natură, și virtuțile ei, mergi și fă *cozerii* cu Herr Bürger, el e mare amator de așa ceva!

— Pe marele campion de ski nu pot să-l chestionez dacă banii mei sunt pregătiți, răspunse sec, cu totul pe alt ton Klemnitzki.

— Conform înțelegerii, vei căpăta teancul după ce ne vei duce la locul de unde se va declanșa acțiunea O.

— De câte ori trebuie să repet, am nevoie de adevăratul COD. Credeam, că Bürger, care a venit, nu mă îndoiesc, pe ski, de la Berlin, de pe Prinz Albrechtstrasse, este chiar omul care l-a adus!

— Bürger n-a venit din Berlin. După informațiile mele s-a oprit două zile la București.

— Și cu ce se schimbă situația?

— Ești un mincinos penibil, mârâi surd colonelul. Mi-ai spus că strălucitoarea d-tale uniformă de tanchist a fost sustrasă din garderoba teatrului. N-a fost nevoie să fac mari investigații ca să aflu că de acolo nu s-a furat nimic…

— Ce importanță are?

— Exact așa mi-am spus și eu. Am tăcut. Dar iată că „skiorul” Karl Burger, de cum a coborât din tren, s-a dus, unde crezi? La mine? La prefect? La cârciuma lui Fischer? Nici vorbă. Direct la teatru s-a dus, unde a aflat pe loc ceea ce eu știam demult, că din garderoba lor infectă nu lipsește nimic, nici măcar o mănușă, darmite o uniformă de ofițer al *Wehrmachtului!* Ce are să se întâmple cu d-ta, Klemnitzki, atunci când Bürger va dezvălui această minciună? Această minciună inutilă! Ce-mi răspunzi?

— Dar ce se va întâmpla cu dta, Standartenführer, d-ta care m-ai acoperit?!

Coloana încetinise pasul, așteptând ca locul din frunte să fie reluat de Klemnitzki, ghidul oficial al expediției.

— Întinde-o! îi porunci Könike. Condu-ne cât mai repede la șerpii lui Histapes, ca să sfârșim mai repede această primă parte a spectacolului de bâlci… pe care l-au montat marile capete de la *Reichssicherheitshauptamt.*

Ultimele cuvinte le murmură abia după ce Hauptmann-ul se îndepărtase.

„Campionul european” Karl Bürger, pe care șeful Gestapo-ului, *Obergruppenführer*-ui Heinrich Müller îl cunoștea de multă vreme, era un polițai de formație veche. El considera, nu fără temei, că soliditatea unei investigații, consta în sistemul de a o conduce: în primul rând trebuia eliminată graba. Graba, în orice împrejurări poate să dea peste cap orice fel de activitate, de la o anchetă judiciară până la creația artistică. Pus timp îndelungat pe linie moartă datorită concepțiilor sale considerate învechite, neoperative, el ieșise din nou la suprafață datorită aceluiași Müller, și el polițist cu vechi state de serviciu.

Pentru a descurca toate țițele afacerii legate de acțiunea O., absolut toate, se specifica limpede în instrucțiunile sale, ceruse și căpătase șapte zile. Dintre aceste șapte zile, nu pregetase să cheltuiască două, la București, unde, fără să renunțe la cafele, la tabieturi, se informase asupra personalității contradictorii a detectivului David Clementi, care acum juca rolul falsului Hauptmann Klemnitzki. Se edificase, însă numai parțial. În orice caz, acum știa sigur că nu e vorba nici de un mielușel, nici de un diletant. Mai curând de un demon!

De la Berlin, Bürger venise cu toate datele privind activitatea eminentului inginer Klemnitzki4. În fața lui Müller, nu ezitase să afirme că asasinarea acestuia fusese o mare prostie. Bürger nu înceta să se mire asupra motivului ce-l determinase pe Clementi să aleagă numele inginerului. Întâmplare? Neglijență? Din partea unuia ca el!… Praf în ochi? În ochii cui?

Coborând în orașul O., Bürger nu se grăbise să ia contact cu Fischer, cu atât mai puțin cu Standartenführerul Könike, oricum deja în dizgrație, ci, evitând insistențele unui taximetrist de ocazie,

preferase să se urce într-o birjă. Ceru să fie dus la teatru. Își aprinse pipa, fuma pipă încă înainte de a deveni detectiv. Nu se grăbea, avea timp la discreție: cinci zile! Dacă Atotputernicul zidise lumea în șase zile; el să nu dezlege un caz mărunt în cinci? Îl considera mărunt, mai ales că-l avea în mână pe Klemnitzki.

Orașul O., cât îl văzu din plimbarea cu birja – anume-i poruncise *cocher*-ului să mâie cu blândețe – îi plăcu, era liniștit, plin de verdeață, aducându-i aminte de o localitate în care-și petrecuse tinerețea alături de prima lui soție, care decedase. Bürger nu înțelegea tocmai exact de ce această urbe ocupă un punct important în strategia de *ansamblu* a O.K.W.-ului, și a SS-ului, însă nici nu-și bătea capul – el nu era decât un detectiv trimis de Gestapo, cu înalta învestitură a lui Müller, pentru a rezolva un caz, sau o înlănțuire de cazuri – dar știa din experiență, că odată clarificat primul punct, celelalte vor cădea de la sine. Considera că nodul întregii afaceri se afla în mâna acestui ciudat farseur Clementi-Klemnitzki. Detectivul Bürger nu-i iubea pe farseuri – un abil spărgător de case de bani merita infinit mai multă stimă – considerându-i, ca și colonelul Könike de altfel, un fel de inși melodramatici care se dau în vânt după înscenări de dubioasă calitate, considerându-i, de asemenea, victime ușoare. Numai că, în cazul Clementi, mai existau câteva cortine – ca să folosim tot un termen din teatru – care nu fuseseră încă ridicate. Însă experimentatul polițist era convins că le va ridica el, cu propria sa mână, și tot el va îndeplini rolul de sufleur…

Directorul teatrului, un oarecare Lupău, îl primi calm pe Bürger și nici nu clipi când acesta-și declină calitatea de gestapovist. Lupău se simțea bine pus pe picioare, bine „acoperit”, jucase în ultimul timp trei piese germane din repertoriul foarte actual, adică înfățișând invariabil, înaintarea vijelioasă și eliberatoare a *Wehrmacht*-ului.

Directorul îl invită pe Bürger la o cafea, polițistul acceptă, refuză coniacul, și sorbi în liniște, nu-i plăcea să se precipite, ascultând explicațiile potolite ale interlocutorului.

— Trebuie să vă mărturisesc că sunt puțin mirat, zicea acesta, zâmbind amabil și fotogenic, atât cât îi stătea în putință. Era și el actor, un cabotin sută la sută, însă din actor-cabotin devenise un excelent șef de trupă, după cum se zicea.

— De ce sunteți mirat? întrebă Bürger, trăgând alene din țigara de foi.

Translatorul, un june cu frunte înaltă, palid, în civil, traduse.

— Acum câteva zile – explică Lupău – s-au mai efectuat cercetări, e adevărat foarte discrete, pe tema asta. Am declarat și atunci că din recuzita noastră n-a dispărut nimic.

— Ați verificat personal?

— Personal, se înțelege, fiind vorba de o uniformă germană, care ar

fi putut începea, doamne ferește, pe mâna unui spi… Lupău se întrerupse observând strâmbătura polițistului. Am verificat împreună cu administratorul teatrului, costumierul șef și chiar peruchierul șef.

— Păi de ce peruchierul? Nu era vorba de niciun fel de perucă.

— Pentru că peruchierul, domnul Abrum, lucrează la noi de vreo jumătate de veac și cunoaște absolut totul…

— Un evreu?

— Probabil, însă la noi, în România…

— Știu, problema asta mă lasă rece, domnule director.

— Dacă puneți ia îndoială buna-credință a peruchierului, nu văd însă de ce n-ați da crezare spuselor mele.

— Dar nici nu e vorba despre așa ceva, domnul meu.

— Fie vorba între noi, de ce atâta zarvă în jurul unui amărât de costum… chiar dacă e vorba de o uniformă? Are atâta importanță pentru…?

— Nu prea are importanță, oftă detectivul. Dar știți, suntem o națiune conștiincioasă și puțin cam tipicară. Astea sunt și calități, și defecte, depinde de moment. Vă mulțumesc. Cred că n-o să vă mai deranjăm.

Grăbind pasul pe lângă cărare, pentru a-și relua locul în fruntea convoiului, Klemnitzki își încrețea fruntea, puțin nedumerit. Nici acum Könike, pe cât se pare, nu bănuia că el știe totul în legătură cu „adevăratul" COD… care nici nu exista.

Klemnitzki îl ajunse din urmă pe Tibi Tulea care-i zâmbi vesel. În buzunarul hainei atârna greu o sticlă pe jumătate goală. Hauptmann-ul strecură printre dinți:

— Fii atent, canalie! Ți-ai prins la legătura de chei o minusculă machetă de avion, pe care ai confiscat-o cu prilejul unei anumite „percheziții". Dă-mi acum înapoi avionul acela „Handlley Page", și nu vom mai vorbi *niciodată*… despre asta.

— Doar n-o să ne certăm pentru un fleac, șopti Tulea. Și-i înapoie, discret, lui Klemnitzki, „obiectul".

Apoi Hauptmann-ul depăși în viteză perechea Fischer-Bürger. Cel dintâi spuse tare:

— Un adevărat ofițer, impecabil în toate ocaziile, chiar și cu prilejul unei excursii în munți, acest Klemnitzki!

Îi rânji, și-i făcu semn cu ochiul lui Bürger, care nu reacționă în niciun fel, ca și cum n-ar fi înțeles despre cine este vorba. Dimpotrivă, zise:

— Aceste roci prezintă particularitatea deosebită de a…

Enervat, Fischer nici nu ascultă mai departe. Ce fel de individ îi trimisese Berlinul? La ce bun masca asta de lemn, când de fapt, toată lumea știe totul?!

Apoi, de iritat ce era, Fischer comise o altă neghiobie:

— Socot că nu trebuie prea mult amânat momentul când ne vom scăpa definitiv de acest dublu trădător „căpitanul de tancuri”.

Atunci „campionul european” întoarse către el niște ochi limpezi, disprețuitori.

— Nu înțeleg despre ce tot trăncănești, domnule! Dacă ești beat, taci!

Și marele patron de la „N-Y” își înăbuși furia și tăcu. Cum își permite astfel de vorbe acest țap bătrân, când eu sunt și continuu să fiu șeful?

În capătul cărării Klemnitzki se oprise.

— Acum, stimați domni, adunați-vă puterile, începe partea cea mai dificilă a urcușului! Respirați adânc și mai trageți câte o dușcă!

Cu toții îi urmară îndemnul, cu mare poftă. Chestorul Mălai îi întinse un pahar plin lui Karl Bürger. Acesta refuză, explicând că la ascensiuni nu se recomandă alcoolul.

— Nu? se miră Mălai. Ah, uitasem, ați fost un mare sportiv… Ei bine, eu n-am fost sportiv, și nici nu sunt, așa că voi bea…

— Cretin, gândi Fischer, stând cu spatele. Adunătură de cretini, trădători, alcoolici! Vedea-v-aș încolțiți de viperele lui Histapes!

De undeva se auzi ecoul repercutat al unei împușcături.

— Hei! Un vânător! constată Tibi Tulea. Dar nu e interzis pe-aici vânatul, domnule Chestor?

— Contrabandiștii… vreau să zic *branconierii* miș… mișună peste tot ca păduchii, bâigui Mălai.

— Ați prins energie? ridică glasul Klemnitzki. În acest caz, înainte! sau, mai bine zis, *în sus!* (Către cer, adăugă în gând).

44. — Ce fel de corcitură mai este și asta? puse întrebarea domnul Gabriel Flentea, căruia-i tremurau mâinile într-un hal fără de hal. Cât timp lucraseră în adâncul peșterii (alta, nu a lui Histapes, una infinit mai bine ascunsă) sorbise neîncetat rom cu zahăr, însă, acum efectul alcoolului trecuse.

— Nu e corcitură, ci lup, răspunse maiorul Maximilian Clemir. Lupul Șchiop. Așa e cunoscut pe-aici. N-ar trebui să mai bei, domnule Gabriel, te distrugi.

— Nu mai am ce distruge, Max. Dacă ai fi lucrat treizeci de ani cu explozive, ca mine, ai fi și tu la fel. Abia am trecut de cincizeci, și sunt sfârșit. Un om sfârșit. Dă-mi, te rog, sticloanța aia! Ce se aude?

— Niscaiva împușcături. Dracul mai știe ce se întâmplă acolo! Te rog să nu mai bei!

— De ce? Am terminat treaba. Am terminat-o definitiv. Am terminat totul, definitiv.

Maximilian Clemir încercă să-i răspundă, de altfel fără convingere,

că nu se cuvine să vorbească astfel, că un om, câtă vreme îi bate inima, nu e sfârșit ci poate lua totul de la început, în orice situație, la orice vârstă, pe un ton de mare demagogie ce începea să-i zgârie gâtul, însă rămase totuși cu gâtul nezgâriat fiindcă atenția îi fu atrasă de purtarea Lupului Șchiop. Acesta se ridicase în picioare, mai înalt decât orice lup adevărat, mai puternic decât un Saint-Bernhard, continuând să păstreze însă suplețea feroce caracteristică speciei lupești. Avusese probabil dreptate, acest domn bețivan, specialist în dinamite, Lupul Șchiop era ultimul vlăstar, de culme, și de început de decădere, al unor încrucișări extrem de complicate. Dacă Standartenführerul SS Könike l-ar fi văzut, posibil că meditațiile sale cu privire la fals, falsitate, falsuri, ar fi cunoscut o nouă dezvoltare. Poate că ar fi ajuns la concluzia că și Lupul Șchiop e o mască, deși lipsă de logică a acestui gând sare în ochi. Un om e în stare să devină masca altui om, dar un câine, sau un lup, sau chiar un câine-lup, ce mască ar putea să-și pună? Însă colonelul SS renunțase de câtva timp la logică…

Picioarele animalului, inclusiv cel din dreapta față, puțin strâmb, păreau înfipte în pământ, neclintite, în schimb grumazul mușchiulos, puternic ca o carenă, vibra vizibil. Ochii defel blânzi, mai curând ochi de fiară pornită pe urmele pradei, scormoneau în depărtări, însă după cum se știe, ochii unui câine sunt, ca simț, mai puțin sensibili, decât mirosul, iar mirosul, la un animal cum era Lupul Șchiop, cedează de departe în fața instinctului.

Ai fi zis că se dezlănțuise o avalanșă! Ca propulsat, Lupul Șchiop porni în jos, ocolind în fiece moment muchiile ascuțite ale stâncilor pe cărări inexistente, subțiri ca firul de păianjen, păstrându-și incredibil echilibrul. Apărea și dispărea, mereu mai departe, în salturi înalte, din ce în ce mai mic, până ce deveni punct cenușiu, până ce deveni neant.

— Nu-i așa că e Satan? întrebă Gabriel Flentea care mai băuse puțin rom îndulcit, recăpătându-și oarecum forțele.

Maximilian Clemir, cu ochii pierduți la întretăierea văilor unde dispăruse Lupul Șchiop, nu răspunse, se răsuci greu, sleit de oboseala unei nopți și a unei zile petrecute în adâncul celei de-a treia ramificații a peșterii pe-atunci cu totul necunoscută publicului, și în primul rând speologilor, și care abia peste vreo douăzeci de ani sau și mai mult, avea să fie trecută în planurile stranii și suspecte ale specialiștilor sub nu*mele d*e Peștera 161, sau Peștera lui Clementi. De ce Peștera lui Clementi? Cum se transmiseseră, oral, evenimentele? Pe ce căi ajunseseră să fie obscur-cunoscute? Dumnezeu știe, dar poate că nici el.

În timpul nopții, alături de Clemir, și de specialistul Gabriel Flentea, se aflase și Paul Delun, dar în zori el trebuise să dispară. Toate acestea, maiorul le înțelegea, și nu prea le înțelegea.

Încotro fugise Lupul Șchiop? Ce îi șoptise instinctul? Că stăpânul său e în pericol?

— Mă întrebaseși, vorbi Flentea, de ce am acceptat să dezamorsez mașina infernală din peșteră?… Maximilian Clemir însă nu-i adresase o astfel de întrebare. Flentea continua să toărie. Mi-ai spus că e vorba de o faptă patriotică, m-am prefăcut a te crede și a accepta riscul în acest sens. Nu ți-am răspuns, cinstit, că în capul meu e o astfel de confuzie, sau învălmășeală, haos de început sau de sfârșit de lume, că vorbe ca faptă patriotică, patrie, patriotism, nu mai au ecou important. Nu e vina mea! Sper că înțelegi. Am acceptat să vin și să scot din acțiune bomba asta *pentru mine*. De data asta nu cred că mă vei pricepe, Max. *Pentru mine*. Am crezut că dacă învinge încă o dată frica, în mine se mai poate produce o schimbare, că șocul mă va revitaliza, că poate am să devin un om normal, sau, cel puțin, pe jumătate normal… Am fost un optimist. M-am înșelat. Nu pot fi un om normal. Sunt condamnat. Condamnat e un cuvânt relativ binevoitor, de obicei știi *pentru ce* și *ce te așteaptă,* funia, plutonul sau securea. Eu însă nu știu pentru ce sunt condamnat și mai ales, ceea ce e groaznic, *nu știu ce mă așteaptă*. Spaima mea e generată de această stare de ignoranță. Înțelegi? Nu înțelegi… Nimeni, niciodată nu înțelege nimic… Pur și simplu sunt nebun, dar nebunia mea e relativ liniștită. Acum voi merge la cabană și voi lua toate somniferele pe care le am. Am o servietă de somnifere. Nu mă voi mai trezi. E mai bine așa. La o tortură cât de slabă, aș vorbi…

Flentea se ridică, înălță deasupra capului sticla, și când termină de băut, ochii îi ardeau, însă devenise iarăși aproape lucid, ca să nu zic normal.

— Nu vei lua niciun fel de somnifer, bătrâne, răspunse maiorul, cam repezit, fără a mai catadicsi să explice că-i sustrăsese întreaga rație de medicamente. Eu plec. Așteaptă-mă la cabană. Odihnește-te. Nu bea. Sper să nu întârzii…

— Bine, comandante… Și cum ajung eu la cabană?

— Cu grijă. O iei încetișor pe cărarea aceea, e mai blândă. Ai grijă la trepte, dacă greșești un pas, te transformi în șoim… Eu am să cobor pe dincolo, am impresia că Delun are mare nevoie de ajutorul meu!

45. — Observ, ridică vocea căpitanul Klemnitzki, cum că pe majoritatea acestor domni i-a cam ostenit prima parte a ascensiunii, de aceea propun o mică haltă.

Un cor de mormăieli aprobă inițiativa sa. Încremenit, de la distanță, Bürger îl studia pe Hauptmann. Se hotărî să-și dea părerea:

— Într-o ascensiune, mai ales pentru oamenii neantrenați, opririle nu sunt recomandabile. Nici alcoolul. Nici măcar apa.

Nu-i acordară atenție nici măcar cei care l-au înțeles.

Bürger rămase în picioare, studiind locul, conștient că joacă o carte importantă, neavând certitudinea că atu-urile sunt de partea sa. Făcuse un pas greșit. Când? Când acceptase să vină aici. Însă jocul e joc, riscul, risc. Nu mai putea da înapoi. Fischer se feri să rămână în preajma noului venit, în schimb Chestorul Mălai, transpirat, ca vai de el, încercă să închege o conversație în bruma de germană pe care o cunoștea. Burger îl privi sceptic pe acest șef de poliție căruia nu i-ar fi încredințat nici măcar un post de *Schutzmann*. Nu-i răspunse. Iar Könike se ținu din nou de o parte, încercând să-i cuprindă dintr-o privire pe toți, însă nici acum nu izbuti să fie singur.

Klemnitzki îl încolți.

— N-am uitat cuvintele dv., domnule colonel: un astfel de loc… izolat și straniu, parcă așa v-ați exprimat… parcă menit anume pentru a declanșa sfârșitul lumii! Subtil gând, alese vorbe! În clipa acea mi-am dat seama cu cine am de-a face.

— Din păcate, eu nu, ripostă cu amărăciune Könike, și dădu să se îndepărteze. Diabolic, Klemnitzki se ținu scai de el.

— N-am uitat dedicația de pe carte: „Trebuie să ne ajutăm!”

Standartenführerul înțepeni.

— Poate că într-adevăr ar trebui să ne ajutăm!

46. Gabriel Flentea parcurse o mică bucată de drum fără a privi înapoi. Smocurile de păr cărunt îi răsăreau, pe țeastă ca niște coarne tocite, vreo șase, sau șapte coarne. Trecu dincolo de un grohotiș pe care se legănau scaieți, ciulini, buruieni înalte, țepoase, uscate, care probabil se hrăneau din răsuflarea tăcută și întunecată a Infernului, altfel, în stâncăria aia nu găseai pic de umezeală.

Omul dinamitei consideră că locul acela e o ascunzătoare tocmai potrivită și se instală între doi bolovani, așezând alături prețioasa sticlă cu rom îndulcit. Potolindu-și respirația urmări cum, pe celălalt versant, Max, adică maiorul Maximilian Clemir, coboară în salturi, urmând aproximativ același traseu cu cel folosit de Lup.

Max! gândi omul dinamitei. A reușit în viață… nu știu exact prin ce, însă a reușit. Și câinele lui Paul Delun a reușit… Și Delun, și el a reușit… Vigoarea lor e făcută să triumfe în toate împrejurările iar oamenii ca mine sunt anume născuți pentru a da prilej celor tari să triumfe.

Mai bău. Când silueta maiorului se topi, Flentea parcurse înapoi distanța până la gura peșterii și culese dintr-o crăpătură lanterna cu baterii pe care anume o ascunsese acolo. Intră aplecându-se în văgăuna joasă și foarte îngustă, parcurse primii metri și apăsă pe butonul lanternei. Raza de lumină punea în relief monștrii subpământeni. Aici adâncurile conservau pentru eternitate urletul Lupului și strigătul Madamei Clementa, și alte strigăte și alte urlete…

Flentea descoperi greu cea de-a treia ramificație a peșterii, între doi colți de urs de cavernă, bine ascunsă, aproape de nebănuit. Flentea se așeză exact în locul unde dementul inginer Klemnitzki instalase dispozitivul de declanșare al mașinii infernale îngropată în stâncă. Omul dinamitei medită puțin la rezultatul acestei explozii, dacă s-ar fi produs. Clemir nu-i divulgase nimic, iar taciturnul Delun, cu atât mai puțin.

Renunță la acest gând, oricum pentru el nu mai avea importanță. Deocamdată în locul acela nu se mai vedea nimic, însă peste ani, peste mulți ani, dacă în general vor mai fi mulți ani, oamenii altor generații vor descoperi niște sărmane oseminte. Și, alături, resturile de rugină ale lanternei de fabricație nemțească „Spandau" (a nu se confunda cu mitraliera). Și tubul gol cu somnifer puternic, *Cloxydrom,* produs ilegal de către o firmă spaniolă parcă, anume pentru cei care vor să doarmă mult pentru a uita, și chiar pentru cei care vor să uite o dată pentru totdeauna. Maiorul Clemir, cu toată iscusința sa, nu reușise să-i sustragă și acest medicament cu efecte ireversibile.

Și vor mai găsi, oamenii viitorului, sticla goală; poate că un jurist încăpățânat se va agăța de această eventuală crimă și va împinge sticla către analize, iar chimiștii vor ajunge la concluzia că butelcuța conținuse rom îndulcit și vor ridica nepăsători din umerii lor costelivi de savanți.

Rom, și încă îndulcit, ce poate să însemne asta?

Nu vor ști cu exactitate că, folosind restul de băutură, omul dinamitei înghițise toate pastilele de *Cloxydrom,* puternic somnifer euforizant, în compoziția căruia intra și o doză de morfină. Nu se temea de moarte, însă de chinuri, da. Straniu, el care toată viața mânuise explozibile. Dar poate că aparentul paradox, studiat mai atent, nu mai e paradox… Flentea știa că va adormi ca un copil căruia maică-sa îi servise o fiertură de mac pentru a avea răgaz în treburile gospodăriei, sau poate pentru a se vedea cu iubitul. Și așteptă sfârșitul, rezemat de peretele rece de piatră. Șuvițe subțiri de apă se prelingeau peste tot. Era o peșteră vie, așa sunt considerate peșterile prin care circulă apa, o peșteră vie care trebuia să servească morții. O astfel de acțiune de deminare, merită să fie plătită cu cel puțin o moarte, fu ultimul gând lucid al lui Gabriel Flentea, care n-avea de unde să știe că fusese plătită cu multe alte morți, sau multe alte vieți.

Ce spun marii autori despre un om care se sfârșește? Vrute și nevrute. E simplu să inventezi. Dar e necesar?

47. Cabanierul Dragoș *obsiervă* din timp automobilul ce urca pe serpentină, și se întrebă pe cine dracu mai aduce… Diavolul, și coborî scara ca să-i întâmpine pe oaspeți, de bună seamă niște simandicoși.

Pe colonelul Saike, Dragoș nu-l cunoștea, comandantul

formațiunilor de *Heinkel 111, Dornier 17 și Messer – 9,* dispuse în preajma unei mici localități, la treizeci de kilometri de O. disprețuia ofițerii cazați în oraș unde, după părerea sa, nu se țineau decât de bețivi, și aceasta era prima sa vizită, datorată ordinului dat de generalul Poli, oare la rându-i fusese avertizat de Reichsmarschall-ul Goering.

În schimb, pe negriciosul maior SS Oberg, cabanierul îl recunoscu de îndată, era dansatorul acela deocheat de la „N-Y", local pe care, cum era și firesc, Dragoș îl disprețuia, dar, obișnuit cu multe și de toate, nu manifestă vreo surpriză, în afară de plăcerea de a avea oaspeți de soi.

— *Bietești*en*, bietești*en*! Ih biegrusie zi!*

— Ce vrea caraghiosul acesta? bombăni Saike.

— Ne salută, răspunse Oberg.

— Avem păstrăv și vinaț de *Mosiela,* domnilor Henri…

— N-avem timp, spuse dușmănos colonelul.

— Ba avem! îl contrazise impertinent Sturmbannführerul SS. Însă nu intrăm în cârciumă, să ne aducă aici coniacul… Dragoș dădu să fugă, însă Oberg-Chocolat îl opri. Poruncește unui băiat…

— Baciu Floareș, urlă Dragoș, pahare și sticla mea de *Metaxa*! Iute!

— Încotro au plecat? întrebă Oberg, în vreme ce Saike pufnea furios.

— Cine, domnule ofițer, cine?

— Cei care au venit cu astea patru mașini, nerodule! indică Oberg Mercedes-ul, Horch-ul, Fiat-ul și Volks-ul aliniate frumos în umbra celor șase plopi.

Baciul Floareș veni cu tava, dar Saike refuză să guste. Chocolat dădu pe gât rapid două păhărele.

Făcând pe zăpăcitul, pe emoționatul, dar în realitate calm ca un pisoi încovrigat într-o rază de soare, Dragoș explică, bâlbâindu-se puțin, că domnii nu-i raportaseră unde merg, iar el nu se interesase, că nu se cuvine, însă desigur plecaseră să viziteze *peisajiul.*

Câteva minute mai târziu colonelul și Sturmbannführerul se afundau între stâncile strălucitoare ce alcătuiau fațada Cheilor de Sare. Oberg așteptă să ajungă la o anumită distanță de BLANCA și duse mâna la tocul *Walther*-ului. Saike, pândind de multă vreme această manevră, se azvârli în lături, se puse la adăpost și scoase la rându-i arma. Cu agilitatea-i de dansator, Oberg plonjă.

Zbieră din dosul unei stânci:

— Ieși, Saike! Te arestez pentru trădare față de Führer! Aruncă pistolul, ridică mâinile, apropie-te încet. Îți garantez viața!

Din partea cealaltă răsună hohotul pilotului. Oberg nu înțelese dacă râde în batjocură, sau de frică.

— Proxenet sifilitic! ripostă Saike. Ridică tu mâinile și apropie-te!

Propunerea mea rămâne în picioare. Să părăsim corabia în flăcări… Haide, nu e timp de pierdut!

Mârâind de nemulțumire Oberg scoase din buzunar grenada „Herz”, de mărimea unui ou de rață, pe care o purta la el totdeauna.

Greșise. Întârziase. Era acum obligat să folosească grenada și nu-i convenea: explozia va răsuna înzecit acolo, între pereții înalți. Însă nu mai avea de ales. Trase siguranța, numără până la patru și azvârli bomba. Detunătura iscă o vijelie dincolo de bolovanul unde se pitise Saike, stărâmături de piatră, buruieni, se ridicară, iar printre ele pluti, lin și ireal, un copac subțire, străveziu…

Geamătul gâlgâit și cavernos al colonelului se mai auzi două sau trei secunde. Încetă. Oberg se ridică din adăpostul său, făcu două salturi și atunci, în mijlocul celui de-al treilea salt îl întâmpină glontele.

Sturmbannführerul căzu. Nu simțea nicio durere, dar știa că fusese lovit. Unde? Aici, în mijlocul pieptului, glontele întâlnise sternul. Îl sfărâmase, sau îl străbătuse. Nebun de furie, Oberg se târî mai departe, se ridică brusc și trimise o rafală, despicând literalmente craniul lui Saike. Inutil, fiindcă, pilotul murise imediat după ce expediase glontele răzbunător. Grenada „Herz”, și rafala lui Oberg, îl transformaseră pe cunoscutul as din *Luftwaffe,* care doborâse în anii ’40–41, unsprezece *Hurricane* și nouă *Spitfire,* fiind apoi oprit de către Goering să mai participe la lupte, pentru a nu-și risca pielea, – într-un maldăr jalnic de carne amestecată cu zdrențe. Inexplicabil cum, după explozia grenadei mai izbutise să armeze revolverul și să tragă! Clătinându-se, orbit de nesansa sa, însă decis să meargă până la capăt, Oberg încercă să se grăbească, și reuși, rana nu-l stânjenea serios și sângera foarte puțin. Poate nu era gravă… Izbuti să parcurgă aproape un kilometru și deodată i se păru că visează: văzu între doi arbori un lup. Animalul părea că-l așteaptă.

De data aceasta instinctul nu mai fu la înălțime…

Maiorul făcu un efort crâncen pentru a se concentra. Sigur! Acesta trebuie să fie Lupul Șchiop, animalul ciudat care… Tremurând de pornirea ucigașului care nu se mai poate opri, Oberg se culcă în iarbă și pregăti pistoletul. Lupul Șchiop ieși din pădure și veni în întâmpinarea sa. Inexplicabil. Oare fiindcă silueta lui Oberg îi aducea aminte de…? Sturmbannführerul ținti exact între ochii Lupului.

48. Maiorul Maximiliam Clemir înregistră și explozia grenadei, și schimbul de focuri. Se opri pentru a se orienta. Era greu, ecourile te derutau, și totuși împușcăturile nu veneau din direcția Peșterii lui Histapes, ci de undeva de jos. Își schimbă puțin direcția, continuă să alerge, și astfel comise ultima eroare a vieții sale.

Primi două gloanțe pe la spate – împușcătura lașilor, și căzu,

mușcând țărâna. Însă nu muri. Nu muri încă. În cădere se izbise cu fața de un colț. Pipăi îndurerat gingiile din care săriseră câțiva dinți, apoi, cu un efort groaznic, izbuti să se întoarcă. Maiorul Oberg continua să urce. Își pierduse chipiul și ochii ageri ai lui Clemir, înainte de a se încețoșa, îl recunoscură pe măscăriciul acela de la „N-Y”… încercă să scoată, din ascunzătoare, revolverul, însă era peste puterile sale. Se cufundă iar în leșin, sau în moarte.

Chocolat continua să urce.

49. A fost explozia unei grenade de buzunar „Herz”, gândi colonelul Könike, pândind reacțiile celorlalți. Însă ceilalți păreau să fi asurzit. Sau poate că pândeau și ei?

E ușor de recunoscut, își continua, cu un fel de detașare funestă concluziile Standartenführerul, ai zice că e spargerea fâsâită a unui pneu. Curios e că, într-adevăr, seamănă oarecum cu o inimă. Această „inimă” face parte din arsenalul ofițerilor superiori din SS, sau S.D., însă niciodată din cel tal fruntașilor *Geheime Staats-Polizei*-ului, poliția secretă de stat, Gestapo. Una dintre măsurile de neînțeles ale Reichsführer-ului. Am și eu una, dar o țin în *safe-ul* „Hermann”. Alături de sticla cu țuică; o singură inimă îmi este îndeajuns… Dacă nu chiar prea mult. Desigur, prea mult!

— Ești melancolic, *Parteigenosse?* întrebă Fischer cu vocea lui insinuantă de vechi codoș.

Könike îi răspunse în șoaptă:

— …! (de nereprodus)

Chestorul Mălai comentă:

— Ian-tă-tă, cum își *face* de cap *branconierii!* Aruncă bombe în apă ca să le crape vezica le pești. Ce spui despre asta, bă, Tulea? Măcar îți capeți rația și de la ei?

Mutra urâtă a lui Tibi Tulea se schimonosi.

— *Branconierii* nu *este* specialitatea mea, dom Chestor!

— Dar oare e specialitatea ta, măi mămăligă? reluă, nu fără răutate Mălai.

— Să fiu mâna dreaptă a șefului, raportez cu onoare.

— Onoare… care onoare, ce fel de onoare?

Pe un platou din preajma Peșterii lui Histapes, băieții lui papá Fischer aranjau un prânz substanțial înainte de „vizionarea festivă”. Din fericire, printre ei se afla și un *ober* autentic, altfel ceilalți golani, cu lăboaiele lor nespălate, ar fi fost în stare să încurce totul, iar veselii excursioniști n-ar fi putut să se bucure din plin de subtilitățile pregătite de bucătarul-comandant de la „N-Y”, unul pe nume Baboie.

„Campionul european” Kari Bürger catadicsi să i se adreseze, pentru întâia oară lui Mălai:

— Ce spuneai despre braconieri, domnule Chestor?

Mălai, vlăguit de urcuș, vutcă, și de greutățile vieții, așteptă să i se traducă, își șterse fruntea disproporționant de înaltă față de virtuțile lui intelectuale, apoi afirmă că nu-și aduce aminte să fi pomenit oareceva despre *bra-bra-branconieri*.

— Despre braconierii care aruncă cu grenade în râu, reluă domol agentul Bürger. De unde iau grenade?

— Grenade? Hei! Grenade! Azi e mai ușor să ai grenade, decât mere sau gutui!

— Și cum, poliția rămâne nepăsătoare?

Chestorul nu trecuse chiar așa de ușor peste tratamentul glacial de până acum al „campionului". Fața lui lată, se lăți și mai mult, așa cum se întâmpla totdeauna când era călcat pe bătătură. Agrăi:

— Domnul alpinist să mă mai slăbească cu întrebările! Ce, eu m-am interesat prin *care* Apenini s-a perindat domnia-sa? Băiete! Încă o porție! Ce e asta, domle Fischer? Potârniche? E for-formidabilă!

— E rață sălbatică. Iar acolo avem sitar. O picătură de vin?

— O picătură? B-hă, hă, hă! Un butoi! Și câte peșteri avem de vizitat?

— Dar, de ce întrebați, domnule Mălai? interveni de data asta Könike.

— Eu zic să le luăm pe rând, fiecare zi câte una, dacă iese cu pileală ca azi! Numai că n-ar strica să fie la mai joasă *latitudine*… e tare greu urcușul! Ce ar fi dacă dl. Fischer ar muta peșterile la domnia sa în restaurant? Proziit!

— Sănătate! răspunse Könike. De fapt, oficial, avem de văzut o singură văgăună, aici unde răposatul Histapes, după cum se spune, și-a valorificat fanteziile sale de paranoic. Dar, la dorința dv. le putem lua la rând pe toate? Ce zice domnul Fischer?

— Eu zic că ies mai ieftin dacă le vizionăm pe toate la mine la spelunca, într-o noapte. Vreau să zic, pe toate baletistele!

Râsete groase, și chiar mai subțiri, întâmpinară cuvintele marelui patron.

— Eu în peștera aia de conține șerpi, nu mă bag, anunță Mălai.

— Dar frumoasele cobre sunt atracția serii, anunță Kiemnitzki.

— Nu observasem că s-a înserat, bodogăni Mălai.

— Și-apoi, reluă Klemnitzki, mai sunt și comorile pe care le-a îngropat pe-aici Histapes.

— Nu le-a furat încă nimeni, în meleagul ăsta plin de furi, de hoți și de tâlhari?

— Nu, răspunse Hauptmann-ul. Eu am în privința asta o teorie personală. Fiecare dintre șerpii veninoși din grotă valorează sute de mii Reichsmark. Am mărturia asistentului unui chirurg – al cărui nume nu mi-e permis a-l pronunța, că diamantele lui Histapes au fost introduse în musculatura șerpilor. O operație relativ simplă.

— Și cum au imobilizat șerpii în timpul operației?

— I-au adormit. Cu șpriț de beladonă.

Tibi Tulea, a cărui dușmănie față de Clementi se transformase în lingușeală față de Klemnitzki, se grăbi să sprijine ipoteza.

— Am auzit și eu despre una ca asta. Am citit într-o carte.

— La ultima noastră întâlnire, acum câteva zile, te însoțea un vardist care făcuse patru primare și-ți cetea afișele de pe stradă, ca să-ți mai dai seama de conținutul lor… Între timp te-ai alfabetizat? Citești chiar cărți? provocă Fischer, care nu se simțea în apele sale. Ceva nu era în regulă aici.

Trei Petromax-uri, a căror lumină era palidă în plină zi, dar se dovedi orbitoare în bezna grotei, se legănau în mâinile oamenilor lui Fischer. Ca un veritabil ghid, înarmat cu o lanternă puternică, din cele folosite de Gestapo cu ocazia raziilor de noapte, Hauptmann Klemnitzki pătrunse primul, și-i îmbie pe „musafiri”, folosind poate fără să vrea tonul saltimbancului care-i invită pe fraieri să poftească într-o menajerie, în care abia dacă se află un șacal pe post de tigru. Auzindu-l, studiindu-i fața rea, dar satisfăcută, Könike, își stăpâni cu greu pofta de a-l împușca pe loc.

— Intrați, intrați! Firește, dacă nu vă e teamă! Cine se teme, să rămână afară. Mușcătura unei vipere cu corn nu se tratează… însă, garantez! Nici eu n-am chef să mor. Sau își poate închipui cineva că am? Poftiți, poftiți…

50. **Povestește David Clementi**. Amintirile începeau să mă înfricoșeze, rău lucru, cu atât mai mult cu cât eram un om care nu trebuie să aibă amintiri. Eram un om care nu trebuie să se teamă de nimic, așa cum e atunci când nu mai este nimic de pierdut, ori, în acea clipă, oră și zi, mă năpădise o frică, o frică la fel de josnică precum a unui găinar ce furase gâsca fiind apoi înșfăcat după colț de sergentul de stradă. Măcar să fi fost o frică măreață, ca a lui Faust, ca a celui dintâi om care a perceput infinitul, ca a celui dintâi ateu care s-a gândit că *dincolo* nu mai e nimic.

Amintirile se rostogoleau peste mine, contopindu-se cu prezentul, normal, deoarece nici nu există un prezent, atât din punct de vedere matematic, cât și filosofic. Prezentul nu e decât una dintre cele mai străvezii convenții acceptate de om, și contestate cu vehemență totodată.

În cel mult cinsprezece minute, deci în prezentul ireal și convențional de un sfert de oră (și minutele, și orele, tot convenții sunt), totul avea să se termine sau să înceapă. La fel de bine pot zice că totul avea să se sfârșească și să înceapă, fiindcă dacă scăpam cu viață, începeam altă existență, iar dacă aș fi pierit, tot începeam altă

„existență”, cea a morții. Oare există într-adevăr eroi care se vâră cu bravură, nepăsare și zâmbet, în moarte? Dacă da, tare aș fi vrut să cunosc și eu vreunul.

Din punctul acesta înalt, peste muchiile stâncilor, se zărea dincolo de o perdea subțire, albăstruie, o parte din oraș. Orașul în care trăisem doi ani, studiind și pregătind minuțios planul. Aș putea zice planul de răzbunare, însă ar suna prea a la Monte-Cristo. De aceea spun planul, pur și simplu. Încercasem să-l pun la punct în detaliu, însă ieșise, bineînțeles, cu totul altceva decât sperasem la început. Era ca și cum un arhitect ar proiecta un lăcaș bizantin, pentru a constata că din schemele sale se naște o clădire unghiulară, simetrică, rece. Chiar și așa ar fi fost bine, însă nici măcar simetric nu izbutisem să construiesc edificiul. Asimetriile zgâriau ochii. Dintru început hotărâsem că e absolut necesar să rămân în umbră, dar iată, împrejurările mă siliseră să ies foarte tare în față. Să joc un rol. Într-un fel mă disprețuiam, iar din privirile Standartenführerului Könike, știam că și el mă disprețuiește.

Nu e un lucru foarte ofensator să fii disprețuit de un SS-iist, însă nu-mi convenea… dinspre nord-vest, ca să-l imit pe Prințul Danemarcei.

Priveam orașul, și-mi era milă. Îmi era milă de mine, ceea ce nu e un punct pozitiv. Priveam cu nostalgie orașul, apoi ochii mi se plimbau printre munți… Da. Nu e bine ca omul să-și disperseze, să-și împartă viața. Naivii, și o anumită categorie de ne-naivi, îi invidiază pe spioni, agenți secreți, actorași, fiindcă își schimbă atât de des pielea, trăiesc mai multe vieți. Nu cred că e un motiv de invidie. Poate de compătimire, da…

M-am gândit și la Clementina, față de care mă simțeam vinovat. Oare stătea conștiincioasă la „Filială” așteptând telefonul cine știe cărui cretin căruia i s-a furat cățelul sau purceaua? Stă singură, și-și roade unghiile, și așteaptă să se sfârșească, fără a ști anume ce trebuie să se sfârșească? Și-i este, fără îndoială, frică ..

Auzeam în spatele meu clefăitul porcin al nesătuilor ce nu mai pridideau să-și umple burdihanele din mâncarea adusă de ticălosul, criminalul Uggo Fischer, și am simțit că răbdarea îmi sare în țăndări, și atunci am rostit scârboasele, cabotinele cuvinte:

— Intrați, intrați! Firește, dacă… Poftiți, poftiți… dacă nu vă e teamă…

Teamă le era tuturor, și tuturor le era teamă să arate că le este teamă. Așa că intrară toți. I-am condus până la vizuina șerpilor. Bolovanul ce masca gratiile fusese dat în lături din timp. Am trimis o rază de lumină în gaura urâtă unde fojgăiau jivinele, începând să perorez liniștit despre caracteristicile viperelor ceyloneze, ale șerpilor cu clopoței aduși din India, ale viperelor cu corn, despre calitatea

deosebită a veninului fiecăreia din aceste specii, despre ce simte cel mușcat. Parcă lăudam produsul unei fabrici de bere. Știam că trebuie să vorbesc câtva timp, cât mai liniștit, cât mai sigur de mine, pentru a-i pune nițel pe picioare. Cei băuți, erau la fel de intimidați ca și abstinenții. Karl Bürger, care nu băuse și nu mâncase nimic, părea lipsit de orice sentiment, de teamă sau de ne-teamă.

— Cum sunt hrăniți șerpii? întrebă careva.

— Tocmai voiam să vă arăt, și pe nesimțite am făcut doi sau trei pași înapoi. Am privit de la mică distanță adunătura aceea de nemernici. În prim plan, vedeam profilul lui Cornel Balea, alături de stăpânul său Fischer. În penumbră, tot cu paharul în mână, fața buhăită a lui Mălai, lângă Tulea. Și ceilalți. Era acolo o anumită cantitate de ticăloși, totuși nu reușisem să strâng toate canaliile din lume, nici n-ar fi încăput, da de unde! Dar în mod deosebit regretam absența lui Chocolat. Unde era Chocolat-Oberg? Și el fusese cuprins pe lista invitaților, dar iată că se eschivase!

Am continuat să-i studiez, amintindu-mi de inginerul dement Klemnitzki, al cărui nume îl împrumutasem. Nu chiar atât de dement ca să nu-și dea seama că lucrarea ce o efectuase, va ucide oameni, va distruge localități…

Eu i-am turnat otravă în alcool, cu toate că moartea lui fusese ordonată de la Berlin, iar eu știam asta. Am luat-o înaintea agenților puși să-l lichideze, fiindcă știam că trebuie să piară de mâna mea, iar dacă veți citi până la capăt aceste pagini, îmi veți da dreptate, și veți înțelege, de ce eu trebuia să-l ucid, iar nu oamenii lui Himmler. După ce au constatat, cu surpriză, decesul inginerului, SS-ul și poliția secretă s-au acuzat reciproc de moartea prematură a lui Klemnitzki, însă adevărul n-a ieșit niciodată la iveală.

În spasmele morții, inginerul mi-a divulgat taina adevăratului COD. Parțial. Restul a trebuit să-l deduc. N-a fost simplu.

Reușeam să meditez și să vorbesc în același. Timp:

— Există, ziceam, continuând să mă repliez pe nesimțite, un mecanism care…

În laba lui Uggo Fischer răsări un revolver de mare calibru. Țeava lungă de un metru – așa mi se păru – se ridică spre mine.

— Oprește-te Cle… Klemnitzki! Încotro ai pornit-o?

— Încercam să vă arăt modul în care sunt hrăniți șerpii!

— Doar n-ai de gând să deschizi portița?

— Cum aș pune în pericol viața prețioasă a acestor domni? am întrebat, apăsând puternic pe un anumit punct, la marginea grotei. În aceeași clipă m-am azvârlit înapoi, pe burtă, acoperindu-mi capul cu *mâinile*…

51. **Povestește autorul**. Chocolat auzi bubuitura undeva deasupra

capului său și fu convins că acțiunea O se declanșase, fie din neglijență, fie premeditat, iar acum urmează prăpădul.

Pesemne cei ce merseseră la „vizionare” au pierit – însă de ce? – „vizionarea” trebuia să se întâmple într-un loc fals, ce încurcătură se va fi produs?, – dar el trebuia să scape, cu orice preț să scape, să ajungă, la avion… se va descurca și cu un singur pilot, cu Madaus… Apăsând cu mâna dreaptă rana de la piept, Sturbannführerul SS Sigmund Oberg gonea acum la vale, convins că în urma lui vine potopul!

52. **Povestește David Clementi**. Nu avusesem totală încredere în calculele lui Gabriel Flentea, când e vorba de explozibile, nu poți fi sigur de nimic. Însă omul dinamitei nu greșise.

Credeam că muntele se va nărui și peste mine, când colo în stânga mea căzu doar un bolovan de numai o tonă, iar în dreapta… ei bine, în dreapta ateriza un om: Standartenführerul SS Marian Gustav Könike. N-am prea înțeles cum reușise să se salveze. Am scos pistoletul „Lee” și i l-am proptit în tâmplă, în timp ce peste noi continuau să curgă sfărâmături, și ne învăluia praful și duhoarea pulberii arse.

— Nu mișca! i-am ordonat.

— Poți să renunți la tunul acela, răspunse în șoaptă, îți sunt prieten. *Trebuie să ne ajutăm.*

— Vorba! Târăște-te către ieșire!

Prin gura peșterii ieșeau nori de praf și de fum, ca dintr-o răsuflătoare principală a iadului.

M-am făcut într-o parte, ținându-l pe colonel mereu în bătaia armei. El întrebă:

— Ceilalți au murit?

— Dacă ai să ciulești urechea, ai să le auzi urletele. Nu s-a prăbușit decât o porțiune care să le bareze ieșirea… dar odată cu explozia au fost eliberați șerpii… un mic dispozitiv diabolic. Aș merita o decorație a Gestapo-ului. Întoarce-te cu spatele colonele… Așa… îți confisc pocnitoarea. Alta n-ai. N-ai nici grenadă, știu. M-am îndepărtat de Könike, ascultând. Nu se auzea nimic.

— N-u se aude nimic, constată și Standartenführerul, calm, însă livid.

Mi-am zis că probabil calculele lui Flentea fuseseră eronate în sens invers, și că cei dinăuntru fuseseră striviți și începea să-mi pară rău că nu vor face cunoștință cu șerpii, când din interior, prin crăpăturile foarte înguste dintre bolovanii prăbușiți răzbătură țipete. N-am să le descriu. E suficient să spun că nu mi-a fost milă. Nu mi-a fost milă. Nu mi-a fost milă. Șerpi veninoși, faceți-vă datoria!

— Da, meriți o decorație a Gestapo-ului, Clementi!

— Taci, colonele! Formulează-ți în minte ultima dorință… spirituală. N-are rost să mi-o comunici, nu ți-o voi îndeplini.

Devenisem crud. Urletele tot mai slabe ale celor pe vecie închiși în grotă, îmi gâdilau plăcut timpanul. Peretele format prin prăbușire era gros de cel puțin doi, trei metri. Și totuși, *se auzea*! Eram atent la Könike. Eram atent la peșteră, ca nu cumva să se strecoare vreun șarpe prin crăpături. Deși n-avea nicio șansă. Nu, nici șerpii n-aveau nicio șansă. Nici măcar șerpii nu mai puteau să iasă de acolo. Și nici Könike nu avea vreo șansă.

Nu era cazul să-i spun tot ce știam, ceea ce și el știa. Că distinșii critici de artă, împreună cu Tibi Tulea, sub oblăduirea lui Mălai, îl torturaseră pe Pavel Danciu, și-l uciseseră apoi, că moartea nefericitului Histapes trebuia de asemenea trecută în contul lor, că toate acestea fuseseră dirijate de Fischer; nu era cazul să-i explic toate acestea, fiindcă moartea lui Bursucu, a lui Bucătaru alias Histapes și a altora, era floare la ureche, față de monstruozitatea acțiunii O. Nu era de asemenea necesar să adaug că „skiorul” Bürger venise anume pentru a duce până la capăt îndeplinirea acțiunii O., că băieții lui Fischer erau, până la unul, asasini notorii scoși de la ocnă anume pentru a mai asasina. Evadați. Evadarea o organizase Fischer împreună cu Chocolat. Tot așa, nu era necesar să-l previn pe Könike de ceea ce-l așteaptă, imediat ce în peșteră se va sfârși totul și mă voi convinge că nicio viperă nu se strecurase afară. Am să-l împușc cu nepăsarea unui asasin de profesie, precizându-i doar regretul meu că nu picase în capcană ca să simtă dulceața veninului.

Dar Könike, deodată vorbi. Cuvintele Iui îmi produseră o uimire.

— Nu-mi este milă de fratele meu, Clementi… Uggo este… era… un criminal, are la activ nu-ți închipui câte… În urma denunțului său azi trebuia să fiu arestat și să fiu dus cu avionul la Berlin… direct în beciurile de pe Prinz Albrechtstrasse, iar de acolo… știi unde? Dar nu știi pentru ce! Pentru că după părerea lui Uggo, a fratelui meu, sabotam acțiunea O. Și ce o să ți se pară straniu, e că într-adevăr o sabotam.

— Fii mai limpede!

— Nu este timp, Clementi. Avionul în care trebuia să fiu dus la Berlin, va decola îndată ce maiorul Oberg, care trebuia să mă aresteze, va ajunge la scara lui. Oberg a auzit exploziile și a fugit la avion – pariez pe ce vrei că așa s-a întâmplat.

Dinspre Peștera lui Histapes nu mai venea măcar un geamăt. Până și praful căzuse, iar fumul se risipise. Încă mai duhnea a explozie. Nu scăpase nicio viperă. Nimic nu mișca. Veninul cobrelor acționează prea repede… Aș fi preferat ca șobolanii pe care i-am prins în capcană, să se chinuiască vreme îndelungată. Cel puțin atâta timp ca înecații de la Iadolina…

— Ascultă Könike! Cum pot împiedica decolarea avionului? Cum pot imobiliza un întreg aerodrom?

— E un zbor strict secret. *Dornier*-ul a aterizat pe o pistă nouă, la patru kilometri de O. În afară de piloți și de radiotelegrafist, nu e nimeni acolo…

În momentul acela am încremenit. Könike ținea în mână o grenadă „Herz" și parcă zâmbea.

— Am subtilizat-o din buzunarul fratelui meu, când își atârnase haina. Poți să mă omori, Clementi. Și eu, aș fi putut… Însă n-are sens să tragi în mine. Oricum, *voi fi mort în mai puțin de trei ore.*

— Nu ești Standartenführerr SS?

Könike zâmbi trist și ascunse mica lui bombă de buzunar.

— Ba da… Privi pe deasupra munților. Cu acel avion *Dornier,* ți-am spus, va fugi și Sigmund Oberg. Dacă știa *de aici* au murit, el de ce să scape? N-ar fi drept! Era poate cel mai nemilos dintre toți! Și apoi, Clementi, fiind în miezul lucrurilor, ar trebui să știi, în avion se află o cantitate însemnată de material fisionabil, uraniu mi se pare… Ordinul de încărcare eu l-am dat. E poate chiar exact cantitatea necesară lui Hitler ca să pună la punct „arma de răzbunare". De ce să-i facem acest cadou bunului Führer?

În drum către cabana BLANCA am descoperit cadavrul luii Maximilian Clemir. Nu, încă nu era cadavru. Sub frunte mai pâlpâia un pic de căldură. I-am pus pe buze câteva picături de alcool. Deschise ochii. Apropierea morții nu-i alterase trăsăturile. Încercă să schițeze un zâmbet, din orgoliu. Nu puteam să condamn acest orgoliu.

— Ei! Bătrânul hingher în persoană! murmură. De unde ai apărut, Clementi?

— Eu nu sunt Clementi, Maximilian.

— Sigur că nu… Dar de ce-mi folosești numele mic? Așa se procedează cu cei care mor? Nu ești Clementi, ești căpitanul Klemnitzki.

— Nu sunt nici măcar Hauptmann-ul Klemnitzki. M-am aplecat și mai mult deasupra lui. Ascultă Maximilian, eu sunt – Clementi se încorda.

— Nu vorbi, bătrâne. Știu cine ești… Te-am ghicit aproape din primul moment, dar am fost sigur de-abia în noaptea aia când ne-am întâlnit, îți amintești, în apropierea casei lui Bursucu…

— În mai puțin de o jumătate de ceas va fi aici un medic.

— Lasă. N-o să mai fie nevoie. Mai dă-mi o picătură din sticla aia ca să pot termina ce am de zis… Ascultă, nu știu nici acum sigur dacă mi-ai fost inamic sau prieten, dar dacă e valabil punctul doi… zbârnâie-l pe ticălosul acela, fă ceva cu el… nu fiindcă m-a împușcat, ăsta e jocul… ei fiindcă a tras pe la spate…

— Cine, Maximilian?

— Chocolat… Canalia aia de dansator. Purta uniformă de SS-ist. Cred că și ultima dorință a lui Hamlet a fost răzbunarea… sau încep să le încurc?

Într-adevăr, n-a mai fost nevoie de medic.

Am condus în goană Mercedes-ul lui Könike până dincolo de cătunul Lunca și l-am parcat în dosul unui pâlc de arbori. Könike se dădu jos și în loc de adio, zise:

— Ca să nu te întrebi toată viața, de ce am făcut ce am făcut, și de ce voi face ceea ce voi face, îți voi răspunde: urăsc murdăria! În situația mea nu exista și nu există altă soluție… Ochii i se încețoșau. Un noian de vise spulberate se adunase în ochii aceia. Mai adăugă: Să-mi citești totuși cartea despre băuturi… și să-ți prepari din când în când câte una din ele.

I-am răspuns, încercând să par dur:

— Nu mă face să lăcrimez colonele!

— Bine. Atunci îți pun la repezeală două întrebări „profesionale”. *Ce te-ai fi făcut dacă în locul meu ar fi fost un fanatic veritabil?*

I-am răspuns:

— În anumite împrejurări, îți vin anumite idei. Împrejurările determină ideile.

— Parcă am mai auzit asta. Bun! Cum ai aflat adevăratul COD?

— L-am constrâns pe inginerul Klemnitzki să mi-l divulge. Apoi l-am ucis, ca să nu-l mai spună nimănui.

Mă privi lung. Nu știu prea bine ce se schimbase pe figura lui.

— Lucrat cu artă, murmură. Eu te-am considerat un diletant.

L-am urmărit pe colonel cum se apropie de greul *Dornier* ale cărui elice se roteau lent. Din avion coborî Sturmbannführerul SS Sigmund Oberg. Avea brațul stâng într-o eșarfă. Cu brațul sănătos îi dădu lui Könike salutul nazist – colonelul nici nu observă – iar apoi îl invită la avion cu mișcarea unuia care-și invită dama la valtzer.

Dornier-ul decolă lin. Prinse înălțime. Nu știam că la manșe se află un singur pilot Oberleutenantul Madaus, că Saike e mort. Avionul continua să lunece în văzduh. Mă întrebam ce se întâmplase. A renunțat Könike la sinucidere? Sau a fost dezarmat de către echipaj. N-am să știu niciodată prea bine ce s-a întâmplat. Explozia unei grenade „Herz” nu e formidabilă, *Dornier*-ul nu s-a făcut țăndări, ci a intrat în semi-picaj și s-a izbit de culmea pleșuvă din cale-i. Bănuiesc să Standartenführerul SS Marian Gustav Könike își aruncase *inima*, adică grenada „Herz” în direcția pilotului Madaus. Și asta e tot ce mai pot spune cu privire la Könike.

Clem stătea în picioare, urmărind cum mă agitam la telefon.

— Alo! Poliția? Tu ești, Iuga? Mă bucur că te văd… că te aud,

adică. Nu mă întreba nimic. Trimite la Peștera lui Histapes – ți-am dat harta – oameni, cu arme și felinare să păzească zi și noapte. Cel puțin o săptămână. Pentru orice eventualitate… În caz că vreun șarpe se va strecura afară… Nu. Nu, puțin probabil. Ce s-a întâmplat acolo?… Află tu, că de-aia te-a făcut mama polițist. Da, da, exact… Punctul doi: pe dealul Cocorului s-a prăbușit un avion care transporta material fisionabil. E ceva periculos – nu mă întreba din ce punct de vedere. Îngrădește locul, și cheamă o comisie… ce? Nu! Mălai n-are să mai cheme niciodată pe nimeni! Am zis, cheamă o comisie de savanți, fizicieni, chimiști… Ei vor decide. Asta e tot. Nu știu… Nu știu, nu pricepi?

Mă întrebase când ne mai vedem…

Am sunat Agenția Lăzău, din capitală. Ca de obicei, îmi răspunse dl. V.

— Chi, chi! Ai înviat din morți, Clementi?

— Domnule V., îmi dau demisia. Ați auzit bine, demisia. Cheile „Filialei” se află la băcanul Pop, peste drum, iar documentele „Filialei” în punctul 2 sub X.

— Niciun fel de demisie, Clementi. Îți mărim leafa!

— Nu e vorba de leafă. Automobilul e parcat în fața „Filialei”, iar cheile sunt în sertarul biroului.

— Chi, chi, stai puțin! Ai aflat totuși ceva despre Paul Delun?

— Da. Paul Delun sunt eu.

Eram trist și singur. Murise maiorul Maximilian Clemir, amicul și inamicul meu. Murise Dorina Giman, La Goulue, fata cu trăsături delicate, frumoasă, poate talentată, sau foarte talentată. Ieșiseră din viață alți oameni, fără a avea altă vină decât aceea de a fi trăit. E aceasta o vină?

Însă acțiunea O. eșuase. Datorită mie.

Și totuși eram trist și singur.

Nu chiar singur de tot.

Când am vrut să plec, pentru totdeauna, privirea Clementinei parcă îmi vorbi: Pe mine cui mă lași?

Am părăsit amândoi „Filiala”. Restul zilei l-am petrecut în Cheile de Sare, dând semnalul. Pretențioasă exprimare: semnalul era un anumit fel de a fluiera.

Însă Lupul Șchiop nu veni la întâlnire. L-am găsit pe înnoptate, în timp ce Madame Clementa țipa dintr-o stâncă, zăcând cu osul frontal despicat de glontele lui Oberg.

I-am spus Clementinei:

— Știi de ce a murit Bursucu? Sustrăsese un DOCUMENT important de la nemți și l-a ascuns în caloriferul din camera ta… Mi-am dat seama, cam târziu, citindu-i în carnețel: „Să nu uit! De procurat o cheie franceză mărimea 18”.

— Mi-e greu să înțeleg toate acestea. Sunt obosită.

Am urmat:

— În urmă cu vreo doi ani (erau, de fapt, aproape trei) coborâsem cu un grup de excursioniști în adâncurile peșterii Iadolina… are cinci etaje! După câtva timp, câinele meu, Lupul Șchiop, dădu semne de nervozitate și mă târî afară din peșteră. Am ajuns la suprafață când undeva în adâncimi s-a produs explozia… Apa Lacului Strunga a invadat Iadolina… Nimeni, în afară de mine și de lup n-a scăpat.

Clem întrebă:

— Printre cei care au murit înecați în peșteră, aveai pe cineva apropiat?

— Da, Clem…

Fosta mea secretară nu ceru alte deslușiri. I le-am dat eu.

— Erau calculele unui inginer genial. Apa Lacului Strunga, un lac mare și foarte adânc, invadând Iadolina, se apropia de localitatea O. Încă o explozie de mari proporții – acțiunea O – ar fi deschis drumul apei peste oraș. O. ar fi pierit, ca pe vremea potopului. Înțelegi?

— Nu, David Clementi.

— Nu mă cheamă David Clementi.

— Atunci, Paul Dalun.

— Nu mă cheamă nici Paul Delun.

— În orice caz, oricine ai fi, nu înțeleg… sunt prea obosită.

Am ridicat deznădăjduit din umeri. Nu aveam viitor, iar trecutul nu-mi dădea nicio satisfacție. Eram și eu foarte obosit. Clem murmură:

— Să părăsim pentru totdeauna Cheile de Sare, *necunoscutule*. Altfel ne vor strivi amintirile. Să plecăm împreună. Nu mă lăsa, am mare nevoie de tine. *Dar dacă, și tu, ai mare nevoie de mine?*

CORTINA

21 dec. 77

Apărut: 1979

Observații

[←1]

Ce „capcană” îmi întindea Mălai! Histapes nu fusese împușcat…

[←2]

Fals. O mințeam. Totul pornea cu mult dinainte de Bursucu.

[←3]

La o a doua meditație am ajuns la concluzia că pot exista și erori inteligente!

[←4]

A nu fi confundat Klemnitzki – inginerul, cu falsul Hauptmann Klemnitzki, în realitate David Clementi.